

அணிந்துரை

“மேதினிக்குச் செழுமை தரும் மெய்க்கலைஞன் வாழியவே”

கட்டுரையும் கதைகளையும் கட்டுக்கட்டாய்

கற்பனையில் சுவைபடவே ஆக்கித்தந்தே

மட்டற்ற எழுச்சிதனை வாசகர்காய்

மாண்புறவே செய்தசீமான் கேவிகு

பட்டறிவும் வாசிப்பும் கிளர்ந்த சிந்தைப்

பக்குவத்தைச் சுவைபடவே ஊற்றும்பாங்கில்

கொட்டியதால் திருக்குறளி வாத்திகுடி

வேதங்கள் ஆகமங்கள் பகவத்கீதை

மட்டில்லா வுபநிடதம் திருமந்திரத்தின்

உட்பொருளைக் கதையாக்கி உவக்கத்தந்தார்

தொட்டவையின் சுவைமணக்க மணிமேகலையும்

ஸ்ரீலங்கா அச்சகமும், குமரன் பதிப்பகமும்

கட்டில்லாக் கதைகளையே வாசகர்க்காய்

கனிந்துபல தேசமெங்கும் வைத்ததையா

நட்டுவிட்ட நாற்றின்மட்டம் பெருகுதல் போல்

நலம்தரவே தொடராக இவரின் கதைக்காய்

தட்டிநின்றார் பணி தொடர்ந்தார்

இன்பத்தை அள்ளிவைத்தா ரிந்துப் பாங்கில்

தத்துவத்தைக் கதையாக்கிச் சுவைத்துவாழ்வில்

தனித்துவத்தை நிலையாக்கும் மாண்பில்விஞ்சி

வித்துவத்தை விளைபொருளாய் விளக்கியிங்கே

விந்தைநிகர் விளக்கங்கள் பலவும் தந்தார்

நித்தமிவர் மொழிநடையில் எளிமையுண்டு

நீளிதிகாச புராணப் பொலிவு முண்டு

சித்தமுடன் நல்லவற்றை இயம்பும் பண்பு

சுத்தமுற மற்றவரின் மனதில்பதித்து

சுகம்பெறவே சுவைத்தொளிர ஈர்க்கும்பாங்கு

வித்தகன்தான் தமிழறிஞன் விதானம்பெற்றான்

விளைகல்விக் கோட்டத்தில் பணிப்பாளனாகி

முத்தமிட்டார் கல்விதனை முகிழ்க்கவென்றே

மும்முரமாய்க் கலைவளர்க்கப் பணிகளாற்றி

அர்த்தமுடன் ஆதரவும் அன்புப்பிணைப்பும்

அகம்மலர முகப்பொலிவும் நரைமுடியும்

மொத்தமதில் செம்மையாளன் எழுத்தால்மக்கள்

நலிவுகளைக் கொய்துநலம் சிறக்கவைப்பார்.

தெய்வதரிசனங்கள் தோற்றங்கள் மறைபொருட்கள்

தேர்ந்துநோற்கும் நோன்புக்கள் பலாபலன்கள்

உய்யத்தம்வாழ்வின் நம்பிக்கை யொளிக்கீற்று

உறைமனித ஆரோக்கிய உன்னதத்தின் வழிமுறைகள்

கைமருந்து மனத்தாய்மை கணம் தோறுமதுதேவை.

கருத்தோடு தத்துவத்தின் தெளிபொருளினுள்ளே

மெய்யுணர்வு ஊட்டிடவே புறச்சமயவாதமிட்டு

மேதினிக்குச் செழுமைதரும் மெய்க்கலைஞன் வாழியவே.

வே. ஞானகாந்தன்,
அதிபர்,
யா.: இந்து ஆரம்பபாடசாலை, யாழ்ப்பாணம்.

என்னுரை

வேதங்கள் மிகப் பழைமை வாய்ந்தவை. அவை உருவான காலம் பற்றி எந்த அறிஞரும் சரியான கருத்தை இதுவரை தெரிவிக்கவில்லை. மாக்ஸ் முல்லர் என்ற மேல்நாட்டு அறிஞர் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு 1200 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு முதல் வேதப்பாடல் பாடப்பெற்றதாகக் கூறுகிறார். இந்திய அறிஞரான திலகர் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு 4000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வேதப்பாடல்கள் பாடப்பெற்றன என்று கூறுகிறார். காலத்தைப் பற்றிக் கருத்திற்கொள்ளாது வேதப்பாடல்களை நான்காகத் தொகுத்தவர் வேதவியாசர் என்பதில் இரண்டாவது பேச்சிற்கு இடமில்லை. இது பல ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பு நடைபெற்றது. வேதவியாசர் தான் புகழ்பெற்ற இதிகாசமான மகாபாரதத்தை எழுதியவர். அவர் சொல்லச் சொல்ல விநாயகர் தனது அங்குசத்தால் எழுதியதாகக் கூறப்படுவதை மறுப்பவர் யாருமில்லை. கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் இடையே 18 நாட்கள் குருசேத்திரத்தில் போர் நடைபெற்றது. போருக்கென இருபக்கத்துப் படைகளும் உற்சாக மிகுதியுடன் திரண்டு நின்றனர். கண்ணன் அர்ச்சுனனின் தேர்ச் சாரதியாகக் கடமை புரிகிறான். அவன் தேரை

இருசேனைகளுக்கும்மிடையே கொண்டு வந்து நிறுத்தியபோது அர்ச்சுனன் தம்மை எதிர்க்க வந்து நிற்கும் வீரர்களைப் பார்க்கின்றான். இரத்த பாசத்தால் அவனது இதயம் துவண்டது. அதனால் அவன் போர் செய்ய விரும்பாது தனது வில்லைத் தேர்த்தட்டில் வைத்துவிட்டுத் துயரத்துடன் தேர்த்தட்டில் அமர்கிறான். அவனைத் தைரியமுட்டிப் போர் செய்யத் தயாராக்குகிறான் கண்ணன். அதற்காகக் கண்ணன் உபதேசித்த சுலோகங்கள் தான் பகவத்கீதை. பகவத்கீதை ஒரு போர் நூல் என்றும், அது போரை ஊக்குவிக்கும் நூலென்றும் சிலர் கூறுவதுண்டு. மேலோட்டமாகப் படிப்பவர்கள் அப்படித்தான் கூறுவார்கள். ஒரு பாடலை விமர்சிப்பவர்கள் பல்வேறு விதமான கருத்துக்களைக் கூறுவர். அதுபற்றிச் சர்ச்சைப்படுவர். இது இலக்கிய உலகில் நடைபெறுவது இயல்பானது. நான் பகவத்கீதையை இதுவரை யாரும் நோக்காத ஒரு நோக்கில் நோக்கியுள்ளேன். பகவத்கீதையின் சுலோகங்களுக்கு யாரும் கதை எழுதியதாக நான் அறியவில்லை. அச்சுலோகங்களைப் பலமுறைபடித்து மிகவும் சிரமப்பட்டு அவற்றைக் கதையாக எழுதியுள்ளேன். பகவத்கீதை கூறாத தத்துவங்கள் எவையுமில்லை. எனவே தேவையோ அவையெல்லாம் பகவத்கீதைக்குள் புதைந்து கிடக்கின்றன. தேடுபவனுக்கு அவை யாவும் கிடைக்கும்.

பகவத்கீதை அரசநீதியை விளக்குகிறது. அவரவர் செய்யும் கர்மங்களுக்கேற்ற படிதான் வாழ்க்கை அமையும் என்பதை விளக்குகிறது. கடவுள் தான் அதை உபதேசித்தார்

என்று நம்பாதவர்கள் அது நீதி என்று நம்பலாம். அதற்கேற்ற சகல தத்துவங்களையும் அது கூறுகிறது.

நான் வணங்கும் நாவலர் ஸ்ரீவித்தியா மகாகணபதியிடம் நான் எழுதத்தொடங்குமுன் சென்று எழுதப்போகும் விடயங்களைக் கூறி மகாபாரதத்தை வேதவியாசகர் சொல்லச் சொல்ல நீ எழுதியதைப்போல, நீ எனது உள்ளத்தில் வந்திருந்து சொல்லச் சொல்ல நான் எழுதுகிறேன் என்று வேண்டுகோள்விடுப்பேன். அதன்படி அவர் எனது உள்ளத்தில் வந்து இருப்பார். இதனால் தான் 1330 திருக்குறள் பாக்களுக்கும் கதை எழுதினேன். அதுபோலவே பகவத்கீதைக்கும் கதை எழுதியுள்ளேன். திருக்குறள்க் கதைகள் மிகவும் அதிசயிக்கத்தக்க முறையில் அமைந்தன வென்று பல அறிஞர்கள் பாராட்டியுள்ளனர். அதுபோலப் பகவத்கீதை கதையும் அமையும் என்பது எனது எண்ணம். அது பற்றி அறிஞர்கள் கருத்துக் கூறுதல் வேண்டும்.

பகவான் இயற்கையைப் படைத்தார். இயற்கையை உற்றுநோக்கினால் பகவானைப் பற்றியும் நன்கு புரிந்துகொள்ளலாம். நான் கோப்பாய் நாவலர் தமிழ் வித்தியாலயத்தில் பதினாறு ஆண்டுகள் அதிபராகக் கடமை புரிந்தேன். அக்காலத்தில் ஆயிரக்கணக்கான மக்களுடன் பழகவேண்டியிருந்தது. அவர்களை அவதானித்தேன். அத்துடன் பறவைகளையும் விலங்குகளையும் அவதானித்தேன்.

பகவத்கீதையில் பகவான் கூறிய அனைத்தும் சரியாக இருந்தது. அவற்றைக் கதைகளாக எழுதியுள்ளேன்.

உலகைப் புரிந்துகொள்ளவே முடியாது. மக்கள் முக்குணங்களை உடையவர்களென்று பகவான் கூறுகிறார். சத்துவ குணமுடையவன் உலகத்தைப் புரிந்தவன். அவனை எதுவும் மயக்க மடையச்செய்ய மாட்டாது. அழகிய பெண் அவள் தனது தேவைகருதி கூறும் மயக்க வார்த்தைகள், சேவைகள் யாவும் மாயத்தோற்றமாகத் தெரியும். ஒருவா அன்புவைத்தால் அது காரணத்துடனானது என்று விளங்கும். அவன் ஆத்மாவை அடக்கி வைத்திருப்பான். அவனது புலன்கள் அடங்கியிருக்கும். எவற்றிலும் பற்று வைக்காது எல்லாம் இறைவனது ஆட்சிக்குட்பட்டதென்ற சிந்தனை இவனிடம் வலுப்பெற்றிருக்கும். அழகான பெண்களைத் தாயாக அவன் மதிப்பான். உலகத்தைப் பற்றியும் உடலைப் பற்றியும் ஆத்மாவைப் பற்றியும் இறைவனைப் பற்றியும் சத்துவ குணமுள்ளவன் முழுமையாக அறிந்திருப்பான். இப்படியான சிலரை நான் கண்டுள்ளேன். அவர்களது நடத்தையை உற்று அவதானித்துள்ளேன். அதன் விளைவு தான் இக்கதைகள்.

பெரும்பான்மையானவர்கள் ரஜோகுணமுள்ளவர்கள். அவர்கள் சிறிய செயல்களைச் செய்தாலும் அவை பெரிதெனக்கூறிப் பெருமைப்படுவார்கள். புகழ், பொருள், பதவியை இக்குணமுள்ளோர்கள் தேடி அலைவார்கள். எவ்வளவு கிடைத்தாலும் அதில் திருப்திப்பட மாட்டார்கள்.

தனது விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்வதில் மிகுந்த அக்கறையுள்ளவர்களாக இருப்பார்கள். எப்படியும் தமது கருமத்தை நிறைவேற்ற நினைப்பார்கள். காண்பதெல்லாம் தனக்குடைமையாக வேண்டுமென்ற சிந்தனை உடையவர்கள் இவர்கள். தனது விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்ய உழைக்கும் இவர்கள், அன்பான குடும்பத்துடனும் நியாயமான ஆசைகளுடனும் அடுத்தவனுக்கு இடையூறு விளைவிக்காமலும் வாழ்ந்தால் சத்துவ குணமுள்ளவர்களின் இயல்பைப் பெறுவார்கள்.

அடுத்துத் தாமோ குணத்தினரைப் பற்றிப் பார்த்தால் தாமோ குணத்தினர் தனக்கும், குடும்பத்தினருக்கும், உலகத்திற்கும் பயன்படாதவர்கள். கிடைத்ததை வாங்கி உண்டு சோம்பேறியாகக் காலங்கழிப்பவர்கள். இந்த முக்குணங்களுக்கெல்லையே உலகைப் பகவான் அடக்கியுள்ளார். உலகை உற்று நோக்குவோருக்கு இவ்வுண்மை புரியும். தவறுகள் செய்யாதவர்கள் யாரும் இல்லை. செய்த தவறுகளைத் திரும்பவும் செய்யாதிருத்தல் வேண்டும். ஏமாற்று, நம்பிக்கைத் துரோகம், வஞ்சனை, சூது முதலியன செய்யாது வாழல் வேண்டும். ஆனால் இவற்றைச் செய்வோரே பெரும்பான்மையானவர்கள். தீட்டிய கட்டையில் கூர் பார்ப்பவர்களும், செய்த உதவிகளை மறந்து உதவி செய்தவர்களுக்கே கொடுமைகள் செய்பவர்களும், பணம், பொருள், பதவி, அந்தஸ்துப் போன்றவற்றிற்காகப் பஞ்சமாதங்கள் அனைத்தையும் மனம் கோணாது

செய்துவிட்டு மார்பு தட்டிக் கெட்டித்தனம் பேசுபவர்களுமாகிய பலரை நான் கண்டுள்ளேன். இப்படியான -வர்களுக்கு நீதி நியாயம் விளங்காது; தொடர்ந்து தீமைகள் செய்துகொண்டே இருப்பார்கள். பகவத்கீதையை வாசித்த பின்பு என்னைச் சூழவுள்ள மனிதர்களை அவதானித்தேன், என்னுடன் பழகியவர்களை நினைத்துப் பார்த்தேன். அவை திருக்குறட்கதைகளாகவும், பகவத்கீதைக் கதைகளாகவும் உருவம் பெற்றன. நான் நாவலர் தமிழ் வித்தியாலயத்திலிருந்து பதவியுயர்வு பெற்றுச் சென்ற பின்பு தான் இவற்றை எழுதினேன். அதன் பின் யாழ் மாவட்டத்தில் உள்ள பஸ்துறை சார்ந்தவர்களைச் சந்தித்தேன். அவர்களுடனும் முன்பு பழகியவர்களுடனும் நான் நடந்துகொண்ட முறைகளையும், அவர்கள் என்னுடன் நடந்துகொண்ட முறைகளையும் நினைக்க நினைக்கக் கதைகள் பிறந்தன. இக்கதைகளை வாசித்துவிட்டு உங்களது கருத்தைக் கூறுங்கள். இக்கதைகளை நல்லமுறையில் கணினியில் பதிவு செய்து தந்த ராஜ் பிரிண்டேஸ் நிறுவனத்தினருக்கும், கதைகளையும், சுலோகங்களையும் திருத்தித்தந்து பயனுள்ள ஆலோசனைகளை வழங்கி என்னை உற்சாகப்படுத்திய கோப்பாய் ஆசிரியகலாசாலை விரிவுரையாளர் கலாநிதி செல்லையா திருநாவுக்கரசு செல்வி. ப. இறைமகளுக்கும் நன்றி கூறிக்கொள்கிறேன். மீண்டும் இத்தகைய ஒரு புதிய முயற்சியுடன் சந்திப்போம்.

நன்றி.

திரு. கே.வி குணசேகரம்
கோப்பாய் மத்தி,
கோப்பாய்.
ஸ்ரீலங்கா.
25.03.2008.

இக்கதைகளை வாசிக்கு முன்.....

அன்பானவர்களே...!

பகவத்கீதைக்குக் கதை எழுதவேண்டுமென்ற எண்ணம் வந்தபின் நான் நாவலர் ஸ்ரீவித்தியா மகா கணபதியை வேண்டினேன். ஏற்கனவே திருக்குறள் பாக்கள் 1330 இற்கும் கதை எழுதும் போது சில சமயம் எழுதமுடியாமல் தடுமாறினேன். கதைகளை எழுதிமுடிக்க முடியாது என்று நினைத்தேன். அவ்வேளையில் எனது நிலையைக்கண்டு இரங்கி மகாகணபதி பல செயல்களை நிகழ்த்துவார். அது போலப் பகவத்கீதைக்கும் கதை எழுதவைக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தேன். எனது பிரார்த்தனைகள் ஒருபோதும் வீணானதில்லை.

பகவத்கீதைக்கு எப்படிக் கதை எழுதலாம் என்று பலநாட்களாகச் சிந்தித்த போது, ஒரு கனவு வந்தது. அந்தக் கனவைத் தந்தவர் நாவலர் ஸ்ரீ வித்தியா மகாகணபதி. அதன்படி சந்தண்புரி மன்னன் மதனசூரியன். அவனது தங்கை

சாந்தரூபினி. அவள் வல்லபன் என்ற முப்படைகளின் தளபதியைக் காதலிக்கிறாள். பெரும் பெரும் மன்னர்கள் எல்லாம் அவளைத் திருமணம் செய்யப் போட்டி போட்டபோது அவள் தளபதியைக் காதலிப்பதை மதனசூரியன் விரும்பவில்லை. ஆனால் சாந்தரூபினி அவனைத் திருமணம் செய்யாவிட்டால் தான் உயிர்துறப்பேன் என்கிறாள். தங்கையின் மீது அளவில்லாத பாசங்கொண்ட மதனசூரியன் தங்கையின் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்கிறான். சில மாதங்களின் பின் வல்லபன் வஞ்சகமான முறையில் மதனசூரியனைக் கொன்று விட்டு ஆட்சியைக் கைப்பற்ற நினைக்கிறான். இதற்கு அவன் தன்னுயிராக நினைத்த தங்கை சாந்தரூபினியும் உடந்தையாக இருக்கிறாள். பட்டத்தரசி என்ற பட்டத்திற்கு ஆசைப்பட்டு அன்பும் நம்பிக்கையும் கொண்ட மதனசூரியனைக் கொல்ல நினைக்கிறாள். அயல்நாட்டரசர்கள் சாந்தரூபினியின் மேற் கொண்ட காதல் நிறைவேறாததால் மதனசூரியன் அரச பதவியை இழக்கட்டும் என்று பேசாதிருக்கின்றனர். வல்லபன் படைதிரட்டி மதனசூரியனோடு போர் புரியவந்து தோற்றுப் போகிறான். குரு வல்லபனைக் கொல்லுமாறு கூறுகிறார். ஆனால் தங்கையில் மேலிருந்த பாசமிகுதியால் அவனைக் கொல்லாது விரிகிறான் மதனசூரியன். வல்லபன் தனக்கேற்பட்ட நிலையை நினைத்துப் போர் தொடுக்காது இருக்க விரும்புகிறான். ஆனால் பதவி ஆசைபிடித்த சாந்தரூபினி படையெடுத்துச்சென்று தனது சகோதரனைக்கொன்று ஆட்சியைக் கைப்பற்றுமாறு வல்லபனுக்கு நெருக்குதல் கொடுக்கிறாள். இதனால் வல்லபன் மீண்டும் போர்

தொடுக்கிறான். மனம்குழம்பிய நிலையில் இருந்த மதனசூரியன் தோற்றுப் போகிறான். அவனும் அவனது குருவும் போர் வீரர்கள் சிலரும் தப்பிக் காட்டுக்குள் வருகின்றனர். குரு அரச நீதியை எடுத்துக்கூறி வல்லபனோடு போர் செய்யமாறு வற்புறுத்துகிறார். தங்கை மீது அளவில்லாத பாசம் கொண்ட மதனசூரியன் போர் செய்ய மறுக்கிறான். அதனால் குரு அவனுக்குப் பகவத்கீதையை உபதேசித்து அச்சலோகங்களுக்கான கதைகளைக் கூறுகின்றார். தங்கை மீது அளவில்லாத பாசமும், பற்றும் நம்பிக்கையும் வைத்திருந்த மதனசூரியனுக்கு வாழ்க்கை வெறுத்தது; “என்னைக் கேட்டிருந்தால் என் உயிரையே கொடுத்திருப்பேன். நான் நம்பிக்கை வைத்த தங்கை திருமணம் முடிந்த சில நாட்களில் பதவிவெறி கொண்டு பஞ்சமாபாதகங்கள் அனைத்தையும் மனம்கோணாது செய்வதை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை” என்று குருவுக்குக் கூறுகிறான். அதனால் அவன் மனம் குழம்பித் தடுமாறுகிறான். குரு உலகநிலையைப் புரியவைத்து அவனது மனதைத் தேற்றிப் போராடுவதற்காகப் பல கதைகளைக் கூறுகிறார். பதவி, பொருள், புகழ், போன்றவற்றில் ஆசை வசப்பட்டோர் தர்மத்தை நோக்காது தமது விருப்புக்களைப் பூர்த்தி செய்யவே விரும்புவார்கள். அவர்களிடம் மனிதாபிமானத்தை எதிர்பார்க்க முடியாது என்பதை மதனசூரியனுக்கு உணர்த்துகிறார். இனி உள்ளே செல்லுங்கள். உங்கள் கருத்துக்களைக் கூறுங்கள்.

அன்புடன்
கே.வி. குணசேகரம்.

பதினோரவது அத்தியாயம்

விச்வரூபதர்சனயோகம்.

அர்ஜுனன் சொன்னது.

மதனுக்ரஹாய பரமம் குஹ்யமத்யாத்மஸம்ஞிதம் ட
யத்வயோக்தம் வசஸ்தேன மோஹோளாயம் விகதோ மம டட 1
என்னை அனுக்கிரகிப்பதற்காக உம்மால்
உபதேசிக்கப்பட்ட மேலானதும் மறைபொருளுமான
ஆத்மதத்துவத்தைப் பற்றிய கருத்துக்களால் எனது அறியாமை
ஒழிந்தது. 1

“குருவே, உங்களால் உபதேசிக்கப்பட்ட
ஆத்மதத்துவத்தைப் பற்றிய கருத்துக்களால் எனது மனதைப்
பற்றிப் பிடித்து உலகமயக்கத்தைப் தந்த அறியாமை
நீங்கிவிட்டது. பகவானின் ஒரு சிறு அம்சந்தான் இவ்வுலகையும்,
இவ்வுலகிற்கப்பாற்பட்ட அண்டங்களையும் உருவாக்கி
அவற்றைத் தாங்கிக் கொண்டும், அதற்கப்பால் விரிந்தும்
இருப்பதாக அறிந்து கொண்டேன். பிரம்மச்சரியப் பருவத்தில்
இவற்றைக் கற்ற போதும், பற்றுக்கள் பற்றிப் பிடித்ததால்
இவற்றை உணரவில்லை. அரசனைப் பற்றியும், அவனது
கடமைகள் பற்றியும், உலகைப் பற்றியும் அவை உண்டான
விதம் பற்றியும் அவற்றின் தன்மைகள் பற்றியும்,
உபதேசித்தமையால் எனது மயக்கம் தீர்ந்தது. தாங்கள்
உபதேசித்த யோகம் என்னைப் பகவானைப்பற்றியும்,
சீவன்களைப் பற்றியும் உணரச் செய்தது” என்றான் மன்னன்.

பவாப்யயௌ ஹி பூதானாம் ச்ருதௌ விஸ்தரஸோ மயா ட
 த்வத்த: கமலபத்ரா' மாஹாதம்யமபி சாவ்யயம் டட 2
 தாமரையில் வீற்றிருக்கும் கண்ணா, பிற்ப்பு
 இறப்பும் பற்றியும் உமது மகிமைகளைப் பற்றியும் அறியாத
 நான் அவை பற்றிக் கேட்டேன். 2.

ஏவமேதத்யதாத்த த்வமாத்மானம் பரமேச்வர ட
 த்ரஷ்டுமிச்சாமி தே ரூபமைச்வரம் புருஷோத்தம டட 3
 பரமேஸ்வரா, தாங்கள் தங்களைப் பற்றிச்
 சொன்னவை யாவும் உண்மையானவை. புருஷோத்தமா, அடுத்து
 நான் உமது ஈஸ்வரவடிவத்தைக் காண ஆசைப்படுகிறேன். 3
 மன்யஸே யதி தச்சக்யம் மயா த்ரஷ்டுமிதி ப்ரபோ ட
 யோகேச்வர ததோ மே த்வம் தர்சயாத்மானமவ்யயம் டட 4
 இறைவா, காணுதற்கரிய உமது ஈஸ்வர
 தோற்றத்தை நான் காணத் தகுதியுள்ளவனென்று தாங்கள்
 கருதினால் யோகேசுவரா, உமது ஒப்பற்ற உருவத்தைக்
 காட்டியருளுக. 4.

ஸ்ரீபகவான் சொன்னது
 பச்ய மே பார்த்த ரூபாணி சதசோளத ஸஹஸ்ரச: ட
 நானாவிதானி திவ்யானி நானாவர்ணாக்ருதீனி ச டட 5
 பார்த்தா, பல வகைப்பட்டதும் பல
 நிறங்களையும் பல வடிவங்களையும் கொண்டதுமான எனது

தெய்வீக உருவங்களை நூறு நூறாகவும், ஆயிரமாயிரமாகவும்
காட்டியருள்கிறேன் பார்ப்பாயாக. 5.

பச்யாதித்யான் வஸு"ன் ருத்ரானச்வினௌ மருதஸ்ததா ட
பஹு"ன்யத்ருஷ்டபூர்வாணி பச்யாஸ்சர்யாணி பாரத டட
6

பரதவம்சத்தில் உதித்தவனே, பன்னிரண்டு
ஆதித்தியர்களையும், அட்டவசுக்களையும், பதினொரு
ருத்திரர்களையும், இரண்டு அச்சுவினிகளையும்,
நாற்பத்தொன்பது மருத்துக்களையும், முன்பு நீ காணாத
அதிசயங்கள் பலவற்றையும் பார். 6.

இஹைகஸ்தம் ஜகத்க்ருத்ஸந்ம் பச்யாத்ய ஸசராசரம் ட
மம தேஹே குடாகேச யச்சான்யத்த்ரஷ்டுமிச்சஸி டட 7
துயரத்தைவென்றவனே, எனது உடலில்
அவயங்களால் ஒன்று சேர்ந்திருக்கின்ற ஜங்கம
ஸ்தாவரங்களோடு கூடிய உலகம் முழுவதையும், மேலும் நீ
பார்க்க விரும்பும் அனைத்தையும் இப்பொழுது பார். 7

ந து மாம் சக்யஸே த்ரஷ்டுமனேனைவ ஸ்வசுஷா ட
திவ்யம் ததாமி தே சு: பச்ய மே யோகமைச்வரம் டட 8
ஆனால், உனது ஊனக் கண்ணால் என்னுள்
இருப்பவற்றை உன்னாற் காணமுடியாது. அதனால், நான்

உனக்கு ஞானக்கண்ணைக் கொடுக்கிறேன். எனது ஈஸ்வர
யோகத்தைப் பார். 8

ஸஞ்ஜயன் சொன்னது

ஏவமுக்த்வா ததோ ராஜன்மஹாயோகேச்வரோ ஹரி: ட

தர்சயாமாஸ பார்த்தாய பரமம் ரூபமைச்வரம் டட 9

திருடராஷ்டிர மகாராஜாவே, யோகேஸ்வரனான
ஹரியானவர் இங்ஙனம் உபதேசித்த பின்பு அர்ச்சனனுக்குத்
தனது மேலான ஈஸ்வர வடிவத்தைக் காட்டி அருள்கிறார். 9

அநேக வக்த்ர நயனமநே காத்துத தர்சனம் ட

அநேக திவ்யாபரணம் திவ்யாநேகோத்யதாயுதம் டட 10

ஈஸ்வரவடிவம் அநேக முகங்களையும், அநேக
கண்களையும் உடையது. பல அதிசயமான காட்சிகளைக்
கொண்டது. பல தெய்வீமான ஆபரணங்களை அணியப்பெற்றது.
தெய்வீகமான பல ஆயுதங்களைக் கொண்டது. 10

திவ்யமால்யாம்பரதரம் திவ்யகந்தானுலேபனம் ட

ஸர்வாஸ்சர்யமயம் தேவம் அனந்தம் விச்வதோ முகம் டட 11

ஒளிபொருந்திய மாலைகளையும், ஆடைகளையும்,
அவ்ஈஸ்வர வடிவம் அணிந்துள்ளது. அத்துடன் பல்வேறு
விதமான நறுமணங்களையுடைய வாசனைத் திரவியங்களைப்
பூசியுள்ளது. அத்துடன் பெரும் வியப்பையும் ஊட்டுகிறது.
பெரும் பிரகாசத்தைக் கொண்டதாகவும் எல்லையற்றதாகவும்
எங்கும் முகங்களையுடையதாகவும் விளங்குகிறது. 11.

திவி ஸாஸ்ய ஸஹஸ்ரஸ்ய பவேத்யுகபதுத்திதா ட
யதி பா: ஸ்த்ருசீ ஸா ஸ்யாத்தபாஸஸ்தஸ்ய மஹாத்மன: டட
வானத்தில் ஆயிரம் சூரியர்கள் ஒருமித்துத்
தோன்றி உதித்தால் உண்டாகும் ஒளிக்குச் சமமானதாக அவ்
ஈஸ்வர வடிவத்தின் ஒளி இருக்கிறது. 12

தத்ரைகஸ்தம் ஜகத்க்ருதஸ்னம் ப்ரவிபக்தமனேகதா ட
அபச்யத்தேவதேவஸ்ய சரீரே பாண்டவஸ்ததா டட 13
அவ் ஈஸ்வர வடிவத்துள் உலகங்கள் யாவும்
ஒன்று கூடியிருந்ததைப் பாண்டவன் பார்த்தான். 13

தத: ஸ விஸ்மயாவிஷ்டோ ஹ்ருஷ்டரோமா தனஞ்ஜய: ட
ப்ரணமய சிரஸா தேவம் க்ருதாஞ்ஜலிரபாஷத டட 14
அவற்றைக் கண்டு தனஞ்ஜயன் வியப்படைந்து,
உரோமங்கள் சிலிர்ப்பத் தலையால் வணங்கிக் கைகூப்பித்
தொழுதவாறு சொல்கிறான். 14.

அர்ஜுனன் சொன்னது
பச்யாமி தேவான்ஸ்தவ தேவ தேஹே
ஸர்வான்ஸ்ததா பூதவிசேஷ ஸங்கான் ட
ப்ரஹ்மாண மீசம் கமலாஸனஸ்தம்
ருஷீன்ஸ்ச ஸர்வானுரகான்ஸ்ச திவ்யான் டட 15

தேவனே, உமது ஈஸ்வரவடிவத்துள்
தேவர்களெல்லோரையும், உயிர்த்தொகுதிகள் அனைத்தையும்,
தாமரை மலரில் அமர்ந்திருக்கும் இறைவனான பிரம்மனையும்,
எல்லா ரிஷிகளையும், திவ்வியமான சர்ப்பங்களையும்
காண்கிறேன். 15.

அனேக பாஹுதர வக்த்ர நேத்ரம்
பச்யாமி த்வாம் ஸர்வதோளனந்த ரூபம் ட
நாந்தம் ந மத்யம் ந புனஸ்தவாதிம்
பச்யாமி விச்வேச்வர விச்வரூப டட 16

அகிலாண்ட நாயகனே, அநேக கைகள்,
வயிறுகள், முகங்கள், கண்கள், அநேக ரூபங்கள் உடைய
உமது வடிவத்தை எங்கும் காண்கிறேன். மேலும் உமது
அடியையோ முடியையோ இடையையோ காணமுடியவில்லை.16.

கிரீடனம் கதினம் சக்ரிணம் ச
தேஜோ ராசிம் ஸர்வதோ தீப்திமந்தம் ட
பச்யாமி த்வாம் துர்நிரீயம் ஸமந்தாத்
தீப்தானலார்கத்யுதி மப்ரமேயம் டட 17

கிரீடம் தரித்தவராய், கதையைத் தாங்கியவராய்,
சக்கரம் ஏந்தியவராய், எங்கும் வியாபித்திருக்கும்
ஒளிப்பிளம்பாய், காண்பதற்கரியவராய், கொழுத்துகின்ற தீயும்,
சூரியனும் போன்றவராய், அளவிடமுடியாதவராய்த் தோன்றும்
உம்மை நான் எங்கும் காண்கிறேன். 17.

த்வம்'ரம் பரமம் வேதிதவ்யம்

த்வமஸ்ய விச்வஸ்ய பரம் நிதானம் ட

த்வமவ்யய: சாச்வததர்மகோப்தா

ஸநாதனஸ்த்வம் புருஷோ மதோ மே ட ட 18

தாங்கள் அழியாத பரம்பொருள்;

அறியத்தகுந்தவர்; இவ்வுலகின் மேலான இருப்பிடம். என்றும்

மாறாதவர்; சனாதன தர்மரட்சகர்; என்றென்றும் உள்ள

பரமாத்மா என்று நான் அறிவேன். 18

அனாதி மத்யாந்த மனந்த வீர்ய

மனந்தபாஹும் சசி ஸ்ரீய நேத்ரம் ட

பச்யாமி த்வாம் தீப்தஹுதாச வக்த்ரம்

ஸ்வதேஜஸா விச்வமிதம் தபந்தம் ட ட 19

தொடக்கம், நடுவு, முடிவு, இல்லாதவராகவும்,

அளவிடமுடியாத சக்தியை உடையவராகவும், எண்ணிறைந்த

கைகளை உடையவராகவும் சந்திர சூரியர்களைக் கண்களாகக்

கொண்டவராகவும், வெந்தழல் போன்ற சிவந்த வாயை

உடையவராகவும், பலத்தால் உலகம் முழுவதையும்

எரிக்கின்றவராகவும் உம்மை நான் காண்கிறேன். 19

த்யாவா ப்ருதிவ்யோரிதமந்தரம் ஹி

வ்யாப்தம் த்வயைகேன திசஸ்ச ஸர்வா: ட

த்ருஷ்ட்வாத்புதம் ரூபமுகர்ம தவேதம்

லோகத்ரயம் ப்ரவ்யதிதம் மஹாத்மன் ட ட 20

மஹாத்மாவே, விண், மண், இடைவெளி மற்றும்
 திசைகள் யாவும் உம்மால் நிரப்பப்பெற்றிருக்கின்றன. உமது
 அற்புதமான உக்கிரம் பொருந்திய ஈஸ்வர வடிவத்தைக் கண்டு
 மூவுலகும் நடுநடுங்குகிறது. 20.

அமீ ஹி த்வாம் ஸூரஸங்கா விசந்தி
 கேசித்பீதா: ப்ராஞ்ஜலயோ க்ருணந்தி ட
 ஸ்வஸ்தீத்யுக்த்வா மஹார்ஷிஸித்தஸங்கா:
 ஸ்துவந்தி த்வாம் ஸ்துதிபி: புஷ்கலாபி: ட்ட 21

தேவர் கூட்டத்தினர் உன்னிடம் புகுகின்றனர்.
 சிலர் பயத்துடன் கை கூப்பி உன்னைத் தொழுகின்றனர்.
 மஹரிசி சித்தர் கூட்டத்தினர் 'வாழ்க வாழ்க' வென்று நின்னை
 வாழ்த்திப் போற்றுகின்றனர்.

ருத்ராதித்யா வஸவோ யே ச ஸாத்யா
 விச்வேளச்வினௌ மருதஸ்சோஷ்மபாஸ்ச ட
 கந்தர்வயாஸூரஸித்தஸங்கா
 வீந்தே த்வாம் விஸ்மிதாஸ்சைவ ஸர்வே ட்ட 22

உருத்திரர் ஆதித்தியர், வசுக்கள், சாத்தியர்,
 விசுவேதேவர்கள், அசுவினி தேவர், மருத்துக்கள், ஊஷ்மபர்,
 கந்தர்வர், யக்சர், அசுரர், சித்தர் இவர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக
 நின்று வியப்புடன் உம்மைப் பார்க்கின்றனர். 22.

ரூபம் மஹத்தே பஹுவக்த்ர நேத்ரம்

மஹாபாஹோ பஹுபாஹு“ ரூபாதம் ட

பஹு“தரம் பஹுதன்ஷ்ட்ராகராலம்

த்ருஷ்ட்வா லோகா:ப்ரவ்யதிதாஸ்ததாஹம் டட 23

வலிய தோள்களையுடையவரே, பல முகங்கள், பல கண்கள், பல கைகள், பல தொடைகள், பல பாதங்கள், பல வயிறுகள், பயங்கரமான வளைந்த பற்கள் உடைய உமது பேருருவைக் கண்டு அண்டங்கள் யாவும் நடுங்குகின்றன. நானும் நடுங்குகிறேன். 23

நப: ஸ்ப்ருசம் தீப்தமனேக வர்ணம்

வ்யாத்தானனம் தீப்தவிசால நேத்ரம் ட

த்ருஷ்ட்வா ஹி த்வாம் ப்ரவ்யதிதாந்தராத்மா

த்ருதிம் ந விந்தாமி சமம் ச விஷ்ணோ டட 24

மஹா விஷ்ணுவே, வான் முழுவதும் நிறைந்து நின்று பல நிறங்களுடன் பிரகாசிக்கின்ற, திறந்த வாய்களை உடைய, கனலைக்கக்கும் விசாலமான கண்களை உடைய உம்மைக் கண்டு கலங்கும் எனக்குத் தைரியமும் மன அமைதியும் ஏற்படவில்லை. 24

தன்ஷ்ட்ராகராலானி ச தே முகானி

த்ருஷ்ட்வைவ காலானல ஸன்னிபானி ட

திசோ ந ஜானே ந லபே ச சர்ம

ப்ரஸீத தேவேச ஜகந்நிவாஸா டட 25

தேவர்களுக்கு ஈசனே, பயத்தைத் தருகின்ற கோரப்பற்களுடன் பிரளய கால அக்கினிக்கு ஒப்பாக அனல் வீசும் உங்கள் முகங்களைக் கண்டதும் எனக்குத் திக்குத் திசைகள் தெரியவில்லை. மனதில் அமைதியும் ஏற்படவில்லை. உலகிற்கு ஆதாரமாக இருப்பவரே, எனக்கு அருள் புரியுங்கள்.

25

குரு மன்னனைப் பார்த்தார். ஈஸ்வர தரிசனத்தைப் பற்றிச் சொன்ன பின்பும் அவனது முகத்தில் அதற்கான பிரகாசம் தெரியவில்லை. அவனது முகம் காய்ந்து கறுத்துக் கலவரமடைந்திருந்தது. அதைப்பார்க்கக் குருவிற்குக் கவலையாக இருந்தது.

“மன்னா, உனது ஊனக்கண்களால் ஈஸ்வர தரிசனத்தைக் காணமுடியாது என்பதற்காகத் தான் பகவான் ஞானக்கண்களை உனக்கு ஈர்த்தார். உனது மனம் அறியாமை என்ற இருளால் மூடப்பட்டிருப்பதைப் போன்று உனது கண்களும் அக்ஞானத்தால் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மன்னா, ஈஸ்வர தரிசனத்தைப் பற்றி அறிந்த பின்பும் ஏன் கலங்குகிறாய்...? தெளிந்த மனமுள்ளவர்களின் கண்கள் ஞானக்கண்களாக இயல்பாகவே மாறும். உனது அறியாமையால் ஊனக்கண்கள் ஊனக்கண்களாக இருந்தமையால் தான் பகவான் அர்ச்சனனுக்கு ஞானக்கண்களைத் தந்தார். அதன் பின்பும் அர்ச்சனனுக்கு மயக்கம் தீரவில்லை. நீ ஞானம் பெறவில்லை. அதனால் அவரது விஸ்வரூபத்தின் மகிமையை உனக்குச் சொன்னேன். பகவானின் இருந்து தான் யாவும்

உண்டாகின்றன. பின் யாவும் அவரைச் சென்றடைகின்றன. அவரே படைக்கின்றார். அவரே அழிக்கிறார். ஆனால் சிலவற்றை அவர் தனது ஏவலர்கள் மூலம் செய்விக்க விரும்புகிறார்; நீ அவரின் ஏவலன். உனது கடமைகளைப் பகவான் வகுத்துள்ளார். அதனால் அதை நீ தான் செய்தாகவேண்டும். கடமையைப் பெரியோர்கள் நெற்றியில் பூசும் நிறாகக் கருதல் வேண்டும். அரசர் தம் கடமைகளைப் பக்தியுடன் செய்யவேன் என்று நினைத்தே நீறு அணிதல் வேண்டும்”.

“மன்னா, இயற்கை முழுவதும், உயிர்கள் முழுவதும், ஆயுதங்கள் முழுவதும், அண்டசராசரங்கள் அனைத்தும், தேவர்கள், பூதங்கள் யாவும் பகவானின் வில்வருபத்துள் இருக்கின்றன. அதுமட்டுமா...? அழியாத பரம்பொருள் என்றும், இவ்வுலகின் ஒப்பற்ற உறைவிடம் என்றும், என்றும் மாறாதவர் என்றும், சனாதன தர்ம ரட்சகர் என்றும், என்றும் உள்ள பரமாத்மா என்றும் அறிந்து கொண்டாய். அவர் நீக்கமற எங்கும் நிறைந்துள்ளவர் என்றும் அறிந்து கொண்டாய். இதற்குப் பின்பும் ஏன் கலங்குகிறாய்?”

“மன்னா, மங்களபுரி அரசன் ஏமநாதன் ஒரு துறவியை ஒற்றன் எனச்சந்தேகித்தான். அவன் விசாரித்தவர்கள் அனைவரும் அவன் மெய்ஞ்ஞானம் மிகுந்த துறவியென்றே கூறினார். ஆனால் அரசனது நம்பிக்கைக்குரிய ஒற்றனான நக்கீரன், அவன் பவளபுரியின் ஒற்றன் என்றான். ஏமநாதன் அவனின் சொல்லை ஏற்றுத் துறவிக்கு மரணதண்டனை

வழங்கினான். மக்கள் அதிர்ச்சியடைந்தனர். சில தினங்களுக்குப் பின்பு பவளபுரியின் செயற்பாடுகளிலிருந்து மக்கள் துறவியாக இருந்தவன் ஒற்றன் தான் எனப்பறிந்து கொண்டனர். மன்னா, நம்பிக்கை தான் முக்கியம். மன்னன் ஏமநாதனைப் போலச் செயலாற்றுதல் வேண்டும். நம்பிக்கைக்குரியவரின் வார்த்தைகள் கடவுளின் வார்த்தைகளாக இருக்கும். உனக்கு இதில் நம்பிக்கை உண்டாகவில்லையா...? ஏன் கலங்குகிறாய்? கடமையைச் செய்யத் தயக்கம் ஏன்?" என்றார் குரு.

அமீ ச த்வாம் த்ருதராஷ்ட்ரஸ்ய புத்ரா:
 ஸர்வே ஸஹைவாவனிபாலஸங்கை: L
 பீஷ்மோ த்ரோண: ஸ"தபுத்ரஸ்ததாஸௌ
 ஸஹாஸ்மதீயைரபி யோதமுக்க்யை: LL 26
 வக்த்ராணி தே த்வரமாணா விசந்தி
 தன்ஷ்ட்ராகராலானி பயானகானி L
 கேசித்விலக்னா தசனாந்தரேஷு"
 ஸ்ந்த்ருச்யந்தே சூர்ணிதைருத்தமாங்கை: LL 27

திருடராட்டினனது புத்திரர்கள் எல்லோரும் அவர்களுக்காகப் போரிட வந்த பாராளும் வேந்தர் கூட்டத்துடனும் பீஷ்மருடனும், துரோணருடனும், சூதபுத்திரர்களுடனும் எமக்காகப் போரிட வந்த முக்கியமான வீரர்கள் பலரும் பயங்கரமான கோரப் பற்களையுடைய உமது

வாய்க்குள் இருக்கின்றனர். சிலர் உமது பல் இருக்குகளில்
சிக்கிக் காயங்களுக்குள்ளாகித் துடிதுடிக்கின்றனர். 26 - 27

யதா நதீனாம் பஹுவோளம்புவேகா:

ஸமுத்ரமேவாபிமுகாத்ரவந்தி ட

ததா தவாமீ நரலோக வீரா

விசந்தி வக்த்ராண்யபிவிஜ்வலந்தி ட ட 28

பெருக்கெடுத்துப் பாயும் நதிகள் சமுத்திரத்தை
அடைவது போல இந்த நரகலோக வீரர்கள் அக்கினியாகச்
சுவாலிக்கின்ற உமது வாய்க்குள்ச் செல்கிறார்கள். 28

யதா ப்ரதீப்தம் ஜ்வலனம் பதங்கா

விசந்தி நாசாய ஸம்ருத்தவேகா: ட

ததைவ நாசாய விசந்தி லோகாஸ்

தவாபி வக்த்ராணி ஸம்ருத்தவேகா: ட ட 29

விட்டில் பூச்சிகள் சுவாலை விட்டெரியும் தீயில்
விரைந்து சென்று வீழ்ந்து அழிவது போன்று உலக மக்கள்
நாசமடைவதற்காகவே உமது வாய்க்குள் நுழைகின்றனர். 29

லேலிஹ்யஸே க்ரஸமான: ஸமந்தால்

லோகான் ஸமக்ரான் வதணர் ஜ்வலத்பி: ட

தேஜோபிராபூர்ய ஜகத்ஸமக்ரம்

பாஸஸ்தவோக்ரா: ப்ரதபந்தி விஷ்ணோ ட ட 30

சுவாலிக்கின்ற உமது வாயினால் உலகனைத்தையும் சுவைத்து
ருசி பார்க்கிறீர். மகாவிஷ்ணுவே, உமது பேரொளி உலகம்
எங்கும் வியாபித்துச் சுடுகிறது. 30

ஆக்யாஹி மே கோ பவானுக்ரூபோ
நமோளஸ்து தே தேவவர ப்ரஸீத ட
விக்ஞாதுமிச்சாமி பவந்தமாத்யம்
ந ஹி ப்ரஜானாமி தவ ப்ரவ்ருத்திம் ட ட 31

பயங்கரமான இத்தோற்றத்தை உடைய நீர் யார்
என்று எனக்குச் சொல்லும். உம்மை நான் வணங்குகிறேன்.
தேவர்களின் தலைவரே, எனக்கு அருள்புரியும். முதல்வனான
தங்களை நான் அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். உமது
செயல்கள் எனக்கு விளங்கவில்லை. அதனால் உம்மைப்
பற்றிக் கூறும். 31

ஸ்ரீ பகவான் சொன்னது
காலோளஸ்தி லோக்யக்ருத் ப்ரவ்ருத்தோ
லோகான் ஸமாஹர்துமிஹ ப்ரவ்ருத்த: ட
ருதோளபி த்வாம் ந பவிஷ்யந்தி ஸர்வே
யேளவஸ்திதா: ப்ரத்யனீகேஷ்யோதா: ட ட 32

உலகங்களை அழிக்கின்ற பெருவல்லமை
பொருந்திய காலமாக நான் இருக்கிறேன். அதனால்
உலகங்களைச் சங்காரம் செய்யத் தலைப்பட்டிருக்கிறேன். நீ
போர் செய்யாவிட்டாலும் எதிர்த்தரப்பில் உள்ள போர் வீரர்கள்
வாழமாட்டார்கள். 32.

“மன்னா, பகவானை மஹாகாலம் என்பார்கள். அதனால் அவர் உலகை அழிக்கும் காலமாக இருக்கிறார். தோன்றிய பொருட்கள் யாவற்றையும் காலம் விதிமுறைக்கேற்பத் தினமும் விழுங்கிவருகிறது. இது இயற்கையின் நியதி. மரணம் நிச்சயிக்கப்பட்டது. பிறந்தவையாவும் இறந்தே தீரவேண்டும். அவை இறப்பதற்கான தினம் பிறக்கும் போதே குறிக்கப்பட்டுவிடும். எதிர்ச் சேனையில் உள்ளோரைக் கொல்லும் நாளைப் பகவான் குறித்து விட்டார். அதனால் அவர்கள் நீயில்லாவிட்டாலும் கொல்லப்படுவார்கள். ஒரு செயலை நினைத்துக் கொண்டு பகவானை நினைத்துக் கண்களை மூடு. பகவான் உன்முன் தோன்றுவார். நீ செய்யவிருக்கும் செயலின் தன்மை பகவானின் வாய்க்குத் தெரியும்”.

“மன்னா, மங்களபுரி அரசன் ஏமநாதன் பகவான் மீது மிகுந்த பக்தியுள்ளவன். எதைச் செய்ய அவன் விரும்பினாலும் அதைப் பகவானைத் தியானித்த பின்பே செய்வான். பகவான் அவன் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதைச் செயல் மூலம் உணர்த்துவார். பவளபுரி மன்னன் ஏமநாதனின் உயிர்த் தோழன். ஆனால் ஏமநாதனின் குணத்திற்கு நேர்மாறானவன். அவன் நாட்டை நீதியாக ஆளவில்லை. நாட்டிலுள்ள அழகான இளம் பெண்களை வீரர்கள் மூலம் பிடித்துவந்து அரண்மனையில் அடைத்து அவர்களை இம்சைப்படுத்தி வந்தான். அரசன் எவ் வழி குடிகளும் அவ்வழி என்பார்கள். அரசனைச் சாட்டாகக் கருதிப் போர் வீரர்களும்

பெண்களைக் கொடுமைப்படுத்தினர். இதனால் பவளபுரி மக்கள் பெருந்தொகையாக இடம்பெயர்ந்து வந்து மங்களபுரியில் குடியேறினர். ஏமநாதன் தனது நண்பனுக்குப் புத்தி மதிகள் கூறிப்பார்த்தான். அவன் கேட்கவில்லை. அதனால் பகவானிடம் முறையிட்டான். பகவான் அவன்முன் தோன்றினார். அவரது வாய்க்குள் பெரும் போர் நடந்தது. தான், பவளபுரி மன்னனைக் கொல்வதை அவன் கண்டான். பகவானின் சித்தம் அதுவேனக் கண்ட ஏமநாதன் மறு நாள் பவளபுரியின் மீது படையெடுத்துச் சென்று தன் உயிர் நண்பனைக்கொன்று மக்களைக் காத்தான். மன்னா, தீயவர்கள் அழிக்கப்படுவார்கள். அவர்களை அழிப்பதற்கு நீ காரணகர்த்தாவாக இருக்கிறாயே தவிர உண்மையில் நீ அவர்களை அழிக்கவில்லை. அவர்களை அழிக்கும் நாளைப் பகவான் குறித்தமையால் அவர்கள் எப்படியும் அழிவார்கள்” என்றார் குரு.

தஸ்மாத் த்வமுத்திஷ்ட யசோ லபஸ்வ

ஜித்வா சத்ருன் புங்'வ ராஜ்யம் ஸம்ருத்தம் ட

மயைவைதே நிறுதா: பூர்வமேவ

நிமித்தமாத்ரம் பவ ஸவ்யஸாசின் ட ட

33

ஆகையால், நீ போர் செய்யத்தயாராகு. அதன் மூலம் புகழைப்பெறு; எதிரிகளை அழித்துச் செல்வம் நிறைந்த இராட்சிய இன்பத்தை அனுபவி. இவர்கள் எல்லோரும் ஏற்கனவே என்னால் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். இடது

கையால் அம்பு எய்யும் பெரும் வீரனே, நீ நிமிர்த்த காரணமாக மட்டும் இருப்பாயாக. 33.

“மன்னா, பகவான் உலக இயக்கத்தை ஓர் ஒழுங்கில் வைத்திருக்கிறார். அதன்படி உலகம் இயங்கிக்கொண்டேயிருக்கும். யார் செயல்புரிந்தாலென்ன, யார் செயல் புரியாவிட்டாலென்ன செயல்கள் நடைபெற்றுக்கொண்டே இருக்கும். செயலைச் செய்பவர் பகவான். ஆகையால் பகவான் மூலம் பகவானின் அனுகிரகம் பெற்றவன் நிமித்த காரணமாக இருந்து செயற்படுவான். இதனால் அவனுக்குப் புகழ் உண்டாகும். பகவான் நீதியின் பக்கம் நிற்பார். நீதியோடு தன்னையும், மக்களையும் நேசிப்பவனிடம் பொறுப்புக்களை ஒப்படைப்பார். நல்ல செயல்களைச் செய்யாதிருப்பவன் யாராக இருந்தாலும் அவனைப் பகைவனாகக் கொள்ளல் வேண்டும். வல்லவன் இப்பொழுது நாட்டு மக்களை வருத்துகிறான். அவனது கொடுமைகள் எல்லாமீறிவிட்டன. தீமைகள் செய்பவன் மரணித்தவனாவான். அவனுக்கு உரிய காலம் வந்ததும் கொல்லப்படுவான். இதற்காக நீ கவலை கொள்ளாதல் வீணானது. மன்னா, எல்லாச் செயல்களும் காலம் வந்ததும் நிறைவேறும். அதற்காக எதையும் செய்யத் தேவையில்லை”.

“மன்னா, மங்களபுரியில் நாராயணன் என்றொரு குடியானவன் இருந்தான். அவனுக்கு ஆறு பெண்பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். மூத்தவளுக்கு இருபத்தேழு வயது. அவளுக்குத் திருமணமாகாதது நாராயணனுக்குக் கவலையைக் கொடுக்கவில்லை. எல்லாவற்றையும் பகவான்

பார்த்துக்கொள்வார் என்று நினைத்துப் பகவானைத் தினமும் பூசித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் வாழ்ந்த கிராமத்தில் திடீரெனக் கலகம் மூண்டது. அதை அடக்கக் குதிரைப்படைத் தளபதி தயாளன் போர் வீரர்களுடன் வந்தான். கலகத்தை அடக்கிய பின் தண்ணீர்த் தாகத்தால் நாராயணனின் வீட்டுக்குச் சென்ற தயாளன் குடிப்பதற்கு நீர் கேட்டான். நாராயணனின் மூத்த மகள் தேவகி செம்பில் நீர் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். அவளின் பேரழகு தயாளனைக் கவர்ந்தது. அதனால் மறுநாள் நாராயணனின் வீட்டிற்குத் தயாளனின் பெற்றோர் பெண் கேட்டு வந்தனர்”.

ஒரு வாரத்தின் பின் திருமணம் நடைபெற்றது. ஏமநாதன் தயாளனுக்கு ஒரு விருந்து வைத்தான். அதில் அவைப்புலவரின் மகன் இளம்பரிதியும், முதலமைச்சரின் மகன் பகீரதனும் கலந்து கொண்டனர். நாராயணன் தனது மனைவியுடனும் பிள்ளைகளுடனும் அவ்விருந்திற்கு வந்திருந்தான். தேவகியின் தங்கைகளான மலைமகளும், கலைமகளும், அலங்காரங்களுடன் வந்திருந்தனர். கலைமகளின் அழகில் பகீரதன் மயங்கினான். கலைமகளின் அழகில் இளம்பருதி மயங்கினான்”.

“மன்னா, அவனின்றி ஓர் அணுவும் அசையாது. எல்லாம் உரிய உரிய வேளையில் உரிய உரியவாறு நடைபெறும். இதை உணர்வாயாக” என்றார் குரு.

த்ரோணம் ச பீஷ்மம் ச ஜயத்ரதம் ச

கர்ணம் ததான்யானபி யோத வீரான ட
மயா ஹதான் ஸ்த்வம் ஜஹி மா வ்யதிஷ்டா
யுத்யஸ்வ ஜேதாஸி ரணே ஸபத்னான் ட ட 34
என்னால் ஏற்கனவே கொல்லப்பட்ட
துரோணரையும், பீஷ்மரையும், ஜயத்திரனையும், கர்ணனையும்
மற்றைய போர் வீரர்களையும் நீ எனது கருவியாக இருந்து
கொல். அதற்காகக் கலக்கமோ வருத்தமோ கொள்ளாதே,
போரில் பகைவரை வெல்வாய். போர் புரி. 34.

“மன்னா, எல்லோரும் கொல்லப்பட்டவர்கள்
என்பதை உணர்ந்து கொள்வாயாக. நீதியான ஓர் அரசன்,
முழுமை பெற்ற ஞானி, பகவானைத் தஞ்சமடைந்த யோகி
இவர்கள் கொல்லப்படுவதில்லை. பகவானுடன்
சங்கமமாகிறார்கள். அதனால் அவர்கள் பிறப்பதில்லை.
பிறந்தவர்கள் எல்லோரும் கொல்லப்பட்டவர்களே. மன்னா, தவம்
செய்பவர்களுக்கு வரம் அளிப்பவர் பகவான். பின் அதை
அழிப்பவரும் அவரே. மன்னா, குண்டூரில் பிங்கலன்
என்றொருவன் இருந்தான். அவனது தாய் பொருளாசை
பிடித்தவள். அதனால் அவனைத் திருடுமாறு வற்புறுத்துவாள்.
ஆரம்பத்தில் தயங்கிய பிங்கலன் பின் திருடுவதால் பொருட்கள்
சேர்வதைக் கண்டு மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்தான். அதனால்
அவன் மக்களை வருத்தி வந்தான். குண்டூரில் வேலவன்
என்றொரு பக்தன் இருந்தான். அவனிடம் ஏராளமான பொன்
இருந்தது. அவன் பகவானின் தீவிர பக்தன். அவன் அன்று

பகவானை நினைத்தான். பகவான் அவனது கண்களுக்குத் தோன்றினார்”.

“பகவானே, எனது பொன்னை மூட்டையாகக் கட்டி வைத்துள்ளேன். அதைத் திருடிச் சென்று விற்கும்போது அதை வாங்கியவனதும் திருடியவனதும் தலைகள் வெடிக்க வேண்டும்” என்று கேட்டான். பகவான் புன்னகை செய்தார்”.

மறுநாள் வேலவன் ஊரில் சொன்னான்; “என்னிடம் ஏராளமான பொன் உள்ளது. அதை யாராலும் திருட முடியாது” என்று

இதை அறிந்த பிங்கலன் அன்றிரவு வேலவனின் வீட்டில் இருந்த பொன்முடிச்சைத் திருடிச்சென்று வழமையாகக் கொடுக்கும் தாயிடம் கொடுத்தான். தாய் அதை விரித்துப் பார்த்தாள். பொன் பளபளத்தது. உடனே அவளது தலையும் பிங்கலனது தலையும் வெடித்துச் சிதறின”.

“இதுபோல எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் நீதியை அழியப் பகவான் விடமாட்டார். அதற்கேற்ற உபாயங்களை அவர் கையாள்வார். அதனால் வல்லவன் வீரன் என்று நினைக்காதே. பகவானிடம் வரம் பெற்றவன் என்றும் நினைக்காதே. தீயவர்கள் அழிவார்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன் போர் புரிய ஆயத்தமாகு” என்றார் குரு.

சஞ்ஜயன் சொன்னது

ஏதச்ச்ருத்வா வசனம் கேசவஸ்ய

க்ருதாஞ்ஜலிர் வேபமான: கிரீட ட

நமஸ்க்ருத்வா பூய ஏவாஹ க்ருஷ்ணம்

ஸகத்கதம் பீதபீத: ப்ரணமய ட்ட

35

மன்னா, கேசவன் சொன்னவற்றைக் கேட்ட
கிரீடம் தரித்த அர்ச்சுனன் நடுங்கியபடி கைகளைக் கூப்பியவாறு
நா தழுதழுக்க கிருஷ்ணிடம் கேட்கிறான். 35.

அர்ஜுனன் சொன்னது

ஸ்தானே ஹ்ருஷீகேச தவ ப்ரகீர்த்யா

ஐகத்ப்ரஹ்ருஷ்யத்யனூரஜ்யதே ச ட

ராம்ஸி பீதானி திசோ த்ரவந்தி

ஸர்வே நமஸ்யந்தி ச ஸித்தஸங்கா: ட்ட

36

ஹிருஷிகேசா, உமது அருளால் உலகம்
இன்புற்று மகிழ்ச்சியடைகிறது. ராட்சதர்கள் பயத்தினால் அஞ்சி
நாலாபக்கமும் சிதறி ஓடுகின்றனர்; சித்தர்கள் உம்மை
வணங்குகின்றனர். இவை யாவும் இயல்பானவையாகும். 36

“மன்னா, இறைவனின் இயல்புகள் யாவும்
உனக்குத் தெரியும். இறைவனின் அருளால், உலகிலுள்ள
சீவராசிகள் யாவும் இன்பம் அனுபவிப்பதால் அவை
மகிழ்ச்சியடைகின்றன. இறைவனில் அன்பு கொண்டவர்கள்
ஈஸ்வரனின் உறவினர்களாகிவிடுவார்கள். அவர்கள் இறைவனின்
நண்பர்களாகவும், விருப்பத்திற்குரியவராகவும் மாறிவிடுகின்றனர்.
ஈஸ்வரனில் நம்பிக்கை இல்லாதவர்கள் எல்லோரும்
அன்னியராகின்றனர். மன்னா, ஞானி ஒருவர் பறவைகளுக்குத்
தினமும் தானியங்களைப் போடுவார். எல்லா விதமான

பறவைகளும் குறித்த நேரத்திற்கு ஞானியின் இருப்பிடத்திற்கு வரும். சில பறவைகள் ஞானியுடன் தங்கியிருக்கும். சில பறவைகள் பயந்து பயந்தே தானியங்களை உண்ணும். புறா, மைனா, கிளி போன்ற பறவைகளை ஞானி பிடித்து வைத்திருப்பார். அவை அவரின் தோளில் பயமில்லாமல் இருக்கும். நம்பிக்கையோடு இன்புற்று விளையாடும். புலுணி, செண்பகம், காகம் போன்ற பறவைகள் ஞானிக்குக் கிட்ட வராது. அவர் பலமுறை அன்புடன் அழைத்தாலும் அருகில் வரா. பயத்துடன் விலகியிருந்தே தானியங்களை உண்ணும். இதுபோலவே மனிதர்களும் இறைவனுடன் பழகுகிறார்கள்” என்றார் குரு.

கஸ்மாச்ச தே ந நமேரன் மஹாத்மன்
கரீயஸே ப்ரஹ்மணோளப்யாதி கர்த்ரே ட
அனந்த தேவேச ஜகந்நிவாஸ
த்வம'ரம் ஸதஸத்தத்பரம் யத் ட ட

37

மஹாத்மாவே, அந்தமில்லாதவரே, தேவர்களுக்கெல்லாம் ஈசரே, உலகிற்கு இருப்பிடமானவரே, பிரமாவுக்கும் மேலானவரே, முதற்காரணமானவரே, உம்மை ஏன் உலகத்தோர் வணங்கமாட்டார்கள்?. தோன்றியதும், தோன்றாததும், இவ்விரண்டிற்கும் அப்பாற்பட்டதும், அழியாப் பொருளும் நீரே. 37

“மன்னா, பகவான் மஹாத்மா என்றும், அந்தமில்லாதவன் என்றும், தேவர்களுக்கெல்லாம் கடவுள்

என்றும், உலகின் இருப்பிடம் என்றும், உலகைப் படைக்கும் பிரமாவின் ஈசன் என்றும் தெரிந்து உலகிலுள்ளவர்கள் போற்றி வணங்குகிறார்கள். தோன்றியதும் தோன்றாததும் இவ்விரண்டிற்கும் அப்பாற்பட்ட அழியாத பேரின்பப் பொருள் பகவான் என்று உனக்குத் தெரியும். இவையாவும் தெரிந்த பின்பும் நீ கலங்குகிறாய். மன்னா, மதிவதனன் மீனைப்போல நீந்துவான். ஆனால் ஆழமான நீர்நிலைகளைக் கண்டால் பயப்படுவான். நெஞ்சளவு நீரில் நீந்துவதும் ஆழமான நீரில் நீந்துவதும் ஒன்று தான் என்பதும் அவனுக்குப் புரியவில்லை. நீந்தத் தெரிந்தவன் எங்கும் நீந்தலாம். மதிவதனைப் போலத்தான் நீயும் இருக்கிறாய். பகவான் தான் உலகம்; பகவான் தான் யாவற்றையும் செய்கிறார் என்று உணர்ந்த பின்பும் செயலற்றிருக்கிறாய் இது நீந்தத் தெரிந்த மதிவதனன் ஆழமான நீர்நிலையில் நீந்தப் பயப்படுவதைப் போன்றதாகும். இம்மனநிலையை அகற்றாவிட்டால் மதிவதனைப் போலவே நீயும் அஞ்சுவன் ஆவாய்” என்றார் குரு.

த்வமாதிதேவ: புருஷ: புராணஸ்த்வமஸ்ய

விச்வஸ்ய பரம் நிதானம் ட

வேத்தாஸி வேத்யம் ச பரம் ச தாம

த்வயா ததம் விச்வமனந்த ரூப ட ட

38

எண்ணிறைந்த

வடிவங்களையுடைய

முதற்பொருளே, தொன்மையானதும் இவ்வுலகின் மேலான

இருப்பிடமும் தாங்கள் தான். அறிபவரும், அறியப்படுபொருளும்,

அருட்பெரு நிலமும் நீரே. நீர் உலகம் முழுவதையும்
நிரப்பியுள்ளீர். 38.

“மன்னா, உலகிலுள்ள எண்ணிறைந்த
வடிவங்கள் அனைத்தும் அவனே. அவன் படைக்கப்படாதவன்
என்பதால் என்றும் அவன் முதற்பொருளானவன். உலகம்
அவனிடமிருந்து உருவாகியதால் அவன் ஆதிதேவன்.
அவனுக்கு மேலானவனோ, மூத்தவனோ இல்லாததால் அவன்
தொன்மையானவன். பிரளயகாலத்தில் அவனிடம் உலகம்
யாவும் ஒடுங்குவதால் உலகின் இருப்பிடமானவன் அவன்.
யாவற்றையும் அறிபவன், உயிர்களால் அறியப்படவேண்டியவன்.
உலகம் அவனிடமிருந்து தோன்றியது; அவனை
நிலைக்களனாகக் கொண்டு இயங்குகிறது; அவனுள்
மறைகிறது. அதனால் உலகின் பெருநிலமாக அவன்
வீற்றிருக்கிறான் என்ற உண்மை உனக்குப் புரிந்த பின்பும் நீ
என் கலங்குகிறாய்? மன்னா, ஏரூரில் ஒருவணிகன் இருந்தான்.
அவனிடம் பெருஞ் செல்வம் இருந்தது. எனினும் அவன்
வசதியாக வாழவில்லை. சரியாக உண்பதில்லை; பிறர்க்கு
உதவுவதில்லை. கடவுளுக்குக் கூடப் பொங்கிப்
படைப்பதில்லை. பணத்தைத் தேடிக்கொண்டே இருந்தான்.
மனிதன் பொருளைத்தேடுவது வசதியாக வாழத்தான். தன்னைப்
பேணாதவன் கடவுளையோ பிறரையோ பேணமாட்டான். அவனது
தந்தை பணத்தைப் பற்றியும், பணத்தையுடையவன் என்னென்ன
செய்யவேண்டும் என்பதைப் பற்றியும் கூறுவார். அவர்கூறும்
போது, தான் வசதியான வீடு ஒன்றைக் கட்டவேண்டும் என்றும்,

ஏழைகளுக்கு உதவுவேன் என்றும், கடவுளுக்குப் பூசை செய்வேன் என்றும் கூறுவார். பின் அதை மறந்துவிடுவார். மன்னா, அந்த வணிகனைப் போலவே நீயும் இருக்கிறாய். செய்ய வேண்டியவற்றை உடனே செய்ய வேண்டும். ஒத்தி வைத்தால் மனம் மாறிவிடும்” என்றார் குரு.

வாயுர்யமோளக்னிர்வருண: சசாங்கக:

ப்ரஜாபதிஸ்த்வம் ப்ரபிதாமஹஸ்ச ட

நமோ நமஸ்தேளஸ்து ஸஹஸ்ரக்ருத்வ:

புனஸ்ச பூயோளபி நமோ நமஸ்தே ட ட 39

வாயு, யமன், அக்கினி, வருணன், சந்திரன், பிரஜாபதி, முப்பாட்டனார் ஆகிய எல்லோரும் நீரே. உம்மைத் திரும்பத் திரும்ப வணங்குகிறேன். ஆயிரம் தடவைகளில்ல அதற்கு மேலும் வணங்குகிறேன். 39.

“மன்னா, வாயு, யமன், அக்கினி, வருணன், சந்திரன், பிரஜாபதி முப்பாட்டன் போன்ற அனைவரும் மகாவிஷ்ணு என்று உனக்குத் தெரியும். பிரம்மாவே உலகின் தந்தை. அவரின் தந்தை மகாவிஷ்ணு அதனால் மகாவிஷ்ணுவை முப்பாட்டன் என்பார்கள். இவையாவற்றையும் அறிந்த நீ விஷ்ணுவைத் தினமும் ஆயிரம் தடவைக்கு மேல் வணங்குகிறாய். இப்படியிருந்து கொண்டு கலக்கமடையலாமா...? மன்னா, குண்டூரில் ஞானதேசிகன் என்றொரு குடியானவன் இருந்தான். அவன் திருமணம் செய்து பலவருடங்களாகியும் அவனுக்குப் பிள்ளைகள் பிறக்கவில்லை. அதனால் அவன்

அவ்வூரில் இருந்த இன்னொரு பெண்ணுடன் குடும்பம் நடத்தி வந்தான். இதையறிந்த அவனது தந்தையார் சொன்னார்; “மகனே, நீ செய்யும் செயல் நீதிக்குப் புறம்பானது. திருமணம் செய்தவன் இறக்கும் வரை தனது மனைவியை வைத்துக் காப்பாற்ற வேண்டும். நீ தற்பொது தொடர்பு வைத்திருப்பவள் விவச்சாரி. அவள் பலருடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளவள். அவள் உனது பொருளுக்காகத் தான் உன்னை விரும்புகிறாள். அவளின் தொடர்பை விட்டுவிடு” என்றார். ஞானதேசிகன் அதைக் கேளாது தினமும் அவளிடம் செல்வான். அவன் செல்லும் வேளைகளில் அங்கு சில ஆண்கள் இருப்பார்கள். அவனது நண்பர்கள், “அவள் பல ஆண்களுடன் தொடர்புள்ளவள்” என்று கூறியும் ஞானதேசிகன் கேட்கவில்லை. ஒருநாள் அவள் இன்னொரு ஆணுடன் கூடியிருப்பதை அவன் கண்டான். அதனால் இருவருக்குமிடையில் சண்டையுண்டானது. அவள் “நீ இனிமேல் இங்கு வரவேண்டாம்” என்று சொன்னாள். அப்படியிருந்தும் ஞானதேசிகனால் அங்கு செல்லாதிருக்க முடியவில்லை.

“மன்னா, எல்லாம் அறிந்த பின்பும் ஞானதேசிகனால் அவளது தொடர்பை விடமுடியாது இருப்பதைப் போலவே நீயும் இருக்கிறாய். யாவும் பகவான் என்று அறிந்த பின்பும் கலங்குவது யாவும் அறிந்த ஞானதேசிகன் மீண்டும் மீண்டும் அந்த விபச்சாரியிடம் செல்வதைப் போன்றதாகும்” என்றார் குரு.

நம: புரஸ்தாதத ப்ருஷ்டதஸ்தே

நமோளஸ்து தே ஸர்வத ஏவ ஸர்வ ட

அனந்த வீர்யாமித விக்ரமஸ்த்வம்

ஸர்வம் ஸமாப்னோஷி ததோளஸி ஸர்வ: ட ட 40

எல்லாமானவரே, உமது முன்பகுதியையும்,
பின்பகுதியையும், மற்றைய எல்லாப் பகுதிகளையும்
வணங்குகிறேன். அளவில்லாத வீரியத்தையும், கணக்கில்லாத
பராக்கிரமத்தையும் உடைய நீர் அனைத்திலும் நன்கு
வியாபித்திருக்கிறீர். அதனால் நீரே யாவுமாக இருக்கிறீர். 40

“மன்னா, எட்டுத்திசைகள் மட்டுமல்ல
பார்க்குமிடமெல்லாம் பகவான் நிறைந்திருக்கிறார். இதனால்
மக்கள் எல்லாப் பக்கங்களிலும் நமஸ்காரம் செய்கின்றனர்.
அளவற்ற வல்லமை உடையவர் பகவான் என்று உனக்குத்
தெரியும். மன்னா, வளவை நாட்டு மன்னன் செயல்வீரன். அவன்
தனது நாட்டின் செல்வங்களைப் பெருக்கினான். அயல் நாட்டு
மன்னர்கள் அவனது பராக்கிரமத்தைக் கண்டு வியந்தனர்.
ஆனால் அவன் தனது பராக்கிரமத்தையும் வீரியத்தையும்
உணர்ந்த போதும் அதைச் செயற்படுத்தி அயல் நாடுகளைக்
கைப்பற்றிப் பேரரசனானதில்லை. முன்பு பயந்த
அயல்நாட்டரசர்கள் அவனது தயாள சிந்தையை உணர்ந்து
வளவை நாட்டுக்குள் நுழைந்து கொள்ளையடித்தனர்.
முதலமைச்சர் நாட்டு நிலமைகளை எடுத்துக்கூறி
அயல்நாட்டரசர்களை அடக்க வேண்டும் என்று கூறும்போது
அரசன் பாவம், பழி பார்ப்பான். அவர்கள் அறியாமையால்

அவற்றைச் செய்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு ஆலோசனை கூறவேண்டும் என்பான். மன்னா துட்டர்கள் ஒருபோதும் திருந்தமாட்டார்கள். அவர்கள் வீரர்களின் நல்ல குணங்களைப் பலவீனமாகவே நினைப்பார்கள். தீமைகளை அடக்குவது தான் பலம். அவனைப் போல நீயும் உனது பராக்கிரமத்தையும் வீரியத்தையும் விணாக்குகிறாய்” என்றார் குரு.

ஸகேதி மத்வா ப்ரஸபம் யதுக்தம்

ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாதவ ஹே ஸகேதி ட

அஜானதா மஹிமானம் தவேதம்

மயா ப்ரமாதாத் ப்ரணயேன வாபி ட ட 41

யச்சாவஹாஸார்த்தமஸத்க்ருதோளஸி

விஹாரசய்யாஸன போஜனேஷு ட

ஏகோளதவாப்யச்யுத தத்ஸம்ம்

தத்ாமயே த்வாமஹமப்ரமேயம் ட ட 42

உமது மகிமைகளை அறியாத நான் கவனமின்மையாலும், பிரியமான தோழன் என்ற நினைப்போடும்இ “ஏ கிருஷ்ணா” “ஏ யாதவா” “ஏ தோழா” என்று பணிவின்றி அழைத்துவிட்டேன். அச்சுதா, என்னுடன் விளையாடியது போதும், படுத்திருந்தது போதும், அமர்ந்திருந்தது போதும், உணவருந்தியதும் போதும், தனித்தும், பிறருடனும் இருந்தது போதும் ஏளனமாகப் பேசி அவமதித்துவிட்டேன். அவற்றையெல்லாம் அளவிட முடியாதவரே! மன்னித்தருளும். “மன்னா, அடுத்த பத்தி நான்

உண்மையானவற்றை உபதேசிக்கும் பொழுது அதை ஏற்றுக் கொள்கிறாய். பின் அவற்றை மறந்து பழைய நிலைக்குத் திரும்பிவிடுகிறாய் இது கேடானது என்பதை ஏன் உணர்கிறாயில்லை? 41 - 42

“மன்னா, அர்ச்சுணனும் கிருஷ்ணனும் நண்பர்கள். அதனால் அர்ச்சுனன் கிருஷ்ணனைப் பெயர் சொல்லி அழைப்பான்; பணிவின்றி நடப்பான்; சில சமயங்களில் அவனை அவமதித்தும் உள்ளான். இவற்றையெல்லாம் கிருஷ்ணன் கணக்கிலெடுப்பதில்லை. தோழனாக இருந்தவனையாரென அறியாத அர்ச்சுனன், அவன் யாரென அறிந்தபோது திகைத்துத் தடுமாறுகிறான். தனது தவறுகளை மன்னித்தருளுமாறு இரக்கிறான். மன்னா, கடவுளை நாம் எப்படியும் நினைக்கலாம். நாம் நினைப்பதற்கேற்ப அவர் எமக்குக் காட்சி தருவார். நீ அவரைத் தோழனாக நினைத்தால் அவர் உன்னுடைய தோழனாகி வந்து உதவிகள் புரிவார்; காதலனாக நினைத்தால் காதலனாக வந்து இன்பம் தருவார். பக்தர்களின் குறைகளைப் போக்குவதற்காக அவர் எந்த வேடமும் எடுப்பார். மன்னா, வேலூர் மன்னன் பகவானைத் தனது தோழனாகக் கருதினான். செய்யவேண்டிய எல்லாக் கருமங்களையும் அவரிடம் சொல்வான். வேலூர் மன்னனின் அவைப்புலவரின் மகளுக்கு கிரகதோஷத்தால் திருமணம் நடைபெறவில்லை. புலவர் மிகுந்த மனவருத்தமுற்று அரசவைக்கு வராது விட்டுவிட்டார். இதை அறிந்த மன்னன் பகவானுக்கு அவற்றைச் சொல்லி புலவரின் மகளுக்கு

நல்லதொரு வரனை அழைத்துவரச் சொன்னார். மறுநாள் பகவான் சாதுவேடத்தில் ஓர் அழகான ஆண்மகனை அழைத்துவந்தார். மன்னா, நீ ஏன் கடமைகளை நீ செய்வதாக நினைக்கிறாய். பகவானின் மீது பக்தி கொண்ட வேலூர் மன்னனைப் போல நீயும் பக்தி கொள். பகவான் எல்லாவற்றையும் முடிப்பார்” என்றார் குரு.

பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய

த்வமஸ்ய பூஜ்யஸ்ச குருர்கீயான் ட

ந த்வத்ஸமோளஸ்த்யப்பயதிக: குதோளன்யோ

லோகத்ரயேளப்ப்யப்ரதிமப்ரபாவ ட ட

43

ஒப்பற்ற பெருமைகளை உடையவரே, இந்தச் சரம், அசரமாகிய லோகத்தின் தந்தையானவரே, போற்றுதற்குரியவரே, குருவிற்குக் குருவானவரே, முவுலகிலும் உமக்கு ஒப்பிடக்கூடியவர் யாரும் இல்லை. உம்மிலும் மேலானவர் யாருமில்லை. 43.

“மன்னா, ஏன் தடுமாறுகிறாய்? ஈஸ்வரன் தான் குருவுக்குக் குருவானவர்; இந்த லோகத்தின் தந்தை; அவரைப் போன்ற பெருமைகளை உடையவர்கள் எவரும் முவுலகிலும் இல்லை என்பதைத் தெரிந்த பின்பும் நீ கலக்கமடைவதில் இருந்து நீ ஈஸ்வரனை நம்பவில்லையென்றே நான் நினைக்கிறேன். மன்னா, வேலூர் மன்னனின் அரண்மனைக்கு அழகிய ஆண்மகனுடன் வந்த சாது சொன்னார்; “மன்னா, இவன் பெரும்புலவன். இவனோடு வாதிட்டுத் தோற்றால்

வென்றவருக்கு இவன் அடிமையாவான். அதன் பின் அவர் சொல்வதைக் கேட்பான். எங்கே உனது அரசவைப் புலவர். அவரை அழை” என்றார்.

“அரசவைப்புலவர் தனது மகளுக்குத் திருமணமான பின்பு தான் அரசபைக்கு வருவேன் என்று கூறிவிட்டார். புலவரின் மேலிருந்த பாசத்தால் அரசர் கவிபாட நினைத்துப் பகவானைத் தொழுதார். கவிதை வரிகள் அவரது வாயால் உதிர்ந்தன. சாதுவோடு வந்த இளைஞன், தான் தோற்றுவிட்டதாகச் சொன்னான். அரசன் மகிழ்ந்து அவனைப் புலவரின் மகளுக்குத் அவனைத் திருமணம் செய்து வைத்தார். மன்னா, பகவானிடம் பக்தியுடன் சொல்லும் செயல்கள் அனைத்தையும் அவர் செய்து தருவார். அவர் அடியவர்க்கு அடியவர். அதனால் உனது மனக் குறைகளைப் பகவானிடத்தில் எடுத்துச் சொல். அவர் அதைச்செய்விப்பார்” என்றார் குரு.

தஸ்மாத் ப்ரணம்ய ப்ரணிதாய காயம்

ப்ரஸாதயே த்வாமஹமீசமீட்யம் ட

பிதேவ புத்ரஸ்ய ஸகேவ ஸக்யு:

ப்ரிய: ப்ரியாயார்ஹஸி தேவ ஸோடும் டட

44

ஆகையால் தேவதேவனே, நான் காயத்தால் வீழ்ந்து வணங்கிப் போற்றவேண்டிய ஈசனான உமது பேரருளை வேண்டுகிறேன். மகனுக்குத் தந்தைபோலவும், தோழனுக்குத்

தோழன் போலவும், காதலிக்குக் காதலன் போன்றும்
பொறுத்தருளும். 44.

“மன்னா, நாம் கருணைக்கடலான ஈசனை எப்படி
நினைத்தாலும் அவர் எதுவும் நினைக்கமாட்டார். தன்னை
நினைத்துத் தொழுபவர்களுக்குப் பேரருளைக் கொடுப்பார்.
மகனுக்குத் தந்தை போலவும், தோழனுக்குத் தோழனாகவும்,
காதலிக்குக் காதலனாகவும் உதவுவார். பராபக்தியில் பக்தன்
ஈஸ்வரனைத் தனது நெருங்கிய உறவினனாகக் கருதுகிறான்.
இதனால் பக்தன் சிவசமயங்களில் வெறுப்புற்றவனாகவும்
இருப்பான். வணங்காமலும் விட்டிருப்பான். இதை எல்லாம்
வல்ல ஈசன் கண்டுகொள்ள மாட்டார். மன்னா, காதலி ஒருத்தி
அன்பின் மிகுதியால் ஊடல் கொண்டு காதலனுடன்
பிணங்குவாள். தோழிகளிடம் குறையாகச் சொல்வாள்; சினந்து
கூறத்தகாத வார்த்தைகள் பலவும் கூறுவாள். தோழி அவர்கள்
பிரிந்துவிடுவார்கள் எனக் கவலை கொள்வாள். ஒரு சிலமணி
நேரத்துள் யாருடைய உதவியுமின்றி அவர்கள்
சேர்ந்துவிடுவார்கள். முன்பு பேசியவை யாவும் இன்பத்தையே
கொடுக்கும்”

“மன்னா, அரசவைப்புலவர் வேலூர் மன்னனுடன்
கற்றவர். அவர்கள் பள்ளியிற் தோழர்களாக இருந்தமையால்
எப்பொழுதும் உரிமையுடன் நடந்துகொள்வார்கள். ஒருமுறை
வேலூர் அரச சபையில் ஒரு தர்க்கம் நடைபெற்றது.
அயல்நாட்டுப் புலவர் ஒருவர் மிகவும் திறமையாகத்
தர்க்கித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது கோபத்துடன்

வேலூர்ப் புலவர் அடிக்கடி குதர்க்கவாதம் செய்து கொண்டிருந்தார். அயல்நாட்டுப் புலவர் அதனால் அடிக்கடி மன்னனைப் பார்த்தார். இதை உணர்ந்த மன்னன் வேலூர்ப் புலவர் எழுந்து எதையோ சொல்ல முயன்றபோது; “புலவரே, உமது தர்க்கம் பிழையானது. ஆசனத்தில் அமரடா....” என்றார்.

சபை திகைத்தது. அயல்நாட்டு புலவர் மேலே பேசமுடியாது தடுமாறியபடி ஆசனத்தில் அமர்ந்தார்.

வேலூர் அவைப்புலவர் சிரித்தார். பலமாகச் சிரித்தார்; “மன்னா, இன்று தான் என்னைப் பல வருடங்களின் பின் உரிமையோடு அழைத்திருக்கிறாய். இனி இப்படியே நடந்துகொள்” என்றார். மன்னா, இறைவனிடம் கொள்ளும் நட்பும் இதைப் போன்றது தான். அதை உணராமையால் தான் நீ தடுமாறுகிறாய்” என்றார் குரு.

அத்ருஷ்டபூர்வம் ஹ்ருஷிதோளஸ்மி த்ருஷ்ட்வா

பயேன ச ப்ரவ்யதிதம் மனோ மே ட

ததேவ மே தர்சய தே ரூபம்

ப்ரஸீத தேவேச ஜகந்நிவாஸா ட ட

45

தேவதேவனே, முன்பு காணாதவற்றைக் கண்டதால் மகிழ்வுடையவனாக இருக்கிறேன். இருந்த போதும் மனம் அச்சத்தால் நடுங்குகிறது. அதனால் முன்னைய இனிய வடிவத்தையே எனக்குக் காட்டியருளுக. தேவர்களுக்கெல்லாம் ஈசனே, உலகிற்கு இருப்பிடமானவரே, எனது விருப்பத்தைப் பூர்த்திசெய்தருளும்.

45.

“மன்னா, அர்ச்சுனன் தனது தோழனாகவே கிருஷ்ணனை நினைத்திருந்தான். திடீரென்று அவன் எதிர்பாராத வேளையில், பகவான் தனது விஸ்வரூபத்தைக் காட்டியமையால் அவன் திகைத்துவிட்டான். மன்னா, பலரின் முன் அவையில் புலவரை மதிப்பில்லாமல் அழைத்துவிட்டதாக நினைத்து வேலூர் மன்னன் கலங்கினான். அதனால் அவன் சிங்காசனத்தை விட்டு இறங்கிப் புலவரின் அருகில் வந்து அவரது பாதங்களைப் பணிந்து; “என்னை மன்னித்தருளல் வேண்டும்” என்று இரந்தான்.

புலவர் அதிர்ந்து போனார். அவை திகைத்தது. எனினும் புலவர் உடனே தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு; “எழும்படா, இதென்னடா வேலை. நீ என் நண்பனடா. நீ என்னை அப்படியே அழை” என்றார்.

மன்னன் சிரித்தான். அவை குலுங்கியது. புலவர் மன்னனைக் கட்டித் தழுவினார். இருவரும் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தனர். சிறிது நேரத்தின் பின் புலவர் சொன்னார்; “இனிமேல் போலி வேடம் கொள்ளல் கூடாது. தோழர்களாகவே பழக எனக்கு ஆசை. ஆனால் எனக்கு அச்சமாக இருக்கிறது”

“மன்னா, யாவும் அறிந்த அர்ச்சுனனைப் போலவே நீயும் அச்சமடைகிறாய். அதை விட்டுவிடு” என்றார் குரு.

கிரீடனம் கதினம் சக்ரஹஸ்த

மிச்சாமி த்வாம் த்ரஷ்டுமஹம் ததைவ ட

தேனைவ ருபேண சதூர்புஜேன

ஸஹஸ்ரபாஹோ பவ விச்வமூர்த்தே ட ட

46

முன்பு போலக் கிரீடம் அணிந்து கதையுடன் கையில் சக்கரம் தாங்கியவராகவே உம்மைக் காண நான் விரும்புகிறேன். ஆயிரம் கைகளுடன் விஸ்வரூபமெடுத்து என்முன் காட்சி தருபவரே, நான்கு கைகளுடன் கூடிய அந்த வடிவத்தில் மட்டும் காட்சி தருவீராக. 46.

“மன்னா, ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விருப்பமுண்டு. வேலூரில் சிவபாலன் என்றொரு வணிகன் இருந்தான். அவன் பகவானின் பக்தன். எவ்வேளையிலும் பகவான் புல்லாங்குழல் வாசிக்க கோபியர் நடனமாடும் காட்சியையே விரும்புவான். அதனால் பகவான் அவனுக்கு அவன் விரும்பியபடியே காட்சி கொடுப்பார். அர்ச்சனன், பகவான் கிரீடமணிந்து கையில் கதை தாங்கியவராக காட்சி தரல் வேண்டுமென விரும்புகிறான். வேலூர் மன்னன் தான் செயலாற்றும் போது தன்னுள் இருந்து செயற்பட்டு நீதியைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று பிரார்த்திப்பான். அதுபோல நீயும் பகவான் எப்படி இருக்க வேண்டுமென்று நினை. அரசனின் கடமைகள் என்னவென்று உனக்குத் தெரியுமாதலால் வேலூர் மன்னன் நினைத்ததையே நினை” என்றார் குரு.

ஸ்ரீ பகவான் சொன்னது

மயா ப்ரஸன்னேன தவார்ஜுனேதம்

ரூபம் பரம் தர்சிதமாத்மயோகாத் ட

தேஜோமயம் விச்வமனந்தமாத்யம்

யன்மே த்வதன்யேன ந த்ருஷ்ட பூர்வம் ட ட 47

அர்ச்சனா, அருள் நிறைந்த என்னால் யோக வலிமையைக் கொண்டு ஒளி நிறைந்த, முடிவில்லாத, முழுமுதலான எனது விசுவரூபம் உனக்குக் காண்பிக்கப்பட்டது. உன்னைத் தவிர இவ்வுருவை முன்பு யாரும் கண்டதில்லை. 47

ந வேத யக்ஞாத்யயணர் ந தாணர்

ந ச க்ரியாபிர் ந தபோபிருக்ரை: ட

ஏவம் ரூப: சக்ய அஹம் ந்ருலோகே

த்ரஷ்டும் த்வதன்யேன குருப்ரவீர ட ட 48

குருகுலப் பெருவீரனே, மானுட உலகில் எனது இவ்வடிவத்தை உன்னைத் தவிர வேறுயாரும் கண்டதில்லை. வேதமோதியோ, யக்ஞத்தாலோ, தானங்களாலோ, கிரிகைகள் செய்தோ என்னை இவ்வடிவத்தில் யாரும் காணமுடியாது. 48.

மா தே வ்யதா மா ச விமூட பாவோ

த்ருஷ்ட்வா ரூபம் கோரமீத்ருங்மமேதம் ட

வ்யபேதபீ: ப்ரீதமனா: புனஸ்த்வம்

ததேவ மே ரூபமிதம் ப்ரபச்ய ட ட 49

இப்படிப்பட்ட எனது கோர உருவைக் கண்டு நீ பயமும், மயக்கமும் கொள்ள வேண்டாம். அச்சத்தை நீக்கிவிட்டு மகிழ்வுடன் எனது பழைய வடிவத்தைப் பார்ப்பாயாக. 49.

சஞ்ஜயன் சொன்னது

இத்யர்ஜுனம் வாஸுதேவஸ்ததோக்த்வா

ஸ்வகம் ரூபம் தர்சயாமாஸ பூய: ட

ஆச்வாஸயாமாஸ ச பீதமேனம்

பூத்வா புன: ஸௌம்ய வபுர் மஹாத்மா டட 50

வாசுதேவர் மேற்கண்டவாறு கூறிய பின்பு தனது சொந்த வடிவத்தை அப்படியே காண்பிக்கிறார். மகாத்மாவான மகாவிஷ்ணு இனிய வடிவெடுத்து அஞ்சியவனைத் திரும்பவும் தேற்றி மகிழ்விக்கிறார். 50

அர்ஜுனன் சொன்னது

த்ருஷ்ட்வேதம் மானுஷம் ரூபம் தவ ஸௌம்யம் ஜநார்தன ட

இதானீமஸ்மி ஸம்வருத்த: ஸசேதா: ப்ரக்ருதிம் கத: டட 51

ஜனார்த்தனா, உமது இந்த இனிய மானிட வடிவைக் கண்டு மகிழ்ந்து மனம் தெளிந்து, எனது இயல்பான நிலையை அடைந்துவிட்டேன். 51.

“மன்னா, இப்பொழுது உனது மனம் மிகவும் பிரகாசமாக இருக்கிறது. நீ உண்மையானவற்றை உணர்ந்துள்ளாய். உண்மைப் பொருளை உணரும் வரை தான் கலக்கம் இருக்கும். அதை உணர்ந்துவிட்டால் மகிழ்ச்சிதான். மன்னா, சேனையூர் ஒரு சிறிய நாடு. அதைப் பேரரசாக்க வேண்டும் என்று அந்நாட்டரசன் மேகலன் நினைத்தான். அயல்நாடுகளை ஒவ்வொன்றாகப் பிடித்துத் தனது வலிமையைப் பெருக்கினான். இறுதியில் அனைத்து நாடுகளையும் பிடித்துப் பேரரசானான். அதனால் அவன் மிக்க மகிழ்ச்சியுடையவனாக

வாழ்ந்தான். மேகலனது மகிழ்ச்சியைப் போல நீயும்
மகிழ்கிறாய். அதனால் நாடு நன்மையடையும்” என்றார் குரு.

ஸ்ரீ பகவான் சொன்னது

ஸூத்ரத்தர்சமிதம் ரூபம் த்ருஷ்டவானஸி யன்மம ட
தேவா அப்யஸ்ய ரூபஸ்ய நித்யம் தர்சன காங்ரிண: ட ட 52
காண்பதற்கரிய எனது இந்த வடிவத்தைக் கண்டு
நீ மகிழ்ந்திருக்கிறாய். எனது இந்த வடிவத்தைத் தரிசிக்கத்
தேவர்கள் எப்பொழுதும் ஆசைப்படுகிறார்கள். 52.

நாஹம் வேதைந் தபஸா ந தானேன ந சேஜ்யயா ட
சக்ய ஏவம் விதோ த்ரஷ்டும் த்ருஷ்டவானஸிமாம் யதா ட ட 53
நீ என்னை எவ்வாறு தரிசித்தாயோ அவ்வாறு
நான் வேதங்களாலும் தவத்தாலும் தானங்களாலும்
யாகங்களாலும் தரிசிக்க முடியாதவன். 53.

பக்த்யா த்வனன்யயா சக்ய அஹமேவம் விதோளர்ஜுன ட
ஞாதம் த்ரஷ்டும் ச தத்வேன ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப ட ட 54
எதிரிகளை வாட்டவல்ல அர்ச்சனா, மாறாத
பக்தியால் மட்டுமே இவ்விதம் என்னை உள்ளபடி உணரவும்,
காணவும், அடையவும் முடியும். 54.

மத்கர்மக்ருன் மத்பரமோ மத்பக்த: ஸங்கவர்ஜித: ட
நிர்வைர: ஸர்வபூதேஷ்ய: ஸ மாமேதி பாண்டவ ட ட 55

பாண்டவா, எனக்காகக் கர்மம் செய்பவனும், என்னைக் குறியாகக் கொள்பவனும் என்மீது பக்தி கொள்பவனும், பற்றற்றவனும், வெறுப்பில்லாதவனும் எவனோ அவன் என்னை அடைவான். 55.

“மன்னா, மனிதர்கள் தான் பக்தியில் மேலானவர்கள். தேவர்களும், அசுரர்களும் தமது இன்பங்களுக்காகவும், தமது நலன்களுக்காகவும், பிறரைப் பழிவாங்குவதற்காகவும் தான் கடவுள் மீது அதீதபக்தி கொண்டு தவம் செய்வார்கள். அவர்கள் வரங்களைப் பெற்ற பின்பு இறைவனை மறந்து இறைவனுக்கே சவால் விடுவார்கள். மனிதர்களில் பெரும்பாலானோர் தமது முத்தியை நினைத்தே இறைவனைத் தொழுவர். இறைவனும் அவர்கள் மீது அன்பு கொண்டு அவர்கள் நினைத்தவாறு, நினைத்த வேளை வந்து அவர்களுடன் சல்லாபிப்பார். இதை நீ புராண இதிகாசங்களில் அறிந்திருப்பாய். மன்னா, கோவிலூரில் ஆதவன் என்றொரு விஷ்ணு பக்தன் இருந்தான். அவன் உண்பது உறங்குவது விளையாடுவதெல்லாம் விஷ்ணுவோடு தான். ஒருநாள் அவனுடன் விளையாட வந்த விஷ்ணுவைத் தன்னை விட்டுவிட்டுச் செல்லவேண்டாம் என்று கட்டியணைத்தான். தாயைக் குழந்தை கட்டியணைத்தால் உண்டாகும் சுகம் மகாவிஷ்ணுவுக்கு ஏற்பட்டது. அதனால் அவர் அவனையும் தூக்கிக்கொண்டு வைகுண்டம் சென்றார். இந்த நிலையைத் தேவர்களும் விரும்புவதில்லை. அசுரர்களும் விரும்புவதில்லை. ஆனால் நீ விரும்புகிறாய் என்று எனக்குத் தெரியும்”.

“மன்னா, இறைவனைக் காண்பதற்கு வேதங்களைக் கற்று பிரயோசனமில்லை. தவம் செய்தும் பிரயோசனமில்லை; தானங்கள் செய்தும் பிரயோசனம் இல்லை. பொன் பொருளாலும் பிரயோசனம் இல்லை. பிரகலாதன் என்ற குழந்தை எதைச் செய்தது?; கஜேந்திரன் என்ற யானை வேதமோதியதா...? தானம் செய்ததா...? தவம் செய்ததா...? பகவானின் நாமத்தை அன்போடு உச்சரித்தது. பகவான் ஓடோடி வந்தார்”

“மன்னா, மாறாத பக்தியின் மூலம் நாம் நினைத்தவாறு இறைவனைக் காணமுடியும் ஆதவன் விளையாட்டுப் பிரியன். அவன் நினைத்தவுடன் பகவான் தனக்குப் பக்கத்தில் இருக்கவேண்டுமென்று நினைப்பான். இதனால் பலமுறை அவர் சங்கடப்பட்டுள்ளார். மகாலட்சுமியுடன் ஒருமுறை இன்புற்றிருந்த வேளை ஆதவன் பகவானை நினைத்தான். உடனே அவரைப் பார்க்கவேண்டுமென்றான். இதனால் மகாலட்சுமி ஊடலுற்றாள். பக்தியின் மூலம் இறைவனைக் காணலாம்; பேசலாம்; சிரிக்கலாம்; அடையலாம். கடவுள் பக்தனுக்காக எதையும் செய்வார். பக்தி என்ற ஞானம் ஒருவனின் இதயத்துள் பதிந்தால் அன்பு மயமான இறைவன் அவனது இதயத்தைக் கோவிலாக்கிவிடுவார். பின் அவனுடனேயே இருப்பார்”

“தமக்காகக் கர்மம் செய்பவர்கள் தான் பலர். பொருட்களால் உண்டாகும் இன்பத்தை விடுத்து, கடவுளின் தரிசனத்தால் இன்பம் பெற நினைப்பவன் தான் தர்மத்தைக்

காப்பவனாவான்; நீதிநெறி தவறாது அவன் எல்லோரையும் சமமாக நினைத்தால் அவன் யாரையும் வெறுக்கமாட்டான். கணவனை நேசிக்கும் கற்புள்ள மனைவியைப் போலவும், பணம் பொருள் முதலியவற்றைப் பாதுகாக்கும் உலோபியைப் போலவும், பணம் ஒன்றையே குறியாகக் கொண்டுள்ள விபச்சாரியைப் போலவும் பக்தன் இருத்தல் வேண்டும். நீ அரசன், நாட்டு மக்களின் நலன்களை மட்டும் நினைத்தல் வேண்டும். அரசன் தர்மயுத்தம் செய்யும் போது அந்தக் கர்மத்தைப் பகவானுக்காக, பகவானைக் குறியாகக் கொண்டு, பகவான் மீது மாறாத பக்திகொண்டு, பற்றற்று, உயிர்களை நேசித்துச் செய்தல் வேண்டும். அதனால் நாட்டிற்கு நன்மையும், உனக்கு மேலான வாழ்வும் கிடைக்கும்” என்றார் குரு.

இதி ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாஸு“பநிஷத்ஸு” ப்ரஹ்மவித்யாயாம்

யோகசாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணர்ஜுனஸம்வாதே

விச்வரூபதர்சனயோகோ நாம

ஏகாதசோளத்யாய: ட ட

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

பக்தி யோகம்.

அர்ஜுனன் சொன்னது

ஏவம் ஸததயுக்தா யே பக்தாஸ்த்வாம் பர்யுபாஸதே ட

யே சாப்'ரமவ்யக்தம் தேஷாம் கே யோகவித்தமா: ட ட 1

இவ்வாறு எப்பொழுதும் யோகத்தை உறுதியாகக் கைக்கொண்டு உம்மைப் பூசிக்கும் பக்தர்களா, நிர்க்குணப் பிரமத்தை உபாசிக்கும் பக்தர்களா யோகத்தை நன்கு அறிந்தவர்கள். 1

“மன்னா, உன்னைப் பார்த்தால் நீ இன்னும் பகவானின் அருளில் சந்தேகப்படுபவன் போலவே தென்படுகிறாய். பகவான் தான் எல்லாம் என்று தெரிந்த பின்பும் சந்தேகப்படுவது யாவற்றையும் கேளாதவனுடைய நிலையாகும். மன்னா, ஒரு ஆச்சிரமத்தில் குரு ஒருவர் இருந்தார். அவர் தனது சீடர்களை அழைத்து, “நான் இறந்தால் பாடையில் காவிச் சென்று அடக்கம் செய்யுங்கள்” என்றார். குரு இறந்ததும் பாடையை நால்வரும் காவிச் சென்று அடக்கம் செய்தனர். பின் அந்த நால்வரும் தனித்தனியாகத் தாம் தாம தனியே குருவைச் சமந்தோம் என்றனர். மன்னா, பாடையில் ஒரு பக்கம் தூக்க ஆளில்லாவிட்டாலும் பாடையைச் சமக்க முடியாது. இதுபோலத்தான் நீயும் சந்தேகிக்கிறாய்” என்றார் குரு.

ஸ்ரீ பகவான் சொன்னது
மய்யாவேச்ய மனோ யே மாம் நித்யயுக்தா உபாஸதே ட
ச்ரத்தயா பரயோபேதாஸ்தே மே யுக்ததமா மதா: டட 2

என்னிடத்தில் மனதை வைத்து சிரத்தையுடன் யோகத்தைக் கைக்கொண்டு என்னை யார் உபாசிக்கிறார்களோ அவர்கள் யோகத்தில் மேம்பட்டவர்கள் என்று நான் கருதுகிறேன். 2

“மன்னா, அரசனானவன் தனது முழு மனதையும் ஒடுக்கிப் பகவான் மீது பக்தி கொள்ளல் வேண்டும். யோகத்தில் திளைத்தவன் இரவும் பகலும் பகவானின் சிந்தனையுடனேயே இருப்பான். எந்தவொரு செயலிலும் மனதை முழுமையாக நிறுத்திப் பெரும் சிரத்தையுடன் மனஞ்சலியாது ஈடுபட்டால் வெற்றி அடையலாம். மன்னா, கங்கையொன்று சமவெளி ஊடாகப் பாய்ந்துகொண்டிருந்தது. ஐந்து மைல்களுக்கப்பால் மேட்டு நிலத்தில் வாழ்ந்த ஒரு குடியானவன் மழைநீரை நம்பியே பயிர்செய்து வந்தான். மழை பெய்யாவிட்டால் அவனது பயிர்கள் அழிந்துவிடும். அதனால் அவன் கங்கையைத் தனது ஊரிலுள்ள குளத்திற்குத் திருப்ப நினைத்தான். மேட்டு நிலத்தில் அவனுடன் குடியிருந்த எல்லோரும் அவனைக் கேலி செய்தனர். பல நாட்கள் முயன்று அவன் அந்தக் கங்கையைத் தமது ஊரிலுள்ள குளத்திற்குத் திருப்பினான். ஆச்சரியப்பட்ட மக்கள் குளத்து நீரைப் பாய்ச்ச அக்குடியானவனிடம் அனுமதி கேட்டனர். சிரத்தையுடையவர்கள் தான் யோகத்தில் மேம்பட்டவர்கள். யோகத்தில் மேம்பட்டவர்கள் நினைத்தனைச் சாதிப்பார்கள்” என்றார் குரு.

யே த்வரமநிர் தேச்யமவ்யக்தம் பர்யுபாஸதே ட

ஸர்வத்ரகமசிந்த்யம் ச கூடஸ்தமசலம் த்ருவம் ட்ட 3

ஸன்னியம்யேந்த்ரியக்ராமம் ஸர்வத்ர ஸமபுத்தய: ட்ட

தே ப்ராப்னுவந்தி மாமேவ ஸர்வபூதஹிதே ரதா: ட்ட 4

ஆனால் யார் எப்பொழுதும் உறுதி
உள்ளவர்களாய், இந்திரியங்களைத் தம் போக்கிற்
செல்லவிடாது அடக்கி வரையறை கூறமுடியாததும்,
கட்புலனாகாததும், மனதிற்கு எட்டாததும், எங்கும்
நிறைந்திருப்பதும், மாறாததும், நகராததும், நிலைத்திருப்பதும்,
அழியாததுமாகிய பிரம்மத்தை நன்கு உபாசிக்கிறார்களோ,
அவர்கள் எல்லா உயிர்களுக்கும் நன்மை செய்பவர்கள் ஆவர்.
இவர்கள் நிச்சயமாக என்னை வந்தடைவார்கள். 3- 4

“மன்னா, சமபுத்தியுடன் இந்திரியங்களை
அடக்கிக் கொண்டு கட்டுக்கடங்காததும் என்றும் மாறாது
நகராது அழியாது நிலைத்து நிறைந்திருப்பதுமான பிரம்மத்தை
உபாசிக்கும் அரசனானவன் எல்லா உயிர்களினதும்
முன்னேற்றத்தை விரும்புவனாக இருப்பான். உயிர்களின்
நன்மைக்காக யுத்தம் செய்யும் இவன் நிச்சயமாகப் பகவானைச்
சென்றடைவான். மன்னா, எமது நாட்டில் சட்டம் சீர்
குலைந்துவிட்டது. பொறுப்புள்ள ஒவ்வொருவரும் சட்டத்தைக்
கையிலெடுத்துக் கொண்டு வரிவசூலிப்பதற்காக மக்களைக்
கொடுமைப்படுத்துகிறார்கள். அரசவைப் புலவர் தப்பி இன்னொரு
நாட்டிற்குச் சென்றுவிட்டார். வரி செலுத்த முடியாதவர்கள்
தண்டனைக்குப் பயந்து தற்கொலை செய்கிறார்கள்”

“மன்னா, கோவிலூரில் வாழ்ந்த ஆதவனின் பக்தியைப் பற்றி நான் உனக்கு முன்பு கூறியுள்ளேன். அவன் உறுதியுள்ளவன்; இந்திரியங்களைத் தம்போக்கிற்குச் செல்லவிடாது அடக்கி வைத்திருப்பான். அதனால் அவன் பகவானோடு கலந்திருந்தான். மக்கள் அவனைப் பகவானாக உபாசித்தனர். தன்னை நாடி வரும் மக்களின் குறைகளை அவன் நீக்கிக் கொண்டிருந்தமையால் அவ்வூர் அரசன் அவன் மீது கடுங்கோபங்கொண்டு ஏவலாளர்களை அனுப்பி அவனை அரண்மனைக்கு அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டான். ஏவலாளர் ஆதவனிடம் வந்து அரசனது கட்டளையைக் கூறினர். அதற்கு ஆதவன் சொன்னான்; “வீரர்களே, வரையறை கூறமுடியாததும், கட்டபுலனாகாததும், மனதிற்கு எட்டாததும், எங்கும் நிறைந்திருப்பதும், மாறாததும், நகராததும், அழியாது நிலைத்திருப்பதுமான பிரம்மத்தை உபாசிப்பவன் நான். அதனால் இந்திரியங்களை அடக்காது மனம் போன போக்கில் நடக்கும் எவரையும் சந்திக்க மாட்டேன். உனது மன்னருக்கு தேவையிருப்பின் என்னை வந்து சந்திக்கச் சொல்”

மன்னன் கோபத்துடன் வந்தான். ஆதவன் சிரித்தான். அச்சிரிப்பு, “உன்னால் என்னை என்ன செய்ய முடியும்?” என்று கேட்பதைப் போல இருந்தது. மன்னா, சமபுத்தியுள்ளவன் இந்திரியங்களைக் கட்டுப்படுத்திப் பிரம்மத்தை உபாசிப்பவன். அவனை யாரும் எதுவும் செய்ய முடியாது. அவர்கள் பகவானை அடைய விரும்புவார்களே தவிர அடிபணிய மாட்டார்கள். மன்னரும் ஆதவனைப் போல இருந்து

ஆட்சி செய்தல் வேண்டும். அந்த நிலையை நீ உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்” என்றார் குரு.

க்லேசோளதிகதரஸ்தேஷாமவ்யக்தாஸக்தசேதஸாம் ட
அவ்யக்தா ஹி கதிர்து:கம் தேஹவத்பிர வாய்தே டட 5
நிர்க்குணப் பிரமத்தை உபாசிப்பவர்களுக்குப்
பிரயாசை மிக அதிகம். ஏனென்றால் அவர்கள் உடலுணர்ச்சி
மிக்கவர்கள். அதனால் மிகவும் கஷ்டப்பட்டே நிர்க்குணப்
பிரமநிஷ்டை அடைகிறார்கள். 5.

“மன்னா, நிர்க்குணப் பிரம்மத்தை
உபாசிப்பவர்களும் சகுணப் பிரம்மத்தை உபாசிப்பவர்களும்
அடையும் பயன் ஒன்று தான். தேக உணர்ச்சியுள்ளவன்
இந்திரியங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதில் சிரமப்படுவான். அதனால்
அவன் நிர்க்குணப் பிரம்மத்தை உபாசிப்பதைவிடச் சகுணப்
பிரம்மத்தை உபாசித்து எளிதாகப் பகவானை அடையலாம்.
அரசன் தானே இறைவன் என்று நினைக்கிறான். அவன்
சரீரத்தை ஆத்மன் என்று கருதினால் கெடுதியையே
அடைவான். நான் என்ற ஆணவம் தலைக்கேறி அரசாட்சியைக்
கெடுத்துவிடும். அவன் தன்னைத் தான் ஏமாற்றுபவனாகிறான். நீ
அப்படித்தான் இப்பொழுதும் நினைக்கிறாய். மன்னா, காட்டில்
வாழ்ந்த பறவைக்குஞ்சு ஒன்று மாங்காய்காயை உண்டுவிட்டு
'அது புளிக்கிறது' என்றது. தாய்ப்பறவை சொன்னது; “மகனே,
காயாக இருக்கும் போது யாவும் புளிக்கும். கனிந்த பின்
அவை இனிக்கும். அதுவரை பொறுத்திரு” என்றது.

“மன்னா, நீயும் அந்தப் பறவைக் குஞ்சின் நிலையில் தான் இருக்கிறாய். கோயிலூர் மன்னன் மக்களின் முன் தன்னை ஆதவன் அவமதிக்கிறானெனக் கருதிக் கோபத்துடன் அவனைப் பார்த்துச் சொன்னான்; “ஆதவா, நானும் பிரம்மத்தை உபாசிப்பவன். பகவான் என்னுடன் இருக்கிறான். அவரின் மகிமைகள் யாவும் எனக்குத் தெரியும். நீ பகவானை உபாசிப்பது போல நடித்து மக்களை ஏமாற்றுகிறாய். அதற்காக நான் உனக்கு மரணதண்டனை விதிக்கிறேன்” என்றான்.

ஆதவன் சிரித்தான்; “மன்னா உனது பேச்சிலிருந்து நீ எந்த வகையானவன் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். நீ பகவானை ஆராதிப்பது உண்மை. நிர்க்குணமுடைய பகவானை ஆராதிப்பவன் கோபப்படமாட்டான்; உணர்ச்சி வசப்படமாட்டான்; விருப்பு வெறுப்புக்குள்ளாக மாட்டான். நீ உணர்ச்சிவசப்படுகிறாய். ஆத்மாவின் இலக்கணங்களைப் புரிந்து கொள்ளமாட்டான். அழியாத ஆத்மாவை எப்படி உன்னால் கொல்ல முடியும்? மன்னா, நீ சகுணப்பிரம்மத்தை உபாசிக்கிறாய். அதனால் உனக்கு ஆன்மாவைப்பற்றித் தெரியவில்லை. முதலில் உனது உணர்ச்சிகளை அடக்கு” என்றான் ஆதவன்.

மன்னன் திகைத்துப்போனான். அவனுக்குத் தனது நிலை புரிந்தது; “ஆதவா, என்னை மன்னித்துக்கொள்” என்று அவனது பாதங்களைப் பணிந்தான். கோயிலூர் மன்னனைப் போலவே நீயும் உலகைப் பற்றியும், ஆத்மாவைப்

பற்றியும் புரியாதிருக்கிறாய். அதனால் தான் தடுமாறுகிறாய்”
என்றார் குரு.

யே து ஸர்வாணி கர்மாணி மயி ஸம்ன்யஸ்ய மத்பரா: ட
அனன்யேனைவ யோகேன மாம் த்யாயந்த உபாஸதே ட ட 6

தேஷாமஹம் ஸமுத்தர்த்தா ம்ருத்யுஸம்ஸாரஸாகராத்த ட

பவாமி நசிராத்பார்த்த மய்யாவேசிதசேதஸாம் ட ட 7

ஆனால் யார் கர்மபயன்கள் அனைத்தையும்
எனக்கு அர்ப்பணம் செய்து, என்னைப் பரகதியாகக் கொண்டு,
முழுமையான யோகத்தால் என்னைத் தியானித்து
வணங்குகிறார்களோ, அவர்களைப் பார்த்தா, நான் மரண
சம்சார சாகரத்திலிருந்து கரையேற்றுவேன். 7.

“மன்னா, ஈஸ்வரனைத் தவிர வேறு எதையும்
நிலையானது எனக் கருதாது அவனைத் தஞ்சமடைந்து
கர்மங்கள் யாவற்றையும் அவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்து
வாழ்பவர்களுக்கு எந்த அச்சமும் இராது. பாவபுண்ணியம்,
பிறப்பு இறப்புப் பற்றி அவர்கள் கவலைப்படமாட்டார்கள்.
ஈஸ்வரன் மீது மாறாத பக்தி கொண்டவன் எதற்கும்
அஞ்சமாட்டான். “மன்னா, உனது பேரனார் ஆட்சி செய்யும்
போது குருபரன் என்றொரு சாது இருந்தார். அவரைக்
கௌரவிக் கவேண்டும் என்று நினைத்த உனது பேரனார் அவரை
அரண்மனைக்கு வருமாறு அழைத்தார். அவர்வரவில்லை.
உனது பேரனாருக்குக் கடுஞ் சினம் உண்டானது. சாதுவுக்கு

மரணதண்டனை விதித்தார். வீரர்களை அழைத்துச் சாதுவைக் கைது செய்து தன்முன் நிறுத்தும்படி கட்டளையிட்டார்.

சாது அவரைப்பார்த்துச் சிரித்தார். “ஏ, மானுடனே, உன்னால் எனக்கு மரணத்தை உண்டுபண்ண முடியுமா...? பகவான் மீது மாறாத பக்தி கொண்ட எனக்கு மரணமில்லை என்பதைப் புரிந்துகொள்” என்றார்.

உனது பேரனாருக்கு நடுக்கமேற்பட்டது. சாதுவைப் பார்த்தார். அவர் இருந்த இடத்தில் ஒளிப்பிழம்பொன்று தெரிந்தது. பயத்தினால் அவர் உணர்வுகளை இழந்துவிட்டார். கர்ம பலனைப் பகவானிடம் அர்ப்பணிப்பவர்களைப் பகவான் மரணத்திலிருந்து விடுவிப்பார்” என்றார் குரு.

மய்யேவ மன ஆதத்ஸ்வ மயி புத்திம் நிவேசய ட

நிவாஸிஷ்யஸி மய்யேவ அத ஊர்த்வம் ந ஸம்சய: டட 8

என்னிடத்தில் மனதை ஒப்படைத்து என்னிடத்தில் உனது புத்தியைச் செலுத்து. அதனால் என்னை அடைவாய் என்பதில் சந்தேகமில்லை. 8

“மன்னா, மனம் உணர்ச்சி மயமானது. அது இலகுவாகக் கட்டுப்படாது. இதை உணர்ந்த புத்தி மனதிற்கு உண்மையான நிலையை உணர்த்தும். மனிதனுக்கு இரண்டு தன்மைகள் உள்ளன. ஒன்று முத்தியை விரும்பும் தன்மை, மற்றது உலக இன்பங்களை விரும்பும் தன்மை. முத்தியை விரும்புவன் கர்மங்களைப் பகவானிடம் அர்ப்பணிக்கிறான்.

அதனால் அவன், தான் எதையும் செய்வதாக நினைப்பதில்லை. மன்னா, கடலூர் அரசன் மாறன், தான் தர்மம் செய்பவற்றைக் குறித்து வைத்திருப்பான். வருட முடிவில் தான் செய்தவற்றை முரசு மூலம் நாட்டு மக்களுக்கு அறிவிப்பான். கோயில்களைப் புனருத்தாரணம் செய்தால் கோயிலில் அதைக் குறிப்பிடுவான். கோயிலில் இருந்த சாது ஒருவர் அவனைத் திருத்த விரும்பினார். பகவானின் துணையுடன் அன்று இரவு கோயிலின் தெற்கு வாசலில் மிகப் பெரிய கோபுரம் ஒன்றை உருவாக்கினார். மன்னனும் மக்களும் அதைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டனர்; “பலர் ஒன்று கூடிப் பலநாட்கள் செய்தாலும் செய்து முடிக்க முடியாத இக்கோபுரத்தை அமைத்தது யார்?” என்று கேட்டான் அரசன்.

“பகவான்” என்றார் சாது.

“நான் நம்பமாட்டேன்” என்றான் அரசன்.

சாது சிரித்தார். பின் ஒருவனை அழைத்தார்; “இந்தா பிடி” என்றார். அவனால் தூக்கமுடியாத பெரும் பொன் உள்ள மூட்டை அவனுக்கு அருகில் இருந்தது.

“மன்னா, நீ பகவானை மனதால் நினைக்கிறாயே தவிர புத்தியால் விசுவாசிக்கவில்லை. புத்தியைப் பகவானுக்கு அர்ப்பணித்திருந்தால் உனக்குச் சந்தேகம் ஏற்பட்டிராது” என்றார் சாது. மன்னா, நீயும் கடலூர் மன்னனைப் போலவே இப்பொழுதும் இருக்கிறாய்” என்றார் குரு.

அத சித்தம் ஸமாதாதும் ந சக்னோஷி மயி ஸ்திரம் 1

அப்யாஸயோகேன ததோ மாமிச்சாப்தும் தனஞ்ஜய டட 9

தனஞ்ஜயா, உன்னால் சித்தத்தை என்பால் உறுதியாக வைக்க முடியாவிட்டால் அப்பியாச யோகம் மூலம் என்னை அடைய முயற்சி செய். 9.

“மன்னா, பந்தம், பாசம், பற்றுக் காரணமாக மனம் சமநிலைப்படாது. ஒரு நிலைப்படாத மனத்தைப் பழக்கத்தின் மூலம் பகவானிடத்தில் ஒப்படைக்கலாம். இதை அப்பியாச யோகம் என்பார்கள். மன்னா, நீ போர்ப் பயிற்சி பெறும் போது ஆரம்பத்தில் எத்தனை தவறுகளைவிட்டாய். காலப்போக்கில் பயிற்சி மூலம் மனம் சமநிலைப்பட்டதால் பெரும் வீரனானாய்”.

“மன்னா, வேலூரில் பெரும் தனவந்தன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் தனது குடும்பத்தை ஒதுக்கிவிட்டு விலைமகள் ஒருத்தியுடன் வாழ்ந்து வந்தான். அந்த விலைமகள் தன வந்தனைத் தவிர வேறு பலருடனும் பொருளுக்காகத் தொடர்பு வைத்திருந்தாள். ஒரு நாள் அதைக் கையும் களவுமாகக் கண்டான் தனவந்தன். அதன் பின் அவன் அந்த விலைமகளை வெறுத்து ஒதுக்கினான். பொருளாசை கொண்ட அவள் வெட்கத்தை மறந்து தினமும் பலதடவைகள் அவனைத் தேடிவந்தாள். அவன் அவளைக் கண்டித்தான். அதனால் மனமுடைந்த அவள் தனவந்தனைத் தேடிவருவதை விட்டுவிட்டாள். அந்த விபச்சாரியைப் போலவே நீயும் இருக்கிறாய். நல்லதையே செய்ய வேண்டும்; தீமையை அகற்ற

வேண்டும்; மக்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று நினை. உனது மனம் வலுப்பெறும்” என்றார் குரு.

அப்யாஸேளப்பயஸமர்த்தோளஸி மத்கர்மபரமோ பவ ட
மதர்த்தமபி கர்மாணி குர்வன் ஸித்திமவாபஸ்யஸி ட ட 10
அப்பியாச யோகத்தில் உனது மனம்
ஈடுபடமறுத்தால் என்பொருட்டுக் கர்மம் செய்வதைக்
குறிக்கோளாகக் கொள்வாயாக. எனக்காகக் கர்மம் செய்தாலும்
நீ நினைத்ததை அடைவாய். 10

“மன்னா, சிலர் மனதை அடக்கப் பிரயத்தனப் பட்டாலும் அதை அடக்கமுடியாது அவதிப்படுவார்கள். பாடசாலைக்குச் சென்று கற்கும் மாணவர்கள் எல்லோரும் பரீட்சையில் சித்தியடைவதில்லை. அதற்குக் காரணம் பயிற்சியில் அக்கறை இன்மையேயாகும். மன்னா, எல்லாம் பகவானின் கிருபையினாலேயே நடைபெறுகின்றன. நான் பகவானின் கருவியாக இருக்கிறேன் என்ற உணர்வு உன்னிடத்தில் இன்னும் வரவில்லை. அப்படி வந்திருந்தால் பகவானின் செயல்களுக்குக் கருவியாக நான் இருக்கிறேன் என நினைத்து யுத்தம் செய்திருப்பாய். மன்னா, வேலூர் மன்னன் இரக்க சுபாபம் உடையவன். அதைப் பயன்படுத்தி அயல்நாடான ஏரூர் மன்னன் வேலூருள் நுழைந்து கொள்ளையடித்து வந்தான். மந்திரி, பிரதானிகளும் மக்களும் வேலூர் மன்னனை ஏரூர் மீது படையெடுக்குமாறு வற்புறுத்திய போதிலும் அதை அவன் விரும்பவில்லை. அதனால்

மனவேதனையடைந்த முதலமைச்சர் தனது ஒற்றர் மூலம் வேலூர் மன்னன் ஏரூர் மீது படையெடுக்கத் தீர்மானித்துவிட்டார் என்றொரு செய்தியை அனுப்பினான். அன்றிரவு ஏரூர் மன்னன் பயத்தால் நாட்டைவிட்டு ஓடிவிட்டான். வேலூர் முதலமைச்சருக்கு வேண்டிய ஒருவன் நாட்டின் அரசனானான். மன்னா, வேலூர் மன்னன் போர் தொடுக்கமாட்டான், அவன் மக்களின் துயரைப் போக்கமாட்டான் என்று நினைத்த முதலமைச்சர் பகவானின் மீது பாரத்தைப் போட்டு, அவரை நினைத்துக் கர்மம் செய்தார். அதனால் வெற்றி கிடைத்தது. அதுபோல நீயும் பகவானுக்காகக் கருமத்தைச் செய். கட்டாயம் வெற்றி பெறுவாய்” என்றார் குரு.

அதைததய்யசக்தோளஸி கர்தும் மத்யோகமாச்சரித்: ட

ஸர்வகர்மபலத்யாகம் தத: குரு யதாத்மவான் டட 11

இவற்றையும் செய்ய உன்னால் முடியாவிட்டால், என்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்து தன்னடக்கத்துடன் கர்மபலன் முழுவதையும் எனக்கு அர்ப்பணம் செய். 11

“மன்னா, அப்பியாசம் செய்தும் மனம் சமநிலைப்படாவிட்டால், என்னால் எதுவும் செய்ய முடியாதென்று முடிவெடுத்து, தன்னடக்கத்துடன் கர்மம் முழுவதையும் பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய். எல்லாவற்றையும் அவர் செய்வார். நீ அவரின் கருவியாக இருக்க வேண்டியவன். அப்படியிருக்க முடியாவிட்டால் உன்னை அர்ப்பணம் செய். உலகில் நடப்பவையெல்லாவற்றையும் இறைவன் கர்த்தாவாக

இருந்து கொண்டு மற்றவர்களைக் கருவியாக்கிச் செய்விக்கிறார். மழையை வருணனைக் கொண்டு பெய்விக்கிறார். ஒளியைச் சூரிய சந்திரர்களைக் கொண்டு உண்டாக்குகிறார். பசியைப் பூமாதேவியைக் கொண்டு போக்குவிக்கிறார். இதை நீ உணரல் வேண்டும். காட்டில் விறகு வெட்டி ஒருவன் சீவித்து வந்தான். அவன் எப்பொழுதும் நல்ல விறகுகளை வெட்டி ஒரு தனவந்தனுக்கு விற்பான். விறகு வாங்கும் போது தனவந்தன்; “நீ நல்ல தொழிலாளி, நல்ல முறையில் அளவாக விறகுகளைக் கொத்தியிருக்கிறாய்” என்று சொல்வான். இதைக் கேட்ட கோடாரிக்கு ஆணவம் வந்தது. தன்னால் தான் விறகு வெட்டி புகழ் அடைகிறான் என்று நினைத்துக் கர்வங்கொண்டது. ஒரு நாள் விறகு வெட்டி விறகுடன் வந்த போது தனவந்தன்; “இனிமேல் நீ விறகு வெட்ட வேண்டாம். எனக்கு உதவியாக என்னுடன் இரு” என்றார். விறகுவெட்டி சம்மதித்தான். மறுநாள் அவன் கோடரியை வீட்டின் பின்புறத்தில் வைத்தான். அதில் துருப்பிடித்தது. அதன் பிடியைக் கறையான் அரித்தது. தனவந்தனுக்கு இன்னொருவன் விறகு கொண்டுவந்து கொடுத்தான்”.

மன்னா, ஒருவனால் ஒரு காரியம் செய்யப்படாவிட்டால் அதைச் செய்யப் பகவான் இன்னொருவரை நியமிப்பார். முதலமைச்சர் ஓய்வு பெற்றால் அப் பதவியை நீங்கள் நிரப்பாது வைத்திருப்பீர்களா..?” என்று கேட்டார் குரு.

ச்ரேயோ ஹி ஞானமப்யாஸாத் ஞானாத் த்யானம் விசிஷ்யதே

L

த்யானாத் கர்மபலத்யாகஸ்த்யாகாச் சாந்திரனந்தரம் டட 12

அப்பியாசத்தை விட ஞானம் சிறந்தது.

ஞானத்தை விடத் தியானம் மேலானது. தியானத்தை விடக் கர்ம பலனைத் தியாகம் செய்வது உயர்வானது. தியாகத்தால் தான் மனதில் சாந்தி உண்டாகும். 12.

“மன்னா, விதிமுறைப்படி செய்யப்படுவதே பயிற்சியாகும். எதையும் தெரிந்து கொள்ளாது மற்றவர்கள் செய்வதைப் பார்த்துச் செய்வது பயிற்சியல்ல. அதனால் பயனும் உண்டாகாது. அதனால் முறையாகப் பயிற்சி செய்ய முடியாதோர் எங்கும் கடவுள் உள்ளார் என நினைத்து வழிபடுவது சிறந்தது. இதைவிடக் கடவுளைத் தியானிப்பது மேலானது. இதை விட மேலானது பற்றுக்கள் அனைத்தையும் துறந்து கடவுளே கதியென்றிருப்பது. இப்படியானவனுக்குத் தான் மனச்சாந்தி உண்டாகும்.

மன்னா, ஆரூரனும் வாதவூரனும் நண்பர்கள். ஒரு குருகுலத்தில் கற்றவர்கள். ஆரூரன் ஒரு பெண்ணில் காதல் கொண்டு அவளைத் திருமணம் செய்தான். மூன்று குழந்தைகள் பிறந்தனர். மனைவியின் பெற்றோரும் பிள்ளைகளும், ஆரூரனின் பெற்றோரும் பிள்ளைகளும் ஒரே வீட்டில் தங்கியிருந்தமையால் ஆரூரனுக்கு மிகுந்த கஷ்டரமாக இருந்தது. ஆரூரன் தனது தங்கையைத் திருமணம் செய்யும் படி வாதவூரனைக் கேட்டான்.

அதற்கு வாதவூரன் “நண்பா இல்லறத்தில் ஈடுபட்ட உனது கஷ்டங்களைப் பார்க்க எனக்குப் பயமாக உள்ளது” என்றான்.

“இல்லறவாழ்வில் ஈடுபட்டால் இவற்றையெல்லாம் செய்தே தீரவேண்டும். பயப்பட்டால் வாழமுடியாது. திருமணமானால் குழந்தைகள் பிறக்கும்; பெற்றோர் வயதானவராவார். அவர்களைக் கவனிக்க வேண்டும். இவையாவும் கஷ்டம் தான். ஆனால் கடமையை ஏற்றவன், பின் நிற்கலாகாது. கர்மபலனைத் தியாகம் செய்ததன் மூலம் உலகின் சஞ்சலங்களிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளலாம். மன்னா, நீயும் வாதவூரனைப் போல அர்த்தமில்லாமல் கலங்குகிறாய். ஆரூரனைப் போல கர்ம பலனைத் தியாகம் செய்துவிட்டுக் கடமையைச் செய்” என்றார் குரு.

அத்வேஷ்டா ஸர்வபூதானாம் மைத்ர: கருண ஏவ ச L
 நிர்மமோ நிரஹங்கார: ஸமது:கஸுக: ‘மீ LL 13
 ஸந்துஷ்ட: ஸததம் யோகீ யதாத்மா த்ருடநிஸ்சய: L
 மய்யர்பிதமனோபுத்திர்யோ மத்பக்த: ஸ மே ப்ரிய: LL 14

உயிர்கள் அனைத்தையும் வெறுக்காது, நட்பும் கருணையும் கொண்டு, மமகாரம் அகங்காரமற்று, இன்ப துன்பங்களைச் சமமாகக் கருதி, பொறுமையுடன், எப்பொழுதும் மகிழ்சியுடையவனாக இருப்பவன், யோகியாய், தன்னடக்கமுடையவனாய், திட நிச்சயமுள்ளவனாய், என்னிடத்து மனம் புத்தியைச் சமர்ப்பித்தவனாய், எவன் எனது

பக்தனாகிறானோ எவன் இருக்கிறானோ அவன் எனக்குப் பிரியமானவன். 13 - 14.

“மன்னா, உயிர்கள் அனைத்தையும் நேசிப்பவன் அரசன். அவன் உயிர்கள் அனைத்தையும் நண்பர்களாகக் கருதி அவற்றின் மீது கருணை உள்ளவனாக இருத்தல் வேண்டும். உயிர்களுக்காக எதையும் தியாகம் செய்தல் மமகாரம் அற்ற நிலை. இதனால் அகங்காரமும் அற்றுவிடும். இந்நிலையில் ஒருவன் இன்பதுன்பங்களைச் சமமாக மதிப்பான். பொறுமையுடன் எப்பொழுதும் மகிழ்ச்சியாக இருப்பான். இவன் யோகியாகையால் தன்னடக்கமுடையவனாகவும் இருப்பான். இதனால் அவன் பகவானிடத்து மனதையும் புத்தியையும் ஒப்படைத்துவிட்டுக் காரியமாற்றுவான்.

“வேலூர் மன்னன் உயிர்கள் அனைத்தையும் தன்னைப் போல நேசித்தான். தான் அனுபவிக்கும் இன்பங்கள் அனைத்தும் மக்களும் அனுபவிக்கவேண்டுமென்று நினைப்பான். அவர்களது குறைகளை அறிவதற்காக அரண்மனை வாசலில் ஒரு மணியைக் கட்டியிருந்தான். கட்டிய நாளிலிருந்து அம்மணி அடிக்கப்படவில்லை. ஒரு நாள் அவன் பருத்திமலை அரசனின் அழைப்பை ஏற்று பருத்திமலைக்குச் சென்றான். அன்றிரவு ஒருவன் மணியடிப்பதாகக் கனவு கண்டு திடுக்கிட்டு எழுந்து தனது நாட்டிற்குப் புறப்படத் தயாரானான். பருத்திமலை அரசன் அவனுக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகளைக் கூறித் தடுத்தான். ஆனால் வேலூர் மன்னனின் மனம் அமைதியடையவில்லை. சிறிது நேரத்தில் வேலூர் வீரர்கள் சிலர் அங்கு வந்தனர்.

“மன்னா, இவர்கள் ஐவரும் ஏரூர் மக்கள். ஒரு போதும் அடிக்கப்படாத மணியை அடித்தனர்” என்றான் ஒரு வீரன்.

“மன்னா, எமது அரசர் மக்களை மிருகங்களாக நினைக்கிறார். கருணையின்றி துன்புறுத்துகிறார். மக்களின் அத்தியாவசியத் தேவைகளைக் கூடக் கவனிப்பதில்லை. காட்டு மிருகங்கள் நாட்டுள் நுழைந்து பயிர்களை அழிக்கின்றன; விவசாயிகளைக் கொல்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் அரசர் கவனிப்பதில்லை. தனது இன்பத்தையே பெரிதாக எண்ணுகிறார். தயவு செய்து எமது நாட்டைக் கைப்பற்றி எமக்கு நல்வாழ்வு அளியுங்கள்” என்று அழுதான் ஒருவன். இந்த நிலைதான் இன்று நமது நாட்டில் உருவாகியுள்ளது. மக்களை நேசிக்கும் அரசன் பகவானிடத்தில் மனத்தையும் புத்தியையும் சமர்ப்பித்து அவருக்குப் பிரியமானவனாக இருப்பான்” என்றார் குரு.

யஸ்மானோத்விஜதே லோகோ லோகானோத்விஜதே ச ய:
L

ஹர்ஷாமர்ஷ பயோத்வேகைர் முக்தோ ய:ஸ ச மே ப்ரிய: டட 15

யாரிடமிருந்து உலகிற்குத் துன்பம் ஏற்படுவ -
தில்லையோ, யார் உலகத்தால் துன்பத்திற்குள்ளாவ -
தில்லையோ, இன்னும் யார் களிப்பு, கோபம், அச்சம், கலக்கம்
ஆகியன இல்லாதிருக்கிறார்களோ அவர்கள் எனக்குப்
பிரியமானவர்கள்.

“மன்னா, மனிதன் தனது நல்ல மனத்தையே பகவானுக்குச் சமர்ப்பித்தல் வேண்டும். அரசனானவன் மக்களை வருத்தித் திறைபெற்று அதைப் பகவானுக்குச் சமர்ப்பித்தால் அதை அவர் ஏற்பாரா...? அவரிடமிருந்து உண்டானவற்றை அவருக்குப் படைப்பது அறியாமை. பக்தியையும், அன்பையும் எவனொருவன் சமர்ப்பிக்கிறானோ அதையே அவர் ஏற்பார். அரசன் மக்களுக்குத் துன்பம் செய்யாதவனாக இருத்தல் வேண்டும். அரசன் மக்களை வருத்தினால் மக்கள் அரசனை வெறுப்பார். அத்துடன் அரசன் களிப்பு, கோபம், அச்சம், கலக்கம் போன்றன இல்லாதவனாக இருந்தால் மக்களும் அவை இல்லாதவர்களாக இருப்பார். அரசன் மக்களது குணதோஷங்களைப் பற்றிக் கவனத்தில் கொள்ளாது, மக்களது குறைகளைக் களைவதில் ஈடுபடல் வேண்டும். அப்படி ஈடுபட்டால் ஈஸ்வர சிந்தனை உண்டாகும். ஈஸ்வர சிந்தனை மக்களது குறைகளைப் போக்கும்”

“மன்னா, வேலூர் மன்னன் இரக்க சிந்தனை உள்ளவன். அதனால் ஏரூர் மீது படையெடுக்கத் தயங்கினான். நீதியை நிலைநாட்ட விரும்பிய முதலமைச்சர் வேலூர் மன்னன் ஏரூரின் மீது படையெடுக்கப்போகிறான் என்று ஒற்றர் மூலம் அறிவிக்க அதற்குப் பயந்து ஏரூர் மன்னன் நாட்டைவிட்டு ஓடினான். அதன் பின் மக்கள் இன்பமாக வாழ்ந்தனர். மக்களுக்குத் துன்பமேற்படாமல் காப்பாற்றுவவன் தான் அரசன். அப்படியான அரசன் தான் பகவானின் பக்தன்” என்றார் குரு.

அனபே: சுசிர்த் உதாஸீனோ கதவ்யத: L

ஸர்வாரம்பபரித்யாகீ யோ மத்பக்த: ஸ மே ப்ரிய: LL 16

வேண்டுதல் இல்லாதவனாகவும், தூய்மையானவனாகவும், திறமை மிக்கவனாகவும், பக்கச்சார்பில்லாதவனாகவும், துயரம் கொள்ளாதவனாகவும் இருந்து காரிய கர்மங்களைத் துறந்து என்னை நினைத்துப் பக்தியுடன் வாழ்பவன் எனக்கு இனியவனாகிறான். 16

“மன்னா, இறைவனிடத்தோ மனிதர்களிடத்தோ வேண்டுதல் இல்லாதவனுக்குப் பற்றிராது. அவன் எவ்வேளையிலும் தூய்மையானவனாக இருப்பான்; பக்கம் சாரமாட்டான். அவனுக்கு இன்பமும் இல்லை; துன்பமுமில்லை. அவன் தனக்காகக் கர்மம் எதையும் செய்வதில்லை. இவனைப் பகவான் விரும்புவார். இத்தகைய குணங்கள் அரசனுக்கிருத்தல் வேண்டும். அரசன் யாரிடமும் இரக்கக்கூடாது. எந்நேரமும் தூய்மையாக இருத்தல் வேண்டும். அவன் பக்கம் சாராது, விருப்பு வெறுப்பின்றி, இன்ப துன்பங்களை விரும்பாது, கர்ம பலனைத் துறந்து அவன் வாழவேண்டும். நீ அப்படி வாழ்கிறாயா...?”

“மன்னா, வேலூர் மன்னன் நான் உனக்குக் கூறியதைப் போல வாழ்பவன். அவன் பகவானிடத்தில் எதையும் வேண்டுவதில்லை. ஒருமுறை மழை பொய்த்துவிட்டது. வயல்கள் காய்ந்து வெடித்துவிட்டன. கால்நடைகள் இறக்கத் தொடங்கின. மக்கள் பஞ்சத்தால் வாடினர். குரு மன்னனைச் சந்தித்து மகாவிஷ்ணுவுக்குப் பெரியதொரு யாகம் செய்யுமாறு

கூறினார். மன்னன் சிரித்தான்; “குருவே, நான் யாகம் செய்யப்போவதில்லை. பகவானிடம் எதையும் வேண்டப் போவதுமில்லை. நான் தூய்மையுடையவனாக இருக்கிறேன். பக்கம் சாராதவனாக இருக்கிறேன். அதோடு நான் எந்தக் கர்மத்தையும் எனக்காகச் செய்யவில்லை; அதுபோல பயனையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. பகவான் அருளுள்ளவர். உயிர்கள் துன்பப்படுவதை விரும்பாதவர். அதனால் அவர் விரும்பிய நேரம் மழையைத் தரட்டும்” என்றான்.

“குரு எவ்வளவோ சொல்லிப்பார்த்தார். மன்னன் கேட்கவில்லை; “நான் தனக்கினியவன் என்று பகவான் நினைத்தால் மக்களின் துயரைப் போக்கட்டும்” என்றான். பலர் இறந்தனர். மன்னன் கண்களை மூடித் தியானத்தில் ஆழ்ந்தான். சில நாட்கள் கழியப் பெருமழை பெய்தது. மன்னா, நீ வேலூர் மன்னனைப் போலப் பகவானின் மீது விசுவாசம் கொண்டவனா...?” என்று கேட்டார் குரு.

யோ ந ஹ்ருஷ்யதி ந த்வேஷ்டி ந சோசதி ந காங்'தி ட
 சுபாசுபபரித்யாகீ பக்திமான்ய: ஸ மே ப்ரிய: டட 17

மகிழ்ச்சியையும் வெறுப்பையும் துன்பத்தையும் அவாவையும் நன்மை தீமைகளையும் துறந்த பக்தனே எனக்குப் பிரியமானவன். 17

“மன்னா, இறைவனைப் பற்றியும் உலகைப் பற்றியும் ஆன்மாவைப் பற்றியும் அறிந்தவர்கள் கூடத் தம்மைத் தாமே ஏமாற்றுகின்றனர். குழந்தையைப் போன்ற உள்ளமும்

உண்மையான அன்பும் தான் எம்மை இறைவனை அடைய வழிசெய்யும். விருப்பு, வெறுப்பு, பக்கஞ்சாரல், அவா என்பன உள்ள மனதில் ஈஸ்வரன் குடியிருக்கமாட்டான். வேலூரில் மழை பொழிந்தது. மக்கள் மகிழ்ச்சியாரவாரம் செய்தனர். மன்னன் அரண்மனை நிலா முற்றத்தில் நின்று வானத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது குரு அங்கே வந்தார்; “மன்னா, கடந்த மூன்று தினங்களாகப் பெய்த மழையால் குளங்கள் யாவும் நிரம்பிவிட்டன. இரண்டு வருடங்களுக்கு நாம் நீர் பாய்ச்சலாம்” என்றார்.

மன்னன் எதுவும் சொல்லவில்லை. வானத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்; “பருத்திமலையிலிருந்து விதை தானியங்கள் கொண்டுவந்து விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்துவிட்டோம். நேற்று மழை பெய்யாததால் விவசாயிகள் விதைக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். மழை பெய்ததால் தானியக் களஞ்சியத்தில் இருந்த தானியங்கள் முழுவதையும் மக்களுக்குப் பங்கீடு செய்து கொடுக்கச் சொன்னீர்கள். கொடுத்து வருகிறோம். அதனால் மக்கள் மகிழ்வுடன் இருக்கிறார்கள்”. என்ற குரு மன்னனின் முகத்தைப் பார்த்தார். அவனது முகம் வெறுமையாக இருந்தது. அதைப் பார்க்கக் குருவிற்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. மன்னா, அரசன் பகவானுக்குப் பிரியமானவனாக இருத்தல் வேண்டும். அப்படி இருக்கவேண்டுமானால் அவன் மகிழ்ச்சியையும் வெறுப்பையும், துன்பத்தையும், அவாவையும் துறத்தல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

ஸம: சத்ரௌ ச மித்ரே ச ததா மானாபமானயோ: L

சீதோஷ்ணஸுகது:கேஷு ஸம: ஸங்கவிவர்ஜித: LL 18

துல்யநிந்தாஸ்துதிர்மௌனீ ஸந்துஷ்டோ யேன கேனசித் L

அநிகேத: ஸ்திரமதிர்பக்திமான் மே ப்ரியோ நர: LL 19

பகையையும், நட்பையும், மானத்தையும், அவமானத்தையும் சமமாக மதிப்பவன், குளிர், வெப்பம், இன்ப துன்பங்களை சமமாகக் கருதிப் பற்றற்று வாழ்பவன், இகழ்ச்சியையும், புகழ்ச்சியையும் ஒன்றெனக் கருதும் மௌனி, கிடைத்ததில் திருப்தியடைபவன், தான் இருக்கக்கூட இடம் தேடாதவன், உறுதியான உள்ளத்துடன் மிகுந்த பக்திமானாக உள்ள அம் மனிதன் எனக்கு உகந்தவன். 18 – 19.

“மன்னா, எல்லாம் பகவானால் தான் உனக்குத் தரப்படுகின்றன என்று நினை. பொன் பொருளைத் தருவது போலப் பகவான் பகையையும் நட்பையும், மானத்தையும், அவமானத்தையும் தருவார். இவற்றையெல்லாம் சமமாகக் கருதுபவன் முதிர்ந்த பக்தியுள்ளவன். இவன் பற்றற்று வாழ்வான். ஒருவன் தனது தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக எதையும் செய்வான். ஒரு விலைமகள் தனது தேவைக்காகத் தனது வாடிக்கையாளர் அனைவரையும் புகழ்வாள். தேவை முடிந்த பின் அவர்களை ஒதுக்குவாள்; அல்லது இகழ்வாள். ஒப்பற்ற காரியங்களைச் செய்யும் போது புகழ் கிடைக்கும். தேவையில்லாதது என்று மற்றவர்கள் கருதும் செயல்களைச் செய்தால் மக்கள் இகழ்வார்கள். இவற்றையெல்லாம் ஒன்றாகக் கருதுபவன் பகவானுக்கு இனிவனாகிறான்.

கிடைத்தவற்றில் திருப்தியடைபவன் ஞானி. இவன் பற்றற்றவன். அத்துடன், தான் இருக்கக்கூட அவன் இடம் தேடமாட்டான். பக்திமானான இந்த மனிதனைத் தான் இறைவன் விரும்புவான். மன்னா, நாட்டைப் பற்றிய எண்ணங்களும் கவலைகளும் உன்னைச் சஞ்சலப்படுத்துகின்றன. செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்யவேண்டிய நேரத்தில் செய்து முடித்துவிடல் வேண்டும். அச்செயல்களைச் செய்யும் போது பகவானை நினைத்துச் செய்தாயானால் கர்ம பலன்கள் யாவும் பகவானைச் சென்றடையும்”.

“மன்னா, வேலூர் மன்னனைக் காணத் தினமும் பலர் வருவார்கள். ஏரூர் மன்னனின் ஒற்றர்களும் வருவார்கள். வேலூர் ஒற்றர்கள் அவர்களைக் கண்டுபிடித்து மன்னனிடம் சொன்னால் மன்னன் சிரிப்பான். நண்பனாக பருத்திமலை அரசனின் தூதர்களை எப்படி மகிழ்வுடன் வரவேற்றானோ அப்படியே ஏரூர் மன்னனின் ஒற்றர்களையும் வரவேற்று உணவளித்துக் கௌரவித்துப் பரிசில்களும் கொடுத்து அனுப்புவான். இது பருத்திமலை அரசனுக்கும் வேலூர் அமைச்சர் பிரதானிகளுக்கும் பிடிப்பதில்லை. ஒருமுறை முதலமைச்சர் புலவரிடம் ஆத்திரத்துடன் கூறினார்; “மன்னர் அறியாமையின் இருப்பிடம். எமக்குதவி செய்யும் நண்பர்களான அரசர்களையும் எமது நாட்டை அழிக்க நினைக்கும் பகைவர்களையும் சமமாக மதித்துக் கௌரவிக்கிறார். இது பகையைத் தான் வளர்க்கும். சொன்னாலும் புரிந்துகொள்கிறாரில்லை; தானாகவும் புரிந்து

கொள்கிறாரில்லை” என்றார். அந்த விஷயத்தைப் புலவர் மன்னர் அறிந்து கொள்வதற்காகச் சொன்னார். ஆனால் மன்னன் அதைக் கேட்டதாகக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. சில நாட்களின் பின் புலவர் அவனைப் புகழ்ந்து பெரும் காவியம் ஒன்றைப் படைத்தார். அதைச் சபையில் வாசித்துக் காட்டினார்கள். அவையோர் புகழ்ந்தனர். ஆனால் மன்னன் அதைப் பற்றிப் பெரிதாக எதுவும் பேசாது; “ புலவரே உமக்கு வேண்டியளவு நிதியைப் பெற்றுச் செல்லும்” என்றான்.

“மன்னா, நாகபுரி மன்னன் ஒரு முறை திடீரென வேலூர் மீது படையெடுத்தான். இதைப் பெரிதாக எண்ணாத வேலூர் மன்னன் கோவிலுக்குச் சென்றான். புலவர் நடுங்கியவாறு மன்னன் முன் வந்தார்; “புலவரே ஏன் வீணாகப் பயம் கொள்கிறீர். பகவான் மீது உமக்கு நம்பிக்கை இல்லையா..? உம்மீது உமக்கு நம்பிக்கை இல்லையா..? பகவான் மீதும் உம்மீதும் எனது வீரர்கள் மீதும் எனக்கு நம்பிக்கையுண்டு. எனக்கு இருப்பதற்கு இடம் தேவையில்லை. அரண்மனையை நான் சுமையாகவே கருதுகிறேன். நடுவீதியில் நின்று என்னால் நல்லமுறையில் ஆட்சி செய்ய முடியும். ஏனென்றால் என்னுடன் பகவான் கூட இருக்கிறார். பகவானின் பக்தன் தனது கடமைகளை ஒழுங்காகச் செய்வான். நான் அறிந்தபடி நாகபுரி மன்னனையும் படைவீரர்கள் பலரையும் எமது வீரர்கள் கைது செய்துவிட்டனர்” என்றான். புலவர் திகைத்துப் போனார். இதுபோலத்தான் மன்னன் இருத்தல்

வேண்டும். நீ அப்படி இருக்கிறாயா என்று நினைத்துப் பார்...?”
என்றார் குரு.

யே து தர்ம்யாம்ருதமிதம் யதோக்தம் பர்யுபாஸதே ட

ச்ரத்ததானா மத்பரமா பக்தாஸ்தேளதீவ மே ப்ரியா: டட 20

சிரத்தையுடன் என்னையே கதியாகக் கொண்டு
அமிர்தம் போன்ற இத்தர்மத்தை நான் கூறியபடி கடைப்பிடிக்கும்
பக்தர்கள் எனக்கு மிகவும் இனியவர்களாவர். 20

“மன்னா, சிரத்தையில்லாமல் ஒரு சிறு
செயலைக்கூட உன்னால் செய்ய முடியாது. பகவானைக்
கதியாகக் கொண்டு செயல்களைச் செய்ய வேண்டியது
அரசனது கடமை. அதனால் அவனின் செயற்பாடுகள்
தர்மத்திற்குட்பட்டவையாக இருக்கும். தர்மப்படி நடப்பவர்
எவரும் கெட்டுப்போகமாட்டார்கள். தர்மத்தைக்
கடைப்பிடிப்பவர்கள் பகவானுக்கு இனியவர்களாகின்றனர். தர்ம
சாஸ்திரம் சொன்னபடி அரசன் கடமைகளைச் செய்தல்
வேண்டும். பகவானின் நாமத்தை உச்சரித்துக்கொண்டும்,
உபவாசம் இருந்து கொண்டும், கிரியைகளையும்
பூஜைகளையும் செய்து கொண்டிருப்பது தர்மமாகாது.
இவற்றோடு நாட்டின் நலன்களைக் கவனித்தல் வேண்டும்;
நாட்டைத் தீயவனிடமிருந்து காப்பாற்ற வேண்டும். உரிய
நேரத்தில் உரிய விதிமுறைப்படி நாட்டில் உள்ள
கோயில்களிலெல்லாம் பூஜைகள் நடைபெறல் வேண்டும்.
இவைகள் நடைபெற்றால் தான் நாட்டில் தெய்வீகமுண்டாகும்.

அப்பொழுது தான் ஈஸ்வரன் நாட்டு மக்களுக்கு இனியவராவார். ஈஸ்வரனுக்கு நாட்டு மக்களும் இனியவராவார்”.

“மன்னா, வேலூர் அரண்மனைக்குச் சிறிது தூரத்தில் பெரியதொரு கோயில் இருந்தது. அதன் பூசகர் காலையில் சரியாக எட்டு மணிக்கு ஆகமமுறைப்படி பூஜை செய்வார். காலைப்பூஜைக்கான பூ, மாலை, இளநீர், பால், பிரசாதங்கள் யாவும் அரண்மனையில் இருந்து ஏழு முப்பது மணிக்கு வரும். ஒரு நாள் எட்டு மணியாகியும் வரவில்லை. பூசகர் தனது வீட்டிற்குச் சென்று மலர்கள் பறித்து வந்து பூசை செய்து விட்டுக் கதவைப் பூட்டினார். அப்பொழுது தான் அரண்மனையில் இருந்து பூசைப் பொருட்கள் வந்தன. அரசன் எதுவும் சொல்லவில்லை. பூசைப் பொருட்களுடன் திரும்பிச் சென்றுவிட்டான். மன்னா, சிரத்தையுடன் எவர் பகவானே கதியென நினைத்துக்கொண்டு அமிர்தம் போன்ற இறை தர்மத்தைப் போற்றிக் கடைப்பிடிக்கிறார்களோ அவர்களே பகவானுக்கு இனியவர்கள். அன்று பூசகர் தான் பகவானுக்கு இனியவரானார். இதைப் போன்றதுதான் அரசனது கடமைகளும். பகவானின் நாமத்தை உச்சாடனம் செய்துகொண்டு அமிர்தம் போன்ற அரச தர்மத்தைப் போற்றுதல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

இதி ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாஸு“பநிஷத்ஸு”ப்ரஹ்மவித்யாயாம்

யோகசாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுனஸம்வாதே

பக்தியோகோ நாம த்வாதசோளத்யாய: டட

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம்
தேர தேரக்கு யோகம்.

அர்ஜுனன் சொன்னது.

ப்ரக்ருதும் புருஷம் சைவ தேரம் தேரக்குமேவ ச ட
ஏதத்வேதிதுமிச்சாமி ஞானம் ஞேயம் ச கேசவ ட
கேசவா, பிரகிருதி, புருஷன், தேத்திரம்
தேத்திரக்குன், ஞானம் ஞேயம் ஆகியவற்றை அறிந்து கொள்ள
விரும்புகிறேன்.

ஸ்ரீ பகவான் சொன்னது

இதம் சாரம் கௌந்தேய தேரமித்யபிதீயதே ட
ஏதத்யோ வேத்தி தம் ப்ராஹு: தேரக்கு இதி தத்வித: ட ட 1
குந்தியின் புத்திரனே, இவ் உடலே தேத்திரம்
என்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்வுடலைப் பற்றி அறிபவனை
தேத்திரக்குன் என்று ஞானிகள் சொல்வார்கள். 1

“மன்னா, எது கெட்டுப் போகாது
பாதுகாக்கப்படுகிறதோ அது சேத்திரம். உடலை உயிர்கள்
கஷ்டப்பட்டுக் காப்பாற்றுகின்றன. உடலைப் பாதுகாப்பதற்கேற்ப
அது பயன் தரும். அரசன் நாட்டு மக்களின் உடல்களைத்
தனது உடலைப் போலப் பாதுகாக்க வேண்டியவன்; “மன்னா,
வேலூரில் ஒரு விவசாயியின் மகனுக்குப் பாம்பு தீண்டி விட்டது.
அன்று இரவு விவசாயியின் குடும்பம் கண்விழித்துப்
பாம்புக்கடிக்கு உள்ளான அப்பிள்ளையை நித்திரை

கொள்ளவிடாது தடுத்தது. அன்றிரவு முழுவதும் மன்னனும் உறங்கவில்லை. ஒரு சிறு பிரச்சினைக்காக வேலூர் மன்னன் அன்றிரவு உறங்கவில்லை. ஆனால் நீ எமது நாட்டு மக்கள் அனைவரும் உறங்காதிருக்கும் போது எப்படிச் செயலாற்றாமல் இருக்கிறாய்” என்றார் குரு.

தேரக்கும் சாபி மாம் வித்தி ஸர்வதேரேஷு பாரத ட

தேரதேரக்குயோர்ஞானம் யத்தஜ் ஞானம் மதம் மம டட 2

பாரதகுலத்தவனே, தேத்திரங்கள் அனைத்திலும் நான் தேத்திரக்குன் என்று தெரிந்து கொள். தேத்திரத்தைப் பற்றியும் தேத்திரக்குனைப் பற்றியும் அறிவதே ஞானம் என்பது எனது கொள்கை. 2

“மன்னா, பிரகிருதியைச் தேத்திரம் என்று சொல்வார்கள். தேரக்குன் என்பது புருஷன். பிரகிருதியுடன் புருஷன் சேர்வதால் அவன் ஜீவத்மாவாகிறான். பிரகிருதியுடன் சேர்ந்திருந்த போதும் அதற்குக் கட்டுப்படாதிருக்கும் ஆத்மாவிற் கு ஈஸ்வரன் என்று பெயர். ஈஸ்வரன் ஜீவாத்மாக்களுக்கு அந்தர்யாமியாக இருக்கிறார். அவருக்கு அன்னியமாக எந்த ஜீவாத்மாக்களும் இல்லை. அதனால் அவர் எல்லா தேரக்குருக்கும் தேத்திரர்களாக இருக்கிறார்.

“தேத்திரன் தேத்திரக்குன், பிரகிருதி, புருஷன் ஆகியவற்றின் இயல்புகளை முற்றாக அறிந்து கொள்வதே ஞானமாகும். பகவான் குடிகொண்டிருக்கும் தேத்திரமான எமது உடலை எப்பொழுதும் தூய்மையாக வைத்திருத்தல் வேண்டும்.

ஆசை, அவா, பொறாமை போன்ற இருள்களை அகற்ற இருதயத்தில் ஞான விளக்கை ஏற்றுதல் வேண்டும். நான் என்ற அகங்காரத்தை அழித்தால் ஜீவாத்மா பரமாத்மாவை அறிந்து கொள்ளும். வேலூர் மன்னன் தன்னிடம் உதவி பெற யார் வந்தாலும்; “பகவான் எனக்குத் தந்ததை நான் உனக்குத் தருகிறேன்” என்று சொல்லிக் கொடுப்பான். யாருக்காவது தண்டனை கொடுப்பதாயிருந்தால்; “பகவானுக்கு அடுக்காது” என்று சொல்வான். ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவுடன் சம்பந்தப்பட்டது. கடவுள் ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாவிலும் குடியிருக்கிறார். வேலூரில் ஒரு முனிவர் இருந்தார். தவவலிமையுள்ள அவர் அரண்மனைக்கு வந்தால் அரசனின் கால்களில் மண்டியிட்டு வணங்கி; “ஈஸ்வரா, ஈஸ்வரா” என்பார். மன்னன் பதறிப்போவான். பெருங் கவலை கொள்வான். “மன்னா தேத்திரங்கள் அனைத்திலும் ஈஸ்வரன் தேத்திரக்குனாக இருக்கிறார். நீ பகவானின் கோயில். அதனால் நான் வணங்குவதால் பாதகமில்லை” என்பார். மன்னா, இன்று எமது நாட்டில் பகவான் குடியிருக்கும் தேத்திரங்கள் யாவும் துன்பப்படுகின்றன. அதை அரசனான நீ தான் நீக்குதல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

தத்தேத்ரம் யச்ச யாத்ருக்ஷ யத்விகாரி யதஸ்ச யத் ட
 ஸ ச யோ யத்ப்ரபாவஸ்ச தத்ஸமாளேன மே ச்ருணு ட ட 3
 அந்தச் தேத்திரம் என்பது என்ன...? அது
 எத்தன்மையது? எதிலிருந்து அது உண்டானது? அந்தச்

தேத்திரர்களுள் யார்? அவனது மகிமை எத்தகையது? என்பதைச்
சுருக்கமாகக் கூறுகிறேன் கேள். 3

“மன்னா, வேதங்கள், உபநிடதங்கள் இவற்றைத்
தத்துவங்கள் மூலம் சொல்கின்றன. புராண இதிகாசங்கள்
இவற்றைக் கதைகள் மூலம் சொல்கின்றன.

ருஷிபிர்பஹுதா கீதம் சந்தோபிர்விவிதை: ப்ருதக் L

ப்ரஹ்மஸுத்ரபதைஸ்சைவ ஹேதுமத்பிர்விநிஸ்சிதை: LL 4

இந்த உண்மைகள் ரிஷிகளால் விதவிதமான
சந்தஸ்களில் சிறப்பாகப் பல வகைகளிற் பாடப்
பெற்றிருக்கின்றது. நிச்சய புத்தியைத் தருகின்ற யுக்தியால்,
பிரமத்தைக் குறிக்கின்ற பதங்களாலும் பாடப் பெற்றுள்ளது. 4.

மஹாபூதான்யஹங்காரோ புத்திரவ்யக்தமேவ ச L

இந்திரியாணி தசைகம் ச பஞ்ச சேந்திரியகோசரா LL 5

இச்சா த்வேஷ: ஸுகம் து:கம் ஸங்காதஸ்சேதனா த்ருதி: L

ஏதத்தேர்ம் ஸமாலேன ஸவிகாரமுதாஹ்ருதம் LL 6

மஹா பூதங்கள், அகங்காரம், புத்தி, மூலப்
பிரகிருதி, இந்திரியங்கள் பத்து, மனம் ஒன்று,
இந்தியார்த்தங்கள் ஐந்து, விருப்பு, வெறுப்பு, இன்பம், துன்பம்,
உடலமைப்பு, உணர்வு, உறுதி அவ்வாறு தேத்திரமும் அதன்
தோற்றங்களும் சுருக்கமாக உள்ளன. 5 – 6

“மன்னா, நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம்
ஆகிய ஐந்தும் மஹா பூதங்களாகும். நான் என்ற ஆணவமே

அகங்காரம். அது மனிதனை ஆட்டிப் படைக்கும் தன்மை வாய்ந்தது. புத்தி அடிக்கடி தனது தீர்மானத்தை மாற்றும் வல்லமை கொண்டது. அவ்வியக்கம் என்பது மூலப் பிரகிருதியாகும். இதுவே புத்திக்குக் காரணமாக உள்ளது. கண் முதலிய ஞானேந்திரங்கள் ஐந்தையும் கை முதலிய கர்மேந்திரங்கள் ஐந்தையும் பத்து இந்திரியங்களாகக் கொள்வார். மனம் தான் அனைத்திற்கும் காரணியாவது. அடிக்கடி எண்ணுவதும் சந்தேகப்படுவதும் மனதின் இயல்பு. இது பத்து இந்திரியங்களையும் தனது விருப்பத்திற்கேற்ப வழிநடத்தும். சப்த, ஸ்பர்ச, ரூப, ரச, கந்த வடிவங்களாக இருக்கும் ஐந்து இந்திரியார்த்தங்களையும் இந்திரியங்கள் என்பார். இச்சை என்பது ஆசைப்படுவதாகும். மனம் தனக்கு இன்பம் தரும் விஷயங்களைத் திரும்பத் திரும்ப அடைய நினைப்பது இச்சையாகும். துன்பம் தரும் செயல்களை அல்லது துன்பந்தருவோரை வெறுத்து ஒதுக்க நினைப்பது வெறுப்பாகும். சுகம் என்றால் இன்பமாகும். மிகவும் விருப்பத்திற்குரியதாகி நிம்மதியும், மகிழ்வும் தந்து சத்துவ குணத்தை வளர்ப்பது சுகம். இன்பமென நினைத்து விருப்புடன் செய்யும் செயல்கள் பிரதிகூலமாக மாறித் துன்பத்தையும் அமைதியின்மையையும் தருமானால் அது துக்கமாகும். சங்க நாதம் என்பது உடலின் அமைப்பைக் குறிப்பது. உடலையும் இந்திரியங்களையும் ஒன்றாகப் பொருத்தி வைப்பது சங்கநாதம் ஆகும். இது பல பாகங்கள் பொருந்தப் பெற்ற இந்திரியத்தைப் போன்றது. திருதி என்றால் உறுதி என்று பொருள்படும். உடலும் இந்திரியங்களும் இன்ப துன்பங்களால் சோர்வடையும் தன்மை வாய்ந்தன.

அவற்றைச் சோர்வடையாது தைரியமூட்டிச் செயலாற்ற வைப்பது திருதி என்ற உறுதியாகும். மேற்படியான தன்மைகளை உடைய தேத்திரத்தைப் பற்றிவிரிவாக உனக்குக் கூறியுள்ளேன். இந்த உடல் எந்த உபயோகமும் இல்லாதது. அதை ஏன் பேணிப் பாதுகாக்க வேண்டும்...? மன்னா, மக்கள் துன்பப்படும் போது நீ செயலற்று இருக்கலாகாது. பகவானின் இருப்பிடமானது உனது தேத்திரம், பகவானின் இருப்பிடமான மக்களது பகவான் நிறைந்திருக்கும் புனிதமான தேத்திரங்களைக் காக்க வேண்டும். இது புனித கடமை என்பதை மறவாதே. தீமை ஏற்படும் போது அரசன் அகங்காரமின்றிப் புத்தித் தெளிவுடன் மனதைத் திடப்படுத்தி, இச்சையின்றித் துவேசமில்லாதவனாக இருந்து செயலாற்றி மக்களின் துன்பங்களைப் போக்கி அவர்களுக்குச் சுகம் அளித்தல் வேண்டும். மன்னா, சோழமன்னனின் மகன் தேரில் செல்லும்போது அதன் சக்கரங்களில் நசிபட்டு ஒரு பசுக்கன்று இறந்தது. அதற்காக அவன் தனது மகனைத் தேர்ச்சில்லில் வைத்து நசித்துக்கொன்றான். சிபிச்சக்கரவர்த்தி என்ற மன்னன் புறாவுக்காகத் தனது தசையை அரிந்கொடுத்தது இவையெல்லாவற்றையும் நீ அறியவில்லையா...? பிற உயிர்களின் தேத்திரங்களுக்கேற்படும் துன்பங்களுக்காகத் தனது தேத்திரத்தை வதைப்பதும், கொடுப்பதும் மன்னரது கடமை” என்றார் குரு.

அமானித்வமதம்பித்வமஹிம்ஸா ‘ாந்திரார்ஜவம் ட

ஆசார்யோபாஸனம் செளசம் ஸ்தைர்யமாத்மவிநிக்ரஹ: டட 7

தற்பெருமை கொள்ளாமை, செருக்கு இல்லாமை, அகிம்சை, நேர்மை, குருசேவை, தூய்மை, விடாமுயற்சி, தன்னடக்கம்; 7

“மன்னா, அரசனானவன் தற்பெருமை கொள்ளக்கூடாது, செருக்குடன் நடந்து கொள்ளக்கூடாது, எப்பொழுதும் அகிம்சாவாதியாக இருக்கப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். அத்துடன் நேர்மை தவறக்கூடாது, எவ்வேளையிலும் தனது குருவை மதித்துப் பேணி அவரது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தல் வேண்டும். சொல்லிலும் செயலிலும் தூய்மையுள்ளவனாக இருத்தல் வேண்டும். அடுத்தடுத்துத் தோல்விகள் ஏற்பட்டாலும் தொடர்ந்து மனம் தளராது செயலை முடிக்கின்ற முயற்சி இருத்தல் வேண்டும். தான் செய்த மிகப்பெரிய செயலைக்கூடத் தான் செய்ததாக எண்ணாத தன்னடக்கம் வேண்டும். உயிர்கள் அனைத்தையும் தன்னுயிராக எண்ணும் மனப்பாங்கும் அரசனுக்கு இருத்தல் வேண்டும். வேலூர் மன்னனின் மகளுக்குத் திருமணம் நடைபெற்றது. அவனது தன்னடக்கத்தையும், பொறுமையையும், தற்பெருமை இன்மையையும் தூய்மையையும் உலகிற்கு உணர்த்த விரும்பினார் அவனது குரு”.

“அன்று இந்திரலோகம் போல வேலூர் அலங்கரிக்கப்பட்டது. முனிவர்களும் தேவர்களும் அரசர்களும் பரிசுப்பொருட்களுடன் மண்டபத்திலிருந்தனர். குரு ஒரு கந்தல் வேட்டியுடன் திருமண மண்டபத்திற்கு வந்தார். சபையோர்

ஏளனமாகச் சிரிக்க மன்னன் துயரத்துடன் ஓடிவந்து அவரது பாதங்களைப் பணிந்தான். குரு அவனை மதியாது மணமக்கள் இருந்த மணமேடைக்குச் சென்றார். தந்தையின் குருவை மதிக்க எண்ணிய இளவரசி எழுந்தாள். ஆனால் அவனது மணவாளான கல்லாறு மன்னன் விடவில்லை. “பேரரசியான நீ பரதேசியை வணங்கக் கூடாது” என்றான். இளவரசிக்குத் தர்மசங்கடமாகிவிட்டது. அதனால் கோபம் கொண்ட குரு அவளது தலை முடியைப் பிடித்து இழுத்தார். அதனால் மங்கல நாண் அறுந்து அவரது கைக்கு வந்தது. சபை அல்லலோகல்லோலப்பட்டது. கல்லாறு மன்னன் வாளை உருவினான். வேலூர் மன்னன் பதைபதைத்துப் போனான். உடனே அவன் கல்லாறு மன்னனின் பாதங்களைப் பற்றிப் பிடித்தான்; “மன்னா, அவர் எனது குரு. அவர் செய்த செயலுக்குப் பொறுப்பாளி நான். அதனால் என்னைக் கொல்லுங்கள்” என்றான். பின் “குருவே, தாங்கள் தக்க காரணமின்றி இப்படி நடந்திருக்கமாட்டீர்கள். எனது மகளின் தாலி அறுந்துவிட்டது. அது விதி. அதற்காக உங்களுக்கு யாரும் தண்டனை தரமுடியாது. தளபதியாரே போர் வீரர்களைத் தயார் செய்யுங்கள்” என்றான்.

சபையோர் திகைத்து நிற்கக் குரு சொன்னார்; “மன்னா, உனது பெருமையை உணர்த்தவும், உனது மகளின் சாதகத்தில் உள்ள குறைகளைப் போக்கவுமே நான் இப்படி நடந்து கொண்டேன். உனது மகளின் சாதகப்படி தாலி கட்டிய சில நிமிடங்களில் அவள் தாலி அறுத்தல் வேண்டும். அதாவது

அவளது கணவன் இறந்தாக வேண்டும்” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது நாகபுரி அரசன் அலறியபடி நிலத்தில் வீழ்ந்தான். அவனது வாய்குள்ளால் வெண்ணுரை வந்தது.

“உனது நண்பனான எனக்கு, உனது மனைவி மீது தீராத காதல் இருந்தது. அவளை இழக்க முடியாமையால் உனக்கு அணிவதற்கெனக் கொண்டுவந்த இந்தப் பூமாலைக்குள் பூ நாகத்தை வைத்திருந்தேன். அது என்னைக் கடித்துவிட்டது” என்றான்.

“மன்னா, குருவை எப்போதும் மதித்து நடக்க வேண்டும். இது உனக்குப் புரிவதில்லை” என்றார் குரு.

இந்திரியார்த்தேஷ்வராக்யமனஹங்கார ஏவச ட

ஜன்ம ம்ருத்யு ஜாரா வ்யாதி து:க தோஷானுதர்சனம் ட ட 8

இந்திரிய போகங்களில் விருப்பமின்மை, அகங்காரமின்மை, பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு, பிணி, துயரம் ஆகியவற்றின் கேடுகளை எண்ணிப் பார்த்தல்; 8

“மன்னா, இந்திரியங்களுக்கு ஐந்து குணங்கள் இருக்கின்றன. சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்ற ஐந்தும் இந்திரியங்களைப் பற்றிலீடுபடுத்தும். இதனால் உலக விடியங்களில் பற்றுண்டாகும். பற்றினால் அகங்காரம் உண்டாகும். பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு, பிணி யாவும் மனிதனுக்குக் கேட்டையே உண்டு பண்ணும். மன்னா, வேலூர் மன்னன் இந்திரிய விஷயத்தில் பற்றில்லாதவன். அவனது தந்தையார் பேரரசர்; பலவான்; அறிவாளி; மக்களை அன்புடன் கவனிப்பார்.

அவர் வயது சென்றமையால் பட்ட துன்பங்களை மன்னன் இப்போதும் சொல்வான். பிறப்பு துன்பமானது. மனித வாழ்க்கையில் இளமைத் துடிப்புடனும் அழகுடனும் இருந்த தனது தந்தை காலப்போக்கில் வயோதிபமடைந்து நோய்வாய்ப்பட்டு துன்பப்பட்டதை அவனால் சகிக்க முடியவில்லை. ஒரு நாள் அவன் நோயுற்றிருந்த தனது தந்தையைப் பார்க்கச் சென்றான். தந்தை அவனைப் பார்த்து; “நீ யார்...? எந்த நாட்டு மன்னன்?” என்று கேட்டார். அதை அவனால் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியவில்லை. என்னை அவன் கண்டதும் சொல்வான்; “குருவே, முற்பிறப்பில் செய்த கர்ம வினையின் காரணமாக நான் பிறந்துவிட்டேன். இனிப் பிறக்கக் கூடாதென்பதற்காக இந்திரிய விஷயங்களில் உள்ள பற்றுக்களைக் குறைத்து வருகிறேன். அத்துடன் எனக்கு விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைப் பற்றின்றிச் செய்கிறேன்” என்பான். பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு, பிணி ஆகியவற்றை தவிர்க்க வேண்டுமானால் இந்திரிய விஷயங்களின் மீதுள்ள பற்றைக் குறைத்து பகவானை நினைத்துக் கர்மங்களைச் செய்தல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

அஸக்திரனபிஷ்வங்க: புத்ரதாரக்ருஹாதிஷு ட
 நித்யம் ச ஸமசித்தத்வமிஷ்டானிஷ்டோபபத்திஷு டட 9
 பற்றின்மை, மகன் மனைவி வீடு முதலியவற்றைத் தனதென்று
 நினையாதிருத்தல், வேண்டியவை வேண்டாதவை என்று
 பேதங்கொள்ளாது சமநிலையாயிருத்தல்; 9.

“மன்னா, பொருட்களில் பற்று வைக்கக் கூடாது என்று எண்ணும் மனிதன் பொருளைக் கண்டதும் ஆசைப்படுவான். பகவானின் நினைப்போடு இருந்தாலும் மனைவி, மக்கள், வீடு, பொருட்கள் யாவும் தனதென்ற நினைவு மனதில் தோன்றும். பற்றுள்ளவன் எப்பொழுதும் நடுநிலையில் நிற்கமாட்டான். அவன் பக்கம்சார்வான். மன்னா, வேலூரில் வாழ்ந்த வணிகன் ஒருவன் நோய் காரணமாக எண்ணெயில் பொரித்த உணவுகளை உண்ணாமல் விட்டான். ஆனால் பொரித்த உணவைக் கண்டதும் இன்று உண்போம். இனிமேல் தவிர்ப்போம் என்று நினைப்பான். அவன் தனது மனைவி, தனது பிள்ளைகள், தனது வயல் என்று எப்பொழுதும் சொல்வான். ஒரு நாள் ஓர் அழகிய பெண்ணைக் கண்டு மோகமுற்றான். அவளை அடையவேண்டுமென்று தீவிரமாகச் செயற்பட்டான். அவள் விபச்சாரி. அவனது விருப்பத்திற்கு இணங்கினாள். அவள் தனது உடைமை என்று நினைத்து அவளுக்குத் தனது சொத்துக்களைக் கொடுத்தான். ஆனால் அவள் பொருளுக்காகப் பலரை விரும்பினாள். அதனால் அவளை வெறுத்து ஒதுக்க நினைத்தான். ஆனால் முடியவில்லை. அதனால் ஒரு பெரியவரைச் சந்தித்து ஆலோசனை கேட்டான். அதற்கு அவர்; “மகனே, உன் ஆசைக்குப் பாத்திரமான அந்த விலைமகளை உன் இஷ்ட தெய்வமாக நினை. அதன் பின் அவளின் நினைவு உனக்கு உண்டாகாது, பகவானின் நினைவு தான் உண்டாகும்” என்றார். அதன் பின் வணிகனுக்கு அவளின் நினைவு வரவில்லை. மன்னா, வணிகனைப் போல நமது நாட்டை

உனது தெய்வமாக நினை. பகவானின் நினைவு அதிகரிக்கும். அதனால் தர்மம் மேலோங்கும்” என்றார் குரு.

மயி சானன்யயோகேன பத்திரவ்யபிசாரிணீ ட

விவித்தேசஸேவித்வமரதிர்ஜனஸம்ஸதி ட ட 10

மனதில் வேறு எதையும் எண்ணாத யோகத்தால் என்னிடம் நீங்காத பற்று வைத்தல், தனிமையை விரும்புதல், சனக்கூட்டத்தை விரும்பாதிருத்தல்; 10.

“மன்னா, எந்த எண்ணத்தையும் எண்ணாத மனத்துடன் பகவானிடத்துச் சிந்தையை வைத்துவிட்டுக் காரியமாற்றுதல் வேண்டும். முடிவெடுப்பதனால் சனக்கூட்டம் இல்லாத தனியிடத்தில் இருந்து பகவான் மீது பிறழாத பக்தியுடன் யோக நிலையில் இருந்து முடிவு எடுத்தல் வேண்டும். பக்தன் ஈஸ்வரனை எப்போதும் நினைத்திருப்பானேயானால் மற்றைய எண்ணங்களை அவன் கைவிட்டுவிடுவான். நாகபுரி அரசன் இறந்ததும் திகைத்த கல்லாறு மன்னன்எதுவும் பேசாது அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்றான். பலமணி நேரம் சென்றும் அவன் வரவில்லை. அதனால் வேலூர் அரசன் கலங்கினான். உடனே அவனும் அவ்விடத்தை விட்டு அரண்மனையின் ஒரு பகுதியில் இருந்த சிவன் கோயிலுக்குச் சென்றான். அங்கே கல்லாறு மன்னன் தியானத்திலிருந்தான். வேலூர் மன்னன் எதுவுமறியாது அங்கேயே நின்றான். சில மணி நேரத்தின் பின் தியானம் கலைந்து எழுந்த கல்லாறு மன்னன் சொன்னான்; “மன்னரே வேறு எதையும் எண்ணாது தனிமையில் இருந்து பகவானை

நினைத்து யோகத்தின் மூலமே நான் முடிவுகளை எடுப்பேன். அதற்காகத்தான் இங்கு வந்தேன். வாருங்கள் அரண்மனைக்குச் செல்வோம்” என்றான். அதுபோல நீயும் தனிமையில் அமர்ந்து முடிவெடு” என்றார் குரு.

அத்யாத்மஞானநித்யத்வம் தத்வஞானார்த்ததர்சனம் ட
 ஏதஜ்ஞானமிதி ப்ரோக்தமக்ஞானம் யததோளன்யதா டட 11
 ஆத்மஞானத்தில் நிலைபேறு, உண்மைப் பொருளின் பயனை ஆராய்ச்சி செய்தல் இதுவே ஞானமாகும். இவற்றிற்கு அன்னியமானவை யாவும் அக்ஞானமாகும். 11.

“மன்னா, ஆத்ம ஞானத்தில் நிலைத்திருந்து தர்மத்தைப் பற்றி ஆராய்வது தான் ஞானம். இது தவிர்ந்த மற்றவையெல்லாம் அக்ஞானமாகும். அக்ஞானமுள்ளவன் ஒரு போதும் எந்தச் செயலிலும் வெற்றி காணமாட்டான். அவனுக்கு யாவும் மாறுபாடுடையனவாகத் தான் தெரியும். தற்பெருமையும் செருக்கும் பொறாமையும் அவநம்பிக்கையும் சந்தேகமும் ஆசையும் அவாவும் நம்பிக்கைத் துரோகமும் காட்டிக் கொடுத்தலும் குரு நிந்தையும் செய்யும் ஒருவனால் ஒரு கணம் கூட நிம்மதியாக இருக்க முடியாது. மங்களபுரி மன்னன் நான் மேற்சொன்ன அத்தனை குணங்களையும் உடையவன். அவன் தன்னைத் தானே சந்தேகிப்பவன். மிகவும் நேர்மையாகக் கடமை புரியும் தளபதியைச் சந்தேகிப்பவன்; தனது மனைவி மேல் நம்பிக்கையீனம் கொண்டவன். அதனால் அவனால் நாட்டை நல்ல முறையில் ஆட்சி செய்ய முடியவில்லை.

அவனது கண்களைச் சந்தேகம் என்ற மாயத்திரை மூடியிருந்ததால் அவனால் நல்லவற்றைக் காணமுடியவில்லை. கெட்டவர்களை நல்லவர்களென்று நம்பினான். அதனால் கொல்லப்பட்டான். அதுபோல நீ ஆத்மஞான விசாரமின்மையால் மனத்தளர்ச்சியடைந்துள்ளாய். அதை நீக்கும் வரை உன்னால் எந்தச் செயலுக்கும் நல்ல முடிவு எடுக்க முடியாது” என்றார் குரு.

ரோயம் யத்ததப்ரவ்ய்யாமி யஜ்ஞாத்வாளம்ருதமச்சுநுதே ட
 அனாதிமத்பரம் ப்ரஹ்ம ந ஸத்தன்னாஸதுச்சயதே ட ட 12

அறியத்தக்கது எது..? எதை அறிந்த ஒருவன் சாகாத நிலையை அடைகிறான். என்பதை நான் உனக்குச் சொல்கிறேன். ஆதியில்லாத பரப்பிரமத்தை அடைந்தவனுக்குச் சாவில்லை. பரப்பிரமம் சத் என்றும் சொல்லப்படுவதில்லை; அசத் என்றும் சொல்லப்படுவதில்லை.

“மன்னா, பரப்பிரமத்தை அறிந்த ஜீவனுக்கும் பரப்பிரமமத்திற்கும் வேறுபாடு எதுவும் இல்லை. பிறந்ததால் தான் மரணம் உண்டாகும். பிறவாதநிலை அடைய வேண்டுமானால் பரப்பிரமத்தை அறிந்து அதனோடு கலத்தல் வேண்டும். பிரமத்தை அடைபவன் பிரமமனாவான் என்பது உனக்குத் தெரியாததல்ல. நீதி தவறாது நாட்டை ஆளும் மன்னன் தனது கர்மங்களையெல்லாம் பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்கிறான். அதனால் அவனது செயல்களைப் பகவானே செய்தவராகிறார். வல்லவன் கடவுளை நம்பாதவன். தற்பொழுது

எமது நாட்டில் பூசைகள் நடைபெறுவதில்லை. கோயில்கள் பூட்டப்பட்டுவிட்டன. நாடு அழியத் தொடங்கிவிட்டது. அதைக் காப்பாற்ற வேண்டிய நீ கேட்டை அறியாமலும், உற்றாரைச் சார்ந்தும், ஆத்மஞானமின்றியும் இருக்கிறாய். இந்நிலையிலிருந்து நீ மாறாவிட்டால் துன்பங்கள் பலவற்றை நீ அடைவாய்”

“மன்னா, ஆதியில்லாத பரப்பிரம்மத்தை அடைந்தவன் தான் சாகாத நிலையை அடைவான். அந்த நிலையை அரசர்கள் கர்மம் செய்வதன் மூலம் அடைவார்கள். அக்ஞானமுள்ள மன்னன் எதையும் துணிந்து செய்வான். ஆதியில்லாப் பரப்பிரம்மத்தை அடைய விரும்புகின்றவன் தீமையை எதிர்த்துப் போராடுவான். மன்னா, மங்களபுரி மன்னன் நந்திதேவன் மக்களுக்கு எவ்வேளையிலும் கொடுமைகள் செய்பவன். அந்த நாட்டில் வாழ்ந்த ஏமநாதன் என்ற வணிகன் அரசனின் கொடுமைகளால் அல்லற்படும் மக்களின் துயரை மன்னனுக்குச் சொல்வதற்காக மக்களுடன் சேர்ந்து அரண்மனைக்குச் சென்றான். ஏற்கனவே பல முறை மன்னனுக்கெதிராகக் கலகம் செய்த ஏமநாதன் மக்களுடன் சேர்ந்து மன்னனைக் கைது செய்ய வருகிறான் என்று எண்ணிய மங்களபுரிப் போர் வீரர்கள் மன்னனைக் கைது செய்தனர். ஏமநாதன் திகைத்துப் போனான். நாட்டு மக்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஏமநாதனைத் தமது மன்னனாக ஏற்றனர். மன்னா அறியத்தக்கது எதுவென அறிந்து கர்மம் செய்கின்றவன் சாகாத நிலையை அடைவான். ஏமநாதனைப் போல நீ

அறியத்தக்கது எதுவேன அறி. அரசன் ஆதியில்லாத பரப்பிரம்மத்தைப் பற்றி அறிந்து அடைதல் வேண்டும். இப்படியான ஒருநிலை உனக்கும் வரும். நீ திடமாக முடிவெடுத்தால் மக்களே ஆட்சியைக் கைப்பற்றி உனக்குத் தருவார்கள்” என்றார் குரு.

ஸார்வத: பாணிபாதம் தத்ஸர்வதோளீசிரோமுகம் ட

ஸர்வத: ச்ருதிமல்லோகே ஸர்வமாவ்ருத்ய திஷ்டதி ட ட 13

அந்தப் பிரம்மம் எங்கும் கை கால்களையுடையது. அது போல அது எங்கும் கண், தலை, வாய், காதுகளையுடையது. உலகிலுள்ள அனைத்திலும் அது வியாபித்துள்ளது. 13

“மன்னா, பிரம்மம் எங்கும் கை, கால், கண், தலை, காதுகளை உடையதால் உலகில் நடைபெறும் அத்தனை விடயங்களையும் அதனால் அறியமுடிகிறது. அத்துடன் இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் யாவற்றையும் உருவாக்குவது அதுதான். எனவே மேலும் மேலும் சிந்திக்காது உனது பணியை உடனே தொடங்குவாயாக” என்றார் குரு.

ஸர்வேந்த்ரியகுணாபாஸம் ஸர்வேந்த்ரிய விவர்ஜிதம் ட

அஸக்தம் ஸர்வப்ருச்சைவ நிர்குணம் குணபோக்த்ரு ச ட ட 14

இந்திரியங்கள் அனைத்தினதும் வாயிலாக ஒளிர்வது; இந்திரியங்கள் அற்றது; பற்றற்றது; அனைத்தையும்

பற்றித் தாங்குவது; குணங்கள் இல்லாதது எனினும்
குணங்களை அனுபவிப்பது; 14

“மன்னா, பிரம்மம் இந்திரியங்களின் வாயிலாக
ஒளிர்ந்தபோதும் அது இந்திரியங்கள் அற்றது. அதனால்
அக்ஞான காரியங்கள் எதுவும் இல்லாதது. எதிலும்
பற்றுவைக்காதது ஆனால் அனைத்தையும் பற்றித் தாங்குவது
பிரம்மம் தான். குணங்கள் இல்லாத போதும் அது குணங்களை
அனுபவிப்பது. கர்மத்தைச் செய்யவைப்பது ஆனால்
கர்மபலனில்லாதது. மன்னா, வேலூர் மன்னனின் செங்கோல்
நீதியானது. பக்கம் சாராதது, நாட்டையும் மக்களையும் பற்றித்
தாங்குவது. குணங்கள் இல்லாதது. ஆனால் குணங்களை
அனுபவிப்பது. புலவர்களும், அயல்நாட்டு மக்களும் வேலூர்
மன்னனின் செங்கோலையே புகழ்வார்கள். வள்ளுவர் கூடச்
செங்கோலைப் பற்றி விதந்து கூறுகிறார். “வான் நோக்கி
வாழும் உலகெலாம் மன்னவன்

கோல் நோக்கி வாழும் குடி” என்றும்

“வேலன்று வெற்றி தருவது மன்னவன்

கோலாதா உம் கோடாது எனின்” என்றும் கூறுகிறார். மன்னா,
பயிர்கள் மழையை நம்பி வாழ்வது போல மக்கள் மன்னனது
செங்கோலை நம்பி வாழ்கிறார்கள். வேல் போன்ற ஆயுதங்கள்
எதிரியை வெல்வதில்லை. வளையாத செங்கோலே வெற்றி
தரும் என்று வள்ளுவன் கூறிய நெறிக்கமைவாகவே வேலூர்
மன்னன் நாட்டை ஆண்டு வந்தான். பிரம்மத்தைப் போலச்
செங்கோலும் வேலூர் மன்னனின் இந்திரியங்களாகச் செயற்பட்ட

போதும் அது இந்திரியங்கள் அற்றது. அது அக்ஞானமில்லாதது. பற்றற்றது. ஆனால் அனைத்தையும் பற்றித்தாங்குவது. குணங்களை அனுபவிப்பது. கர்மத்தைச் செய்யவைப்பது. ஆனால் கர்ம பலன் இல்லாதது. மன்னா, தற்பொழுது எமது நாட்டு மக்கள் கொடிய செங்கோலால் துன்பப்படுகின்றனர்.

“மன்னாக்கு மன்றுதல் செங்கோன்மை அ.து இன்றேல் மன்னாலாம் மன்னாக்கு ஒளி” மன்னா, பாவம் பழி, இன்ப துன்பம் யாவும் செங்கோலுக்கே உரியது. எனவே உனக்குரிய கர்மத்தைச் செய்” என்றார் குரு.

பஹிரந்தஸ்ச பூதானாமசரம் சரமேவ ச ட ஸு^௩மத்வாத்ததவிக்கோயம் தூரஸ்தம் சாந்திகே ச தத் ட ட 15
பொருள்களுக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் உள்ளது; அது அசையாதது; அசைவது; மிகவும் நுண்மையானது அதனால் அறிவதற்கு அரியது; தூரத்திலும் அருகிலும் இருப்பது அது. 15.

“மன்னா, பரப்பிரம்மம் இல்லாத இடமே இல்லை. பொருட்களுக்கு உள்ளேயும் இருக்கும் வெளியேயும் இருக்கும். அதை நாம் பிரகலாதனின் கதை மூலம் அறிகிறோம். தூணுக்குள் இருந்து பகவான் வெளிப்பட்டார். அது அசைந்து கொண்டும் இருக்கும்; அசையாமலும் இருக்கும். அதுபோலப் பகவான் எட்டவும் இருப்பார் கிட்டவும் இருப்பார். ஒரு தாய் தனது மகனுக்குச் சொன்னாள்; “மகனே நீ வீரனாக

எப்பொழுதும் இருத்தல் வேண்டும். ஒருபோதும் மனத்தளர்ச்சியடையக் கூடாது; பயப்படக் கூடாது. இப்படி வாழவேண்டுமானால் நீ எப்பொழுதும் பகவானைத் துதித்தல் வேண்டும்”.

அதற்கு மகன் கேட்டான்; “பகவான் எங்கே இருக்கிறார் அம்மா...?”

“பகவான் எங்கும் இருக்கிறார். அவர் இல்லாத இடமே இல்லை. பக்தர்கள் அவர் வைகுண்டத்தில் இருக்கிறார்; பாற்கடலில் இருக்கிறார் என்கிறார்கள்” என்றான்.

“பாற்கடல் எங்கே அம்மா இருக்கிறது” மகன் கேட்டான்.

“அது கண்ணுக்கெட்டாத தூரத்தில் இருக்கிறது”

“அப்படியானால் நான் சொல்வது அவருக்குக் கேட்குமா...?” மகன் கேட்டான்.

“அவர் எமக்கு அருகில் இருக்கிறார் யாவும் கேட்கும்” என்றான் தாய்.

மகனுக்குக் குழப்பமாக இருந்த போதும் தினமும் அவன் பகவானைத் துதிப்பான். ஒரு நாள் அவனும் அவனது நண்பனும் அருகிலுள்ள காட்டுக்குச் சென்றனர். திரும்பிவர வழிதெரியவில்லை. எங்கும் அலைந்து திரிந்தனர். மாலையானது. நண்பன் பயந்தான். ஆனால் தாயின் சொல்லை வேதவாக்காக நினைத்த மகன் பயப்படவில்லை. தாயின் சொற்படி பகவானை நினைத்தான். பகவான் ஒரு வேடனைப்போல அருகில் வந்தார். “நீ பயப்படமாட்டாய் என்று

எனக்குத் தெரியும். வா உன்னை உனது அம்மாவிடம் சேர்ப்பிக்கின்றேன். உனக்குப் பசிக்கிறது. இந்தா பழங்கள் சாப்பிடு” என்றான் வேடன்.

“நீங்கள் யார்” என்று கேட்டான் அவனது நண்பன்.

“நான் இக்காட்டில் வாழும் வேடன். எனக்குப் பகவான் என்று பெயர். உங்களின் பெயர் என்ன...?” என்று கேட்டான் வேடன்.

எனது பெயர் வாசுதேவன். இவன் எனது நண்பன் கிருஷ்ணன்” என்றான் துணிவான அந்தத் தாயின் மகன்.

“நாம் இங்கு பாதைதெரியாது அலைவது உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது. நான் பகவானைத் துதித்தது உங்களுக்குக் கேட்டதா..? என்று கேட்டான் வாசுதேவன்.

“நீங்கள் நினைப்பதெல்லாம் எனக்குக் கேட்கும். ஏனென்றால் நான் உங்களுக்குள் இருக்கிறேன்” என்றார் பகவான். அதுபோல உனக்குள் இருக்கும் பகவானைத் தொழுது முறையிடு” என்றார் குரு.

அபிபக்தம் ச பூதேஷு விபக்தமிவ ச ஸ்திதம் ட

பூதபர்த்ரு ச தஜ் ஞேயம் க்ரஸிஷ்ணு ப்ரபவிஷ்ணு ச ட ட 16

அது பிளவுபடாதது. அது பொருட்களில் பிளவுபட்டது போல இருக்கிறது. பொருள்களைத் தாங்குவதும், விலக்குவதும், தோற்றுவிப்பதும் அதுவே. 16.

“மன்னா, வேடனின் பேச்சைக் கேட்ட வாசுதேவனுக்கு சிரிப்பு வந்தது; “நீங்கள் எங்களுக்குள் இருக்கிறீர்களா...?”

“உனக்கு நம்பிக்கையில்லையா...? என்னைப் பார்” என்றான் வேடன்.

வாசுதேவன் அவனைப் பார்த்தான். அவரது இதயத்துள் அவனது உருவம் தெரிந்தது. அவனுக்குப் பயமாக இருந்தது; “மகனே நீ எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் பயப்படக்கூடாது. பயமுண்டானால் பகவானை நினை” என்று தாய் கூறிய வார்த்தைகள் நினைவுக்கு வந்தன. தைரியத்துடன் கேட்டான்; “நீர் தான் எனது தாயார் கூறும் பகவான் என்றுணர்ந்தேன். நீர் எப்படியானவர்?”

“வாசுதேவா, நிலமும் நீரும் ஒன்றாக இருக்கிறது. ஆனால் கடல் பிரிந்திருக்கிறது போல உள்ளது அல்லவா? இது போல நான் ஒன்றாகவும் வேறாகவும் இருக்கிறேன். பொருட்களைத் தாங்குவேன்; விழுங்குவேன்; தோற்றுவிப்பேன்...”

“பகவானே எனக்கு விளங்கவில்லை” என்றான் வாசுதேவன்.

“என்னைப் பார்” என்றார் பகவான். வாசுதேவன் அவரைப் பார்த்தான். “உனக்குச் சரியான பசி இந்தா சோறு” என்றார் பகவான். அவரது கையில் ஒரு தட்டு இருந்தது. அதில் நிறையச்சோறு இருந்தது. “என்னைப் பார்” என்று கூறிய

பகவான் யானையின் தோற்றமளவுள்ள ஒரு பலாப்பலத்தை தூக்கி அப்படியே விழுங்கினார்.

“இப்போது நம்புகிறாயா...?” என்று கேட்டார் பகவான்.

கை தட்டிச் சிரித்தான் வாசுதேவன். “மன்னா, பகவான் தான் யாவற்றையும் தோற்றுவிக்கிறார்; தாங்குகிறார்; விழுங்குகிறார். எனவே கலக்கத்தை விட்டுவிட்டுக் காரியமாற்றத் தயாராகு” என்றார் குரு.

ஜ்யோதிஷாமபி தஜ் ஜ்யோதிஸ்தமஸ: பரமுச்யதே ட ட
ஞானம் ஞேயம் ஞானகம்யம் ஹ்ருதி ஸ்வஸ்ய விஷ்டிதம் டட17
ஒளிக்கெல்லாம் ஒளியாகிய அது இருளுக்கு அப்பாற்பட்டது. அறியும் பொருளாகவும், அறியப்படு பொருளாகவும், அறிவினால் அடையப்படும் பொருளாகவும் இருக்கும் அது எல்லோருடைய உள்ளத்திலும் நிலைத்திருக்கிறது. 17.

“மன்னா, வாசுதேவன் பகவான் மேற்பற்றுள்ள துடிப்பான சிறுவன். அவன் கேட்டான்; “பகவானே நீர் எப்படியானவர்..?”

“வாசுதேவா, நான் ஒளிமயமானவன். சூரியனைவிடப் பிரகாசமானவன். அதனால் நான் இருக்குமிடம் எப்பொழுதும் ஒளி நிரம்பியதாகவே இருக்கும். என்னை உனது அறிவினால் அறியலாம்” என்றார் பகவான்.

“அம்மாவும் அப்படித்தான் தினமும் சொல்வார்”
என்றான் வாசுதேவன்.

“மன்னா, தாயின் சொல்லை நம்பிய அந்தச் சிறுவன் தனது அறிவின் மூலம் அறியப்படுபொருள் எதுவென்றும், அறியும் பொருள் எதுவென்றும், அது எல்லோருடைய உள்ளத்திலும் இருக்கும் என்றும் தனது அறிவினால் அறிந்து கொண்டான். சகலதையும் கற்ற நீ இதை ஏன் அறிகிறாயில்லை?” என்று கேட்டார் குரு.

இதி தேர்ம் ததா ஞானம் ஞேயம் சோக்தம் ஸாமாஸத: L
மத்பக்த ஏதத் விக்ஞாய மத்பாவாயோபபத்யதே LL 18

தேத்திரத்தைப் பற்றியும் ஞானத்தைப் பற்றியும் நேயத்தைப் பற்றியும் சுருக்கமாகச் சொன்னேன். இதை அறியும் பக்தன் என்னையடையும் தகுதியைப் பெறுவான்.

“மன்னா, வாசுதேவன் சுட்டிப்பையன். அதனால் அவன் பகவானிடம் கேட்டான்; “பகவானே உன்னைப் பார்த்தபின் உன்னோடு இந்தக் காட்டிலே இருக்கவேண்டும் என்ற நினைவு எனக்கு வருகிறது”

பகவான் சிரித்தார்; “வாசுதேவா, நீ சிறியவன். அம்மாவுக்கு உதவவேண்டியவன். அம்மாவோடு சென்றிருந்து கற்கவேண்டிய எல்லாவற்றையும் கற்று, செய்ய வேண்டிய எல்லாவற்றையும் செய்து முடித்த பின் என்னிடம் வா” என்றார்.

“அப்படியா...?” என்று கேட்டான் வாசுதேவன்.

“மனிதன் எதை நினைக்கிறானோ அதுவாகிவிடுவான். தேத்திரத்தைப் பற்றியும் ஞானத்தைப் பற்றியும் நேயத்தைப் பற்றியும் நன்கறிந்த நீ பகவானிடத்துக் கர்ம பயன்களை ஒப்புவித்துவிட்டுக் காரியமாற்றத் தயங்குவது ஏன்?” மன்னா, சிறுவனான வாசுதேவன் தனது தாயின் சொல்லையும், முன் பின் அறிமுகமுல்லாத வேடனின் சொல்லையும் செயலையும் நம்பும்போது அறிவுள்ள அரசனான நீ ஏன் மனம் குழம்புகிறாய்...?” என்று கேட்டார் குரு.

ப்ரக்ருதும் புருஷம் சைவ வித்தியனாதீ உபாவபி ட
 விகாரான்ஸ்ச குணான்ஸ்சைவ வித்தி ப்ரக்ருதிஸம்பவான் டட
 பிரகிருதியும் புருஷனும் ஆதியில் இல்லாதவை
 என்றும் வேறுபாடுகளும் குணங்களும் பிரகிருதியில் இருந்தே
 பிறந்தன என்றும் அறிந்து கொள்வாயாக. 19

“மன்னா, குணங்கள் யாவும் ஆத்மாவிற்கு இயற்கையாக வந்தன அல்ல. அவை பிரகிருதியால் ஏற்பட்டன. சமுத்திரமும் அலையும் போலப் பிரம்மமும் மாயையும் இருக்கின்றன. பொங்கிப் பிரவகிக்கும் அலையோடு கூடிய சமுத்திரம் மாயை ஆகும். சலனமற்றிருக்கும் சமுத்திரம் பிரம்மம் ஆகும். பல்வேறு வடிவெடுக்கும் தன்மை மாயைக்கே உண்டு. மாறுபாடும் குணங்களும் மாயைக்குண்டு என்பது உனக்குத் தெரியாதது அல்ல. அதனால் மாயை வசப்பட்டுக்

குணங்களுக்குள்ளாகி நீயும் அவஸ்தைப்பட்டு மக்களையும் அவஸ்தைப்படுத்தாது உண்மைப் பொருளை உணர்”.

“மன்னா, வாசுதேவனையும் கிருஷ்ணனையும் பகவான் கூட்டிவந்தார். நடுக்காட்டில் வாசுதேவன் தவறவிட்ட வழியைக் கண்டுகொண்டான். அதனால் சொன்னான்; “பகவானே, எனக்கு இப்பொழுது வழி தெரிந்துவிட்டது. எமது பசியைத் தீர்த்து எமக்கு வழிகாட்டியதற்கு நன்றி. நீங்கள் செல்லுங்கள் நாம் பேவோம்” என்றான்.

பகவான் சென்றுவிட்டார். வாசுதேவன் பகவானின் நினைவோடு நடந்துகொண்டிருந்தான். மரத்திலிருந்த ஒரு மலைப்பாம்பு வாசுதேவனைப் பிடித்தது. வாசுதேவன் கலங்கவில்லை. ஆனால் கிருஷ்ணன் கலங்கினான்; “நண்பா, ஏன் அழுகிறாய்?. என்னை இந்த மலைப்பாம்பு எதுவும் செய்யமுடியாது. இப்பாம்பின் மீது தான் பகவான் பள்ளிகொள்வதாக எனக்கு அம்மா கூறியுள்ளார். அதனால் அது என்னை எதுவும் செய்யாது” என்றான். சிறிது நேரத்தில் பாம்பு அவனை விட்டுச் சென்றது. மன்னா, ஓர் உயிர் பிறக்கும்போது வேறுபாடுகளும், குணங்களும் இல்லாமலே பிறக்கிறது. பின் மாயையால் தான் அவை உயிர்களை வந்தடைகின்றன. குழந்தை மனமுடையவனாக வாசுதேவன் இருந்தமையால் அவனுக்குக் குணங்கள் உண்டாகவில்லை. பகவானின் நினைப்புள்ளவனை மாயை பற்றிப் பிடிக்காது. அரசன் வாசுதேவனைப் போன்ற மனமுள்ளவனாக இருத்தல் வேண்டும்.

அவனுக்கு வேறுபாடுகளும் குணங்களும் இருக்கக் கூடாது” என்றார் குரு.

கார்யகாரணகர்த்தருத்வே ஹேது: ப்ரக்ருதிச்யதே ட

புருஷ: ஸுகது:கானாம் போக்த்ருத்வே ஹேதுருச்யதே ட ட 20

உடலையும் இந்திரியங்களையும் உண்டு பண்ணும் விஷயத்திற்குப் பிரகிருதியே காரணமாகிறது. இன்ப துன்பங்களை ஜீவனே அனுபவிக்கிறது. 20.

“மன்னா, ஜீவன் மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பதால் அது தந்தையாகவும் மகனாகவும் பிறக்கும், இறக்கும். இதைப்போலப் புருஷனே பிரகிருதியாகிறான். பிரகிருதியின் வெவ்வேறு விதமான தோற்றங்கள் உடலாகவும், இந்திரியங்களாகவும் இருக்கின்றன. புருஷன் பிரகிருதியோடு சேர்வதால் அவனுக்குப் படிப்படியாக ஞானம் உண்டாகும். பிரம்ம ஞானமும் பரமானந்த யோகமும் மாயையால் தான் மனிதனுக்குக் கிடைக்கிறது”.

“சாது ஒருவர் காட்டில் தவம் செய்து வந்தார். காட்டில் ஒரு வேடுவக் குடும்பமும் வாழ்ந்து வந்தது. வேடனின் மகள் நல்ல அழகி. சாதுவுக்கு உதவிகள் செய்வாள். இதனால் சாது மகிழ்ந்தார்; அவளுடன் பேசினார்; அவள் கொண்டுவரும் பழங்களை உண்டார்; அவள் அவரது குடிசையைத் துப்புரவு செய்வாள்; நீர் கொண்டுவந்து கொடுப்பாள். பிரகிருதி மெல்ல விழித்தது. இந்திரியங்கள் தமது செயற்பாட்டைத் தொடங்கின. சாது அப்பெண்ணின் மீது மோகங்கொண்டு அவளை விரும்பி

உறவு கொண்டார். மன்னா, பிரகிருதியின் வெவ்வேறு விவகாரங்களே உடலாகவும், இந்திரியங்களாகவும், பர்ணமிக்கின்றன. ஜீவன் பிரகிருதியோடு சேர்வதற்குக் காரணியாக இருப்பது இந்திரியங்கள். இதனால் ஜீவாத்மா இன்ப துன்பங்களை அனுபவிக்கிறது. சாதுவால் அப்பெண்ணை மறக்க முடியவில்லை. ஆனால் அப்பெண் குடும்பத்துடன் வேறொரு காட்டுக்குச் சென்றுவிட்டாள். அதனால் அந்தச் சாது துயரமுற்றுத் தவம் செய்வதைக் கைவிட்டார். அந்தச் சாதுவின் நிலையில் தான் இன்று நீ இருக்கிறாய்” என்றார் குரு.

புருஷ: ப்ரக்ருதிஸ்தோ ஹி புங்க்தே ப்ரக்ருதிஜான் குணான் ட காரணம் குணஸங்கோளஸ்ய ஸதஸத்யோனி ஜன்மஸு ட ட 21

புருஷன் பிரகிருதியில் இருப்பதனால் பிரகிருதியில் இருந்து பிறந்த குணங்களை அனுபவிக்கிறான். அவன் நலம், கேடுடைய யோனிகளில் பிறப்பதற்குக் குணப்பற்றே காரணமாகும். 21

“மன்னா, குணங்களில் ஏற்படும் பற்றுக்கள் தான் ஜீவாத்மாவின் பிறப்புக்களுக்குக் காரணமாகிறது. கரும்பை உண்பவன் இனிப்புச் சுவையை அனுபவிக்கிறான். வேப்பெண்ணையைக் குடிப்பவன் கசப்புச் சுவையை அனுபவிக்கிறான். இதுபோல ஜீவாத்மா பிரகிருதியோடு சேரும்போது குணப்பற்று உண்டாகிறது. இதனால் செய்யும் செயல்கள் யாவற்றிற்கும் அவன் உரிமை கொண்டாடுகிறான். இப் பற்று பிறப்பிற்குக் காரணமாகிறது. மேலான குணங்களில்

பற்று வைப்பவன் மேலான பிறப்பையும், கீழான குணங்களில் பற்று வைப்பவன் கீழான பிறப்பையும் பெறுகிறான்.

“மன்னா, சாதுவால் அந்த வேடுவப் பெண்ணை மறக்க முடியவில்லை. அதனால் அவளைத் தேடிச்சென்றார். அவளைக் கண்டதும் அவருக்கு மகிழ்ச்சி உண்டானது. பின் அவர் வேடுவக் குடும்பத்துடன் இணைந்து கொண்டார். பிள்ளைகள் பல பிறந்தன. ஒருவனைத் தவிர மற்றப் பிள்ளைகள் யாவும் வில்லையும், அம்பையும் எடுத்துக்கொண்டு வேட்டையாடப் புறப்பட்டனர். ஒருவன் சாதுவோடு இருந்து அவர் செய்வதைச் செய்து வந்தான். இதற்குக் காரணம் குணப்பற்றுத் தான். மன்னா, மேலான குணங்களில் பற்று வைக்க வேண்டிய நீ சாதுவைப் போலக் கீழான குணங்களில் பற்று வைத்து கீழான பிறவியை அடையாதே” என்றார் குரு.

உபத்ரஷ்டானுமந்தா ச பர்தா போக்தா மஹேச்வர: L

பரமாத்மேதி சாயுக்தோ தேஹேளஸ்மின் புருஷ: பர: டட 22

இத்தேகத்தில் பரமபுருஷனாக இருப்பவன், சாஹீ, இவன் அனுமதிப்பவன், தாங்குபவன், அனுபவிப்பவன் என்றெல்லாம் சொல்லப்படுகிறான். 22

“மன்னா, இத்தேகத்தில் உள்ள பரமபுருஷன் எப்படியானவன் என்பதை அறிந்து கொள்வாயாக. புருசனினதும் பிரகிருதியினதும் சேர்க்கையால் தான் உலகம் உண்டாகிறது. இரண்டினதும் சேர்க்கை ஒரு குடும்பத்தின் செயல்களைப் போன்றது. குடும்பத்தலைவனைப் பணிந்து குடும்பத்தலைவி

அக்குடும்பத்தின் தேவைகளைக் கவனிப்பது போன்றதே பிரகிருதியினதும் புருசனினதும் காரியங்கள்.

“வாசுதேவனின் தாயார் சாவித்திரி. தந்தையார் பாண்டியன். பாண்டியன் நாற்காலியொன்றில் உட்கார்ந்தவாறு அதிகாரம் செலுத்துவார். சாவித்திரி ஓடியாடி வீட்டு வேலைகளைச் செய்வாள். தினமும் மதியவேளையில் விருந்தினர் வீட்டுக்கு வருவார்கள். அவர்களை வரவேற்று உபசரிப்பாள். சாதுக்கள் வந்தால் செம்பில் நீர்கொண்டு சென்று பாண்டியனிடம் கொடுப்பாள். அவர் சாதுவின் கால்களைக் கழுவி அவரை வீட்டின் உள்ளே அழைத்துச் செல்வார். பின் அவரைச் சாவித்திரி உபசரித்து உணவளிப்பாள். இது போன்றது தான் பிரகிருதியினதும், புருஷனதும் செயல்கள். மன்னனான நீ நாட்டு மக்களின் நலன்கருதிப் போருக்குத் தயாராகுதல் வேண்டும். உனது அதிகாரத்தை ஏற்றுப் படைவீரர்கள் செயலாற்ற வேண்டும்” என்றார் குரு.

ய ஏவம் வேத்தி புருஷம் ப்ரக்ருதிம் ச குணை: ஸஹ ட ஸர்வதா வர்தமானோளபி ந ஸ பூயோளபிஜாயதே ட ட 23

இவ்வாறு புருஷனையும் குணங்களுடன் கூடிய பிரகிருதியையும் அறிபவன் எவ்வாறு வாழ்ந்தாலும் அவன் மறுபடியும் பிறப்பதில்லை. 23.

“மன்னா, கண்ணாடிக்குள் தெரியும் உருவத்தினால் கண்ணாடி பாதிக்கப்படுவதில்லை. இதுபோலப் பிரகிருதியின் விகாரங்களால் பிரம்மமும் பாதிக்கப்படுவதில்லை.

பிரம்மத்தை அறிபவன் பிரம்மாகிறான். அதன் பின் அவன் எந்தப் பாதிப்புக்கும் ஆளாவதில்லை. உடல் உள்ளவரை அவன் குணபேதமின்றி வாழ்கிறான். அதன் பின் அவன் பிறவியெடுப்பதில்லை. மன்னா, குயவன் ஒருவன் களிமண்ணைக் கொண்டு வந்து குவித்து வைத்திருக்கிறான். அதில் ஒரு பகுதியை எடுத்து மட்பாத்திரங்களைச் செய்கிறான். செய்த மட்பாத்திரங்களைச் சூளையிலிட்டுச் சுடவேண்டும். சூளையிலிட முன்பு பழுதான உடைந்த பாத்திரங்களை ஒன்றாகக் குழைத்து மீண்டும் மீண்டும் மட்பாத்திரங்கள் செய்கிறான். ஆனால் சூளையிலிட்ட பின்பு உடைந்த மட்பாத்திரங்களை அவன் அப்புறப்படுத்துகிறான். இதுபோலக் குணங்களுடன் கூடிய பிரகிருதியை ஞானமாகிய தீ மூலம் அழிப்பவன் மீண்டும் பிறக்கமாட்டான். மன்னா, வேலூர் மன்னன் ஒரு விசித்திரமான அரசன் என்று எண்ணிய சாது ஒருவர் வேலூர் அரண்மனைக்கு வந்தார். அன்று அரசசபையில் இருந்த மன்னன் சாதுவை வரவேற்கவில்லை. அதனால் மந்திரி, பிரதானிகளும் அச்சாதுவை வரவேற்கவில்லை. சிலமணி நேரத்தின் பின்புதான் மன்னன் அச்சாதுவைக் கண்டவன் போல எழுந்து அவரை நமஸ்கரித்தான். அரசன் நமஸ்கரித்ததும் சபையோரும் எழுந்து அச்சாதுவை நமஸ்கரித்தனர். அரசன் வேண்டுமென்று தான் அப்படிச் செய்கிறான் என்று நினைத்த சாது; “மன்னா, எனது மகளை நீ மணம்புரிதல் வேண்டும்” என்றார்.

மன்னன் சிரித்தபடி கூறினான்; “உமது மகளை நான் என்றோ மணம் புரிந்துவிட்டேன். திரும்ப எப்படி மணக்கமுடியும்” என்றான்.

சாதுவும், சபையோரும் திகைத்தனர். இருப்பினும் சாது தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு சொன்னார்; “மன்னா, எனது மகளுக்கு ஆபரணங்கள் அன்பளிப்பாகக் கொடுக்க விரும்புகிறேன்” என்றவாறு தனது உருத்திராட்சமாலையைக் கழற்றினார்.

“மகா முனிவரே, பெறுமதி மிக்க இம்மாலையை அந்தப்புரத்திற்குச் சென்று உமது மகளிடம் கொடுக்கலாம்” என்றான் மன்னன்.

சாது புன்னகைத்தார். “மன்னா, புருஷனையும், குணங்களுடன் கூடிய பிரகிருதியையும் அறிந்தவன் எவ்வாறு வாழ்ந்தாலும் பாதிக்கப்படமாட்டான் என்பதை உணர்த்தவே சாது அப்படி நடந்தார். அதை உணர்ந்த மன்னன் சாதுவுக்கேற்றபடி நடந்தான். இதைச்சாதுவையும் மன்னனையும் தவிர வேறு எவரும் அறியவில்லை. அந்த நிலை உனக்கு வேண்டுமானால் குணங்களோடு சேர்ந்த பிரகிருதியை ஞானமாகிய அக்கினியால் அழி. அதற்காக நீ போர் செய்தல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

த்யானேனாத்மனி பச்யந்தி கேசிதாத்மானாத்மனா ட

அன்யே ஸாங்க்யேன யோகேன கர்மயோகேன சாபரே ட ட 24

சிலர் தியானத்தால் தெளிவடைந்த அறிவால் ஆத்மாவைப் பார்க்கிறார்கள். சிலர் ஞானயோகத்தாலும், வேறு சிலர் கர்மயோகத்தாலும் ஆத்மாவைக் காண்கின்றனர். 24.

“மன்னா, வேடுவப் பெண்ணை மணந்த சாது சிந்தித்துப் பார்த்தார். ஆறு பிள்ளைகளைப் பெற்றமையால் அவரது மனைவியின் வனப்புக் குறைந்திருந்தது. அழகான அவளது கன்னங்கள் வாடிச் சேர்ந்து கறுத்திருந்தன. முகமலம்புகள் வெளியே தள்ளிக்கொண்டிருந்தன. போதையையூட்டி மயக்கத்துக்குள்ளாக்கிய அவளது கண்கள் களையிழந்திருந்தன. முகத்திலும் உடலிலும் சுருக்கங்கள் விழுந்திருந்தன. மாமிசவாடை அவளது உடலிலிருந்து வீசி அவரது வயிற்றைக் குமட்டச் செய்தது. துடிக்கத் துடிக்க மிருகங்களை அவர்கள் கொல்வதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க அவரால் முடியவில்லை. அவருக்கு முதற்தடவையாக வாழ்க்கையின் மீது வெறுப்பு ஏற்பட்டது. அவருடன் தியானத்தில் ஈடுபடும் மகனையும் அழைத்துக்கொண்டு வீட்டைவிட்டு புறப்பட்டுச் சென்று தியானத்திலீடுபட்டார். நாட்செல்லச் செல்லத் தியானத்தால் தெளிவடைந்த அறிவால் அவர் ஆத்மாவை உணர்ந்தார்”

“மன்னா, சிலர் தியானத்தால் தெளிவடைந்த அறிவால் ஆத்மாவை உணர்கிறார்கள். சிலர் ஞானயோகத்தால் உணர்கிறார்கள். உனது பேரனார் கர்மயோகத்தின் மூலம் ஆத்மாவைக் கண்டார். மன்னா, அவர் விவசாயிகளோடு சேர்ந்து கலப்பை பிடித்து உழுவார். மக்களோடு மக்களாய் இருப்பார்.

மக்களின் ஆத்மா தான் தான் என்பதை உணர்வார். ஒருமுறை தனது நண்பனான மதுரபுரி மன்னன் தவறாக நடந்து கொண்டான் என்பதற்காக நண்பனென்றும் பாராமல் போர் தொடுத்தார். கர்மத்தைப் பக்கம் சாராது செய்வதும், செய்யும் கர்மத்தின் பலனை பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்வதும் தான் கர்மயோகத்தின் மூலம் ஆத்மாவைக் காணல். அரசனான நீ கர்மயோகத்தின் மூலம் ஆத்மாவைக் காணவேண்டும்” என்றார் குரு.

அன்யே த்வேவமஜானந்த: ச்ருத்வான்யேப்ய உபாஸதே ட
 தேளபி சாதிதரந்த்யேவ ம்ருத்யும் ச்ருதிபராயணா: ட ட 25

இன்னும் சிலர் ஆத்மா பற்றிய உண்மையை அறியாதவர்களாக இருந்தாலும் பெரியவர்களின் உபதேசங்களைக் கேட்டு அதில் அசையாத நம்பிக்கை வைத்துக் கடைப்பிடித்து மரணத்தை நிச்சயமாகக் கடக்கின்றனர். 25.

“மன்னா, பலவழிகளில் ஆத்மாவை உணரலாம். ஒவ்வொருவரும் தமக்குப் பொருத்தமான வழியைப் பின்பற்றலாம். ராஜயோகத்தையும், ஞானயோகத்தையும், கர்மயோகத்தையும் விடப் பக்தியோகம் மிக எளியது. இதற்குச் சாஸ்திர ஞானமும் விவேகமும் பெரிதாகத் தேவையில்லை. மன்னா, உனது மனைவியின் தகப்பனார் மாவிலாறு என்ற நாட்டின் அரசர். அவர் ஒரு போதும் தியானத்தில் இருந்ததில்லை. யோகமும் பயின்றதில்லை. பகவானைப்

பற்றியும், ஆத்மாவைப் பற்றியும் அவரது குரு காலையில் அவருக்கு உபதேசிப்பார். அவருக்குப் பகவானின் மகிமைகளைக் கதை மூலம் கேட்கவே விருப்பம். அதிலும் பிரகலாதனது கதையைத் திரும்பத் திரும்பக்கேட்டுப் பகவான் மீது அதீத பக்தி கொண்டார். மலைப்பாம்பானது அகப்படும் மிருகங்களையெல்லாம் முழுமையாக விழுங்கும். இது போலத் தீவிரமான பக்தி மனிதமனங்களில் இருக்கும் ஆசை, அவா, பொறாமை, காமம், குரோதம் ஆகிய மிருகங்களை முழுமையாக விழுங்கிவிடும். உன்னால் ராஜயோகம், ஞானயோகம், கர்மயோகம் ஆகியவற்றில் ஈடுபட முடியாவிட்டால் பக்தியோகத்திலாவது ஈடுபடு. அதனால் மனச்சஞ்சலம் நீங்கி மனத்திடம் உண்டாகும்” என்றார் குரு.

யாவதஸஞ்ஜாயதே கிஞ்சித்ஸத்வம் ஸ்தாவரஜங்கமம் ட
 தேரதேரக்ஞ ஸம்யோகாத் தத்வித்தி பரதர்ஷப டட 26
 பரதசிரேஷ்டா, ஸ்தாவர சங்கமமாகிய ஒரு வஸ்து தோன்றினால் (இயங்குகின்ற உயிர்) அது தேத்திர னேத்ரக்ஞனுடைய சேர்க்கையால் தோன்றியது என்று அறிந்து கொள். 26.

“மன்னா, தேத்திர தேத்திரக்ஞனுடைய சேர்க்கையால் உயிர் தோன்றுகிறது. தேத்திரத்திற்கு அறிவு இல்லை. அறியும் தன்மை ஆன்மாவுக்குரியது. பிறவாத ஆன்மா பிறந்து பிறந்து இறப்பது போலத்தென்படுவதற்குப் பிரகிருதியே காரணம். தேத்திரம் தான் பிறந்து பிறந்து இறக்கிறது. இதை

அஞ்ஞானி உணரமாட்டான். பிரம்மச்சரியப் பருவத்தில் இது பற்றி நான் உனக்கு உபதேசித்துள்ளேன். பற்றுக் காரணமாக நீ தடுமாறுகிறாய். ஆத்மா பிறப்பதுமில்லை, இறப்பதுமில்லை, உடல் தான் பிறந்து பிறந்து அழிகிறது. நீ அக்ஞானியாய் இருக்கும் வரைக்கும் வெண்ணெய், மோர் இரண்டும் வெவ்வேறானதாகத்தான் தெரியும். ஞானிக்கு அவ்விரண்டும் ஒன்றாகத் தெரியும். அதோடு பிறப்பும் மரணமும் நிச்சயிக்கப்பட்டவை. யாராலும் தடுத்து நிறுத்த முடியாதவை. மன்னா இடபதேசத்திலே கண்ணபிரான் என்றொரு வணிகன் இருந்தான். அவனுக்குக் கோகிலன் என்றொரு மகன் இருந்தான். திருமணமாகிப் பலவருடங்களுக்குப் பிறகு அவன் பிறந்தமையால் வணிகன் மிகவும் செல்லமாக அவனை வளர்த்து வந்தான். அவனது குடும்பச் சோதிடர் கோகுலனுக்குப் பத்து வயதில் ஒரு கண்டம் இருக்கிறது என்றும், அவனது சாதகப்படி அடுத்த வருடம் கண்ணபிரானுக்கு ஒரு பெண்குழந்தை பிறக்கும் என்றும் கூறினான். அவன் கூறியபடி பெண்குழந்தை பிறந்தது. கோகுலனுக்குப் பத்து வயதான போது கண்ணபிரானும் கோகுலனும் கோயிலுக்குச் சென்று மடத்தில் வாழ்ந்தனர். கோயிலில் இருப்பதால் பயமில்லை என்று கண்ணபிரான் நினைத்தான். கோகிலன் கோயிலிலுள்ள மரமொன்றில் ஏறியபோது கால் தடுக்கி நிலத்தில் வீழ்ந்து மரணமானான். மன்னா, உடல் எப்பொழுது அழியவேண்டுமோ அப்பொழுது அழியும். நீ போர் செய். அழிவை நினைக்காதே” என்றார் குரு.

ஸமம் ஸர்வேஷு பூதேஷு திஷ்டந்தம் பரமேஸ்வரம் ட
 விநச்யதஸ்வவிநச்யந்தம் ய: பச்யதி ஸ பச்யதி டட 27
 உயிர்களனைத்திலும் சமமாக இருக்கின்றவனும்,
 அழிவனவற்றுள் அழியாதவனாகவுமுள்ள பரமேஸ்வரனை யார்
 பார்க்கிறானோ அவனே பார்ப்பவனாகிறான். 27.

“மன்னா, சூரியனும் சந்திரனும் உலக உயிர்கள்
 அனைத்திற்கும் சமமான ஒளியைக் கொடுக்கிறார்கள்.
 அதுபோல இறைவனும் உலக உயிர்கள் அனைத்திலும்
 சமமாக இருக்கிறார். இதை உணர்பவர்கள் தான் உண்மையான
 மனிதர்கள். மன்னா, நாவலடி என்ற கிராமத்தில் சுந்தரன்
 என்றொருவன் வாழ்ந்து வந்தான். அவனிடம் நூற்றுக்
 கணக்கான பசுக்கள் இருந்தன. அவற்றைப் பராமரிப்பதற்காகப்
 பல தொழிலாளர்கள் இருந்த போதும் சுந்தரன் ஒவ்வொரு
 பசுவையும் தனித்தனியாகக் கண்காணிப்பான். காலையில்
 அவன் எல்லாப் பசுக்களுக்கும் தீபங்காட்டி வணங்குவான்.
 தினமும் அவன் ஒரு வயோதிபப் பசுவுக்கே முதலில்
 தீபங்காட்டுவான். இது மற்றைய பசுக்களுக்குப் பிடிப்பதில்லை;
 “நாம் தினமும் நிறையப் பாலைக் கொடுக்கப் பல
 வருடங்களாகப் பால் கொடுக்காத அப்பசுவுக்கு ஏன்
 மதிப்பளிப்பான்” என்று ஒரு பசு சொன்னது சுந்தரனுக்குக்
 கேட்டது. அதனால் அவன் தினமும் தீபம் காட்டும் போது
 சொல்வான்; “பசுக்களே நீங்கள் பரமேஸ்வரனால் பூவுலக
 மக்களைப் பசியிலிருந்து காப்பாற்ற அனுப்பப்பட்ட மாதாக்கள்.

உங்களுள் பரமேஸ்வரன் சமமாக இருக்கிறார். உங்களுள் இருக்கும் பரமேஸ்வரனைக் காண்பவன் தான் கண்ணுள்ள மனிதன். இந்தக் கிழட்டுப் பசுவால் தான் நான் சகல செல்வங்களையும் பெற்றேன். அது தான் உங்கள் எல்லோரையும் எனக்குத் தந்தது. அதை நான் மறக்கலாமா...? நாளைக்கு உங்களுக்கும் இந்நிலை வரும். அப்பொழுதும் நான் உங்களைச் சமமாக மதிப்பேன்” என்று கூறியபடி தீபங்காட்டுவான். அதன் பின் எந்தப் பசுவும் எதுவும் பேசுவதில்லை. மன்னா, பரமேஸ்வரன் எல்லா உயிர்களிலும் சமமாக இருந்து செயற்பட வைக்கிறார்.. அதனால் போர் செய்வதும் பரமேஸ்வரன் தான் என்று நினை” என்றார் குரு.

ஸமம் பச்யன்ஹி ஸர்வத்ர ஸமவஸ்திதமீச்வரம் ட
ந ஹிநஸ்த்யாத்மனாத்மானம் ததோ யாதி பராம் கதிம் ட ட 28
எங்கும் சமமாக நிலைத்திருக்கும் ஈசனைக் காண்போன் தன்னைத் தானே அழித்துக் கொள்ள மாட்டான். அதனால் அவன் பரகதியடைகிறான். 28.

“மன்னா, நாட்டு மக்களின் உயிர்களை அரசன் தன்னுயிராகக் கருதல் வேண்டும். அவ்வாறில்லாமல் அவ்வுயிர்கள் தனக்கு வேறானவை என்று நினைக்கும் அரசன் அவ்வுயிர்கள் துன்பப்படும் போது அதைத் தீர்க்காமற் பாவம் பழி பற்றி நினைக்கிறான். இது மயக்கத்தால் வந்த மித்தியா ஞானமாகும். பிரம்ம ஞானியாக இருக்கும் அரசன் பிரம்மத்திற்கு அன்னியமாக எவற்றையும் காணக்கூடாது. அவனுக்கு

உயிர்கள் யாவற்றிலும் பரமேஸ்வரன் சமமாக இருக்கிறான் என்ற ஞானம் உண்டாக வேண்டும். அதனால் தான் அவன் பரகதியடைவான்”.

“மன்னா, அதன் பின் பசுக்கள் கறப்பாரின்றுப் பாலைக் கொடுத்தன. சுந்தரன் பசுக்களின் மடியின் கீழ்க் குடங்களை வைப்பான். பசுக்கள் தாய்மை உணர்வு பெருகக் குடங்களைப் பாலால் நிரப்பும். இதனால் அவன் உயிர்கள் யாவற்றிலும் ஈசன் இருப்பதைக் கண்டான். அதனால் அவன் உயிர்களுக்குத் துன்பஞ் செய்யாது அவற்றைப் போற்றினான். அவற்றைப் போற்றினால் தனக்குத் துன்பம் நேராதென நினைத்தான். அதனால் அவன் பரகதியடைந்தான். எல்லா உயிர்களிலும் ஈசன் இருக்கிறார் என்ற உணர்வு அரசனான உனக்கு ஏற்படல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

ப்ரக்ருத்யைவ ச கர்மாணி க்ரியமாணானி ஸர்வச: ட

ய: பச்யதி ததாத்மானமகர்தாரம் ஸ பச்யதி டட 29

கர்மங்கள் யாவும் பிரகிருதியால் செய்யப்படுகின்றனவென்றும், ஆத்மா செயலற்றது என்றும் யார் உணர்கிறானோ அவன் ஞானியாகிறான். 29

“மன்னா, பிரகிருதியாகிய உடல், உள்ளம், இந்திரியங்கள் முதலியன தான் கர்மம் செய்கின்றன. இதனால் உடலும் உள்ளமும் இந்திரியங்களும் இன்பமடைகின்றன. இன்பங்கள் பாவத்தின் தூண்கள் என்பதை நீ அறிதல் வேண்டும். ஆன்மா, செயலற்றது. இதை உணர்பவன்

நிறைஞானியாவான். ஒரு நிறை ஞானியாக அரசன் இருத்தல் வேண்டும். மன்னா, உனது தந்தையார் ஒரு முறை விஸ்வப்பேரரசோடு போர் தொடுத்தார். அப்பொழுது அவர் போர்வீரர்களுக்குச் சொன்னார்; “வீரர்களே, நீங்கள் தான் போரிடுபவர்கள். நான் அதற்குக் காரணமாக இருப்பவன். நீங்கள் தகுந்த முறையில் போரிடாவிட்டால் நான் வெல்ல முடியாது. இது போலத் தான் எல்லாக் கருமங்களும். எல்லோரும் இறைவனை நம்பிக் கர்ம பயனை இறைவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்து நாட்டின் நன்மைக்காகவும், மக்களின் துன்பத்தைப் போக்குவதற்காகவும் போரிடுங்கள். வெற்றி உங்களுக்குக் கிடைக்கும். நீங்களில்லாவிட்டால் நான் இல்லை; நான் இல்லாவிட்டால் என்னிலும் சிறந்த ஓர் அரசன் உங்களுக்குக் கிடைப்பான்” என்றார். வெற்றி தமது கைகளில் என்பதை நினைத்த போர் வீரர்கள் உறுதியுடன் போராடி பேரரசை வென்றனர். இதிலிருந்து கர்மம் பற்றியும், அதைச் செய்பவனைப் பற்றியும் நீ உணரல் வேண்டும். மன்னா, கர்மங்களுக்குக் காரணமாக இருப்பது பிரகிருதி என்றும், ஆத்மா செயலற்றது என்றும், உனது தந்தையார் உணர்ந்தமையால் தான் அப்படிப் போர்வீரர்களுக்குச் சொன்னார்” என்றார் குரு.

யதா பூதப்ருதக்பாவமேகஸ்தமனுபச்யதி L

தத ஏவ ச விஸ்தாரம் ப்ரஹ்ம ஸம்பத்யதே ததா LL 30

தனித்தனியாக வாழும் பிராணிகள் ஒரே பொருளில் இருப்பதையும், அந்த ஒரு பொருளிலிருந்தே அவை விரிவடைவதையும் ஒருவன் காண்பானேயானால் அவன் பிரமமாகிவிடுகிறான். 30.

“மன்னா, அலை, நுரை, நீர் யாவும் கடலுக்குப் புறம்பானவை அல்ல. ஒளி, வெப்பம் ஆகியவை தீக்குப் புறம்பானவையல்ல. அது போலக் கருவியிலிருந்து தான் பிராணிகள் அனைத்தும் உற்பத்தியாகின்றன. இவற்றிற்குத் தாய், தந்தை உண்டு; உற்றார் உண்டு; பரம்பரை உண்டு. அந்த மூலப்பொருளில் இருந்தே யாவும் விரிவடைகின்றன. இதை உணர்பவன் பிரம்மாவாகிறான். இயங்காத பிரமமும் இயங்கும் சத்தியும் ஒன்று. சிவமின்றிச் சக்தியில்லை”

“மன்னா, காட்டில் வாழ்ந்த சாது ஒருவர் காட்டில் உள்ள பறவைகளையும் விலங்குகளையும் நேசித்தார். அவர் அவற்றிற்கு உணவு வகைகளைக் கொடுப்பார். காட்டில் தனித்தனியாக வாழும் பிராணிகள் யாவும் உணவு என்ற ஒரு பொருளிலேயே தங்கியிருக்கின்றனவென்று நினைத்தார். அதைப் பரீட்சிப்பதற்காக சில நாட்களுக்கு அவர் அவற்றிற்கு உணவு கொடுப்பதை நிறுத்தினார். சில நாட்களின் பின் எந்தப் பிராணியும் அவரிடம் வரவில்லை. அத்துடன் உணவு உண்ட பிராணிகள் அதன் மூலம் பெருகுவதையும் கண்டார். பின் மீண்டும் பிராணிகளுக்கு உணவிட்டார். அவை உணவுக்காக மீண்டும் அங்கே வந்தன. தனித் தனியாக வாழும் மனிதர்கள், பிராணிகள் யாவும் அரசன் என்ற ஒரு பொருளில் தான்

தங்கியுள்ளன. அந்த ஒரு பொருளில் இருந்து தான் அவை விரிவடைகின்றன என்று நீ உணர்வாயேயானால் நீயும் பிரம்மமாகிவிடுவாய்” என்றார் குரு.

அணாதித்வாந்நிர்குணத்வாத்பரமாத்மாயமவ்யய: ட

சரீரஸ்தோளபி கௌந்தேய ந கரோதி ந லிப்யதே டட 31

குந்தியின் புத்திரனே, ஆதியில்லாததாலும், குணமில்லாததாலும், கேடில்லாது இருக்கும் இப்பரமாத்மா சரீரத்திலிருந்தாலும் அது பற்றற்றது; செயலற்றது. 31.

“மன்னா, பரமாத்மா குணமற்றது. அதனால் அதனிடத்து மாறுதல்கள் எதுவும் ஏற்படாது. அது கேடடைவதில்லை. நிறைகுடம் தழும்பாது என்பார்கள். அதனால் அது கர்மம் செய்வதில்லை. மன்னா, பரமாத்மா ஒவ்வொருவனது சரீரத்திலும் இருக்கும் போது சலனமற்றுப் பக்கம் சாராது கல்லுப் போலவே இருக்கும். கல்லாறு என்ற கிராமத்தில் ஒரு சாது இருந்தார். அவர் பற்றற்றவர். அவரிடம் ஏராளமான மக்கள் வந்து வணங்கி ஆசி பெற்றுச் சென்றனர். அவ்வூரில் ஒரு போலிச் சாமியாரும் இருந்தார். அவருக்கு இச்சாதுவின் வருகையால் வருமானம் இல்லாமல் இருந்தது. அவரைக் கல்லாறிலிருந்து துரத்த எண்ணிய போலிச் சாமியார் தனது சீடர்களை அவரிடம் அனுப்பினார். அதில் ஓர் அழகான பெண்ணும் இருந்தாள். அப்பெண் திடீரென அலறினாள்; “சாது தன்னைக் கட்டிப்பிடித்து முத்தமிட்டுவிட்டார்” எனச் சொன்னாள். அதைச் சீடர்கள் பெரிதாகப் பிரசாரஞ் செய்தனர். சாது

கல்லைப் போல இருந்தார். போலிச்சாமியார் வந்து; “ஏ போலிச்சாமியே, பெண்களைக் கவர்ந்து உன் இச்சைகளைத் தீர்க்கவே இப்போலி வேடத்துடன் இங்கு வந்துள்ளாய். நீ ஈஸ்வரன் மீது பக்தி வைத்தவனானால் அவரைச் சாட்சியாக அழை, அல்லது நீ குற்றமற்றவன் என்று நிரூபி” என்றார்.

“சாது புன்னகைத்தார்; “நீ என்னிலும் பக்தி மிக்கவன். அதனால் நான் போலிச்சாமியார் என்பதை நீ இலகுவாகக் கடவுளை அழைத்து நிரூபி” என்றார்.

நேரம் கடந்ததே தவிர எதுவும் நடைபெறவில்லை. அதனால் சாது சொன்னார்; “மகனே கேடில்லாத பரமாத்மா சரீரத்தில் இருப்பினும் அது செயலற்றது; பற்றற்றது. அதனால் அது வெளிப்படாது. கர்மம் விதையைப் போன்றது. அது கட்டாயம் முளைத்துப் பயன் தரும்” என்றார்.

சிறிது நேரத்தில் சாது தன்னைக் கட்டியணைத்து முத்தமிட்டார் என்று கூறிய பெண் அலறியபடி அவ்விடத்திற்கு ஓடிவந்தாள்; “சுவாமி என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். இந்தப் பொய்ச்சாமியாருக்காக நான் பாவம் செய்துவிட்டேன். இங்குள்ளவர்கள் உங்களைப் பற்றிக் கூறுவதைக் கேட்டதும் எனது மனச்சாட்சி என்னைக் கொல்கிறது” என்று அழுதாள். மன்னா, செயல்கள் யாவும் பரமாத்மாவின்னுடையது என்றாலும் அது செயலற்றது; பற்றற்றது. நீதான் செயற்படல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

யதா ஸர்வகதம் ஸௌம்யாதாகாசம் நோபலிப்பயதே ட

ஸ்ர்வத்ராவஸ்திதோ தேஹே ததாத்மா நோபலிப்யதே டு 32

எங்கும் பரந்துள்ள ஆகாயமானது சூட்சுமமாக இருப்பதால் அது களங்கமடைவதில்லை. அது போல உடலெங்கும் வியாபித்திருக்கும் ஆத்மாவும் களங்கம் அடைவதில்லை. 32.

“மன்னா, பஞ்சபூதங்களில் ஆகாயம் மிக நுண்ணியது. ஆகையால் அது ஒரு போதும் மற்றப் பூதங்களைப் போல அழுக்கடைவதில்லை. அத்துடன் ஆகாயம் நீக்கமற எங்கும் வியாபித்து இருக்கிறது. அத்துடன் அது பிளவுபட்டதில்லை. இது போலவே தேகமெங்கும் நிறைந்துள்ள ஆத்மாவும் களங்கப்படுவதில்லை; அழுக்கடைவதில்லை; பிளவுபட்டதில்லை. மன்னா, ஓர் அரசன் ஒரு சாதுவைப் பார்த்து; “சுவாமி இந்த உடலில் உயிர் எங்கே இருக்கிறது?” என்று கேட்டான். அதற்குச் சாது சொன்னார்; “மன்னா ஒரு வாழைப்பழத்தைக் கொண்டுவா; ஒரு பாத்திரத்தில் கடல்நீரைக் கொண்டுவா; இன்னொரு பாத்திரத்தில் குளிர்ந்த நீரைக் கொண்டுவா” என்றார்.

சாது கூறியபடி அரசன் கொண்டு வந்து வைத்தான். சாது வாழைப்பழத்தின் தோலை உரித்து வீசிவிட்டுப் பழத்தைக் கொடுத்துவிட்டு; “உண்” என்றார். பின்; “கடல் நீரைக் கைகளில் அள்ளிக் குடி” என்றார். அதன் பின்; “குளிர் நீருக்குள் கையைவை” என்று சொன்னார்.

“அரசே இப்பொழுது சொல்லுங்கள் பழத்தின் இனிமை எங்கே இருந்தது? கடல் நீரில் உப்பு எங்கே இருந்தது? குளிர்ந்த நீரில் குளிர்மை எங்கே இருந்தது?”

அரசன் தடுமாறினான். சாது சொன்னார்; “அரசே பழம் முழுவதும் சுவை இருக்கிறது. கடல் நீர் முழுவதிலும் உப்பு உள்ளது. குளிர் நீர் முழுவதிலும் குளிர்மை உள்ளது. இது போலத்தான் உடல் முழுவதிலும் ஆத்மா நிறைந்துள்ளது. பழத்தில் சுவை எங்கிருக்கிறது என்று கண்டுபிடிக்க முடியாதது போல உடலில் ஆத்மா எங்கிருக்கின்றது என்று கண்டுபிடிக்க முடியாது” என்றார் சாது. மன்னா, களங்கமடையாத அழியாத ஆத்மாவைப் பற்றி நீ அறிந்து கொண்டால் நீ உனது கடமையைச் செய்வாய்” என்றார் குரு.

யதா ப்ரகாசயத்யேக: க்ருத்ஸ்னம் லோகமிமம் ரவி: ட

தேர்ம் தேரீ ததா க்ருத்ஸ்னம் ப்ரகாசயதி பாரத டட 33

அர்ச்சுனா, ஒரு சூரியன் எப்படி உலக மனைத்தையும் ஒளிர்ச் செய்கிறானோ, அப்படியே பிரபஞ்சம் அனைத்தையும் பரமாத்மா பிரகாசிக்கச் செய்கிறான். 33.

“மன்னா, பூமி முழுவதற்கும் சூரியன் ஒளியைக் கொடுப்பதால் தான் பூமியிலுள்ள ஜீவராசிகள் யாவும் உயிர் வாழ்கின்றன. இப்பூமியிலுள்ள ஜீவராசிகளால் சூரியன் ஒருபோதும் நன்மையடைவதில்லை. அது போலப் பரமாத்மா உலகனைத்திற்கும் அறிவை வழங்குகிறார். ஆனால் ஜீவன்களின் நன்மை தீமை பரமாத்மாவைப் பாதிப்பதில்லை;

பந்தப்படுத்துவதுமில்லை. மன்னா, ஈஸ்வரன் தினமும் காலையில் உயிர்களுக்குப் படியாக்குகிறார். அதாவது உணவு வழங்குகிறார். இதில் சந்தேகப்பட சக்தியானவள் முதல் நாள் இரவு ஓர் எறும்பைப் பிடித்து அது வெளியே செல்ல முடியாத ஒரு பாத்திரத்தால் மூடிவைத்தாள். மறு நாள் காலையில் அவள் மூடிய பாத்திரத்தைத் திறந்த போது எறும்பின் வாயில் ஓர் அரிசி இருந்தது. இறைவன் பாகுபாடின்றிச் சமமாக எல்லா உயிர்களிலும் இருப்பதால் தான் இந்நிலை உண்டானது. அரசன் இறைவனுக்குச் சமமானவன். அதனால் நாட்டு மக்களனைவரையும் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்புள்ளவன்” என்றார் குரு.

தேர் தேர்களுயோரேவமந்தரம் ஞானசுஷா ட

பூதப்ரக்ருதிமோம் ச யே விதுர்யாந்தி தே பரம் ட ட 34

இவ்வாறு தேத்திர தேர்களுக்கிடையில் உள்ள வேற்றுமையையும் உயிர்கள் பிரகிருதியில் இருந்து விடுதலையடைதலையும் தமது ஞானக் கண்களால் காண்பவர்கள் பிரமத்தை அடைவர். 34.

“மன்னா, பாலையும், நீரையும் கலந்து வைத்தால் நீரை நீக்கிவிட்டுப் பாலை அன்னம் குடிக்கும். இது வேறு யாருக்கும் தெரியாது. இதுபோல புருஷனையும் பிரகிருதியையும் நன்கு அறிந்தவனுக்குத்தான் ஞானக்கண் உண்டாகும். ஞானக் கண்களைப் பெற்றவன் பிரம்ம ஞானியாகிறான். மன்னா, ஒரு குரு குலத்தில் பல மாணவர்கள்

பயின்று வந்தனர். ஒரு நாள் ஒரு மாணவன் குருவைக் கேட்டான்; “குருவே, ஆத்மாவை நீங்கள் கண்டீர்களா..? அது எப்படியானது?”

“ஆத்மாவிற்கு வடிவம் இல்லை. நீ எந்த உருவில் அதைக் காண விரும்புகிறாயோ அதை அந்த உருவில் காண உனக்கு ஞானக்கண் வேண்டும். பக்தி முற்றிய நிலையில் உயர்ந்த சமாத்ரி நிலைகிட்டும். அப்பொழுது நான், நீ, உலகம் என்ற உணர்வு இராது. அந்நிலையை அடையும் ஒருவன் ஞானக்கண்களைப் பெறுவான். அக்கண்கள் மூலம் அவன் மிகமிக நுண்ணிய பொருட்களைக் கூடக் காண்பான்” என்றார் குரு. மாணவன் எதுவும் சொல்லவில்லை. மன்னா, வேலூர் மன்னனுக்கு நான், நீ, உலகம் என்ற வேறுபாடு தெரியாது. ஒரு நாள் அவன் நகர்வலம் வரும்போது ஒரு பெண்ணுக்குத் திருமணம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. அழகான அப்பெண்ணிற்குத் தாலிகட்டிவிட்டு மகிழ்வோடு இருந்த அவளது கணவனை அவன் பார்த்தான். அவனுக்குள்ளிர்ந்து ஓர் ஒளி வெளியேறுவதை அவன் கண்டான். மறுகணம் இப்பெண்ணின் கணவன் சோர்ந்து மயங்கினான். கூடியிருந்தோர் கலவரப்பட்டு அவனைத் தூக்கினர். மருத்துவர் ஒருவர் வந்து அவனது உடலைப் பரிசீலனை செய்துவிட்டு அவன் இறந்துவிட்டானெனக் கூறினார். மன்னா, ஞானக் கண்களைப் பெற்றோர் உலகில் நடைபெறும் அனைத்து விடயங்களையும் அறியும் பேறு பெற்றவர்கள். அதனால் நீயும் ஞானக்கண்

கொண்டு உலகைப் பார்த்தால் உனக்கு யாவும் புரியும்”
என்றார் குரு.

இதி ஸ்ரீமத்பகவத்கீதாஸு “பநிஷத்ஸு” ப்ரஹ்மவித்யாயாம்
யோகசாஸ்த்ரே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதே
தேத்ர தேத்ரக்ரு விபாக யோகோ நாம்
தர்யோதசோளத்யாய: ட ட

பதினான்காம் அத்தியாயம்
குணத்ரய விபாகயோகம்.

ஸ்ரீ பகவான் சொன்னது
பரம் பூய: ப்ரவ்யாமி ஞானானாம் ஞானமுத்தமம் ட
யஜ்ஞாத்வா முனய: ஸர்வே பராம் ஸித்திமிதோ கதா: ட ட 1
முனிவர்கள் எல்லாரும் எதை அறிந்து இவ்வுலக
வாழ்க்கைக்குப் பின் மேலான சித்தியை அடைந்தார்களோ,
ஞானங்களில் சிறந்ததும், பரம்பொருளைப் பற்றியதுமான அந்த
மெய்ஞ்ஞானத்தை மீண்டும் நான் உனக்கு உபதேசிக்கிறேன்.

“மன்னா, இப்பொழுதும் உனது மனம் தெளிவடையவில்லை. முனிவர்கள் எல்லாரும் எதை அறிந்து மேலான இன்பத்தை அடைந்தார்களோ, ஞானங்களுள் சிறந்ததும், பரம்பொருளைப் பற்றியதுமான அந்த மெய்ஞ்ஞானத்தை நீ உணரவேண்டும். ஈஸ்வரனை அறியும் வித்தை பரவித்தையாகும். சாஸ்த்திரங்கள், தத்துவங்கள், தர்க்கம், இலக்கணம் யாவும் குழப்பத்தையே உண்டுபண்ணும். உனது கடமைகளை நீ சரிவரப் பற்றின்றிச் செய்தால் பரம்பொருளைப் பற்றிய ஞானத்தைப் பெறுவாய். மன்னா, ஒரு குருவுக்குப் பல சீடர்கள் இருந்தனர். அவர் ஒவ்வொரு சீடனுக்கும் ஒவ்வொரு கடமைகளை ஒதுக்கியிருந்தார். ஆனால் அவர்கள் அவற்றைச் செய்யாது குருவுக்குத் தொண்டு செய்வதிலும், ஈஸ்வரனுக்குப் பூசை செய்வதிலும் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர். ஒரு சீடன் மட்டும் தனக்கொதுக்கிய கடமையைச் சரிவரச் செய்தான். அவனைத்தான் குரு விரும்பினார். தனக்குப் பின்பு அவனே ஆச்சிரமத்தின் பொறுப்புக்களை ஏற்று நடத்துவான் என்று சொன்னார். ஞானங்களில் சிறந்ததும், பரம்பொருளைப் பற்றியதுமான ஞானத்தை அவனுக்கு மட்டும் உபதேசித்தார். அதனால் மன்னா, உனக்கென ஒதுக்கப்பட்ட கருமங்களைச் செய்” என்றார் குரு.

இதம் ஞானமுபாசிரித்ய மம ஸாதாம்யமாகதா: L

ஸர்கேளபி நோபஜாயந்தே ப்ரலயே ந வ்யதந்தி ச LL 2

இந்த ஞானத்தை அனுஷ்டித்து எனது சொருபத்தை அறிந்தவர்கள் சிருஷ்டிக் காலத்தில் பிறப்பதில்லை. அத்துடன் பிரளய காலத்திலும் துன்பப் படுவதில்லை. 2.

“மன்னா, பாலுக்குள் ஊற்றப்படும் தண்ணீர் தனது நிலையை இழந்து பாலுடன் கலந்துவிடுகிறது. அது போலப் பிரமத்துள் கலக்கும் ஞானி பிரம்மமாகிறான். இந்த நிலையில் பிரகிருதி தனது சக்தியை இழந்துவிடுவதால் அவனுக்குப் பிறப்பும், இறப்பும் உண்டாகாது. மன்னா, குருவின் கடமைகளைச் செய்யும் அந்தச் சீடன் கேட்டான்; “குருவே, ஞானத்தின் மூலம் இறைவனது சொருபத்தை அடைந்தவர்கள் மீண்டும் பிறக்கமாட்டார்கள் என்கிறீர்கள். அது பற்றி விளக்கம் தாருங்கள்”

“மகனே, ஞானத்தை அறிந்தவர்கள் உணர்ச்சியற்றிருப்பர்; பற்றற்றிருப்பர்; உயிர் உள்ள போதும் அவர்கள் இறந்தவர்கள் போலவே இருப்பார்கள். ஞானத்தால் அவர்களது பற்று, பாசம், உணர்வுகள் யாவும் வெந்துவிடும். அவித்த நெல்லைப் போல அவர்கள் இருப்பார்கள். அவித்த நெல்லை வயலில் விதைத்தால் அது முளைக்கமாட்டாது. அந்தநிலை தான் ஞானிகளுக்கு உண்டாகும். என்றார் குரு.

மன்னா, வேலூர் மன்னனைச் சோதிப்பதற்காக அரண்மனைக்கு ஒரு தவசி வந்தார். வேலூர் மன்னனைச் சந்தித்த ஞானிகள் அவன் பற்றற்றவன், ஈஸ்வர சொருபத்தை அடைந்தவன் அவன் சிருஷ்டிக் காலத்தில் பிறக்கவும்

மாட்டான், பிரளய காலத்தில் துன்பப்படவும் மாட்டான் என்று கூறுவார்கள். அது உண்மையானதா என்று அறிய அந்தத் தவசி வந்தார். மன்னன் மகிழ்வுடன் அவரை வரவேற்று ஆசனத்தில் அமர்த்தினான். தவசி மனமகிழ்வுடன் கேட்டார்; “மன்னா, உனக்கு நான் பலவகையான பொருட்களைத் தருகிறேன். அவற்றுள் உனது நிலையை எனக்குப் புரிய வைக்கக்கூடிய பொருள் எதுவெனச் சொல்” என்றவாறு காவி உடை, கமண்டலம், உருத்திராட்சம், அவித்த நெல், தானியங்கள் போன்றவற்றை வைத்துவிட்டு மன்னனைப் பார்த்தார். மன்னன் அவித்த நெல்லை அள்ளித் தவசியிடம் கொடுத்தான். அதுபோல மன்னா, நீ பற்றுக்களை ஞானத்தீ கொண்டு அழி. அதன் பின் உனது கடமையை நீ உணர்வாய்” என்றார் குரு.

மம யோனிர் மஹத்ப்ரஹ்ம தஸ்மின் கர்பம் ததாம்யஹம் ட ட லம்பவ: ஸர்வபூதானாம் ததோ பவதி பாரத ட ட 3
 பரத குலத்தில் உதித்தவனே, பெரிய பிரகிருதி எனது கர்ப்பப்பை. அதில் நான் கர்ப்பத்தை வைக்கிறேன். அதிலிருந்து உயிர்கள் யாவும் உற்பத்தியாகின்றன. 3.

“மன்னா, படைத்தல் தொழிலைச் செய்யும் பிரம்மாவுக்குப் பிரகிருதி என்றொரு பெயர் உண்டு. இறைவனின் கர்ப்பப்பை பிரகிருதியாகும். இறைவனின் தொழில்களில் ஒன்று படைத்தல். எல்லா உயிர்களையும் படைப்பவன் அவன். ஓர் உயிர் செய்யும் கர்மவினைகளுக்கேற்ப உயிர்களைப்

பொருத்தமான கர்ப்பப்பைக்குள் இறைவன் வைக்கிறார். பூமியோனியாக இருந்து தானியங்களைப் பிரசவிக்கின்றது. உயிர்கள் உண்டாவதில் பெண் பிரகிருதித் தத்துவமாகவும் ஆண் புருஷ தத்துவமாகவும் செயற்படுகிறார்கள். மன்னா, முற்பிறப்பில் நீ செய்த கர்மத்தின் பலன் தான் இப்பிறப்பு என்பதை உணர்ந்துகொள். ஒரு பிறப்பில் இச்சைப்பட்டால் அந்த இச்சையைத் தீர்க்கப் பூமியில் மனிதராகப் பிறத்தல் வேண்டும். இதற்குச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் வரலாறு உதாரணமாகும். பிறக்கும் பிறப்பில் தனக்கென ஒதுக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் செவ்வனே செய்பவனுக்குத் தான் பிறப்பு இல்லை. அதனால் நீ உனக்கென ஒதுக்கப்பட்ட கடமைகளைச் செய். இல்லாவிட்டால் கீழான பிறப்பை அடைவாய். மன்னா, காசிபுர மன்னனின் சகோதரன் மார்த்தாண்டன். தமையனது ஆட்சியைக் கைப்பற்றுவதற்காகப் பல சூழ்ச்சிகளைக் செய்தான். இதனால் நாட்டு மக்கள் பெரும் துன்பப்பட்டனர். அமைச்சர் அவனைக் கைது செய்து மரணதண்டனை வழங்குமாறு அடிக்கடி சொன்னார். பாசம் மன்னனை விடவில்லை. நாட்டின் நிலை மோசமடைந்த போது மன்னன் தியானத்தில் ஆழ்ந்தான். அப்பொழுது அவனது மனதில் ஒரு காட்சி தென்பட்டது. மக்கள் பலர் பெருந்துன்பத்துடன்; “மன்னா எம்மைக் காப்பாற்று” என்று அழுதனர். அப்போது ஓர் ஒளி தோன்றியது. அதற்குள் தான் அவதிப்படுவதை மன்னன் கண்டான். அதிலிருந்து வெளியே வந்து அசுரன் போல் நின்ற உருவத்தைக் கொன்றான். அந்த ஜோதி அவனை

ஆட்கொண்டது. தியானம் கலைந்து எழுந்த மன்னன் தனது சகோதரனைக் கைது செய்து மரணதண்டனை விதித்தான். உனது பற்றுப் பாசங்களுக்காக எதுவுமறியாத மக்கள் துன்பப்படக்கூடாது என்பதை ஏன் நீ நினைக்கிறாயில்லை” என்றார் குரு.

ஸ்வயோனிஷு கௌந்தேய மூர்தய: ஸம்பவந்தி யா: ட
தாஸாம் ப்ரஹ்ம மஹத்யோனிரஹம் பீஜ்ப்ரத: பிதா டட 4

குந்தியின் புத்திரனே, கர்ப்பப்பைகளுடாக எந்த வடிவங்கள் பிறக்கின்றனவோ அந்த வடிவங்களுக்குப் பிரகிருதியே தாய். கர்ப்பாதானம் செய்யும் தந்தை நான். 4.

“மன்னா, யோனிகள் கணக்கற்றவை. அந்தந்த வகைகளைச் சேர்ந்த யோனிகளில் இருந்தே அந்தந்த வகையான உயிரினங்கள் தோன்றுகின்றன. உதாரணமாக மனித யோனியில் இருந்து மனிதர்கள் தோன்றுகின்றனர். இவைகளுக்கெல்லாம் தாயாக இருப்பவள் பிரகிருதி. தந்தையாக இருப்பவன் பரமாத்மா. கர்மவினைகளுக்கேற்ப பிறப்பெடுக்கும் உயிர்களின் யோனிகள் மாற்றமடையும். இப்பிறப்பில் மனிதனாக இருப்பவன் அடுத்த பிறப்பில் விலங்காகப் பிறக்கலாம். கஜமுகன் என்ற சிவபக்தன் வினையின் காரணமாக யானையாகப் பிறந்து காட்டில் வாழ்ந்து வந்தான். பின் சிவனும் பார்வதியும் காசியில் தங்கியிருந்த மண்டபத்தை மதங்கொண்டு உடைத்தமையால் சிவனுடன் போரிட்டு மாண்டான். அவனது வினை தீர்ந்தது. அவன்

தலைதுண்டிக்கப்பட்ட விநாயகரின் தலையானான். இந்த வரலாறு உனக்குத் தெரியும். துன்பங்களே உருவான பிரகிருதிதான் தாயாகிறாள். உயிர்கள் செய்யும் கர்மவினைகளுக்கேற்ப பிரகிருதியாகிய தாயிடம் இறைவன் கர்ப்பாதானம் செய்வார். கடமையைச் சரிவரச் செய்தால் தான் மீண்டும் பிரகிருதியோடு சேராது இறைவனை அடைவாய்” என்றார் குரு.

ஸத்வம் ரஜஸ்தம இதி குணா: ப்ரக்ருதிஸம்பவா: ட

நிபத்னந்தி மஹாபாஹோ தேஹே தேஹினமவ்யயம் ட ட 5

தோள் வலிமை மிக்கவனே, பிரகிருதியில் இருந்து உண்டான சத்வம், ரஜஸ், தாமசம் என்னும் முக்குணங்கள் அழிவற்ற தேகியைத் தேகத்தோடு பந்தப்படுத்துகின்றன. 5

“மன்னா, பிரகிருதி முக்குணமயமானது. அக்கினியும் அதன் பண்பும் வேறானவை அல்ல. இது போலப் பிரகிருதியும் குணமும் ஒன்றே. பிரகிருதி முக்குணங்களில் அடங்கியிருக்கின்றது. முக்குணங்கள் இல்லாமல் உயிர்கள் இல்லை. மன்னவா, வேலூரில் மணியம் என்ற பெயரில் பலர் இருந்தனர். அவ்வூர் வாசிகள் அவர்களது குணஇயல்புகளைக் கொண்டு அழைத்தனர். ஒருவனைச் ‘சாது மணியம்’ என்றும், மற்றவனைக் ‘கொதிமணியம்’ என்றும், அடுத்தவனை ‘நாகமணியன்’ என்றும் அழைத்தனர். பின் இதுவே அவர்களது பெயர்களாயிற்று. குணங்களாக இருந்தவை தான் பெயருக்கு

முன் அடைமொழியாகித் தேகத்தோடு பந்தப்படுகின்றன. அரசனான நீ உனது குணத்திற்கேற்ற படி நடந்து கொள்” என்றார் குரு.

தத்ர ஸத்வம் நிர்மலத்வாத்ப்ரகாசகமனாமயம் ட ஸுகஸங்கேன பத்னாதி ஞானஸங்கேன சானக டட 6 பாபமற்றவனே, முக்குணங்களுள் சத்துவம் கேடின்மையால் ஒளிபொருந்தியது; துன்பம் தராதது; சுகப் பற்றுதலாலும் ஞானப் பற்றுதலாலும் அது பந்தப்படுத்துகிறது. 6

“மன்னா, சத்துவ குணம் தூய்மையானது. ஒரு பொழுதும் அழுக்குப்படியாதது. மன்னா, வேலூரில் உள்ள ஒரு கோயிலில் நாராயண சர்மா என்றொரு பிராமணர் இருந்தார். அவர் அணிந்திருக்கும் வெள்ளை வேட்டியைப் போலவே அவரது உள்ளமும் வெள்ளையாக எவ்வேளையிலும் இருக்கும். கோயிலுக்கு வரும் மக்கள் அனைவரையும் இன்முகத்துடன் வரவேற்பார். நல்லமுறையில் பூஜை செய்வார். ஞானமுதிர்ச்சி பெற்ற அவர் தனக்குக் கூலியாக எதையும் பெறாது மக்களின் பிணிகளை நீக்குவார். மக்களுக்குத் தேவையான யாவற்றையும் கொடுப்பார். அதனால் மக்கள் அவரைப் பகவானாக நினைத்து வழிபட்டனர். பிராமணன் சத்துவகுணத்தை உடையவன். அவன் அக்குணத்திற்குரியவனாக நடப்பது போல அரசனான நீயும் நடத்தல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

ரஜோ ராகாத்மகம் வித்தி த்ருஷ்ணாஸங்கஸமுத்பவம் ட

தன்னிபத்னாதி கௌந்தேய கர்மஸங்கேன தேஹினம் டட 7

குந்தியின் புத்திரனே, ரஜோகுணம் ஆசையின் வடிவம். அது வேட்கைகளையும் பற்றுக்களையும் உண்டுபண்ணும். வினைப் பற்றால் அது தேகியைப் பந்தப்படுத்துகிறது. 7.

“மன்னா, ரஜோகுணம் ஆசைவடிவெடுத்தது. அது முடிவில்லாத பல எண்ணங்களை மனதில் உருவாக்கும். பல நிறக் கலவைகள் சுவர்களை நிறமூட்டுவது போல ரஜோகுணம் ஆன்மாவுக்குப் பல விதமான எண்ணங்களை உருவாக்கும். அடையாத பொருளை அடையவேண்டும் என்ற ஆசையைத் தூண்டும். இதனால் வினையில் பற்று உண்டாகும். ஆத்மாவைக் கர்மம் செய்யவைக்கும். அக் கர்மத்திற்குத் தானே கர்த்தா என்ற எண்ணத்தையும் உருவாக்கும். மணிப்புரி மன்னன் எதை யார் செய்தாலும் அதைத் தான் தான் செய்தேன் என்று சொல்வான். ஒருமுறை சேனையூர் மீது அவன் படையெடுத்துச் சென்றான். படைவீரர் மத்தியில் அவன் எப்போது பேசினாலும் தனது திறமையால் தான் போரில் வென்றேன் என்று வீரமாகச் சொல்வான். அதனால் அவன் சேனையூர் மீது படையெடுத்துச் சென்ற போது வீரர்கள் நல்ல முறையில் போரிடவில்லை. அதனால் அவன் போரை நிறுத்திவிட்டு மணிப்புரிக்குத் திரும்பினான். பின் அதற்கு ஒரு விழாக் கொண்டாடினான். அவ் விழாவில் அவன் சொன்னான்; “எனது அறிவுத் திறனால் தான் நான் தோல்விவருமென்று உணர்ந்து படையை விலக்கினேன். வீரரை நம்பியிருந்தால்

நான் கொல்லப்பட்டிருப்பேன். போர் என்றால் வெற்றியும் வரும், தோல்வியும் வரும். தோல்வியை வெற்றியாக்குவது வீரனின் செயல்” என்றான். மன்னா, ஆசை வடிவடைய ரஜோகுணத்தவனாக இருக்கும் நீ அக்குணத்தைத் தகுந்தபடி உபயோகித்துக் காரியமாற்றுதல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

தமஸ்த்வக்ஞானஜம் வித்தி மோஹனம் ஸ்வதேஹினாம் ட
 ப்ரமாதாலஸ்யநித்ராபிஸ்தன்னிபத்னாதி பாரத ட ட 8

பரதகுலத்தில் உதித்தவனே, தாமோகுணம் அக்ஞானத்தில் பிறந்தது. உயிர்களையெல்லாம் மயக்குவது. அது அசட்டை, சோம்பல், உறக்கம் போன்றவற்றால் பந்தப்படுகிறது. 8

“மன்னா, தாமோ குணம் அறிவு, ஞானம், என்பவை இல்லாததால் உண்டாகிறது. இது எவ்வேளையிலும் இருட்டில் இருப்பதைப் போன்றது. யார் எதைச் சொன்னாலும் கேட்காது. தான் விரும்பியதைச் செய்யும் தன்மை வாய்ந்தது. நல்ல பண்புகள் யாவற்றையும் இக்குணம் கெடுத்து உயிர்களை மயக்கித் தவறான வழியில் இட்டுச் செல்லும். அது அசட்டை, சோம்பல், உறக்கம் ஆகியவற்றைக் கொடுத்து மனிதனைச் செயலற்றவனாக்கிவிடும். மன்னா, கருவூர் அரசன் வீரசேனன். அவன் பெயரில் தான் வீரம் சேர்ந்திருந்ததே தவிரச் சரியான சோம்பேறி. யார் எதைச் சொன்னாலும் அதை அசட்டை செய்வான். எந்த நேரமும் அரண்மனையில் பெண்களுடன் சல்லாபித்தபடி பஞ்சணையில் படுத்திருப்பான். அப்பெண்களுக்கு

இவனைக் கண்டால் வெறுப்புத் தான் வரும். இவனது இம்சைகளைத் தாங்கமுடியாது மக்கள் கொதித்தெழுந்தனர். ஒருநாள் இவன் பஞ்சணையில் இருந்தபோது ஒரு பெண் இவனைக் கொன்றுவிட்டாள். ரஜோகுணத்திலிருக்கவேண்டிய அரசன் தாமோ குணத்தவனாக மாறியமையால் தான் அப்படி நடந்தது. மன்னா, உனது சோம்பலை உதறிவிட்டு உற்சாகத்துடன் உனது கடமையைச் செய்யத் தயாராகு” என்றார் குரு.

ஸத்வம் ஸுகேஸஞ்ஜயதி ரஜ: கர்மணி பாரத ட

ஞானமாஹ்ருத்ய து தம: ப்ரமாதே ஸஞ்ஜயத்யுத டட 9

பாரதா, சத்துவ குணம் இன்பத்தைச் சேர்க்கிறது; ரஜோகுணம் கர்மத்தில் இணைக்கிறது; தாமோகுணம் ஞானத்தை மறைத்துக் கவனமின்மையை உண்டாக்குகிறது. 9

“மன்னா, ஒருவன் எதைச் செய்கிறானோ அதிலிருந்து அவன் எக்குணத்தை உடையவன் என்று புரிந்து கொள்ளலாம். தொடர்ந்து இன்பத்தை மட்டுமே அடையவேண்டும் என்று எண்ணுபவன் சத்துவ குணமுடையவனாகக் காணப்படுவான். பலவிதமான கர்மங்களில் ஈடுபட்டு வெற்றியடைய வேண்டும் என்று நினைப்பவனிடம் ரஜோ குணம் மேலோங்கியிருக்கும். ஞானமில்லாத தனக்கு விதிக்கப்பட்ட கடமைகளைச் செய்யாது சோம்பலாயிருப்பவனைத் தாமோ குணம் சூழ்ந்திருக்கிறது. இவன் எதற்கும் கவலைப்படமாட்டான். காலத்தை வீணாகக் கழிப்பான்; பொருளைக் கண்டபடி செலவு

செய்வான், தனது நன்மை தீமைகளைப் பற்றியும், மற்றவர்களது நன்மை தீமைகளைப் பற்றியும் தாமோகுணம் உள்ளவன் சிந்திக்கமாட்டான்”.

“வேலூரில் ஆதவன் என்றொருவன் இருந்தான். அவன் எப்பொழுதும் தான் மகிழ்ச்சியாக இருந்து கொண்டு மற்றவர்களையும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கச் செய்வான். நோயாளிகளுக்கு உதவி செய்வான்; பொருள் தேவையானவர்களுக்குக் கொடுத்துதவுவான்; தான் உண்ணாவிட்டாலும் பிறருக்கு உணவளிப்பான். பிறரது தேவைகளை நிறைவேற்றுமாறு ஈஸ்வரனை எப்போதும் வேண்டுவான். இவனது நண்பன் கணேசன். எந்தநேரமும் சுறுசுறுப்புடன் கருமமாற்றிப் பொருள் தேடுவான். ஒரு செயல்முடிந்தால் இன்னொரு செயலைத் தொடங்குவான். நன்கு திட்டமிட்டு உரிய கருவிகளுடன் செயல்களைத் தொடங்குவான். அனுபவஸ்தர்களின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு நடப்பான். இவர்கள் இருவரினதும் நண்பன் கோகுலன். அவன் இருவருக்கும் நேர்மாறானவன். நண்பர்களிடம் தனது தேவைகளைச் சொல்வான். அவர்கள் கொடுப்பதை வாங்கி உண்பான். சுத்தமில்லாத உடைகளை அணிவான்; ஆதவனும் கணேசனும் புத்திமதி சொன்னாலும் கேட்கமாட்டான். மன்னா, நீயும் கோகுலனைப் போலச் சோம்பியிராதே. மனிதன் உற்சாகமாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் வாழப் பிறந்தவன். உற்சாகமாகக் கடமைகளைச் செய்தால் மகிழ்ச்சி உண்டாகும்” என்றார் குரு.

ரஜஸ்தமஸ்சாபியூய ஸத்வம் பவதி பாரத ட

ரஜ: ஸத்வம் தமஸ்சைவ தம: ஸத்வம் ரஜஸ்ததா டட 10

அர்ச்சனா, சத்துவகுணம் ரஜசையும் தமசையும்
ஒடுக்கி மேலெழுகிறது. ரஜோ குணமானது சத்துவத்தையும்
தமசையும் அங்ஙனமே ஒடுங்கி மேலெழுகிறது. தாமோ
குணமானது சத்துவத்தையும், ரஜசையும் அடக்கிறது. 10.

“மன்னா, தேகமெடுத்த ஒருவனிடத்தில்
முக்குணங்களும் இருக்கின்றன. அதில் ஒரு குணம்
மேலெழும்போது மற்றைய இரண்டு குணங்களும்
பின்தள்ளப்படுகின்றன. ஒருவன் மகிழ்வுடன் இருக்கும் போது
சத்துவகுணம் ஒங்கி நிற்கும். ரஜோகுணம் ஒங்கியிருக்கும்
போது பலவிதகர்மங்களில் அவன் ஈடுபடுவான். தாமோகுணம்
ஒங்கியிருக்கும் வேளைகளில் அவன் செயலற்றவனாகச்
சோம்பியிருப்பான். மன்னா, மக்கள் மீது அன்பைச் சொரிந்து
மகிழ்ந்திருந்த நீ எப்பொழுதும் நாட்டு மக்களின் நலனுக்காகப்
பல்வேறு கர்மங்களிலீடுபட்டாய். ஆனால் இப்பொழுது
யாவற்றையும் மறந்து சோம்பியிருக்கிறாய். இது நல்லதல்ல.
ஆகையால் சோம்பலை விட்டுவிட்டுக் கடமையைச் செய்.
மன்னா, சத்துவகுணமுள்ள ஆருரன் அன்பாலும் ஞானத்தாலும்
கணைசனையும் கோகுலனையும் தன்வசப்படுத்தி
வைத்திருந்தான். ஆனால் கணைசன் தனது வீரத்தால்
ஆருரனையும் கோகுலனையும் ஆண்டான். இருவரும் அவனது
வீரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டனர். தமஸ்குணம் கோகுலனின்

சத்துவகுணத்தையும் ரஜசகுணத்தையும் அடக்கிவிட்டது. மனிதர்களுக்கு ஒரு போதும் தமஸகுணம் மேம்படக்கூடாது” என்றார் குரு.

ஸ்வத்வாரேஷு தேஹேளஸ்மின் ப்ரகாச உபஜாயதே ட ஞானம் யதா ததா வித்யாத் விவ்ருத்தம் ஸத்வமித்யுத ட ட 11
இத்தேகத்தின் பொறிவாயில்கள் அனைத்திலும் எப்பொழுது ஞானஒளி உண்டாகிறதோ அப்பொழுது சத்துவ குணம் மேலோங்குகிறது என்பதை அறிந்துகொள்வாயாக. 11.

“மன்னா, மனித உடல் ஒரு இயந்திரத்தைப் போன்றது. ஐம்பொறிகளும் அதன் முக்கியமான பகுதிகள். இவற்றில் ஒன்று நல்லமுறையில் இயங்காவிட்டாலும் உடல் என்ற இயந்திரம் தனது வேலைகளை ஒழுங்காகச் செய்யாது. மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகிய ஐந்து பொறிகளும் தேகத்தின் வாயில்கள். குணவேறுபாடுகள் இப்பொறிகளைச் செயலிழக்கப் பண்ண வல்லன. இந்திரியங்களில் சத்துவகுணம் மேலோங்கினால் ஆத்மசொருபம் உண்டாகும். இந்நிலையில் மெய்யறிவு உண்டாகும். மன்னா, சத்துவகுணம் மேலோங்கிய ஆதவன் எந்நேரமும் பகவானின் சிந்தனையுடனேயே இருப்பான். கடமைகளைச் செய்வான். அதில் பற்றிராது. அவனது செயல்கள் யாவும் மற்ற உயிர்களுக்கு நன்மையளிப்பனவாக இருக்கும். அதனால் அவனை மக்கள் விரும்பினர். அதுபோல நீயும் இருத்தல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

லோப: ப்ரவ்ருத்திராரம்ப: கர்மணாமசம: ஸ்ப்ருஹா ட

ரஜஸ்யேதானி ஜாயந்தே விவ்ருத்தே பரதர்ஷப ட ட 12

பரதருள் இடபம் போன்றவனே, பேராசை, இந்திரியங்களினூடாக வெளியுலகை நாடுதல், வினைகளைப் பெருக்குதல், அமைதியின்மை, வினைப்பயனில் விருப்பங்கொள்ளல் ஆகிய தன்மைகள் ரஜோகுணம் மெலெழும்போது உண்டாகின்றன.

“மன்னா, பிறரின் பொருட்களெல்லாம் தன்வசமாக வேண்டுமென்ற பேராசை, இந்திரியங்களின் இன்பத்திற்காக வெளியுலக விவகாரங்களில் முன் நிற்கல், பல்வேறு வினைகளைச் செய்யவேண்டுமென்ற விருப்பம், அதனால் உண்டாகிய வெற்றி தோல்விகளில் மகிழ்ச்சியடைதல், துன்பப்படுதல் ஆகியன ரஜோகுணம் மேலோங்கும்போது உண்டாகும். மன்னா, கணேசன் ரஜோகுணத்தை உடையவன். அவன் தான் தான் மற்றவர்களை விடச் சகலவற்றிலும் மேலானவனாக இருக்கவேண்டுமென்று நினைத்துக் கருமமாற்றுவான். அதனால் செயல்களைச் செய்யவேண்டுமென்ற விருப்பம் அதிகரிக்கும். அதனால் அமைதியின்மையும் தோல்வியும் அடிக்கடி அவனுக்கு ஏற்படும். அதற்காக அவன் வருந்தியபோதும் உடனே மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டு தோல்வியடைந்த கர்மத்தை வெற்றியுடையதாக்கக் கரும் முயற்சி செய்து வெற்றி காண்பான். கணேசனைப் போல நீயும் இருத்தல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

அப்ரகாசோளப்ரவ்ருத்திஸ்ச ப்ரமாதோ மோஹ ஏவ ச ட

தமஸ்யேதானி ஜாயந்தே விவ்ருத்தே குருநந்தன ட ட 13

குருகுலத்தில் உதித்தவனே, விவேகமின்மை, முயற்சியின்மை, தவறுதல், மதி மயக்கம் ஆகிய தன்மைகள் தாமோகுணம் மேலோங்குவதால் உண்டாகின்றன. 13.

“மன்னா, ஒருவனது மனதில் தாமோகுணம் மேலோங்கினால் அது அவனை அழித்துவிடும். அதன் தாக்கத்தால் அவனது விவேகம் இல்லாமற் போகும். முயற்சி செய்யாது சோம்பியிருக்கவே அவன் விரும்புவான். யார் எதைச் சொன்னாலும் அது தவறு என்று முடிவெடுத்து அதைச் செயற்படுத்தமாட்டான். இதனால் அவனுக்குத் தடுமாற்றம் ஏற்படும். புத்திக் கூர்மையும் மனவுறுதியும் உள்ள கணேசனுக்கு அடுத்தடுத்து வந்த தோல்விகளால் மனவருத்தமுண்டானது. அதனால் அவன் தொடர்ந்து செயலாற்றத் தயங்கினான்; தயக்கம் அவனைத் தடுமாற வைத்தது. அதனால் செயலாற்றப் பயப்பட்டான். துன்பங்கள் பல சூழ்ந்தன. அப்படியிருந்த போதும் அவன் துணிவுடன் செயலாற்ற நினைத்தான். அதனால் வாழ்க்கையில் வெற்றியடைந்தான். மன்னா, வாழ்க்கையில் எப்பொழுதும் இன்பம் வராது. துன்பம் வந்த வேளைகளில் தான் நாம் அவதானமாக இருந்து செயலாற்றி வந்த துன்பங்களை துடைத்தல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

யதா ஸத்வே ப்ரவ்ருத்தே து ப்ரலயம் யாதி தேஹப்ருத் ட

ததோத்தமவிதாம் லோகானமலான் ப்ரதிபத்யதே டட 14

தேகமெடுத்துள்ளவன் சத்துவகுணம் மேலோங்கி இருக்கும்போது மரணமடைவானேயானால் அவன் ஞானவான்கள் வாழும் குற்றமற்ற நல்லுலகத்தை அடைவான். 14.

“மன்னா, ஒருவன் மரணமடையும் போது அவன் எதை எண்ணுகிறானோ அதன்படியே அவனுக்கு மறுபிறப்புக் கிடைக்கிறது. சத்துவ குணமுள்ளவன் எந்நேரமும் பகவானின் சிந்தனையுடன் இருப்பான். மன்னா, முக்குணங்களும் ஒருவனுக்கு இருக்கும். ஆனால் சத்துவகுணம் தான் மனிதனுக்கு மேலோங்கி இருத்தல் வேண்டும். ஆதவன் பகவானின் நினைவுடனேயே எந்நேரமும் இருப்பான். ஒருநாள் அவன் விபத்துக்குள்ளாகிவிட்டான். அதனால் அவன் சுயநினைவு இழந்த நிலையில் வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டான். மூன்று தினங்கள் சுயநினைவு திரும்பாத நிலையிலிருந்து அவன் மரணமானபோதும், அம்மூன்று தினங்களும் பகவானைப் புகழ்ந்து பாடிக்கொண்டிருந்தான். சத்துவகுணமுள்ளவர்கள் எந்த வேளையிலும் கடவுளை மறக்க மாட்டார்கள்” என்றார் குரு.

ரஜஸி ப்ரலயம் கத்வா கர்மஸங்கிஷ் ஜாயதே ட

ததா ப்ரலீனஸ்தமஸி மூடயோனிஷ் ஜாயதே டட 15

ரஜோகுணத்தின் மரணமடைபவன் கர்மப் பற்றுள்ளவர்களிடத்துப் பிறக்கின்றான். அவ்வாறே தமாசில் மரணமடைபவன் அறிவிலிகளின் கர்ப்பத்தில் பிறக்கிறான். 15.

“மன்னா, இறப்பைப் பொறுத்தது தான் பிறப்பு. விதைப்பைப் பொறுத்தது தான் விளைச்சல் என்பதை உணர்ந்துகொள். ரஜோகுணத்தில் மரணமடைபவனுக்கு இறைவனின் சிந்தனையிராது. அவனுக்குத் தனது செயல்களில் தான் பற்றிருக்கும். நிறைவேறாத செயல்களை எண்ணியபடி இருப்பான். இல்லாவிட்டால் தனது சொத்துக்கள் மீது பற்றுக்கொண்டு அதனால் துன்பப்படுவான். இதனால் அவன் பல்வேறு விதமான எண்ணங்களுடனேயே உயிரைத் துறக்கிறான். அதனால் அவன் இடையறாது கர்மம் செய்பவனாகவே பிறப்பான். தாமோ குணத்தில் இருப்பவன் எந்த எண்ணங்களுமின்றி வாழ்வதால் இறக்கும் போதும் எந்த எண்ணங்களுமின்றி இறப்பான். மிருகங்களாக, வலது குறைந்தவர்களாகவே இவர்கள் பிறப்பார்கள். மன்னா, மனிதன் முன்னேற்றமடைதல் வேண்டும். தனது விவேகத்தையும் அறிவையும் உபயோகித்து தாமசகுணமுள்ள மனிதனும், ரஜோகுணமுள்ள மனிதனும் சத்துவ குணமுள்ள மனிதனாக மாறுதல் வேண்டும். இதன் மூலம் தான் பிறந்தமைக்கான பயன்கிடைக்கும்” என்றார் குரு.

கர்மண: ஸுக்ருதஸ்யாஹு: ஸாத்விகம் நிர்மலம் பலம் ட
ரஜஸஸ்து பலம் து:கமக்ஞானம் தமஸ: பலம் டட 16
நற்செயல்களின் பயன் சாத்விகமும்
தூய்மையுமாகும். ரஜோகுணத்தின் பயன் துன்பம்;
தாமோகுணத்தின் விளைவு அறிவின்மை. 16.

“மன்னா, நற்செயல்களைச் செய்பவன் இறந்த பின்பும் போற்றப்படுகிறான். ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்த நல்லவர்கள் இன்றும் போற்றப்படுகிறார்கள். தூய்மையும் பொறுமையும் சாத்விககுணமும் உள்ள அவர்கள் என்றும் போற்றப்படுபவர்கள். ரஜோ குணத்தினர் எப்பொழுதும் சுயநலத்துடன் நடந்து கொள்வதால் அவர்களுக்கு எப்பொழுதும் துன்பம் நேர்ந்துகொண்டே இருக்கும். இவர்களால் துன்பத்திலிருந்து விடுதலை அடையமுடியாது. தாமோ குணத்தின் இயல்பு அறிவின்மையாகும். புராண இதிகாச நாயகர்களை ஒரு கணம் நினைத்துப் பார். இராமன், தருமன் போன்றவர்களையும் இராவணனையும், கௌரவர்களையும் நினைத்துப்பார். நல்லவர்கள் எப்பொழுதும் தூய்மையாகவே வாழ்ந்துள்ளனர். அசுரர்களுக்குக் கடவுள் நேரில் வந்து சொன்னாலும் ஏற்கமாட்டார்கள். மன்னா, உயர்ந்த குணத்தில் உள்ள நீ தாழ்ந்து போனால் உனது வம்சத்திற்கே இழுக்கு உண்டாகும். தோல்விகள் தான் மனிதனைப் பண்படுத்துகிறது. தோல்வி ஏற்படும்போது மனவைராக்கியத்துடன் செயலில் ஈடுபடல் வேண்டும். அரசனானவன் மனம் தளரக்கூடாது. அவன் மனம் தளர்ந்தால் தர்மம் அழிந்துவிடும்” என்றார் குரு.

ஸத்வாத்ஸஞ்ஜாயதே ஞானம் ரஜஸோ லோப ஏவ ச ட
 ப்ரமாதமோஹௌ தமஸோ பவதோளக்ஞானமேவ ச ட ட 17

சத்துவத்திலிருந்து ஞானம் தோன்றுகிறது. ராஜசிலிருந்து பேராசையும், தமசிலிருந்து அக்ஞானமும் கவனமின்மையும் மதிமயக்கமும் உண்டாகின்றன. 17.

“மன்னா, வேலூர் மன்னன் அன்பே மயமானவன். தீயவர்களைக் கூட அன்பால் திருத்துவான். அதனால் நாட்டிலுள்ள தீயவர்கள் தீமைகள் செய்ய அஞ்சுவார்கள். அவனைவரிடமும் அன்புள்ள அவன் ஞானவானாகத் திகழ்ந்தான். அவனது தளபதி பொருளாசையால் ஏரூர் மன்னனுக்கு உளவாளியாக இருந்தான். இதை அறிந்த மன்னன் அவனை அழைத்து வேண்டியளவு பொருள் கொடுத்து; “நாட்டிற்குத் தீமை செய்யாதே” என்று கூறினான். அதன் பின் அவன் திருந்தி மன்னனுக்கு விசுவாசமுள்ளவனாக வாழ்ந்தான். அதன் பின் ஏரூர் மன்னன் பேராசை மிகுதியால் வேலூரைக் கைப்பற்ற நினைத்து வேலூர்த் தளபதிக்குப் பொருள் கொடுத்தான். அதை அவன் வேலூர் மன்னனிடம் ஒப்படைத்தான். மன்னா, பேராசையுள்ளவன் ஒருபோதும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கமாட்டான். கவனத்துடனும், மதிமயக்கமுமின்றிச் செயலாற்றிய தளபதி வேலூர் மன்னனால் கௌரவிக்கப்பட்டான். எனவே மன்னா, நீ பேராசைப்படவில்லை. ஆனால் மதிமயங்கியுள்ளாய். அந்த மயக்கத்தை நீக்கு” என்றார் குரு.

ஊர்த்வம் கச்சந்தி ஸத்வஸ்தா மத்யே திஷ்டந்தி ராஜஸா: L
ஜகன்யகுணவ்ருத்திஸ்தா அதோ கச்சந்தி தாமஸா: LL 18

சத்துவ குணத்தில் உள்ளோர் மேல்நோக்கிச் செல்கின்றார்கள். ரஜோ குணத்திலுள்ளோர் மத்தியில் நிற்கிறார்கள். கீழான குணமாகிய தாமோகுணத்தில் உள்ளோர் கீழ்நோக்கிச் செல்கின்றனர். 18

“மன்னா, பாண்டியபுரத்தில் கண்ணன், மாயவன், சுந்தரன் என்று மூன்று வணிகர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் மூவரும் நண்பர்கள். கண்ணன் சத்துவகுணமுள்ளவன். அதனால் பகவானிடத்தும் தொழிலாளர்களிடத்தும் அளவுக்கதிகமான அன்புள்ளவன். அதனால் தொழிலாளர்கள் அர்ப்பணிப்புடன் தொழில் செய்தனர். மாயவன் தேவைக்கேற்றபடி தொழிலாளர்களுடன் சிரித்துப் பேசுவான். அன்பளிப்புக்கள் கொடுப்பான். தொழிலாளர்களை நம்பமாட்டான். நேரமுள்ள வேளைகளில் கடவுளை அவசர அவசரமாக வணங்குவான். பெரும் பூஜைகள் செய்வான். இவர்களுக்கு எதிர்மாறானவன் சுந்தரன். அவன் தொழிலாளர்களை எதிர்மாறாக நடத்துவான். தொழிலாளர்களுக்குரிய சம்பளத்தைக்கூடச் சரியாகக் கொடுக்கமாட்டான்.

ஒரு நாள் மூன்று வணிகர்களும் கப்பலில் பொருட்களை ஏற்றி வந்தனர். கண்ணன் கப்பலின் அளவுக்கேற்பப் பொருட்களை ஏற்றினான். மாயவன் சிறிது கூட ஏற்றினான். சுந்தரன் அளவுக்கு அதிகமாக ஏற்றினான். நடுக்கடலில் கப்பல்கள் வந்த போது பெரும் சூறாவளி வீசியது. கண்ணனின் கப்பல் சிப்பந்திகள் கப்பலுக்கு நங்கூரமிட்டனர்; “இறைவா, இது எமது பொருள், முதலாளி எம்மைத்

தன்னைப்போல நேசிப்பவர். அவருக்கு நஷ்டமேற்படும். அதனால் கப்பலையும் எம்மையும் காப்பாற்று” என்று பிரார்த்தித்தனர்”

“மாயவனின் கப்பலில் இருந்த சிப்பந்திகள் அளவுக்கதிகமாக ஏற்றிய பொருட்களைத் தூக்கிக் கடலில் வீசினர். சுந்தரனின் கப்பல் கடலில் தாண்டுவிட்டது. மன்னா, நீ மக்களை நேசித்தாயானால் அவர்களால் நீ நேசிக்கப்படுவாய். அதனால் நாடு உயர்வு பெறும். நீ மேன்மை அடைவாய்” என்றார் குரு.

நான்யம் குணேய்ய: கர்தாரம் யதா த்ரஷ்டானுபச்யதி L
குணேய்யஸ்ச பரம் வேத்தி மத்பாவம் ஸோளதிகச்சதி LL 19
காண்போன் எப்பொழுது குணங்களுக்கு வேறான கர்த்தாவைக் காணாது, குணங்களுக்கு மேலான பரம்பொருளைக் காண்கின்றானோ, அப்பொழுது அவன் எனது சொருபத்தை அடைகிறான். 19

“மன்னா, பிரகிருதி குணங்களின் வசப்பட்டிருப்பதால் குணங்களுக்கு வேறாகக் கர்மத்திற்குக் கர்த்தா எதுவுமில்லை. முக்குணங்கள் தான் கர்மத்திற்குக் கர்த்தாவாகின்றன. இந்திரியங்களும் இந்திரியார்த்தங்களும் குணத்திலிருந்து உண்டானவைகளே. முக்குணங்களையும் கடந்து பரமாத்மாவை அடைதலே வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகும். முக்குணங்களுக்கும் அப்பால் இருக்கும் பரமாத்மா எந்தக் கர்மத்திற்கும் கர்த்தாவாகாது. அப்பரமாத்மாவை அறிபவனே

பரமானந்தம் பெறுவான். மன்னா, கலிங்கபுரி என்ற நாட்டின் மன்னன் நரேந்திரவர்மன். அவன் சங்கு, சக்கரம், நாமம் முதலியவற்றைக் கண்டால் அவற்றைப் பகவானின் சொருபமென நினைத்து வணங்குவான். அவற்றுள் பகவான் அவனுக்குக் காட்சியளிப்பார். ஒரு நாள் அவன் தேரில் வீதியுலா வந்தான். மக்கள் மன்னனைப் பார்ப்பதற்காக வீதியில் கூடிநின்றனர். பரணன் என்பவன் விறகு வெட்டி அதை ஊர்மக்களுக்கு விற்றுச் சீவியம் நடாத்தி வந்தான். அவன் நாராயணனின் பக்தன். அவன் எப்பொழுதும் நாமந்தரித்திருப்பான். தான் வெட்டிய விறகைச் சங்கு ஊதியபடியே வீதிவழியே விற்பனை செய்வான். மன்னன் வீதியுலா வரும்போது பரணன் விறகைச் சுமந்தபடி சங்கு ஊதிக்கொண்டு வந்தான். அச் சங்கொலி மன்னனுக்குப் பகவானை நினைவூட்டியது. திரும்பிப் பார்த்தான். பரணனின் நெற்றியில் நாமம் இருந்தது. உடனே மன்னன் தேரால் இறங்கி ஓடோடிச்சென்று விறகுவெட்டியின் பாதங்களைப் பணிந்தான். விறகுவெட்டி நடுங்கினான்; “அரசே, நான் ஒரு விறகுவெட்டி” மேலே கதைக்கமுடியாது நடுங்கினான்; “பக்தனே, நீ மகாவிஷ்ணுவின் பக்தன். காண்கின்றவன் குணங்களுக்கு வேறான கர்த்தாவைக் காணாது குணங்களுக்கு மேலாகப் பரம் பொருளைக் காண்கிறானோ, அப்பொழுது அவன் பிரம்ம சொருபத்தை அடைவான். உனது நாமத்துள் நான் மகாவிஷ்ணுவைக் கண்டேன்” என்றான் மன்னன்.

“மன்னா, நாட்டு மக்களின் முக்குணங்களையும் பாராதே. அவற்றைக் கடந்து அவர்களின் இதயத்துள் வீற்றிருக்கும் பரமாத்மாவைப் பார்” என்றார் குரு,

குணானேதானதீத்ய தரீன் தேஹீ தேஹஸமுத்பவான் ட
ஜன்ம ம்ருத்யு ஜரா து:கைர்விமுக்தோளம்ருதமச்னுதே ட ட 20
தேகத்தை உண்டாக்கும் முக்குணங்களையும்
கடந்து, பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு ஆகிய துன்பங்களில் இருந்து
விடுபட்ட சீவன் மரணமில்லாத பெருவாழ்வு பெறுகிறது. 20.

“மன்னா, குணங்களாலான உடலில் ஜீவன்
வசிக்கிறது. ஆனால் ஜீவனுக்கும் உடலுக்கும் தொடர்பே
இல்லை. தேகத்திற்கு வரும் பிறப்பு மூப்பு ஆகியன ஜீவனுக்கு
இல்லை. புளியங்காயைப் போல ஆத்மாவும் உடலும்
இருக்கின்ற காய் முற்றினால் பழம் வேறு மேற்றோல்
வேறாகிவிடும். பின் அது ஒன்றோடு ஒன்று ஒட்டிக்
கொள்வதில்லை. அதுபோல ஞானம் உண்டான பிறகு சரீரம்
வேறு, ஆத்மா வேறு என்ற தத்துவம் புரியும். மன்னா,
கலிங்கபுரி என்ற நாட்டில் விக்னேஸ்வரன் என்றொரு வணிகன்
இருந்தான். அவன் மகா உலோபி. எச்சில் கையாற் கூடக்
காகம் கலைக்கமாட்டான். அவனிடம் ஏராளமான பொன்,
பொருள், திரவியங்கள், காணி, பூமியென்பன இருந்தன.
அவனுக்குப் பிள்ளைகள் இல்லை. அவன் திடீரென
நோயாளியானான். அவனுக்குக் கையும் காலும் வழங்கவில்லை.

அவன் துன்பப்படுத்தியதால் மனைவியும் அவனை விட்டுவிட்டுச் சென்றுவிட்டாள். ஊரவர் எவரும் அவனைக் கவனிப்பதில்லை. அத்துடன் அவனது வீட்டிற்கு யாரும் வருவதில்லை. ஒருநாள் ஒரு வயோதிபர் அவனிடம் வந்தார். விக்னேஸ்வரன் பெருங்குரலெடுத்து அழுதான். “ஏழைகள் வாழும் இன்ப வாழ்வு கூட எனக்கு வாய்க்கவில்லை” என்று அழுதான்.

அந்த வயோதிபர் சொன்னார்; “விக்னேஸ்வரா, பொன், பொருள், காணி, பூமிகளால் ஒருவனுக்கு இன்பம் வராது. அவனுக்குண்டான துன்பங்களும் நீங்காது. பிணி, பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு ஆகியன துன்பங்களைத் தரும். பொருளாசைகளைத்துற” என்றார். மறு நாள் வணிகன் தனது பொருள் முழுவதையும் ஏழை எளியவர்களுக்குக் கொடுத்தான். அவர்கள் அவனைக் கவனமாகப் பராமரித்தனர்; “வயோதிபர் சொன்னது போல முன்பே செய்திருந்தால் நான் குணங்களைக் கடந்திருப்பேன்” என்று நினைத்தான். மனைவியும் வந்து சேர்ந்தாள். அதன் பின் அவனுக்குப் பாரம் நீங்கியது போலவும் நோய் மாறியது போலவும் இருந்தது. மன்னா, நீயும் முக்குணங்களையும் கடந்து செல். உனக்கு இன்பம் உண்டாகும்” என்றார் குரு.

அர்ஜுன் சொன்னது

கைரலிங்ககைஸ்தீன் குணானேதானதீதோ பவதி ப்ரபோ ட

கிமாசார: கதம் சைதான்ஸ்தீன் குணானதிவர்ததே டட 21

பிரபு, எந்த அடையாளங்களால் இந்த மூன்று குணங்களையும் கடந்து நிற்பவனைக் கண்டு கொள்வது? அவனது நடத்தை எப்படியானது? எங்ஙனம் அவன் இவ் மூன்று குணங்களையும் கடக்கிறான். 21.

“குருவே, குணங்களைக் கடக்கச் சொல்கிறீர்கள். அப்படிக் கடப்பதன் மூலம் இறைவனை அடைந்து மேலான வாழ்வைப் பெறலாமென்றும் சொல்கிறீர்கள். ஆனால் குணங்களை என்னால் கண்டு பிடிக்கமுடியவில்லை. மனிதர்கள் தேவை கருதியே மற்றவர்களுடன் பழகுகிறார்கள். தமது தேவை முடிந்தபின் உதவியவர்களைப் பழிவாங்க நினைக்கிறார்கள். நான் எனது சகோதரியின் கணவனுக்கு எவ்வளவு உதவிகளைச் செய்தேன், பெரும் பதவி கொடுத்தேன், அவன் அவற்றை நினைக்காது தானே நாடாளவேண்டுமென்று நினைத்து என்னைக் கொல்ல நினைக்கிறான். எனக்கு அரசாட்சி வேண்டாம் என்று ஒதுக்கினாலும் விடுகிறான் இல்லை. குருவே, எமது அமைச்சரின் மகன், பெண் ஒருத்தியால் தானே தன் உயிரை மாய்த்தான். அவள் அமைச்சரின் மகனுடன் காதல் கொண்டிருப்பதைப் போல நடத்தாள். ஆனால் வல்லவனின் காதலைத்தானே பொருளுக்காக விரும்பினாள். இப்படி இருக்கையில் மூன்று குணங்களையும் கடந்து நிற்பவனைக் கண்டு கொள்வதெப்படி? அவனது நடத்தை எப்படியானது? என்று சொல்லுங்கள்” என்று கேட்டான் மன்னன்.

ஸ்ரீ பகவான் சொன்னது

ப்ரகாசம் ச ப்ரவ்ருத்திம் ச மோஹமேவ ச பாண்டவ ட
ந த்வேஷ்டி ஸம்ப்ரவ்ருத்தானி ந நிவ்ருத்தானி காங்'தி ட ட 22
பாண்டவா, சத்துவம் பிரகாசமானது; ரஜஸ்
செயல்மிக்கது; தமஸ் மயக்கமானது இவை வாய்த்தவிடத்து
அவன் வெறுக்கப்படுவதில்லை; ஒழிந்தவிடத்து
வேட்கையறுகிறதில்லை. 22

“மன்னா, சத்துவகுணமுள்ளவன் அறிவுள்ளவனாக இருப்பான்; என்றும் பரமானந்த இன்பத்தில் மிதப்பான். சாஸ்திரஞானம் மிக்க அவன், அதன் மூலம் பரமாத்மாவைக் கண்டு இன்புறுவான். விருப்பு வெறுப்பு இல்லாதவன் அவன். மன்னா, கலிங்கபுரத்தில் மதிசூதனன் என்ற பிராமணன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் பரமாத்மாவைக் கண்டு அதில் லயித்து இன்பமுறுவான். அவன் உணவு உண்பதில்லை. அவன் கண்களை மூடிக்கொண்டிருக்கையில் மனைவி சிறு பிள்ளைகளுக்கு உணவூட்டுவது போல அவனுக்கு ஊட்டுவாள். ஆனால் அது அவனுக்குத் தெரியாது. இவன் ஊரை ஏமாற்றுகிறான் என்று நினைத்த விபச்சாரி ஒருத்தி அவனைத் தனிமையில் சந்தித்து கட்டியணைத்தாள். எதுவெதுவோவெல்லாம் செய்தாள். ஆனால் மதிசூதனன் மரக்கட்டையைப் போல இருந்தான்; “என்னைப் பெற்ற தாயே பரமேஸ்வரி, தேவருலகில் இருந்து என்னைக் காணவந்தாயா..?” என்று கேட்டபடி அவளது பாதங்களைப் பணிந்தான். அவளின்

உடல் தீப்பற்றியதைப் போல இருந்தது. அவள் பதைபதைத்தவாறு ஓடிவிட்டாள்”.

“மன்னா, ரஜோ குணத்தின் வசப்பட்டவன் எப்பொழுதும் செயலில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பான். சில கர்மங்களை அவன் பெருவிருப்புடன் செய்வான். சில கர்மங்களை வெறுத்து ஒதுக்குவான். அவனது கர்மங்கள் இலாப நோக்குடையனவாகவே என்றும் இருக்கும். பொருளுக்காக எதையும் செய்யச் சித்தமாக அவன் இருப்பான். அவன் விருப்பு வெறுப்பு மிக்கவன். கலிங்கபுரத்தில் சீராளன் என்றொருவன் வாழ்ந்து வந்தான். அவன் பெரும் தனவந்தன். இருப்பினும் மற்றவர்கள் செய்யும் வேலைகள் அனைத்தையும் தானும் செய்வான். புதிது புதிதாகத் தொழில்களை ஆரம்பிப்பான். அதனால் சிறு முதலீட்டுடன் தொழில் செய்வோர் சிரமப்படுவர். பெண்ணாசை மிக்கவன். அழகான பெண்களைக் கண்டால் மோகிப்பான்”

“கலிங்கபுரத்தில் வீரசேனன் என்றொரு சோம்போறி இருந்தான். அவன் உணவு உண்ணக்கூட எழுந்திருக்க மாட்டான். இவனது சோம்பலைப் போக்க எண்ணிய தாயார் அன்று சமைக்கவில்லை. அருகிலுள்ள கோயிலில் அன்னதானம் செய்தனர்; “மகனே, இன்று என்னால் உணவு தயாரிக்க முடியவில்லை. அருகிலுள்ள கோயிலில் அன்னதானம் கொடுக்கிறார்கள் சென்று சாப்பிடு” என்றாள். ஆனால் அவன் எழுந்து செல்லச் சோம்பற்பட்டான். மன்னா, குணங்களுக்கேற்பத் தான் வாழ்வு சிறக்கும். தண்ணீரில்

வாழ்ந்தாலும் தாமரை இலையில் நீர் ஓட்டிக்கொள்வதில்லை. காற்றின் வேகத்தால் இலையில் நீர்பட்டாலும் அது உருண்டு ஓடிவிடும். இதுதான் சீவன் முத்தரின் நிலை. மன்னனான நீ தாமரை இலையைப் போலப் பற்றுக்களில்லாது வாழவேண்டும்” என்றார் குரு.

உதாஸீனவதாஸீனோ குணரீயோ ந விசால்யதே ட
குணா வர்தந்த இத்யேவ யோளவதிஷ்டதி நேங்கதே ட ட 23
வெறும் உதாசீனனைப் போல இருந்து கொண்டு யார்குணங்களால் பாதிக்கப்படுவதில்லையோ, குணங்களே தொழில் புரிகின்றன என்று எண்ணி ஆத்மாவில் அசையாது நிலைத்திருக்கிறானோ; 23.

“மன்னா, பெரும் சூறாவளி வீசினாலும் மலை அசையாது இருக்கும். மலையில் வளரும் தாவரங்கள் அசையும். அதுபோல ஆத்மாசைச் சார்ந்துள்ள குணங்கள் செயற்படும். ஆனால் ஆத்மா செயற்படாது. குணங்களைக் கடந்த ஞானி எப்பொழுதும் பக்கம் சாராது நடுவுநிற்பான். மன்னா, வேலூர் மன்னனின் மகள் காயத்திரி ஒருமுறை வீதியுலாச் சென்றாள். வீதியில் ஒரு பெண் அழகான பஞ்சவர்ணக் கிளியை வைத்திருந்தாள். அது அவளோடு பேசிக் கொஞ்சி விளையாடியது. காயத்திரி அக்கிளியைத் தனக்குத் தருமாறு கேட்டாள். எவ்வளவு பொன் வேண்டுமானாலும் தருவதாகக் கூறினாள். ஆனால் கிளியைக் கொடுக்க அவள் மறுத்துவிட்டாள். இளவரசியின் கட்டளைப்படி கிளியுடன் அப்பெண் கைதுசெய்யப்பட்டு அரசனின் முன் நிறுத்தப்பட்டாள்.

மன்னன் கோபத்துடன் வீரர்களை ஏசினான்; “இந்த நாட்டில் வாழும் அனைவரும் சமமானவர்கள். இளவரசி அவர்களைவிட மேலானவள் அல்லள். உடனே அப்பெண்ணிடம் இளவரசியை மன்னிப்புக் கேட்கச் சொல். தாயே அநியாயமாக உன்னைத் துன்புறுத்திவிட்டார்கள். என்னை மன்னித்துக்கொள்” என்று கண்கலங்கினான் மன்னன்.

மன்னா, அரசன் உதாசீனனைப் போல் ஒரு பக்கமும் சாராது, குணாதீதத்தில் சென்ற ஞானி போல நடுவு நிற்கவேண்டும்” என்றார் குரு.

ஸமது:கஸு:க: ஸ்வஸ்த: ஸமலோஷ்டாச்மகாஞ்சன: L

துல்யப்ரியாப்ரியோ தீரஸ்துல்யநிந்தாத்ம ஸம்ஸ்துதி: LL 24

இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் சமமாகக் கருதுபவன், ஆத்மாவில் நிலைத்திருப்பவன் மண், கல், பொன் என்பவற்றைச் சமமாக மதிப்பவன், இனியதையும் இன்னாததையும் சமமாகக் கருதுபவன் இகழ்ச்சியையும் புகழ்ச்சியையும் ஒன்றாக ஏற்பவன்; 24.

“மன்னா, உடலாக வடிவெடுத்திருப்பது குணங்கள், உலகாக வடிவெடுத்திருப்பதும் குணங்கள், குணங்களோடு குணங்கள் தான் புற உலகை நிறைத்துள்ளன. அவை விதம்விதமாகச் சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஆத்மஞானி குணங்களோடு சம்பந்தமில்லாத ஆத்மாவுடனேயே சம்பந்தப்பட்டிருப்பான். மன்னா, அந்தப் பஞ்சவர்ணக்கிளியைப் பெற்றுக் கொள்ளாததால் காயத்திரி மனமுடைந்து போனாள். அவளது மனக்கவலை நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து அவளை

நோயாளியாக்கியது. பட்டத்தரசியும், மந்திரி பிரதானிகளும் நாட்டு மக்களும் துயரத்தில் ஆழ்ந்தனர். அதை மன்னன் கவனிக்கவேயில்லை. கிளியை அப்பெண்ணிடம் பெற்றுக் கொடுக்குமாறு சொன்ன முதலமைச்சருக்கு மன்னன் சொன்னான்; “முதலமைச்சரே, எனது குணம் உங்களுக்குத் தெரியும். அழகான அந்தக் கிளியைப் பார்த்த காயத்திரி அறியாமையால் துன்பப்படுகிறாள். அதை வளர்த்த அப்பெண், அதை நாம் எமது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்திக் கவர்ந்தால் எவ்வளவு துன்பப்படுவாள் என்பதை நீங்கள் எல்லோரும் ஏன் உணர்கிறீர்கள் இல்லை. மன்னன் குணாதீதனாக இருத்தல் வேண்டும். எனக்குத் துன்பமும் இன்பமும் சமம். மண், கல், பொன் யாவும் ஒன்று; இனியதும் இன்னாததும், புகழ்ச்சியும் இகழ்ச்சியும் என்னைப் பாதிக்காது. நான் ஆத்மாவை நேசிப்பவன். எனது மகளும் ஒன்று தான். மக்களும் ஒன்றுதான். விதிப்படி யாவும் நடக்கும். இத்துயரத்தால் ஒருவேளை இளவரசி மரணமடைந்தாலும் நான் கவலைப்பட மாட்டேன்” என்றான் மன்னன். மன்னா, அரசன் குணாதீதனாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதை நீ உணரல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

மானாபமானயோஸ்துல்யஸ்துல்யோ மித்ராபியோ: ட
 ஸ்வாரம்பபரித்யாகீ குணாதீத: ஸ உச்ச்யதே டட 25
 மானத்தையும் அவமானத்தையும் சமமாக
 ஏற்பவன், நான் பணையும் பகைவணையும் ஒரேபாங்குடன்

நடத்துபவன், தனக்கெனத் தொழில் செய்யாதவன் எவனோ அவன் குணாதீதன் எனப்படுவன். 25.

“மன்னா, மனிதர்கள் தமக்குத் தேவையேற்படும் போது ஒருவனை மதித்துப் புகழ்வார்கள். பின் தனக்கு பிடிக்காத விடத்து அவனை அவமதித்து இகழ்வார்கள். பகைவனை நிந்திப்பார்கள். நண்பனைப் புகழ்வார்கள். பின் பகைவனோடு நட்புக் கொள்வார்கள். தனது இன்பத்திற்காகத் தொழில் செய்வார்கள். ஆனால் வேலூர் மன்னன் குணாதீதன். அவன் எதற்கும் கவலைப்பட மாட்டான். தனது நண்பனான பருத்திமலை அரசனின் மகளுக்கு திருமணம் நடைபெற்றபோது முதலமைச்சரின் தலைமையில் பெரும் சீர்வரிசைகள் அனுப்பினான். அது போல வேலூரின் மீது அடிக்கடி படையெடுக்கும் ஏரூர் மன்னனின் மகளின் திருமணத்திற்கும் முதலமைச்சர் தலைமையில் பெரும் சீர்வரிசை அனுப்பத் தயாரானான். முதலமைச்சர் ஏரூருக்குச் செல்லத் தயங்கினார். அதை உணர்ந்த மன்னன் சொன்னான்; “அமைச்சரே, நீதி தவறாத மன்னன் பகைவனையும் நண்பனையும் சமமாக மதிப்பான். ஏரூர் மன்னன் தீயவன். அவன் திருந்த ஒரு சந்தர்ப்பம் கொடுத்தல் வேண்டும். குணங்களில் கட்டுண்டு அக்ஞானத்தில் இருப்போர்க்கு மானம், அவமானம், நட்பு, பகை என்பன என்னவென்று தெரியாது. அதைத் தெரிந்த நாம் தவறு செய்யலாமா? அத்துடன் நான் எனக்காக வாழவில்லை. மக்களுக்காகவே வாழ்கிறேன்” என்றான் மன்னன்.

“மன்னா, வேலூர் மன்னனைப் போலக் குணங்களில் இருந்து விடுபட்டு நாட்டு மக்களின் நலனுக்காகத் தீயவர்களை அழிக்கத் தயாராகு” என்றார் குரு.

மாம் ச யோளவ்யபிசாரேண பக்தியோகேன ஸேவதே ட ஸ குணான் ஸமதீத்யைதான் ப்ரஹ்ம பூயாய கல்பதே ட ட 26 சிதைவுறாத பக்தியுடன் என்னை உபாசிப்பவன், முக்குணங்களையும் கடந்து பிரம்மம் ஆவதற்குத் தகுதியுடையவனாகிறான். 26.

“மன்னா, பக்தியோகத்தால் ஒருவன் பிரம்ம சொரூபமாகலாம். பக்தனுக்காக ஈஸ்வரன் வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வார். பிரம்ம சொரூபத்தை அடைந்த அவன் பிரம்மமாகிப் பக்தர்களின் குறைகளைத் தீர்ப்பான். லிங்கபுரியில் நாராயணன் என்ற ஒரு பக்தன் இருந்தான். அவன் ஈஸ்வரனைப் பல்வேறு உருவங்களில் கண்டு மகிழ்வான். அவனை அவ்வூர் மக்கள் பகவானாகக் கருதி வழிபட்டனர். அவன் பக்தர்களுக்காகப் பகவானை வேண்டி அவர்களின் குறைகளைத் தீர்த்து வந்தான். இதை அவ்வூர் அரசன் விரும்பவில்லை. தொடர்ந்து அவனுக்குத் துன்பங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தான். ஒரு நாள் அரசன் அவ்வூரில் வாழ்ந்த அறுபது வயதுடைய மலட்டுப் பெண்ணொருத்தியை அழைத்து வந்து அவனின் முன் நிறுத்தி; “இவளுக்கு உனது பகவானின் அருளால் மலட்டுத் தன்மையை நீக்கு” என்று கர்ச்சித்தான்.

“நாராயணன் அவளைக் கனிவுடன் பார்த்தான். பின்பு; “பத்து மாதங்களின் பின் குழந்தையுடன் வந்து பகவானைத் தரிசி” என்றான்.

“பத்தாவது மாதம் அவளுக்கு ஓர் ஆண்குழந்தை பிறந்தது. மன்னா, மாறாத பக்தியோகமுள்ளவனாக அரசன் இருத்தல் வேண்டும். அப்படி இருந்தால் தான் அவன் மக்களின் குறைகளை அறிந்து தீர்ப்பான்” என்றார் குரு.

ப்ரஹ்மணோ ஹி ப்ரதிஷ்டாஹமம்ருதஸ்யாவ்யயஸ்ய ச ட
 சாசுவதஸ்ய ச தர்மஸ்ய ஸுகஸ்யைகாந்திகஸ்ய ச டட 27
 அழியாத மோட்ச நிலையாகிய பிரம்மமும், சாசுவதமான தர்மமும், ஒப்பற்ற சுகமும் நானே. அவற்றின் இருப்பிடமும் நானே. 27.

“மன்னா, உலகின் இருப்பிடம் பகவான். உலகத்தின் இயக்கமும் அவரே. இன்பம், துன்பம் யாவற்றையும் உயிர்களுக்கு அளிப்பவரும் அவரே. கிணற்றிலிருந்து நீரை எடுப்பது போல பகவானிடத்திலிருந்து உயிர்கள் தமக்குத் தேவையானவற்றை எடுத்துக் கொள்கின்றன. நல்லவர்கள் நல்லவற்றை எடுப்பார்கள். மன்னா, பட்டணத்தில் பெரியதொரு சந்தை இருந்தது. அங்கு அனைத்துப் பொருட்களும் விற்பனை செய்யப்பட்டன. அங்கு ஒரு விவசாயி சென்று, தான் பயிரிடாத மரக்கறி வகைகளை வாங்கினான். சநநியாசி சென்று காவி உடையும் ஓடும் வாங்கினான். தனவந்தன் ஒருவன் சென்று பெரியதொரு

வாகனம் வாங்கினான். இப்படியே ஒவ்வொருவரும் சென்று தமக்குத் தேவையான பொருட்களை வாங்கினர். சிலர் பொழுது போக்கிற்காகச் சென்று பொருட்களைக் கண்டுகளித்தனர். இது போலத்தான் பகவான் இருக்கிறார். அழியாத மோட்சநிலையாகிய பிரம்மத்திற்கும், சாசுவதமான தர்மத்திற்கும், ஒப்பற்ற சுகத்திற்கும் பகவானே இருப்பிடமானவர். சந்தையில் தேவையான பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்வது போலப் பகவானிடத்து தர்மத்தையும் சுகத்தையும் தேவையான அனைத்தையும் பெற்றுக் கொள்ளலாம். மன்னா, உனக்கு எது தேவையோ அதைப் பெற்றுக் கொள்” என்றார் குரு.

இதி ஸ்ரீமத்பகவத்கீதாஸு “பநிஷத்ஸு” ப்ரஹ்மவித்யாயாம்

யோகசாஸ்த்ரே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதே

குணத்ரய விபாகயோகோ நாம

சதுர்தசோளத்யாய: ட்ட

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

புருஷோத்தம யோகம்.

ஸ்ரீ பகவான் சொன்னது

ஊர்த்வமூலமத:சாகமச்வத்தம் ப்ராஹுரவ்யயம் ட

சந்தாம்ஸி யஸ்ய ப்ரணானி யஸ்தம் வேத ஸ வேதவித் ட்ட 1

மேலே வேருள்ளதும், கீழே கிளையுள்ளதுமான ஆலமரத்தை அழிவற்றது என்று சொல்கின்றனர். வேதங்கள் அதன் இலைகள். அதை அறிபவனே வேதத்தை அறிந்தவனாகிறான்.

1

மன்னா, ஏனைய மரங்களை விட ஆலமரம் வேறுபட்டது. அதன் கிளைகளில் இருந்து வேர்கள் உண்டாகின்றன. அது கிளையிலுள்ள சத்தை உறிஞ்சித்தான் உண்ணுகிறது. மற்றைய மரங்களின் வேர்கள் மரத்திற்கு உணவளிக்க, ஆலமரக்கிளை விழுதிற்கு உணவளிக்கிறது. இதுபோலப் பிரபஞ்சம் என்ற பிரகிருதி பரம்பொருளிடமிருந்து சத்தைப் பெற்றுக்கொள்கிறது. ஆலமரத்தைப் பெருங்காற்றுக்கூட அசைப்பது கஷ்டம். மற்ற மரங்கள் வேரோடு பாறி அழியும் தன்மையானவை. ஆனால் ஆலமரத்தின் கிளைகள் யாவும் வேரை உற்பத்தி செய்வதால் அதை அசைத்தல் கஷ்டம். மரத்திற்கு இலைகள் இல்லாவிட்டால் மரத்தால் சீவிக்க முடியாதது. இந்த உலகமாகிய மரத்தின் இலைகளாக வேதங்கள் உள்ளன. மன்னா, அரசன் ஒவ்வொரு மக்களையும் ஆலமரத்தை விழுதுகள் தாங்குவதைப் போலத் தாங்குதல் வேண்டும். அதுபோல மக்களும் அரசனுக்கு விழுகளாக இருந்து அவனைத் தாங்குதல் வேண்டும். மன்னா, அரசன் ஆலமரத்தைப் போன்றவன். மக்கள் அவனது விழுதுகள். ஒருமுறை வேலூர் மன்னனைக் கொன்று வேலூரைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் ஏரூர் மன்னனும், கலிங்கபுரி மன்னனும், கல்லாறு மன்னனும் சேர்ந்து படையெடுத்தனர். வேலூர் மன்னன் தோல்வியடையும் நிலையில் இருந்தான்.

அப்பொழுது அவன், நாட்டு மக்களுக்கு ஒரு செய்தி அனுப்பினான்; “என்னுயிருக்குயிரான வேலூர் மக்களே, போர் வீரர்கள் தான் போர் புரியவேண்டுமென்றில்லை. ஆலமரத்தைப் பாருங்கள். கிளையிலிருந்து விழுதுகள் கீழே மண்ணை அடைந்து ஆலமரத்தையும் அதன் கிளைகளையும் தாங்குகின்றன. ஒரு மரத்தில் ஆயிரக் கணக்கான கிளைகள் உண்டு. ஒவ்வொரு கிளையிலிருந்தும் பல விழுதுகள் தோன்றி அதைப் பாதுகாக்கின்றன. அது போல நீங்களும் விழுதாகி என்னையும் நாட்டையும் காப்பாற்றுங்கள்” என்றான். இலட்சக்கணக்கான மக்கள் ஆண், பெண், குழந்தைகளெனப் பாராது கையில் அகப்பட்ட பொருட்களையெல்லாம் தூக்கி ஆயுதங்களாகப் பயன்படுத்தினர். அதனால் வேலூரை எதிர்க்க வந்த பல்நாட்டுப் படையினர் அந்நாட்டைவிட்டு ஓடினர். மன்னா, நம் நாட்டு மக்கள் பெரும் வீரர்கள். அவர்கள் விழுதுகளாக இருந்து உன்னைக் காப்பாற்றுவார்கள்” என்றார் குரு.

அதஸ்சோர்த்வம் ப்ரஸ்ருதாஸ்தஸ்ய சாகா

குணப்ரவ்ருத்தா விஷயப்ரவாலா: L

அதஸ்ச மூலான்யனுஸந்ததானி

கர்மானுபந்தீனி மனுஷ்யலோகே LL

2

ஆலமரத்தின் கிளைகள் குணங்களால் செழிப்படைந்து, விஷயங்கள் என்னும் தளிர்விட்டு, கீழும் மேலும் படர்ந்திருக்கின்றன. மானிட உலகில் கர்மத்தை

விளைவிப்பனவாக அதன் வேர்கள் கீழ்நோக்கிப்
பரவியிருக்கின்றன. 2

“மன்னா, மேலான பரம்பொருளை
அடையவேண்டிய மனிதன் ஆலமரத்தின் கிளைகளில் வேர்கள்
உண்டாவதைப் போலக் கர்மங்களால் பாதிக்கப்பட்டு
கீழ்நோக்கிச் செல்கிறான். மனிதன் குணங்களால் செழிப்புறுவது
போலக் கிளைகளிலிருந்து தோன்றும் விழுதுகள் வேராகிக்
கிளையைச் செழிப்படையப் பண்ணுகின்றன. இதனால்
கிளைகள் மேலும் கீழும் படர்கின்றன. மனிதனை
மேலானவனாக்குவதும் கீழானவனாக்குவதும் கர்மமே.
கர்மங்களை விளைவிக்கும் வேர்கள் கீழ்நோக்கிப் பரவியுள்ளன.
மன்னா, வேலூரை விட்டுப் பன்னாட்டுப் படைகளும் தோற்று
ஓடும் போது வேலூரின் பொருளாதார மையங்களை
அழித்தழித்தே சென்றன. மனிதன் குணங்களால்
செழிப்படைவான். வேலூர் மக்கள் திடசிந்தனையுடனும்
ஒற்றுமையுடனும் மீண்டும் பொருளாதாரத்தைக்
கட்டியெழுப்பினர். வேர்கள் கீழ்நோக்கிச் செல்வது தான்
இயல்பு. அப்பொழுது தான் மரம் செழிக்கும். மேலே
முளைத்தாலும் மரத்தின் நன்மை கருதி வேர்கள் கீழ்நோக்கிச்
செல்லும். அதுபோல நீயும் மக்களின் நன்மை கருதியே
செயற்படல் வேண்டும்”. என்றார் குரு.

ந ரூபமஸ்யேஹ ததோபலப்பயதே
நாந்தோ ந சாதிர ந ச ஸம்ப்ரதிஷ்டா ட

அச்வத்தமேனம் ஸுவிருடமுலம

ஸங்கசஸ்த்ரேண த்ருடேன சித்வா டு

3

இம்மரத்தின் வடிவம் புலப்படுவதில்லை; அதற்கு முடிவில்லை; தொடக்கம் இல்லை; இருப்பும் இல்லை; வலுத்து வேருன்றிய இந்த மரத்தைப் பற்றின்மை என்ற வாளால் வெட்டி;

3

மன்னா, இந்த அசுவ மரத்தின் வடிவம் தென்படுவதில்லை. இது நாம் காணும் ஒவ்வொரு வேளையிலும் ஒவ்வொரு வடிவம் எடுக்கும். பார்க்கப் பார்க்க அது புதிய வடிவம் எடுக்கும். இதற்கு முடிவில்லை. தொடக்கமுமில்லை. இருப்பும் இல்லை, பிரம்ம ஞானம் ஒன்று தான் இதற்கு முடிவைக் கொடுக்கும். வலிமையுடன் பரந்து வளரும் இம் மரத்தைப் பற்றின்மை என்ற கூரிய வாள்தான் வெட்டும். மன்னா, இந்த உலகை நாம் ஒருமுறை கண்டதைப்போல மீண்டும் ஒருமுறை காணமுடியாது. பற்றுக்கள் இல்லாதவன் உலகத்தைப் பார்த்தாலும் அதைக் காணமாட்டான். உலகம் மாயத்தோற்றமுடையது என்று அவனுக்குத் தெரியும். மன்னா, வேலூர் மன்னன் ஒரு நடன நிகழ்ச்சிக்கு வந்திருந்தான். மன்னனை மகிழ்விக்க வேண்டும், பரிசுகள் பலவற்றைப் பெறவேண்டும் என்று அதில் பங்கு பற்றிய கலைஞர்கள் எல்லோரும் நினைத்துத் தமது திறமையை முழுமையாக வெளிப்படுத்தினர். ஆனால் மன்னனுக்கு மேடையில் நடந்த எதுவும் தெரியவில்லை. பல விவசாயிகள் வயலை உழுவதைத் தான் காண்பது போல அவன் உணர்ந்தான். நாட்டு மக்களின் நன்மையைத் தவிர வேறு எதையும்

நினைக்காத அவனது மனதில் அக்காட்சி தெரிந்தது வியப்பல்ல. அதுபோல உனது மனதில் விருட்சமாகப் படர்ந்துள்ள அசுவ மரத்தை பற்றின்மை என்றவாளால் வெட்டு, உனக்கு உனது கடமைகள் நினைவில் வரும்” என்றார் குரு.

தத: பதம் தத்பரிமார்கிதவ்யம்

யஸ்மின் கதா ந நிவர்தந்தி பூய: L

தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே

யத: ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரஸ்ருதா புராணீ LL 4

பிறப்பெடுக்காத அந்தப் பரமபதம் தேடத்தக்கது. எங்கு போய்த் திரும்பவும் திருப்பி வருவதில்லையோ. யாரிடமிருந்து பண்டைத் தொழில் பெருக்கெடுத்ததோ அந்த ஆதி புருஷனைச் சரணடைகிறேன். (என்றுணர்க) 4.

“மன்னா, உலகப் பற்றைத் துறந்தவன் பரம்மபதத்தை தேடுதல் அவசியம். பிரபஞ்ச வாழ்க்கை பிறவிப் பெருங்கடல் போன்றது. திரும்பத் திரும்பப் பிறப்பெடுத்துத் துன்பப்படுவது. பரமபதத்தை அடைதல் என்பது பிறப்பு இறப்புக்களைக் கடந்த பெருநிலை. பிரம்மம் என்றால் முழுமுதற் பொருளென்றும் ஆதிபுருஷன் என்றும் அர்த்தம். அது கர்ம சொரூபமான தொல்லுலகம். அது கடலிலிருந்து நீர் ஆவியாகி மழையாகப் பொழிந்து மீண்டும் கடலை அடைவது போல பரம புருஷனிடத்திலிருந்து உலகம் தோன்றி அவனுள் ஓடுங்குகிறது. நோய் இன்னது என்று வைத்தியன் கண்டு பிடித்தானென்றால் நோய் மாறிவிடும். அதுபோல மனிதன்

மாயை என்ற நோயைக் கண்டுபிடித்து அதற்கேற்றபடி நடந்து கொண்டால் அது மனிதனைவிட்டுச் சென்றுவிடும்”.

“மன்னா, கல்லாறு மன்னனுக்கு ஒருமுறை ஒரு விசித்திரமான நோய் வந்தது. நாட்டில் உள்ள வைத்தியர்களால் அவனுக்குண்டான நோயைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அயல்நாட்டு வைத்தியர்கள் பலர் வந்தும் மன்னனது நோயைக் குணப்படுத்த முடியவில்லை. ஒரு நாள் ஒரு சாது ஒருவர் அரண்மனைக்கு வந்து சிலமணி நேரம் மன்னனுடன் கலந்துரையாடினார். பின் மன்னனுக்கு நோய் எதுவுமில்லை என்று கண்டுகொண்டார். பட்டத்தூராணிக்கும் இளையராணிக்கும் உள்ள பிரச்சினைதான் மன்னன் பெரும் நோயாளி போல நடப்பதற்குக் காரணம் என்றுணர்ந்தார். பின் மன்னனுக்கச் சொன்னார்; “மன்னா, நீ வேட்டையாடச் சென்ற வேளை காட்டிலுள்ள மோகினி ஒன்று உன்னுள் நுழைந்துவிட்டது. அதனால் நான் பட்டத்தூராணியுடனும், இளையராணியுடன் கலந்துரையாடுதல் வேண்டும்” என்றார்.

சாது பட்டத்தூராணியுடனும், இளையராணியுடன் சிலமணி நேரம் கலந்துரையாடினார். பின்பு அரண்மனையில் ஒரு யாகம் செய்தார். மன்னனின் நோய் குணமானது” நீ உனது சகோதரியை நினைத்து வேதனைப்படுகிறாய். அதை நீக்கினால் உன்னைப் பீடித்த மாயை விலகும்” என்றார் குரு.

நிர்மானமோஹா ஜிதஸங்கதோஷா

அத்யாத்மநித்யா விநிவ்ருத்தகாமா: ட

தவந்தவ்விமுத்தா: ஸுகது:க ஸம்கைரு

அகங்காரத்தையும், அவிவேகத்தையும் நீக்கியவர்கள், பற்று என்ற குற்றத்தை வென்றவர்கள், பரமாத்ம ஞானம் பெற்றவர்கள், ஆசையற்றவர்கள், இன்பம், துன்பம் என்ற இருமையைக் கடந்தவர்கள், மயக்கமில்லாதவர்கள் ஆகியோர் அழியாத நிலையாகிய மோட்சத்தை அடைகின்றனர். 5.

“மன்னா, மனித மனம் சாக்கடைக்குச் சமமானது. சாக்கடையில் பல்வேறுவிதமான கழிவுகள் சேர்வதைப் போல மனித மனங்களிலும் மாயையின் அழுக்குகள் பலவும் சேர்கின்றன. ஆசைகளால் துன்பப்படும் ஆன்மா மனிதனாகும். மாயையில்லாத ஆன்மா ஈஸ்வரனாகும். மனிதனும் மாயையை அகற்றினால் இறைவனாகிவிடுவான். மன்னா, கல்லாறு அரசனுக்குப் பட்டத்துராணியின் மேற்றான் மோகம் அதிகம். சந்தர்ப்பம், சூழ்நிலைகளால் அவன் இந்திரவிழாவிற் குச் சென்றபோது ஒரு பெண்ணின் மீது மோகமுற்று அவளை இளையராணி ஆக்கிக்கொண்டான். அவள் கொடுக்கும் துன்பங்கள் பல. அதனால் தான் அவன் நோயுற்றவன் போல நடித்தான். சாது இளையராணியுடன் கதைத்து வேண்டிய பொருள் கொடுத்து அவளை அவளது தாய் வீட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டார். அதனால் மன்னன் மகிழ்ந்து சுயநினைவை அடைந்தான். மன்னா, மாயை உன்னோடு சேர்ந்திருக்கும் வரை ஒரு சிறிய செயலைக்கூட அது செய்யவிடாது. அதை நீக்கு பற்று என்ற குற்றம் அகலும். இன்பமும் துன்பமும் என்ற இருமை அகலும்; மயக்கம் தீரும்” என்றார் குரு.

ந தத்பாஸயதே ஸ்ரீயோ ந சசாங்கோ ந பாவக: ட

யத்கத்வா ந நிவர்தந்தே தத்தாம பரமம் மம டட 6

எங்கு சென்றோர் திரும்பி வருவதில்லையோ, எதைச் சூரியனும், சந்திரனும், தீயும் விளக்கமாட்டாவோ, அது தான் எனது பரமபதம் ஆகிறது. 6.

“மன்னா, கடலில் கலக்கும் நதிகள் யாவும் தம் வலிமை, பெயர், தன்மை யாவற்றையும் இழந்து கடலாவது போலப் பிரம்மத்தை அடைந்த ஆத்மாவும் பிரம்மம் ஆகிவிடுகிறது. ஒருவனின் உடலில் இருக்கும் ஆத்மாவைச் சூரிய சந்திரர்களானோ, அல்லது தீயாலோ விளக்கிக் காட்ட முடியாது. உடல் அசைவுகள் தான் அதை விளக்குகின்றது. கற்பூரத்தைக் காற்றில் வைத்தால் மிகுதியாக எதுவும் இருப்பதில்லை. மனித மனதில் இருக்கும் மாயையை அழித்துவிட்டால், மனதிலும் எதுவும் இராது. நான், நீ, உலகம் என்ற நிலையும் இருக்கமாட்டாது. ஏனென்றால் ஆத்மா பிரம்மத்துடன் கலந்துவிடுகிறது”.

“மன்னா, கல்லாறு தேசத்தின் பட்டத்துராணி அதன் பின் கவலைப்படவில்லை. அவளது மனதிலிருந்த பொறாமை உணர்வு அகன்றுவிட்டது. மன்னனும் மகிழ்வுடன் நாட்டை ஆண்டான். மன்னா, உனது மனதையும் கற்பூரமாக்கு” என்றார் குரு.

மமைவாம்சோ ஜீவலோகே ஜீவபூத: ஸநாதன: ட

மன: ஷஷ்டானீந்திரியாணி ப்ரக்ருதிஸ்தாணி கர்ஷதி LL 7

எக்காலத்திலும் எனது அம்சமே ஜீவனாகத் தோன்றி ஜீவலோகத்தில் பிரகிருதியில் நிற்கின்ற மனது உட்பட்ட ஆறு இந்திரியங்களையும் கவர்ந்து போகத்தில் திளைத்திருக்க வைக்கிறது. 7.

“மன்னா, ஜீவன்கள் படைக்கப்பட்ட நாளிலிருந்து அவை பரமாத்மாவுக்குரியவை என்பதை மறந்துவிடாதே. பரமாத்மா ஜீவனைவிட்டு ஒருபோதும் பிரிந்திருப்பதில்லை. அறியாமை காரணமாகப் பிரகிருதியோடு கூடி இருக்கும் ஆன்மாதான் வேறு பிரம்மம் வேறு என்று நினைக்கிறது. புற உலகை அனுபவிப்பதற்காக ஜீவன்களுக்குப் பிரகிருதியில் இருந்து இந்திரியங்கள் வழங்கப்படுகின்றன. இந்நிலையில் ஜீவன் சகல போகங்களையும் அனுபவிக்கிறது. இந்திரியங்களின் போக்குக்கமைய நடந்துகொள்ளும் மனிதன் ஜீவலோகத்தில் போகியாக இருக்கிறான். இதனால் ஜீவன் கர்த்தாவென்றும், போக்தாவென்றும் சொல்லப்படுகிறான். இந்நிலை நீங்கி விட்டால் ஆத்மா பரிசுத்தமாகிவிடும். பரிசுத்தமான ஆத்மா பரமபதத்தை அடையும்.

“மன்னா, செயல்களைச் செய்விப்பவன் பகவான். எல்லாச் செயல்களும் பகவானால் உருவாக்கப்பட்டவை. செயல்களை நல்ல முறையில் செய்பவன் இந்திரியங்களைக் கட்டுப்படுத்தியவனாகிறான். இந்திரியங்களின் தூண்டுதல்களால் தீய எண்ணங்களை எண்ணுபவன் தீமையடைவான். மன்னா, வேலூர் மன்னன் ஒரு முறை வேட்டையாடுவதற்காகக்

காட்டுக்குச் சென்றான். காட்டின் நடுவே ஓர் ஆச்சிரமம் இருப்பதைக் கண்டு அங்கே சென்றான். அங்கு அழகிய ஒரு பெண் ஆச்சிரமத்தில் இருந்தாள். முனிவர் அரசனைச் சந்திப்பதற்காக நாட்டிற்குச் சென்றுவிட்டார் என்று அப்பெண் சொன்னாள். அரசன், தான் அரசன் என்று சொன்னான். அதனால் மகிழ்ந்த அந்தப் பெண் அவனை உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள். அரசன் அப்பெண்ணைப் பார்த்தான். இதற்கு முன்பு அப்படியான அழகு மிக்கப் பெண்ணை அவன் கண்டதில்லை. மனம் அவளைவிட்டு அகலமறுத்தது. அவள் அவனுடன் அன்பாகப் பழகினாள். பானங்கள் கொடுத்தாள்; மன்னனுக்குச் சாமரை வீசினாள். அவளது உடலில் இருந்து வந்த நறுமணம் அவனுக்குக் காமஇச்சையைத் தூண்டியது. அவளை அணைத்து மகிழ் அவனது கரங்கள் துடித்தன. மனம் கட்டுப்பட மறுத்தது. “இறைவா, இவளை எனது சகோதரியாக நினைக்கும் வரத்தைக்கொடு” என்று பகவானைப் பிரார்த்தித்தபடி கண்களை மூடினான்.

அவனின் மனதையும், உறுதியான உடலமைப்பையும் கண்டு மோகித்த அந்த மங்கை அவனது உடலைப் பிடித்துவிட்டாள். அரசன் தடுமாறவில்லை. அவனது உடல் இரும்புபோல இருந்தமையால் அந்த மங்கைக்கு வெறுப்பு உண்டானது. அதனால் அவள் எழுந்து உள்ளே சென்றாள். மன்னா, இந்திரியங்கள் மனதைப் போகத்திற்கு இழுக்கும். அவற்றைக் கட்டுப்படுத்தியவன் தான் அழியாத நிலையை அடைகிறான். ஜீவனின் உண்மையான இலட்சியம்

சச்சிதானந்தமே. போகங்கள் யாவும் இந்திரியங்களால் உண்டானவை. அதனால் ஜீவன் தனது உண்மையான நிலையை மறக்கிறது. நீயும் அது போலத்தான் இருக்கிறாய்” என்றார் குரு.

சரீரம் யதவாப்னோதி யச்சாப்யுத்க்ராமதீச்வர: ட
 க்ருஹீத்வைதானி ஸம்யாதி வாயுர்கந்தானிவாசயாத் ட ட 8
 மலர்களது நறுமணத்தைக் காற்றுக்
 காவிச்செல்வது போல, ஜீவன் உடல் எடுக்கும் போதும்
 அவற்றை விடும் போதும் இந்திரியங்களைப் பற்றிக்கொண்டு
 போகிறான். 8.

“மன்னா, காற்று எந்த விதமான மணமும் இல்லாதது. அது சேர்க்கையால் தான் மணத்தைப் பெறுகிறது. அந்த மணத்தைக் காவிச் செல்கின்றதால் மனிதர்கள் அதன் மணத்தை அனுபவிக்கின்றனர். இதுபோலப் பற்றில்லாத ஆன்மாவை பற்றுள்ளதாக்குவது இந்திரியங்கள். மலர் இல்லாதவிடத்து காற்றில் மணம் இல்லாததைப் போலப் பற்றில்லாதவிடத்து ஆன்மா இந்திரிய சுகங்களை மதிக்காது”

“மன்னா, அரசனைச் சந்திக்கவெனச் சென்ற முனிவர் ஆச்சிரமத்திற்கு வந்த போது மன்னன் உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். முனிவர் அவனை எழுப்பினார். மன்னன் அவரது பாதங்களைப் பணிந்தான். முனிவர் அவனது உடலைத் தொட்டுத் தூக்கினார். பின் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தார். மன்னனது உடல் இரும்பாக இருந்தது. அப்பெண்ணின் முகம்

பூரிப்புடன் இருந்தது. மன்னன் இந்திரிய வசப்படவில்லை என்று உணர்ந்தார். பெண்ணின் முகம் கலவரமடையாது பூரித்திருந்தமையால் அவளும் இந்திரியங்களுக்கு வசப்படவில்லை என்பதை உணர்ந்தார். மன்னா, உடல் எடுக்கும் போதும், அதைவிடும் போதும் ஜீவன் அதைப் பற்றிக்கொண்டே செல்லும். அதைவிட்டுவிட்டுச் சென்றால் பிறப்பில்லை. நீ இந்திரியங்களின் வசப்பட்டிருப்பதால் அதைப் பற்றியிருக்கிறாய். அதை விடு” என்றார் குரு.

ச்ரோத்ரம் சஃ: ஸ்பர்சனம் ச ரஸனம் க்ராணமேவச ட
 அதிஷ்டாய மனஸ்சாயம் விஷயானுபஸேவதே ட ட 9
 அவன் செவி, கண், மெய், நாக்கு, நாசி மனம் ஆகியவற்றைத் தனதாக்கிக் கொண்டு அதன் மூலம் போகங்களை அனுபவிக்கிறான். 9.

“மன்னா, ஒருவனுக்கு ஐம்பொறிகளும் ஐந்து விதமான போகத்தைக் கொடுக்கின்றன. இப்பொறிகள் மூலம் தான் அவன் புற உலகோடு தொடர்பு வைக்கிறான். பொறிகள் ஐம்பெரும் பூதங்களுடன் உறவாடுகின்றன. இதன் மூலம் பலவகையான இன்பங்களை மனிதன் அனுபவிக்கிறான். இவையாவும் மீண்டும் மீண்டும் துன்பத்தைத் தரும், பிறப்பைத் தரும் என்பதை அறியவேண்டியது மனம். இந்த மனம் சமநிலைப்பட்டால் தான் பரமானந்தம் பெறும். மன்னா, அப்பெண்ணால் மன்னனை மறக்க முடியவில்லை. மன்னன் சென்றுவிட்டான். அவளது இந்திரியங்கள் அவனை

நாடியிருப்பதை முனிவர் அறிந்து கொண்டார். மன்னன் பரமானந்தத்தை அனுபவிப்பவன். சிற்றின்பத்தை விரும்பமாட்டான் என்று முனிவருக்குத் தெரியும். அதனால் அப்பெண்ணிற்குச் சொன்னார்; “பெண்ணே உனது செவி மன்னனது காதல் மொழிகளைக் கேட்கவிரும்புகிறது. கண் அவனது உறுதியான உடலைக் காண ஆசைப்படுகிறது. மனம் அவனை நினைத்து ஏங்குகிறது. மெய் அவனது அணைப்பை ருசிக்க விரும்புகிறது, நாவு அவனோடு காதல்மொழிபேச விரும்புகிறது, நாசி அவனது உடலை முகர முனைகிறது. நீ அவனைக் கண்டபின் மாறிவிட்டாய். ஆனால் மன்னன் உறுதியானவன். சிற்றின்பத்தை விரும்பாதவன். அதனால் அவனை மறந்துவிடு” என்றார். மன்னா, நீயும் உனது ஐம்புலன்களை ஒடுக்கிப் பற்றற்று உனது கடமையைச் செய்” என்றார் குரு.

உத்க்ராமந்தம் ஸ்திதம் வாவி புஞ்ஜானம் வா குணான்விதம்
L

விமுடா நானுபச்யந்திப ச்யந்தி ஞானசுஷ்: LL 10
உடலைவிட்டுச் செல்லும் பொழுதும், உடலில் இருக்கும் பொழுதும், அனுபவிக்கும் பொழுதும், குணங்களோடு கூடியிருக்கும் பொழுதும் ஜீவனை மூடர்கள் அறிந்து கொள்ளமாட்டார்கள். ஞானக்கண் உடையவர்களே அறிந்து கொள்வார்கள். 10.

“மன்னா, ஆத்மாவை எந்த நிலையிலும் அறிந்து கொள்ளக்கூடியவர்கள் ஞானிகள். அவர்கள் தம் ஞானக்கண்களால் இந்திரியங்கள் செயற்படும் வேளைகளிலெல்லாம் ஆத்மாவை அறிந்து கொள்வார்கள். கயிற்றறால் பிணைக்கப்பட்ட பொம்மை கயிற்றின் அசைவுகளுக்கேற்ப ஆடும். ஆனால் பொம்மைக்கோ அதன் உறுப்புக்களுக்கோ எவையும் தெரியாது. அதுபோல இந்திரியங்களால் பிணிக்கப்பட்ட உடல், இந்திரியங்களின் செயற்பாட்டுக்கேற்பச் செயற்படும். இதை ஞானக் கண்ணுடையவர்கள் கண்டு கொள்வார்கள். மன்னா, காட்டில் வாழ்ந்த முனிவர் அப்பெண்ணையும் அழைத்துக் கொண்டு அரண்மனைக்கு வந்தார். மன்னன் அவர்களை அழைத்து உபசரித்தான். முனி சிரேஷ்டரே, தங்களை எனக்குத் தெரியும். இப்பெண் யார்..? தாங்கள்...” என்று சொல்லும் போது முனிவர் சொன்னார்; “அரசே, இவள் எனது புத்திரியைப் போன்றவள்”

“மன்னன் வீரன் ஒருவனை அழைத்துச் சொன்னான்; “எனது மகளைப் போன்ற இப்பெண்ணை அழைத்துச் சென்று அவள் கேட்டதெல்லாவற்றையும் கொடுக்கும்படி களஞ்சியக் காப்பாளருக்குச் கூறுங்கள்” என்றான்.

“முனிவர் முறுவலித்தார்; “மன்னா, ஞானக்கண் உள்ளவர்களுக்கு ஆத்மாவின் நிலை விளங்கும். நானும் அப்பெண்ணும் ஏன் வந்தோம் என்பதைத் தெரிந்து உரிய பதில் அளித்தாய்” என்றார் சாது. மன்னா, அரசன் நாட்டு மக்களின்

ஆத்மாவானவன். அவன் அவர்களது குறைநிறைகளைத் தெரிந்து வைத்திருத்தல் வேண்டும். நீ நாட்டு மக்களின் மனநிலையை அறியவில்லை” என்றார் குரு.

யதந்தோ யோகினஸ்சைனம் பச்யந்த்யாத்மன்யவஸ்திதம் ட
யதந்தோளப்யக்ருதாத்மானோ நைனம் பச்யந்த்யசேதஸ: டட

முயற்சி செய்யும் யோகிகள் ஆத்மாவைத் தங்களுக்குள் வீற்றிருப்பவனாய்க் காண்கின்றனர். முயற்சியுடையவர்களாக இருந்தாலும் பண்படையாத மனத்தை உடைய அறிவிலிகள் ஆத்மாவைக் காண்பதில்லை. 11.

“மன்னா, யோகியைப் போலவே ஆத்ம பரிபாகம் அடையாத அறிவிலியும் முயற்சி செய்கிறான். முயற்சியின்றி எதையும் செய்ய முடியாது. யோகி மனதை அடக்கி முயற்சி செய்கிறான். அறிவிலி மனதை அடக்காது முயற்சி செய்கிறான். மன்னா, ஒரு விவசாயி தனது பயிர்களுக்கு நீர் பாய்ச்சுமுன் வாய்க்காலைச் செப்பனிடல் வேண்டும். வாய்க்காலிலுள்ள புற்களை அகற்றி, செப்பனிட்ட பின்பு தான் நீர் பாய்ச்ச வேண்டும். அல்லது நீர் பாய்ச்சினால் நீர் பயிர்களுக்குச் செல்லாது. எப்படித்தான் முயற்சி செய்தாலும் வாய்க்காலைச் செப்பனிடாத விவசாயி தகுந்த பயனை அடையமாட்டான். ஒரு பாளை நிறையப் பால் இருக்கிறது. ஒருதுளி மோர் அதற்குள் விட்டால் அப்பால் புளித்துவிடும். அதுபோல ஒருவனது மனதில் அணுவளவு உலகப் பற்றிருந்தாலும் அவனது முயற்சி வீணாகிவிடும். மன்னா, வேலூரில் உள்ள மேட்டுப் பிரதேசத்தில் ஆதவன், மாதவன் என்ற இருவர் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள்

வசிக்கும் கிராமத்திற்கு வெகு தொலைவில் புனித கங்கையொன்று பாய்ந்தது. அதில் நீராடினால் பாவங்கள் போகும் என்று அந்நாட்டு மக்கள் நம்பினர். ஆதவன் அதனால் தினமும் கங்கைக் கரைக்கு வந்து நீராடுவான். மாதவன் அக்கங்கையைத் திருப்பி தனது ஊருக்குக் கொண்டு சென்றால் தானும் மக்களும் தினமும் இலகுவாக நீராடலாமென நினைத்து அதைத் திருப்ப முயற்சி செய்தான். நிலைமைகளைப் புரிந்து கொண்ட முயற்சியுள்ள ஆத்மன் எவற்றையும் சரியாகப் புரிந்து கொள்வான். முயற்சியுள்ள அறிவிலியின் முயற்சி விணாகிறது. மாதவன் முயற்சியுள்ள அறிவிலி. நீ முயற்சியுள்ள அறிவாளியாதல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

யதாதித்யகதம் தேஜோ ஜகத்பாஸயதேளகிலம் ட
யச்சந்த்ரமஸி யச்சாக்னௌ தத்தேஜோ வித்தி மாமகம் ட ட 12
சூரியனில் இருந்து வந்து உலகை ஒளிர்ச் செய்யும் ஒளியும், சந்திரனது ஒளியும், தீயினது ஒளியும் என்னிடமிருந்து வந்தவையென உணர்ந்து கொள்வாயாக. 12.

“மன்னா, அக்கினியாக இருப்பவர் பகவான். சூரியனாக இருப்பவரும் பகவான். சூரியனிடமிருந்தே சந்திரன் ஒளியைப் பெறுகிறான். பகவான் சூரிய சந்திரராகவும் தீயாகவும் இருப்பதோடு ஒளியுடையவராகவும் இருக்கிறார். ஒளி சத்துவகுணத்தைக் குறிக்கிறது. ஒளியில் இருந்து தான் சத்துவகுணம் உண்டானது. அதனால் சத்துவ குணமுள்ளவன் பகவானின் உருவை உடையவனாகிறான். மன்னா, வேலூர்

மன்னன் பகவானிடத்தில் மாறாத பக்தி கொண்டவன். அவன் பகவானை வணங்கும்போது தனக்குக் காட்சி தருமாறு இரப்பான். அவனது எண்ணத்தைப் போக்க விரும்பிய பகவான் ஒருநாள் ஒரு சாதுவின் உருக்கொண்டு அரண்மனைக்கு வந்தார். அரண்மனைக்குவரும் சாதுக்களை மன்னன் வணங்கி வரவேற்று உபசரித்துப் பொன்னும் பொருளும் கொடுப்பானே தவிர அவர்களது பூர்வீகம் பற்றிக் கேட்பதில்லை. இதைப் பயன்படுத்தி பல தீயவர்கள் சாதுவேடம் பூண்டு அரண்மனைக்கு வந்து பொருட்கள் பெற்றுச் செல்வது வழக்கம்”.

“மன்னா, சாதுவை வரவேற்று அவரது பாதங்களைக் கழுவித் தூய்மையான துணியால் துடைத்து ஆசனத்தில் அமர்த்தித் தான் நிலத்தில் அமர்ந்தான். சாது மனம் மகிழ்ந்தார். இருப்பினும் தன்னை அவன் யாரென்று கேட்கவில்லையெனக் கவலை கொண்டார்.

“சுவாமி, தாங்கள் எனது அரண்மனைக்கு வந்தது பெரும்பாக்கியம். தாங்கள் வந்த நோக்கத்தைச் சொன்னால் அதை நிறைவேற்றுவேன்” என்றான் மன்னன்.

“மன்னா, நான் மக்களுக்குத் தேவையான அத்தனை பொருட்களையும் கொடுப்பவனே தவிர பெற்றுக்கொள்பவன் அல்லன். எனக்கு ஏதாவது தரவிரும்புவோர் தமது ஆத்மாவைத் தந்தால் மகிழ்வுடன் ஏற்பேன்” என்றார் சாது.

மன்னன் அவரைப் பார்த்தான். அவரது ஒரு கரத்தில் சூரியன் ஒளிர்ந்தான். மறுகரத்தில் சந்திரன்

பிரகாசித்தான். நெஞ்சில் அக்கினி சுவாலைவிட்டது; “பகவானே நீ தான் சூரியன்; சந்திரன்; அக்கினி என்பதை நான் உணரவில்லை. இருப்பினும் நான் என்றோ எனது ஆத்மாவை மக்களிடம் கொடுத்துத் தங்களிடம் கொடுக்கச் சொல்லிவிட்டேன்” என்றான். உலகிற்குப் பகவான் சூரியனாகவும் சந்திரனாகவும் அக்கினியாகவும் இருப்பதைப் போல நீ எமது நாட்டிற்கு இருத்தல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

காமாவிச்ய ச பூதானி தாரயாம்யஹமோஜஸா ட
 புஷ்ணாமி செளஷதீ: ஸர்வா: ஸோமோ பூத்வா ரஸாத்மக: ட ட
 13

நான் எனது வலிமையால் பூமியுள் பிரவேசித்து உயிர்களைத் தாங்குகிறேன். இனிமை வடிவினான சந்திரனாகவும் ஆகிப் பயிர்களைத் தாங்குகின்றேன். 13

“மன்னா, ஈஸ்வரன் அண்டமெங்கும் தனது வலிமையால் வியாபித்து அவற்றைத் தாங்கியுள்ளார். சூரியன் உயிர்களுக்கு உணவைக் கொடுக்கிறான். சந்திரன் பயிர்கள் செழித்து வளர்வதற்கான தன்மையைக் கொடுக்கிறான். மன்னா, சந்திரன் உயிர்கள் எல்லாவற்றிற்கும் இனிமையையும் மகிழ்ச்சியையும் கொடுக்கிறான். குழந்தைகள், காதலர்கள், பெரியவர்கள் யாபேரும் பூரண நாளில் கடற்கரையிலோ அல்லது பூஞ்சோலையிலோ இருந்து சந்திரனைப் பார்த்து மகிழ்கின்றனர். சந்திரனைக் கண்டதும் குழந்தைகள் மத்தியில் என்றுமில்லாத குதூகலம் வளரும்; பெரியோர் மத்தியில்

நிம்மதியும் மகிழ்ச்சியும் மலரும்; காதலர் மத்தியில் கணக்கிடமுடியாத உவகை மலரும். இனிமையையும் மகிழ்ச்சியையும் ஜீவராசிகளிடத்தில் உண்டாகும் சக்தி சந்திரனுக்கு உண்டு. மன்னா, வேலூர் மன்னன் சந்திரனது ஒளியுள்ள வேளைகளில்தான் பயிர்களுக்கு நீர்ப்பாய்ச்ச வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டான். முதலில் அதை மக்கள் வெறுத்தனர். சந்திர ஒளியில் தான் நீர்ப்பாய்ச்ச வேண்டுமென்ற கட்டளையால் மக்கள் வேண்டா வெறுப்பாகச் செயற்பட்டனர். நாளடைவில் அது அவர்களுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. கணவனும் மனைவியும், காதலனும் காதலியும் தனிமையில் சந்தித்து குதூகலிக்க அது வாய்ப்பாக இருந்தது. அதனால் பயிர்களும் செழித்து வளர்ந்து கூடிய விளைச்சலைக் கொடுத்தன. மன்னா, பகவான் தன் சக்தியால் உலகைத் தாங்குகிறார். காலையில் சூரியனாகிறார்; இரவில் சந்திரனாகிறார்; வீட்டிலும் ஆலயங்களிலும் அக்கினியாகிறார். பயிர்களைப் படைத்தவர் அவர்; அவற்றைக் காப்பாற்றுவவரும் அவர். இதை உணர்ந்தாயானால் உனக்கு மனச்சோர்வு உண்டாகாது” என்றார் குரு.

அஹம் வைசுவானரோ பூத்வா ப்ராணினாம் தேஹமாச்ரித: ட ட
 ப்ராணாபானஸமாயுக்த: பசாம்யன்னம் சதுர்விதம் ட ட 14

நான் வைசுவாரணன் என்ற உதரக்கனலாக
 உயிர்களின் உடல்களில் இருந்து பிராண அபாண

வாயுக்களுடன் கூடி நான்கு விதமான அன்னங்களையும் ஜீரணம் செய்கிறேன்.

“மன்னா, பகவான் வைசுவாரணன் என்ற உதரக்கனலாக இருக்கிறான். மக்கள் நான்குவிதமான உணவுகளை உண்கின்றனர். மென்றும், விழுங்கியும், உறுஞ்சியும், நக்கியும் மக்கள் உண்ணும் உணவை பகவான் ஜீரணமடையச் செய்கிறார். மன்னா, ஒரு குருகுலத்தில் விதுஷன் என்ற குரு இருந்தார். அவரிடம் பல மாணவர்கள் கல்வி கற்று வந்தனர். தினமும் அவர்களுடன் சேர்ந்து தான் குருவும் உணவு உண்பார். தினமும் உணவு உண்ணும் வேளைகளில் குரு சொல்வார்; “ஈஸ்வரா, எனக்கும் எனது மாணவர்களுக்கும் இன்று போலச் சுவையான சத்துள்ள உணவுவகைகளைத் தினமும் தா. அதைவிட நீ எமது இரைப்பைக்குள் சென்றுள்ள நால்வகை உணவுகளையும் உதரகனலான வைசுவாரணன் ஆகமாறி ஜீரணமாக்காவிட்டால் பல்வேறு நோய்கள் உடலைப் பற்றித் தாக்கும். அதனால் மரணம் உண்டாகும். எனவே ஈஸ்வரா நாம் உண்ணும் உணவுவகைகளை ஜீரணமடையச் செய்” என்பார்.

“உணவைப் படைத்துவிட்டுத் தாம்பசியோடு இருக்க குரு ஏதேதோவெல்லாம் சொல்கிறார். உதரகனவாவது வைசுவாரணன் ஆவது” என்று தினமும் கதிரேசன் என்ற மாணவன் சொல்வான்.

“கதிரேசா, அப்படிச் சொல்லாதே. குரு யாவும் அறிந்தவர். அவர் பொய் சொல்லமாட்டார். நீ இப்படிச்

சொல்வதால் சில சமயம் கடவுள் உன்னைத் தண்டிப்பார்” என்றான் அருணன்.

கதிரேசன் அதைச் சட்டை செய்வதில்லை. தினமும் அப்படிச் சொல்லி வந்தான்.

ஒருநாள் நெய்ச்சோறு மதிய உணவாக மாணவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. அது மிகவும் சுவையாக இருந்தமையால் கதிரேசன் சற்றுக் கூட உண்டான். அவனுக்கு வயிற்றில் வலியுண்டானது. அதனால் இரவு அவன் உணவு உண்ணவில்லை. நள்ளிரவில் வயிற்றுவலி அதிகரித்தது. வைத்தியர் வந்து அவனைப் பரிசோதித்துவிட்டுச் சொன்னார்; “பகல் உண்ட உணவு ஜீரணமாகவில்லை. அதனால் நாளைக்கும் உணவு உண்ண வேண்டாம்”

குரு சொன்னார்; “நீ ஏதோ தவறு செய்துவிட்டாய். அதனால் உனது உடலில் உத்தரகனலாக இருக்கும் பகவான் வெளியேறிவிட்டார். அதனால் தான் நீ உண்ட உணவு ஜீரணமாகவில்லை”.

கதிரேசனுக்குப் பயமாக இருந்தது. அவன் அருணனுக்குச் சொன்னான்; “அருணா, குரு சொல்வது தான் உண்மை. எனக்குப் பயமாக உள்ளது”

“பயப்படாதே கதிரேசா, பகவானிடம் மன்னிப்புக் கேள்” என்றான் அருணன்.

“மன்னா, உண்ணும் உணவைக்கூட ஜீரணமடையச் செய்பவன் பகவான் என்று

உணர்ந்தாயேயானால் மனதிற் கிலேசம் ஏற்படாது” என்றார் குரு.

ஸ்ர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸன்னிவிஷ்டோ

மத்த: ஸ்ம்ருதிர்ஞானமபோஹனம் ச ட

வேதைஸ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்யோ

வேதாந்தக்ருத்வேதவிதேவ சாஹம் ட ட 15

எல்லோருடைய இருதயத்திலும் நான் வீற்றிருக்கிறேன். நினைவும் ஞானமும் அவற்றின் அழிவும்என்னிடமிருந்து தான் உண்டாகின்றன. வேதங்கள் எல்லாவற்றிலும் அறியப்படும் பொருள் நானே. வேதாந்தத்தை அருளியவனும் வேதத்தை அறிந்தவனும் நானே. 15.

“மன்னா, எல்லோருடைய உள்ளத்திலும் பகவான் வீற்றிருக்கிறார். அதனால் தான் அறிவு வளர்கிறது., ஞானம் உண்டாகிறது. மறதி ஏற்படுகிறது. மறதி இல்லாவிட்டால் மனிதன் பைத்தியக்காரனாகிவிடுவான். வேதங்கள் என்ன கூறுகின்றன...? பிரம்மத்தை அறி என்று தானே கூறுகின்றன. வேதம் பிரம்ம சொரூபம். பிரம்மத்தை அடையும் வழி வகைகளைக் கூறுவது தான் வேதத்தின் நோக்கம். வேதாந்தமான உபநிடதங்களும் பகவானே. வேதத்தை முழுமையாக அறிந்தவர் யாருமில்லை. வேதத்தை முழுமையாக அறிந்தவர் ஈஸ்வரன் ஒருவர் தான். மன்னா, இறைவன் தூணிலும் இருப்பார், தூரும்பிலும் இருப்பார் என்பதைப் பிரகலாதனின் கதை உணர்த்துகிறது. இலட்சுமணன்

அனுமானைப் பார்த்துக் கேட்டான்; “அண்ணான இராமன் எங்கே இருக்கிறார்” என்று

“இதோ பாருங்கள் எனது உள்ளத்தில் இருக்கிறார்” என்றான் அனுமான். இலக்குவணன் அனுமானைப் பார்த்தான். பகவான் அவனது இதயத்தில் இருப்பதைக் கண்டு அதிசயித்தான்”

“மன்னா, பகவான் உயிர்களிடத்து இருக்கிறாரா என்ற சந்தேகம் எனக்கு ஒரு நாள் உண்டாகியது. அன்று மனைவி எனக்கு உணவு பரிமாறினாள். அவளது தோற்றம் கிருஷ்ணனைப் போல இருந்தது. கழுத்தில் இருந்து கால் வரை அவள் மாலை அணிந்திருந்தாள். நாமம் இட்டிருந்தாள். நான் அதிசயத்துடன் இன்று உணவு பரிமாறும் போது மாலை அணிந்து ஏன் பரிமாறுகிறாய் என்று கேட்டேன். அவள் கேலியாகச் சிரித்தாள். தனது தாயை அழைத்துச் சொன்னாள். எல்லோரும் என்னைக் கிண்டல் செய்து சிரித்தனர். அதன் பின்பு தான் எனது சந்தேகத்தைப் பற்றி எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. பகவான் எல்லோரினதும் இதயத்துள் இருக்கிறார் என்ற உணர்வு உனக்கு இருந்தால் இவ் உலகின் மாய நிலை உனக்குப் புரியும்” என்றார் குரு.

த்வாவிமௌ புரஷௌ லோகே 'ரஸ்சா'ர ஏவ ச ட

'ர: ஸர்வாணி பூதானி கூடஸ்தோளர் உச்யதே ட ட 16

‘ரன்’ என்றும் அ‘ரன்’ என்றும் உலகில் இரண்டு புருஷர்கள் இருக்கிறார்கள். வடிவெடுத்தவர்கள் எல்லோரும் ‘ரன்கள். அழியாத புருஷன் அ‘ரன் எனப்படுகிறான். 16.

“மன்னா, தண்ணீரில் பல வகையுண்டு. அது ஆற்றுநீர், கிணற்று நீர், கடல் நீர், மழை நீர் எனப் பலவகைப் பெயர்களில் அழைக்கப்படுகிறது. இந்த வடிவங்கள் அழியும் தன்மையான ‘ரன்’ எனப்படும். ஆனால் தண்ணீர் பிரளயம் வரும்வரை நிலைத்திருப்பது. அதனால் அது அர‘ன் எனப்படுகிறது. உயிர்கள் யாவும் அழியும் தன்மையுள்ளவை. பரமாத்மாவைச் சார்ந்துள்ளவை. பரமாத்மாவைச் சார்ந்துள்ள மாயாசக்தி அழியாது என்றும் நிலைத்திருக்கும். இது ஈஸ்வரனைச் சாகுவதமாகச் சார்ந்துள்ளது. ஈஸ்வரன் அல்லது சகுணப்பிரம்மத்தின் வெவ்வேறு சொருபங்களான சிவன், சக்தி, விஷ்ணு என்பன ஒன்று சேர்ந்து கூடத்ஸ்தன் ஆகிறது. இது புருஷனது உபாதியாகையால் இதைப் புருஷன் என்று அழைக்கப்படும். பிரபஞ்ச மயமான மாயா சக்தி என்றென்றும் நிலைத்திருக்கும். அதன் வடிவங்கள் மட்டும் புதிது புதிதாக மாறும்”.

“பழத்தின் தோல், சதை, வித்து யாவும் மரத்திலிருந்தே தோன்றியவை. மரம் மூலவித்திலிருந்து தோன்றியது. அது போல இறைவனிடத்திலிருந்து சகலதும் தோன்றுகின்றன. மன்னா, எனது சீடர்கள் ‘ரனையும் அ‘ரனையும் விளக்கிக் கூறும்படி கேட்டார்கள். நான் அவர்களிடம் பலவகையான தானியங்களைக் கொண்டுவருமாறு கூறினேன்.

பின் ஒவ்வொரு தானியமாக அவற்றைக் கட்டி அவற்றின் பெயர்களைக் கேட்டேன். அவர்கள் சொன்னார்கள். பின்பு எல்லாத்தானியங்களையும் இயந்திரத்திலிட்டு மாவாக்கினேன். பின் தானியங்களின் பெயரைச் சொல்லி அவற்றை எடுத்துத் தருமாறு கேட்டேன். அவர்களால் முடியவில்லை. மன்னா, நீ ‘ரமான அர்ன் என்று நினைப்பதாற்றான் மனம் குழம்புகிறாய்’ என்றார் குரு.

உத்தம: புருஷஸ்த்வன்ய: பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருத: ட ட

யோ லோகத்ரயமாவிச்ய பிபர்த்யவ்யய ஈஸ்வர: ட ட 17

இனி இவர்களுக்கு அன்னியமானவர் புருஷோத்தமன். இவர் பிரம்மம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறார். அவர் ஈஸ்வரன்; மாறுபடாதவர். அவர் மூவுலுகினுள்ளும் புகுந்து அதைத் தாங்குகிறார். 17.

“மன்னா, புருஷோத்தமனைப் பற்றி நீ அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். புருஷோத்தமன் பிரம்மம் என்றும் பரமாத்மா என்றும் அழைக்கப்படுபவர். உலகங்களும் உயிர்களும் சகுணப் பிரம்மம் அல்லது ஈஸ்வரனது தோற்றம் என்பது உனக்குத் தெரியும். எமது அறிவுக்கு எட்டிய விபூதிகள் யாவும் ஈஸ்வரனைச் சார்ந்தவைகள். இவற்றிற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டவர் புருஷோத்தமன். அவர் நீக்கமற எங்கும் நிறைந்திருக்கிறார். மூவுலகங்களும் அவரது ஆளுகைக்குட்பட்டவை. அவர் தான் முழுமுதற் பொருளாகிய

பிரம்மம். அவரைச் சமயங்கள் நிரக்குணப் பிரம்மம் என்றும், நாராயணன் என்றும் சதாசிவம் என்றும் அழைக்கின்றன”

“மன்னா, வேலூர் மன்னனுக்குப் பரப்பிரம்மம் வேறு, நாராயணன் வேறு, சதாசிவம் வேறு என்ற எண்ணம் மனதில் இருந்தது. குரு, அவை மூன்றும் ஒன்று என்று சொல்வார். அன்று அரச சபையில் மன்னன் தனது கருத்தைச் சொன்னான். குரு தனது கருத்தைச் சொன்னார். அதனால் மன்னனுக்குக் கடும் சினம் உண்டானது. குருவாக இருந்தாலும் தன்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்கவேண்டும் என்றான் மன்னன். குரு கண்ணை மூடியவாறு; “புருஷோத்தமா” என்று அழைத்தார். குருவை மன்னன் பார்த்தான். அவர் நாராயணன் போலவும், சதாசிவன் போலவும் காட்சியளித்தார். பின் அவ்விரு உருவங்களும் மறைய ஒளிப்பிழம்பாகத் தெரிந்தார். மன்னன் முதலமைச்சரை அழைத்து, “குருவின் தோற்றம் அடிக்கடி மாறுகிறது” என்றான்.

“இல்லை மன்னா” என்றார் அமைச்சர்.

“உற்றுப் பாருங்கள், இப்பொழுது நாராயணனைப் போலத் தெரிகிறார். உருவம் மாறுகிறது. இப்போது பாருங்கள் சதாசிவனைப் போலத் தெரிகிறார்...” மன்னன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். முதலமைச்சர் தடுமாறினார். தனக்கு அவ்வுருவங்கள் தெரியாவிட்டாலும் மன்னனுக்காக; “ஆம் அரசே; ஆம் அரசே” என்றார். மன்னா முவுலகையும் தாங்குபவர் புருஷோத்தமன். அதை விடுத்து உன்னால் தான் யாவும் நடைபெறுகின்றனவென்று நீ நினைக்கிறாய்” என்றார் குரு.

யஸ்மாத் 'ரமதீதோளஹம்'ராதபி சோத்தம: L

அதோளஸ்மி லோகே வேதே ச ப்ரதித: புருஷோத்தம: டட 18

எக்காரணத்தால் நான் 'ரத்தைக் கடந்தவனோ, அர்த்திற்கும் மேலானவனோ அந்தக் காரணத்தால் உலகிலும் வேதத்திலும் நான் புருஷோத்தமன் என்று புகழ்பெற்றிருக்கிறேன்.

“மன்னா, அழியும் தன்மையுள்ள பிரபஞ்சத்தைக் கடந்து, உலகிற்கு மூலகாரணமாக இருக்கும் மூலப்பிரகிருதியோடு கூடிய ஈஸ்வரனுக்கும் மேலானவனாக இருப்பவர் புருஷோத்தமன். இவர் உலகிற்கும் வேதத்திற்கும் மேலானவர். புருஷோத்தமன் என்பவர் நிர்விகாரமாக இருக்கும் பரப்பிரம்மம் ஆவார். அவரது மேன்மையான நிலை காரணமாகப் பக்தர்களும் கவிஞர்களும் அவரைப் புருஷோத்தமன் என்று புகழ்ந்துரைக்கிறார்கள். இதை நீ உணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

யோ மாமேவமஸம்மூடோ ஜானாதி புருஷோத்தமம் L

ஸ ஸர்வவித்பஜதி மாம் ஸர்வபாவேன பாரத டட 19

பரதகுலத்தில் உதித்தவனே, யார் என்னைப் புருஷோத்தமன் என்று மயக்கமின்றி அறிகிறானோ, அவன் என்னைப் பற்றி முழுமையாக அறிந்தவன் முழுமனதோடு என்னைப் பூசிக்கின்றான். 19

“மன்னா, ஒருவன் ஓர் அழகான பெண்ணைப் பார்க்கிறான். மதிமயக்கமுள்ளவனுக்கு அவள்

காமக்கிழத்தியாகத் தென்படுகிறாள். மயக்கம் நீங்கப்பெற்றவன் சிவசக்தியாகக் காண்கிறான். இது ஞானத்தின் நிலை. இதை உணர்ந்தவன் எல்லாம் அறிந்தவனாகிறான். இதற்கு மேல் அவன் எதையும் அறிய வேண்டியதில்லை. ஈஸ்வர தரிசனம் பெற்றவனுக்குக் காணும் பொருட்கள், காட்சிகள் யாவும் ஈஸ்வரனாகவே தோன்றும். மன்னா, ஒரு சாது இருந்தார். அவரிடம் ஏராளமான மக்கள் வந்து ஆசிபெறுவார்கள். ஒரு விபச்சாரியும் அவரிடம் வருவாள். எல்லாப் பெண்களைப் போலவே அவளும் வந்து போனாள். அவளைப் பார்ப்பதற்கென்றும் சிலர் வந்தனர். அவளது வாடிக்கையாளர் சிலர் அவள் வீட்டில் இல்லாதிருந்தால் சாதுவின் இருப்பிடத்திற்கு வருவார்கள். சாதுவிடம் வந்த சில நாட்களுள் அந்த விபச்சாரி மனம்மாறிச் சாது கூறியது போல நடந்து வந்தாள். அவள் தான் காணும் பொருட்களிலெல்லாம் ஈஸ்வரனைக் கண்டாள். நாளடைவில் அவளது வாடிக்கையாளர்கள் அவளுக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது என்று நினைத்து விலகிச்சென்றுவிட்டனர். அவள் சாதுவின் பேச்சில் நம்பிக்கை வைத்துப் பகவானைப் புருஷோத்தமன் என்று நம்பினாள். சாதுவுக்கு முன் புருஷோத்தமனைக் கண்டாள். மன்னா, நீ முழுமனதோடு மயக்கமின்றிக் கடவுளை வணங்கு. உனக்கு யாவும் புரியும்” என்றார் குரு.

இதி குஹ்யதமம் சாஸ்த்ரமிதமுத்தம் மயாளனக ட
ஏதத்புத்வா புத்திமான் ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யஸ்ச பாரத ட ட 20

பாவங்கள் இல்லாதவனே, இங்ஙனம் ஆழ்ந்த இந்தச் சாஸ்த்திரத்தை நான் உனக்கு உபதேசித்தேன். அர்ச்சுனா, இதை அறிந்து கொள்பவன் ஞானியாகவும் கிருதார்த்தனாகவும் ஆவான். 20

“மன்னா, வேதத்தின் சாரம் முழுவதையும் நான் உனக்குக் கதைகள் மூலமாகவும் தத்துவங்கள் மூலமாகவும் எடுத்துரைத்தேன். பிரம்மத்தை அறிந்து கொள்பவன் ஞானியாகிறான். இதற்கு மேலானதெதுவும் உலகில் இல்லை. பிரம்மத்தை அறிபவன் பிரம்மமாகிறான். பெறுதற்கரியது மானிடப்பிறவி. நீ, உனது கர்மங்கள் மூலம் ஈஸ்வரனுக்குத் தொண்டு செய்யாமற் போனால் வீணில் பிறந்தவனாவாய். காலதாமதம் செய்யாது கடமையை செய்யத் தயாராகு. மன்னா, குருகுலமொன்றில் குருவானவர் தனது மாணவர்களுக்கு இராமாயணத்தைப் பற்றிக் கற்பித்துக் கொண்டிருந்தார். கற்பிக்கும் போது இடையிடையே கேள்விகள் கேட்பார். அன்று இராவணன் சீதையை புஷ்பகவிமானத்தில் கடத்திக் கொண்டு சென்ற வரலாற்றை மிகவும் சுவையாகக் கூறிவிட்டு; “சீதையைக் கவர்ந்து சென்றது யார்?” என்று கேட்டார்.

பாடத்தில் கவனமில்லாது தூங்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு மாணவன் சொன்னான்; “இலக்குமணன்” என்று. மன்னா, எதையும் கவனத்துடன் கேட்டல் வேண்டும். நீ கவனத்துடன் கேட்டிருந்தால் கடமையைச் செய்ய ஆயத்தமாவாய்” என்றார் குரு.

இதி ஸ்ரீமத்பகவத்கீதாஸு “பநிஷத்ஸு” ப்ரஹ்மவித்யாயாம்
யோகசாஸ்த்ரே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதே
புருஷோத்தம யோகோ நாம
பஞ்சதசோளத்யாய: டு

பதினாறாம் அத்தியாயம்
தெய்வாஸுர ஸம்பத் விபாக யோகம்.

ஸ்ரீ பகவான் சொன்னது
அபயம் ஸத்வஸம்சுத்திர்ஞானயோகவ்யவஸ்திதி: டு
தானம் தமஸ்ச யக்ஞஸ்ச ஸ்வாத்யாயஸ்தப ஆர்ஜவம் டு 1
பயமின்மை, உள்ளத்தூய்மை, ஞானத்திலும்
யோகத்திலும் நிலைத்திருத்தல், கொடை, பொறிகளை
அடக்குதல், யாகம், சாஸ்திரம் கற்றல், தபசு, நேர்மை; 1
“மன்னா, அஞ்சபவன் தினமும் இறந்து இறந்து
பிறப்பான். அவனால் தனக்கோ அன்றி சமூகத்திற்கோ எந்த
நன்மையும் வராது. கல்லடி என்ற நாட்டின் அரசன் பூரணன்.
அவன் எதற்கும் பயப்படுவான். தந்தை கல்லடியின் அரசனாக
இருந்தமையால் அவன் அரசனானான். அவனின் பயத்தைத்
தெரிந்து கொண்ட தளபதி அவனுக்குச் சொன்னான்; “மன்னா,
வேலூர் மன்னன் எமது நாட்டைக் கைப்பற்றப்போவதாக
ஒற்றர்கள் மூலம் அறிகிறேன். எமது படைவீரர்கள் வேலூர்ப்
படைகளைத் தாக்கி அழிக்கமாட்டார்கள். நாட்டிற்குப் பெரும்

கேடு வரப்போகிறது” என்றான். அதனால் பயங்கொண்ட பூரணன் பலநாட்கள் அரண்மனைக்குள் இருந்தான். தளபதி தினமும் சென்று வேலூர்ப் படைகளைப் பற்றிப் புகழ்ந்து சொல்வான். அதனால் பயந்த பூரணன் நாட்டை விட்டு வெளியேறிக் காட்டுக்குச் சென்று தவம் செய்தான். தளபதி மிக இலகுவாக நாட்டைக் கைப்பற்றி அரசனாக முடிசூடினான். உள்ளத்தாய்மையுள்ள முதலமைச்சர் வஞ்சகமும் பொய்யுமின்றித் தளபதி கூறுவதை நம்பவேண்டாம் என்று பூரணனுக்கு எடுத்துக்கூறியும் அவன் அதை நம்பவில்லை”

“முதலமைச்சரே” எனது மனம் ஆத்மீகத்திலீடுபடவே விரும்புகிறது. நித்தியமானதும், அந்நியமானதுமானவற்றை தெளிவுற அறிந்து கொள்ளவே எனது மனம் விரும்புகிறது. அதனால் நான் அரசைத்துறந்து ஞானம் பெறவே விரும்புகிறேன். அமைச்சரே, இதுவரை காலமும் நான் அனுபவித்த சுகபோகங்கள் யாவும் மக்களும் அனுபவிக்க வேண்டுமென்று நினைத்து மக்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைப் புரிந்தேன். இந்திரியங்களைக் கட்டுப்படுத்தி சிற்றின்பங்களை அனுபவிக்காதிருந்தேன். என்னைப் பகவானுக்கு அர்ப்பணித்து வாழ்ந்தேன். வேதங்கள் ஆகமங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள் யாவற்றையும் கற்றேன். தவவாழ்வு வாழ்ந்தேன். சொல்லிலும், செயலிலும் நேர்மையாக வாழ்ந்தேன்” என்றான்.

“மன்னா, பூரணன் உள்ளத்தாய்மை, ஞானம், ஈகை, பொறிகளை அடக்கல், யாகம், சாஸ்திரம் படித்தல், தபசு, நேர்மை போன்றவற்றை மீறாது வாழ்ந்தான். ஆனால்

எதற்கும் காரணமின்றிப் பயப்பட்டான். அதுபோல நீயும் காரணமின்றிப் பயப்படுகிறாய்” என்றார் குரு.

அஹிம்ஸா ஸத்யமக்ரோதஸ்த்யாக: சாந்திரபைசுனம் ட
தயா பூதேஷ்வலோலுப்தவம் மார்தவம் ஹ்ரீர்சாபலம் டட 2
அகிம்சை, உண்மை, கோபமின்மை, துறவு,
அமைதி, கோள்சொல்லாமை, உயிர்களிடத்து இரக்கம், பிறர்
பொருளை விரும்பாமை, நாணம், மனம் சலியாமை; 2.

தேஜ:மா த்ருதி: செளசமத்ரோஹோ நாதிமானிதா ட
பவந்தி ஸம்பதம் தைவீம்பிஜாதஸ்ய பாரத டட 3
தைரியம், பொறாமை, மனவறுதி, தூய்மை,
வஞ்சகமின்மை, செருக்கின்மை ஆகியவை தெய்வ
அம்சத்துடன் பிறந்தவர்களுக்கு இருக்கும். 3.

“மன்னா, தனக்கு வேண்டியவற்றைப்
பெறுவதற்காக மக்கள் பிறருக்குத் தீங்கிழைக்கிறார்கள்.
சத்தியத்தை எண்ணாது தீமைகளைச் செய்கிறார்கள். எதிரி
அடித்தாலும் கோபமேற்படாதவன் பற்றுக்களைத் துறந்தவனாக
இருப்பான். பொருட்கள் யாவும் தனக்குரியவை அல்ல
என்றுணர்ந்து அதைப் பிறருக்களிப்பவன் உயிர்களிடத்து
இரக்கமுள்ளவனாக இருப்பான். இந்திரியங்கள் பிறரது
பொருட்களை வஞ்சித்து எடுக்குமாறு தூண்டும்.
இந்திரியங்களை வசப்படுத்தியவன் அடுத்தவர்களின்

பொருட்களை நாடமாட்டான். இவன் எப்பொழுதும் இனிமையாகப் பேசுவான்; மனம் சலிப்படையாது எவ்வேளையிலும் இருப்பான். இத்தனை தகுதிகளும் அரசனுக்கு இருத்தல் வேண்டும். வேலூர் அரசசபைக்கு வந்த புலவர் ஒருவர் வேலூர் அரசனைப் பற்றி அளவுக்கதிகமாகப் புகழ்ந்தார். அதனால் நாணப்பட்ட மன்னன்; “புலவரே நீர் இந்நாட்டவர் அல்லர். இந்நாட்டவர்கள் என்னைப் பற்றி அறிந்தவற்றைவிடக் கூடுதலாக அறிந்தது போலப் புகழ்கிறீர்கள். இதைக் கேட்க எனக்கு நாணமாகவுள்ளது. எனவே உமக்குத் தேவையானவற்றைப் பெற்றுச் செல்லும்” என்றான். மன்னா, மனிதன் நாணமுள்ளவனாக இருத்தல் வேண்டும். நீ நாணமில்லாதவனாக இருக்கிறாய். அப்படி நாணமுள்ளவனாக இருந்தாற் கயவர்களுக்கு அஞ்சமாட்டாய்; மனவுறுதியுள்ளவனாகவும், தூய்மை, வஞ்சகமின்மை ஆகியன உள்ளவனாகவும் இருப்பாய். நீ கயவனுக்குப் பயப்படுகிறாய். தெய்வம்சத்துடன் பிறந்தவன் தர்மத்திற்கு மட்டுமே கட்டுப்படுவான். மன்னா, வேலூர் மன்னன் நயவஞ்சகர்களுக்கு அஞ்சமாட்டான். ஒருமுறை தளபதி மன்னனுக்கெதிராகக் கல்லாறு மன்னனுடன் சேர்ந்து சதிசெய்ததைக் கையும் மெய்யுமாக ஒற்றர்கள் கண்டுபிடித்து அவனைக் கைது செய்து மன்னனின் முன் நிறுத்தினர்; “தளபதியாரே, உம்மில் எனக்கு வெகுநாட்களாகச் சந்தேகமிருந்தது. பொன், பொருள் தேவையாயின் என்னைக் கேட்டிருக்கலாம். அதை நாட்டைக் காட்டிக்கொடுத்தா பெறல்வேண்டும்? மக்களும் படைவீரர்களும்

எனக்கு விசுவாசமாக இருக்கிறார்கள். அதனால் என்னை யாரும் வெற்றிகொள்ள முடியாது. அதனால் நீர் தளபதி பதவியிலிருந்து விலக்கப்படுகிறீர். சாதாரண பிரஜையாக நாட்டில் வாழலாம். இல்லாவிட்டால் உமது நண்பனின் நாட்டிற்குச் செல்லலாம்” என்றான். அவன் நினைத்திருந்தால் தளபதிக்கு மரணதண்டனை விதித்திருக்கலாம். வேலூர் மன்னன் தைரியமும் மனவுறுதியும் உள்ளவன். செருக்கில்லாதவன். அதனால் தான் அப்படி நடந்து கொண்டான். அவனைப் போல நீயும் நடந்தால் தான் நீ தெய்வம்சத்துடன் பிறந்தவனாவாய்” என்றார் குரு.

தம்போ தர்போளபிமானஸ்ச க்ரோத: பாருஷ்யமேவ ச ட
 அக்ஞானம் சாபிஜாதஸ்ய பார்த்த ஸம்பதமாஸுரீம் டட 4
 பார்த்தா, பகட்டும், இறுமாப்பும், தற்பெருமையும்,
 சினமும், கடுமையும், அக்ஞானமும் அசுரசம்பத்தை
 உடையவனுக்கு இருக்கும். 4.

“மன்னா, எதிலும் தன்னை மேம்படுத்திக் காட்டும் தன்மை பகட்டு எனப்படும். தன்னைவிடக் கல்வி, கேள்வி, ஞானத்தில் மேம்பட்டவன் யாருமில்லை என்று தற்பெருமை கொள்வது இறுமாப்பாகும். சிறிய விடயங்களைக்கூடப் பெரிதுபடுத்தித் தண்டிப்பது கடுமையாகும். தர்மத்தைப் பேணாது அதர்மமான வழிகளைப் பின்பற்றி வாழ்தல் அக்ஞானமாகும். மன்னா, வேலூர் மன்னன் நாட்டுக்குத் துரோகமிழைத்த தளபதியை விடுதலை செய்ததால், அவன் கல்லாறு

மன்னனுக்குப் பயந்துதான் தன்னை விடுதலை செய்ததாக நினைத்துக் கல்லாறு மன்னனிடம் சென்றான். சில நாட்களின் பின், பகட்டும் இறுமாப்பும் தற்பெருமையும் கொண்ட தளபதி கல்லாறு மன்னனின் வீரர்களுடன் வேலூருக்கு வந்து கலகம் செய்தான். வேலூர் மக்களுடன் மிகக் கடுமையாக நடந்தான். கடும் கோபங்கொண்டு அவர்களைத் தண்டித்தான். அவனுக்குத் தர்மம் எது அதர்மம் எது என்று புரியாததால் மக்கள் துன்பப்பட்டனர். சிலநாட்களில் வேலூர்ப் படையினரால் அவன் மடக்கிப் பிடிக்கப்பட்டான். மன்னா, துட்டர்களுக்கு இரக்கம் காட்டினால் அவர்கள் இறுமாப்பும் தற்பெருமையும் கொண்டு அசுரர்களைப் போல நடந்து கொள்வார்கள் என்பதை நீ புரிந்து கொள்ளவேண்டும்” என்றார் குரு.

தைவீ ஸம்பத்விமோய நிபந்தாயாஸு மதா ட
 மா சுச: ஸம்பதம் தைவீமபிஜாதோளஸி பாண்டவ ட ட 5
 தெய்வசம்பத்து மோட்சத்தைத் தரும்;
 அசுரசம்பத்து பந்தப்படுத்தும். பாண்டவா, துயரங்கொள்ளாதே; நீ
 தெய்வசம்பத்துடன் பிறந்தவன். 5.

“மன்னா, முற்பிறப்பில் செய்த கர்ம வினைகளுக்கேற்பவே மறுபிறப்புக் கிடைக்கிறது. வங்கியிலிடப்பட்ட பணத்தைப் போன்றது நல்வினை. தேவ சம்பத்து இன்பமான மோட்சத்தை அளிக்கும். அசுரசம்பத்து துன்பத்துக்கேதுவான பந்தத்தைப் பலப்படுத்தும். மன்னா, நீ தெய்வ சம்பத்துடன் பிறந்தமையால் தான் இந்நாட்டின்

அரசனானாய். அதனால் உனக்கு விதிக்கப்பட்ட கடமைகளைச் செய். வேலூரில் கலகம் செய்த தளபதியை தளபதியுடன் கூட இருந்த மாறன் என்பவன் கைது செய்தான்; “தளபதியாரே, எமது மன்னர் பெரும் அறிவாளி. தெய்வசம்பத்துடன் பிறந்தவர். அதனால் தைரியம், மனவறுதி, தூயஅறிவு, எதிர்காலத்தை உணரும் பண்பு ஆகியவை உள்ளவர். அதனால் உனக்கு முன்பு என்னைக் கல்லாறுக்கு அனுப்பிவிட்டார். கல்லாறு மன்னனுக்கு வேலூரில் கலகம் செய்யும் திட்டத்தை வகுத்துக் கொடுத்ததே நான் தான். மன்னர் உயிர்களிடத்து இரக்கம் கொண்டவர். அதனால் உன்னை மன்னித்தார். ஆனால் நீ அசுரசம்பத்துடையவன். அதனால் அகப்பட்டாய்” என்று கூறி மன்னன் முன் நிறுத்தினான். மன்னன் அவனுக்குச் சொன்னான்; “தளபதியாரே, உமது குணத்தின் காரணமாக நீர் மரணதண்டனையைப் பெறுகிறீர். நான் மன்னித்த போது திருந்தியிருந்தால் உமக்கு இந்த நிலை ஏற்பட்டிராது. அசுர சம்பத்தையுடைய நீ நரகத்தை அடைவாய்” என்றான். தெய்வம்சத்தையுடைய ஒருவன் அசுரசம்பத்துடையவனான மாறக்கூடாது” என்றார் குரு.

த்வேள பூதஸர்கௌ லோகௌஸ்மின் தைவ ஆஸூர ஏவ ச ட தைவோ விஸ்தரச: ப்ரோக்த ஆஸூரம் பார்த்த மே ச்ருணு ட ட பார்த்தா, தெய்வீகப் பிறப்பென்றும், அசுரப்பிறப்பென்றும் இருவகையான பிறப்புக்கள் இவ்வுலகில் உண்டு. தெய்வீக

இயல்பு பற்றி நான் உனக்குச் சொன்னேன். அசுர இயல்பைப் பற்றி சொல்கிறேன் கேட்டுத் தெரிந்து கொள். 6

“மன்னா, உயிர்கள் வேறுபாடுகளுடன் வாழ்வழி வகுப்பது தெய்வசம்பத்து அல்லது அசுர சம்பத்து ஆகும். தெய்வ சம்பத்து ஆத்ம ஈடேற்றத்திற்கு வழிவகுத்து ஜீவனை என்றும் இன்பத்துக்குள்ளாக்கும். மன்னா, வேலூர் மன்னன் தெய்வசம்பத்து நிறைந்தவன் அவன் எதிரிகளை மன்னித்து விடுவான். அவர்கள் அசுரசம்பத்திலிருந்து விடுபடவேண்டுமென்று விரும்புவதே அதற்கான காரணம். ஒருமுறை சொன்னால் கேட்பவனுக்குத் தான் நாம் ஆலோசனை வழங்குதல் வேண்டும்”. என்று அவன் அடிக்கடி சொல்வான். திருந்துவதற்குச் சந்தர்ப்பம் கொடுத்தும் அவன் திருந்தாமையால் தான் தளபதிக்கு மரணதண்டனை விதித்தான். இரண்டாவது முறையும் அசுரசம்பத்துள்ளவர்களை மன்னித்தால் அவர்கள் நாட்டிற்குப் பெருந்தீங்கு செய்வார்கள். எனவே கொடுங்கோலனாகிய வல்லவன் கொல்லப்படவேண்டியவன்” என்றார் குரு.

ப்ரவ்ருத்திம் ச நிவ்ருத்திம் ச ஜனா ந விதுராஸுரா: ட
ந செளசம் நாபி சாசாரோ ந ஸத்யம் தேஷு வித்யதே டட 7
அசுர இயல்புடையவர்கள் செய்யத் தக்க நல்வினைகளையும், செய்யத்தகாத தீவினைகளைப் பற்றியும் அறிய மாட்டார்கள். அவர்களிடம் தூய்மையும் நல்லொழுக்கமும் வாய்மையும் இல்லை. 7

“மன்னா, மக்களுக்கு நலன் தருபவைகளை அரசன் செய்தல் வேண்டும். கேடு விளைவிப்பதைச் செய்தல் ஆகாது. அசுர இயல்புடையவர்கள் நன்மைகளை அறிந்து கொள்ளமாட்டார்கள். அதனால் எப்பொழுதும் தீமைகளையே செய்து கொண்டிருப்பார்கள். தூய்மையும் நல்லொழுக்கமும் வாய்மையும் இவர்களிடத்தில் இல்லை. அதனால் எப்பொழுதும் தீயசெயல்களையே இவர்கள் செய்வார்கள். மன்னா, இப்பொழுது வல்லவன் எமது மக்களைத் துன்புறுத்துகிறான். முன்பு நீ மக்களிடம் வரிவசூலிப்பதில்லை. வியாபாரிகளிடமும் பண்ணையாளர்களிடமும் தான் வரிவசூலித்தாய். ஆனால் வல்லவன் ஏழை விவசாயிகளிடம் பெருந்தொகையான தானியத்தை வரியாகப் பெறுகிறான். அத்தானியங்களை அயல்நாட்டு வணிகர்களுக்குக் கூடியவிலையில் விற்கிறான். பசுக்களை முன்பு நீ தானமாக வழங்கினாய்; தானியங்களை மானியமாகக் கொடுத்தாய்; விதை தானியம் கொடுத்தாய். இவையெல்லாம் இப்பொழுது நிறுத்தப்பட்டு விட்டன. மக்கள் சொல்லொணாத் துன்பங்களை அனுபவிக்கிறார்கள். இதை நீக்க வேண்டியது தெய்வசம்பத்துடன் பிறந்த உனது கடனாகும். மன்னா, கடலூர் மன்னனிடம் நல்ல குணங்கள் எதுவும் இல்லை. ஒரு நாள் முனிவர் ஒருவர் யாகம் செய்வதற்காக அவனிடம் பொருள் கேட்டார். மன்னன் சிரித்தபடி சொன்னான்; “முனிவரே, நாட்டுக்கு நன்மை செய்ய யாகம் செய்யவேண்டியதில்லை. உழவர்களோடு சேர்ந்து வயலை உழுங்கள்; தொழிலாளர்களோடு சேர்ந்து வேலை செய்யுங்கள்.

வருமானம் பெருகும்” என்றான். இன்னொரு நாள் ஒருவன் சபைக்கு வந்து, தனது பகைவனின் மனைவியைப் பற்றிச் சொன்னான்; “மன்னா, எனது பக்கத்து வீட்டுக்காரனின் மனைவி மிகுந்த அழகி. அவளைப்போல அழகான ஒரு பெண் இவ்வுலகில் இல்லை. அவளை மன்னான நீங்கள் பார்க்கவேண்டும்” என்றான். உடனே மன்னன் அவளைக் கைதுசெய்து அந்தப்புரத்திற்குக் கொண்டுவருமாறு கட்டளையிட்டான்” மன்னா, அசுரசம்பத்துள்ளவர்களை அழித்துத் தர்மத்தைக் காக்கவேண்டும் என்பதை இன்னும் நீ உணராமல் இருப்பது எனக்குக் கவலையைத் தருகிறது” என்றார் குரு.

அஸ்த்யமப்ரதிஷ்டம் தே ஜகதாஹூரநீச்வரம் ட
 அபரஸ்பரஸம்பூதம் கிமன்யத்காமஹைதுகம் ட ட 8
 உலகம் உண்மையில்லாதது; தர்மநிலை இல்லாதது; கடவுள் இல்லாதது; கர்மத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டதால் ஆண் பெண் இணக்கத்திலானது அன்றி வேறென்ன இருக்கிறது என்று அசுர சம்பத்தினர் கூறுவர். 8.

“மன்னா, அசுரசம்பத்துடையவர்கள் உலகம் சத்தியமில்லாதது என்றும், தர்மநிலை இல்லாதது என்றும், கடவுள் இல்லாதது என்றும் எண்ணி ஆண்கள், பெண்களுடனும் பெண்கள் ஆண்களுடனும் கூடி மகிழ்வது தான் உலகம் என்றும் நினைக்கின்றனர். அதுதான் பேரின்பம் என்றும் நினைக்கின்றனர். மன்னா, வல்லவனும் அவனது சகாக்களும்,

அழகான பெண்களைக் கடத்தி வந்து
 பலாத்காரப்படுத்துகின்றனர். நாட்டில் விபச்சாரம்
 அதிகரித்துவிட்டது. கணவனைத் தெய்வமாக மதிக்க
 வேண்டிய கற்புள்ள மகளிர் காசுக்காகப் பல ஆண்களுடன்
 கூடி மகிழ்கின்றனர். மன்னா, நமது நாட்டில் பெரும் வணிகனான
 சாரங்கன் என்பவன் பெண் பித்துப்பிடித்தவன். பலமுறை அவன்
 பெண்களுக்குத் துன்பங்கொடுத்ததாகப் புகாரிட்ட போது
 அவனைத் தாங்கள் சிறையில் அடைத்தீர்கள். இப்பொழுது
 அவன் விடுதலை செய்யப்பட்டுவிட்டான். அவன் இப்பொழுது
 பெண்களை அயல்நாடுகளுக்குத் தொழிலுக்கென அழைத்துச்
 சென்று, விபச்சாரத்தில் ஈடுபடுத்துகிறான். அதற்காக
 வல்லவனுக்குப் பொன்னும் மணியும் கொடுக்கிறான். இது
 தீமையானது என்று வல்லவனும் அவனுடன் கூட
 உள்ளவர்களும் அறியவில்லை. இதை நீயும் நல்லதென்று
 நினைக்கிறாயா..? மன்னா, கடலூர் மன்னன் இன்பம்
 அனுபவிப்பதையே குறிக்கோளாகக் கொண்ட ஆடம்பரப் பிரியன்.
 அவன் உலகம் மாயத் தோற்றத்தை உடையது. இன்றிருப்போர்
 நாளையிருக்க மாட்டார்கள். பொன், பொருள், காணி பூமி,
 பணம் பதவிகளால் பெறும் இன்பம் தான் இன்பம். அழகான
 பெண்களிடம் பெறும் இன்பம் பேரின்பம் என்று கூறி தன்னால்
 முடிந்தளவு இன்பங்களை அனுபவித்தான். அவன் இரவு
 பகலாகப் பெண்களுடன் குதூகலித்திருக்கையில் தளபதி
 அவனுடன் குதூகலித்த ஒரு பெண்ணின் துணையோடு
 அவனைக் கொன்று நாட்டைக் கைப்பற்றினான். உலகம்
 உண்மையில்லாதது; தர்மம் இல்லாதது; கர்மத்தை

ஆதாரமாகக் கொண்டு ஆண் பெண் உறவு தான் இன்பம் என்று நினைத்த கடலூர் மன்னனை, தர்மம் உண்மையானது; கர்மத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு உலகம் இயங்கினாலும் பகவான் தான் உண்மையானவர். அவரது அடியை அடைவது உண்மையான இன்பம் என்று உணரக்கூடிய தளபதி கடலூரில் இருந்தமையால் தர்மம் காக்கப்பட்டது. ஆனால் எமது தளபதி வல்லவனுடன் சேர்ந்து செயற்படுவதால் தர்மத்தைக் காக்கவேண்டிய பொறுப்பு உன்னிடம் தான் உண்டு என்பதை நீ உணரல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

ஏதாம் த்ருஷ்டிமவஷ்டப்ய நஷ்டாத்மானோளல்புத்தய: L

ப்ரவந்த்யுக்ரகர்மாண: 'யாய ஜகதோளஹிதா: LL 9

அற்பபுத்தியுள்ளவர்கள் இக்கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து ஆத்ம நஷ்டம் அடைந்தவர்களாக, கொடிய செயல்களைச் செய்பவர்களாக, உலகின் பகைவர்களாக, அதன் அழிவுக்கென்றே தோன்றியிருக்கிறார்கள்.

“மன்னா, அசுரசம்பத்துள்ள அற்பபுத்தியுள்ளவர்கள் தாம் செய்யும் செயல்கள் மூலம் தாமே துன்பத்தை அடைகிறார்கள். அவர்கள் கொடுமைகள் பலவற்றைச் செய்வதால் அரசனினதும், மக்களினதும் எதிரிகளாய் மாறுவர். மன்னா, வேலூர் மன்னன் தளபதியைச் சிரச்சேதம் செய்தான். இருந்தும் நாட்டில் கலகம் அடங்கவில்லை. அதற்குக் காரணமாக ஒரு புலவன் இருந்தான். ஒருமுறை அப்புலவன் வேலூர் அரசசபைக்கு வந்து அரசனைப் புகழ்ந்து பாடினான். அரசன் அதைப் பெரிதாக எடுக்கவில்லை.

அது புலவனுக்கு அவமானமாக இருந்தது. புலவன் தளபதியோடு சேர்ந்து பல தீயசெயல்களில் ஈடுபட்டு வந்தான். மன்னா, அசுர சம்பத்து உடையவர்கள் கொடிய செயல்களைப் புரிபவர்களாகவும் உலகின் பகைவர்களாகவும் இருப்பார்கள். அவர்கள் மிகுந்த மகிழ்வுடனேயே தீமைகளைச் செய்வார்கள். மன்னா, அந்தப் புலவன் தான் தான் அரசன் என்ற நினைப்போடு மக்களைத் தண்டித்தான். அவர்களின் பொருட்களைத் தளபதியுடன் சேர்ந்து கொள்ளையிட்டான். ஒரு நாள் மன்னரின் நண்பனான வணிகனின் மகளைக் கடத்திச் சென்று விட்டான். வணிகன் அவனுக்குப் பெருந்தொகையான பொருட்களைக் கொடுத்துத் தனது மகளை மீட்டான். பொருள் கொடுத்த பின்பும் பலநாட்கழித்தே அவன் வணிகனது மகளை வணிகனிடம் ஒப்படைத்தான். வணிகனிடம் வந்த அவனது மகள் அன்றே தற்கொலை செய்துகொண்டாள். புலவரைப் போலவே வல்லவனும் உனது ஆதரவாளர்களைத் தண்டிக்கிறான். அதனால் மனம் குழம்பியுள்ள நாட்டு மக்களின் துன்பத்தை நீ போக்குதல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

காமமாசிரித்ய துஷ்பூரம் தம்பமானமதான்விதா: L

மோஹாத் க்ருஹீத்வாளஸத்க்ராஹான் ப்ரவர்தந்தேளசசிவ்ரதா: LL

10

அசுர சம்பத்துடையவர்கள் திருப்திப்படாத நெடுங்காமம் கொண்டவர்களாய், ஆடம்பரமும், பெருமையும், மதமும் பொருந்தியவர்களாய், மயக்கத்துடன் கெட்ட

எண்ணங்களைக் கிரகித்துத் தீயதீர்மானங்களுடன் தொழில்
புரிகின்றனர். 10

“மன்னா, அசுர சம்பத்துடையவர்கள் ஒருபோதும்
காமத்தில் திருப்பதியடைவதில்லை. தமது ஆசைகளைப்
பூர்த்தி செய்வதற்காக ஆடம்பரமும் பெருமையும்
கொண்டவர்களாகவே இருப்பார்கள். செருக்கால் உண்டாகும்
மதம் இவர்களுக்குண்டு. எந்த வேளையிலும் கெட்ட
எண்ணங்களுடனும் எதிர்பார்ப்புக்களுடனும் தொழில்
புரிகின்றனர். இவர்கள் திருந்தமாட்டார்கள். மன்னா,
அண்மையில் எமது நாட்டில் ஒரு கொடூரம் நடந்தது.
வல்லவனின் கையாட்கள் நாட்டுக்குட் சென்று அழகிய
பெண்களின் விபரத்தைத் திரட்டி மன்னனுக்குக் கொடுத்தார்கள்.
ஒருமுறை பெண்தேடச் சென்றவன், தனது பகைவனின் மனைவி
பேரழகி என்று சொல்லி அவளது அங்க அழகுகளை
வல்லவனுக்கு வர்ணித்தான். அதனால் மோகமுற்ற வல்லவன்
அவளது கணவனைக் கொன்றுவிட்டு அவளைக் கைதுசெய்து
வரும்படி கட்டளையிட்டான். ஏவலாட்கள் கணவனைக்
கொன்றுவிட்டு அப்பெண்ணைக் கைதுசெய்து வந்து
வல்லவனிடம் ஒப்படைத்தனர். அவன் சிலநாட்கள் அவளோடு
கூடியிருந்துவிட்டு அவளையும் கொன்றுவிட்டான். மன்னா,
நிறைவேறாத நெடுங்காமம் கொண்டு மதம்பிடித்த
யானையைப்போல அட்டகாசம் செய்யும் வல்லவனையும்
அவனது கூட்டத்தினையும் அழித்து நாட்டைக் காப்பற்ற
வேண்டியவன் நீ என்பதை மறந்துவிடாதே” என்றார் குரு.

சிந்தாமபரிமேயாம் ச ப்ரலயாந்தாமுபாச்சரிதா: ட

காமோபபோகபரமா ஏதாவதிதி நிஸ்சிதா: டட 11

மரணமடையும் வரையும் அளவு கடந்த
கவலைகளை உடையவர்களாக, காம நுகர்ச்சிதான்
மற்றெல்லாவற்றுள்ளும் மேலானது எனக்கருதி, அதைவிட
வறெதுவும் இல்லையென்று தீர்மானம் செய்து; 11.

ஆசாபாசசதைர்பத்தா: காமக்ரோதபராயணா: ட

ஈஹந்தே காமபோகார்த்தமன்யாயேனார்த்தஸஞ்சயான் டட 12

நூற்றுக் கணக்காண ஆசை என்ற கயிறுகளால்
பின்னப்பட்டு, காம குரோத வசப்பட்டவர்களாய். காமபோகத்தின்
பொருட்டுச் செல்வக்குவியல்களைத் தேட முயல்கின்றனர். 12

“மன்னா, ஆசைகள்தான் மனிதனுக்குப்
பிறப்பைக் கொடுக்கின்றது. இவ்ஆசை மரணத்தோடு
முடிவதில்லை. ஆசை காரணமாகப் பிறப்பெடுக்கும் ஆன்மா
திரும்பத்திரும்பக் கவலைப்பட்டுத் தனது கர்ம வினைகளை
முடிவுக்குக் கொண்டுவர முடியாது கலங்கும். கொடிய
துன்பங்களை மிகுதியாக அனுபவித்தாலும் லௌகிகர்களுக்குப்
புத்திவராது. கள்ளைக்குடிப்பவன் மதிமயங்கியபின்பும் அதைக்
குடிப்பான். அதனால் பட்ட துன்பங்களை நினைத்துப்பாராது
மீண்டும் மீண்டும் குடிப்பான். மனைவி இறந்தால் மறுமணம்
செய்வான். தாய், தந்தையர், பிள்ளைகள் இறந்தால் சில
நாட்களுக்குக் கவலைப்படுவான். பின் எல்லாவற்றையும் மறந்து

விடுவான். மன்னா, கல்லாறு என்ற நாட்டில் சங்கரன் என்றொரு குடும்பஸ்தன் இருந்தான். அவன் பிறந்ததும் தந்தை இறந்துவிட்டார். தாய் கூலிவேலை செய்து அவனைக் கற்பித்தாள். அவன் கற்றுத் தேர்ந்து உத்தியோகத்தனானான். பணக்காரக் குடும்பத்தில் திருமணம் செய்தான். அவள் நல்ல அழகி. இருந்த போதும் அவனுக்கு இன்னொரு பெண்ணுடன் தொடர்பு ஏற்பட்டது. அவனது மகள் புத்தகம் வாங்கப் பணம் கேட்டாள். தாயார் நோயால் அவதிப்பட்டார். அவருக்கு மருந்து வாங்க அவன் பணம் கொடுக்கவில்லை. ஆனால் தான் வைப்பாட்டியாக வைத்திருக்கும் பெண்ணுக்கு நகைகள் வாங்கிக் கொடுத்தான். காமநுகர்ச்சிதான் அசுர சம்பத்துடையவர்களுக்குக் கேட்டைக் கொடுக்கின்றது. நீ தெய்வ சம்பத்துள்ளவன் அதனால் கடமையைச் செய்” என்றார் குரு.

இதமத்ய மயா லப்தமிதம் ப்ராப்ஸ்யே மனோரதம் ட

இதமஸ்தீதமபி மே பவிஷ்யதி புனர்தனம் டட 13

இன்று இது என்னால் செய்யப்பட்டது; எனது விருப்பத்தை நான் நிறைவேற்றுவேன்; இது என்னிடம் இருக்கிறது; மேலும் எனக்குச் செல்வம் வந்து சேரும்; 13.

“மன்னா, செய்யப்படும் காரியங்கள் யாவற்றிற்கும் கருத்தா, தான் என்று எண்ணுபவன் தோல்வியடைந்து தீராத கவலைக்குட்பட்டு வாழ்நாள் முழுவதும் துன்பப்படுவான். அகங்காரத்துடன் செய்யப்படும் செயல்கள்

யாவும் தோல்வியிலேயே முடிவடைகின்றன. பகவானின் செயல் என்று நினைப்பவன், தான் தோல்வியடைவதாக நினையாது அது பகவானின் விருப்பம் என்று நினைக்கிறான். வேலூர் மன்னன் பெரும்பாலான வேலைத்திட்டங்களை அதற்கென நியமிக்கப்படும் மேலாளர்களின் பொறுப்பிலேயே விடுவான். நீர்ப்பாசனத்திற்குப் பொறுப்பாக இருந்த மகேஸ்வரன் என்ற மேலாளன் தான் தான் விவசாயத்திற்குப் பொறுப்பானவன் என்று எல்லோரிடமும் சொல்வான். மக்கள் நீர்ப்பாய்ச்சுவதில் உள்ள சிரமங்களை, ஒழுங்கு முறைகளை மகேஸ்வரனிடம் கூறி நிவர்த்தி பெறுவர். மகேஸ்வரனது கர்வத்தை அடக்க நினைத்த முதலமைச்சர் குளத்திலிருந்து நீரைத் திறந்துவிடவேண்டாம் என்று கட்டளையிட்டார். அதனால் விவசாயிகள் மன்னனிடம் சென்றனர். மன்னா, எந்தச் செயலுக்கும் பகவானே பொறுப்பாவார். அதனால் நீ உனது கடமையைச் செய். கர்மம் உனக்குரியது. பயன் பகவானுக்குரியது” என்றார் குரு.

அஸௌ மயா ஹத: சத்ருஹ்னிஷ்யே சாபரானபி ட
 ஈச்வரோஹ்மஹம் போகீ ஸித்தோளஹம் பலவான் ஸுகீ டட
 அந்தப் பகைவன் என்னால் கொல்லப்பட்டான்;
 மற்றவர்களையும் கொல்வேன்; நான் ஆளுபவன்; போகத்தை
 அனுபவிப்பவன்; காரிய சித்தன்; வலிமை உள்ளவன்;
 இன்புறுபவன்; 14

“மன்னா, எல்லோரும் என்றோ
 கொல்லப்படுபவர்கள் என்ற நினைப்பில்லாது நான் தான்

அவனைக் கொன்றேன் என்பதோ, நான் அவனைக் கொன்றால் பழியும் பாவமும் சூழும் என்பதோ அரசாக்கில்லை. விவசாயி பயிரைக் காப்பாற்றக் களைகளை எடுப்பது போல அரசன் நாட்டைக் காப்பாற்றத் தீயவர்களை ஒழித்தல் வேண்டும். அத்துடன் நீ நாட்டை ஆள்வதாக நினைக்காதே. போகங்களை அனுபவிப்பவன் என்றும் நினைக்காதே; உன்னால் தான் காரியங்கள் நடைபெறுகின்றனவென்றும்; நீ தான் வலிமையுள்ளவன் என்றும் நினைக்காதே. உனக்கு மேலே ஒருவன் இருக்கிறான் என்று நினை. மன்னா, கடம்பமலை என்ற காட்டிலே ஒரு சிங்கம் வாழ்ந்தது. அது காட்டில் உள்ள விலங்குகள் அனைத்தையும் கொன்று குவித்தது. அதனால் மிருக இனங்கள் அழிந்து வருவதைக் கண்ட அந்நாட்டரசன் சிங்கத்தைப் பிடித்துக் கூட்டில் அடைத்து உணவு கொடுக்குமாறு கட்டளையிட்டான். கூட்டில் அடைக்கப்பட்ட சிங்கத்தை ஏனைய மிருகங்கள் கேலி செய்தன. எனவே பகவானைத் தவிர பலவான், அறிஞன், வீரன் என்று யாரும் இல்லை. இதை நீ உணரல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

ஆய்யோளபிஜனவானஸ்மி கோளன்யோளஸ்தி ஸத்ருசோ மயா
L

ய்யே தாஸ்யாமி மோதிஷ்ய இத்யக்ஞானவிமோஹிதா: டட 15

செல்வம் படைத்த உயர்குலத்தவன் நான்;
எனக்கு நிகரானவன் வேறு யாருமில்லை; யாகம் செய்வேன்;

தானம் கொடுப்பேன்; மகிழ்வாயிருப்பேன் என்று அக்ஞானத்தில் மயங்குவார்கள்;

15

“மன்னா, பகவானை உள்ளன்போடு நேசிப்பவன் தான் உயர் குலத்தவன். வேலூரில் ஓர் அந்தணர் இருந்தார். அவர் தினமும் பகவானுக்குப் பலவித உணவுகள் படைப்பார். அவரது பசுக்களைப் பராமரிப்பவன் பசுக்களைப் பகவானாக நினைத்துக் தொழுவான். அந்தணர், தான் செய்யும் பூசைகளைப் பற்றியும், தான் கொடுக்கும் தானங்களைப் பற்றியும் உயர்வாகக் கதைப்பார். வேலைக்காரன் ஒருநாள் தான் பகவானைப் பார்த்ததாக அந்தணனுக்குச் சொன்னான். அந்தணர் அவனைக் கேலி செய்தார். ஒரு நாள் பசுக்கள் மேய்க்கும் இடத்தில் பகவான் அவனோடு இருந்து புல்லாங்குழல் வாசித்துக்கொண்டிருப்பதை அந்தணன் கண்டான். வேலைக்காரனை விசாரித்தார். அவன் தினமும் பகவான் தனக்கருகில் இருந்து புல்லாங்குழல் வாசிப்பதாகச் சொன்னான். அந்தணன் தனது தவறை உணர்ந்தான். மன்னா, நீயும் அந்தணனைப்போல அக்ஞானத்தில் மயங்கியுள்ளாய்” என்றார் குரு.

அனேகசித்தவிப்ராந்தா மோஹஜாலஸமாவ்ருதா: ட

ப்ரஸக்தா: காமபோகேஷ் பதந்தி நரகேளசசௌ டட 16

பல எண்ணங்களால் குழப்பமடைந்தவர்கள்; மோக வலையால் மூடப்பெற்றவர்கள்; காமபோகங்களில் பற்றுடையவர்கள் பாழ்நரகத்தில் வீழ்கின்றனர். 16.

“மன்னா, ஒருவனின் எண்ணப்படி தான் அவனது செயல்கள் இடம்பெறும். நன்மை செய்பவர்களுக்கு உலகம் சொர்க்கமாகக் காணப்படும். தீமை செய்பவர்களுக்கு உலகம் நரகமாகக் காணப்படும். மன்னா, வேலூர் மன்னன் எப்பொழுதும் தனது நாட்டு மக்களுக்கு நன்மை செய்து வந்தான். அவர்கள் எதற்கும் கஷ்டப்பட்டதில்லை. எதையும் முன்கூட்டியே தீர்மானித்து அதற்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் செய்து முடித்துவிடுவான். ஏரூர் மன்னன் அப்படியானவன் அல்லன். அவன் மக்களின் வாழ்வுடன் தொடர்பற்றவனாகக் காணப்படுவான். மக்கள் பசியால் வாடுவர். அங்கு விதைக்க விதைநெல் கூட இராது. அதனால் ஏரூர் மக்கள் இடம்பெயர்ந்து வந்து வேலூரில் வாழ்ந்தனர். மன்னா, பறவைகள் மிருகங்கள் கூட உணவில்லாவிட்டால் உணவுள்ள இடங்களுக்கு இடம் பெயர்ந்துவிடும். மக்கள் தமது தேவைகள் அனைத்தையும் பூர்த்தி செய்து ஒரு நாட்டில் வாழ்ந்தால் அந்த நாடுதான் சுவர்க்கம். மக்கள் துன்பத்துடன் வாழ்ந்ததால், அந்த நாடு பாழ் நகரம். இப்பொழுது எமது நாட்டு மக்கள் பாழ் நகரத்தில் வாழ்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இன்பமளிக்க வேண்டியவன் நீ” என்றார் குரு.

ஆத்மஸம்பாவிதா: ஸ்தப்தா தனமானமதான்விதா: ட

யஜந்தே நாமயக்ஞைஸ்தே தம்பேனாவிதிபூர்வகம் டட 17

தற்புகழ்ச்சி உடையவர்கள், வணங்காதவர்கள், செல்வச்செருக்கும் மதமும் உடையவர்கள் பெயரளவில் யாகத்தை ஆடம்பரத்திற்காகச் செய்கின்றனர். 17.

“மன்னா, எச் செயலையும் தற்புகழ்ச்சிக்காகச் செய்தல் கூடாது. சிலர் தற்புகழ்ச்சிக்காகவே யாகங்களைச் செய்கின்றனர். தக்கன் யாகம் செய்தது தற்புகழ்ச்சிக்காகத் தான். வணக்கமில்லாமல் செல்வச் செருக்கும், மமதையும் கொண்ட தக்கன் முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவனை மதியாது யாகம் செய்தான். அதனால் அவன் மரணமடைந்தான். ஆடம்பரத்திற்காகவோ தற்புகழ்ச்சிக்காகவோ யாகமான தர்மயுத்தத்தைச் செய்தலாகாது என்பதை நினைவில் நிறுத்தினாயேயானால் உனக்குத் தடுமாற்றம் உண்டாகாது. மன்னா, கடம்பன் என்ற அசுரன் இந்திரப் பதவி பெறுவதற்காகப் பெரும் யாகம் ஒன்றைச் செய்தான். ஆயிரம் பிராமணர்களும், ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட முனிவர்களும் உலகிலுள்ள அரசர்களும், தேவர்களும் அவ்யாகத்தில் கலந்து கொண்டனர். இவர்கள் எல்லோரும் பயம் காரணமாகவே கலந்து கொண்டனர். அந்தணர்களின் முன்னால் செருக்குடனும் அகபாவத்துடனுமிருந்த கடம்பன் அவர்களுக்கு யாகம் எப்படிச் செய்யவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டுக் கொண்டிருந்தான். அந்தணர்கள் பயம்பீதியால் மந்திரங்களைப் பிழையாக உச்சரித்தனர். அதனால் யாககுண்டத்திலிருந்து தோன்றிய பூதம் சினமுற்றுக் கடம்பனைக் கொன்றது. மன்னா வல்லவன் தற்புகழ்ச்சியுடனும் செல்வச் செருக்குடனும் மதத்துடனும்

காரியமாற்றுகிறான். அக்காரியங்களே அவனைக் கொன்றுவிடும். அதனால் நீ தான் அவனைக் கொல்வதாக எண்ணாதே” என்றார் குரு.

அஹங்காரம் பலம்தர்பம் காமம் க்ரோதம் ச ஸம்சரிதா 1

மாமாத்மபரதேஹேஷுப்பிரத் விஷந்தோளப்யஸ்யகா 11 18

அகங்காரம், பலம், இறுமாப்பு, காமம், குரோதம் உடையவர்கள் தங்கள் தேகத்திலும் பிறரது தேகத்திலும் வீற்றிருக்கும் என்னை வெறுத்து அவமதிக்கின்றனர்.

“மன்னா, அசுர இயல்புடையவர்கள் தமக்குள் இல்லாதவற்றைத் தாம் கொண்டுள்ளதாக நினைத்து அகங்காரம் கொள்கின்றனர்; இறுமாப்படைகின்றனர்; காமகுரோத வசப்படுகின்றனர். இதன் மூலம் அவர்கள் பகவானை நிந்திக்கின்றனர். இது அவர்கள் தம்மைத் தாமே தாழ்த்திக்கொள்ளும் செயலாகும். மன்னா, கல்லாறு மன்னன் ஒரு யாகம் செய்தான். மிகப்பெரிய யாகம் அது. யாகத்தன்று ஒரு சாது யாகசாலைக்கு வந்தார். அவரின் உருவம் அருவருக்கத் தக்கதாக இருந்தமையால் அரசன் அவரை யாகசாலைக்குள் செல்ல அனுமதிக்கவில்லை. அவருக்கு அவிப்பாகமும் வழங்கவில்லை. சாது யாககுண்டத்தில் எரியும் அக்கினியைத் தனது சக்தியால் அணைத்தார். பிராமணர்கள் திரும்பத் திரும்ப மூட்டிய போதும் அக்கினி அணைந்து கொண்டிருந்தது. யாகத்திற்கு வந்திருந்தோர் திகைத்தனர். முனிவர் ஒருவர் அக்கினி பகவானை மனமுருகித்

தொழுதுவிட்டு அக்கினியை மூட்டினார். அது பிரகாசித்து எரிந்தது. மன்னன் சொன்னான்; “ஒவ்வொரு செயலின் போதும் விபத்துப் போல ஒவ்வொரு சம்பவம் நடைபெறும். பிராமணர்கள் ஒழுங்காக நெய்விடவில்லை. அது கெட்ட சகுனமல்ல. இதே போல ஆடம்பரமாக யாரும் இதுவரை யாகம் செய்ததில்லை” என்றான் திமிராக.

“மன்னா, யாகத்திற்கோ விருந்திற்கோ நாம் யாரையாவது அழைத்தால் அவருள் பகவான் குடியிருக்கிறார் என்பதை மறத்தலாகாது. ஒவ்வொரு உயிருள்ளும் பகவான் சமமாக இருக்கிறார். ஒருவன் பிறரை அவமதித்தால் அது பகவானை அவமதித்ததாகும். தன்னுள்ளும் பகவான் குடியிருக்கிறார் என்பதை உணராதவன் அகம்பாவமும் மதமும் திமிரும் உள்ளவனாவான். அதனால் அவன் தன்னையும் தன்னுள் குடியிருக்கும் பகவானையும் அவமதிப்பவனாவான். மன்னா, உன்னை நேசி. அப்படி நேசித்தால் தான் உன்னுள் இருக்கும் பகவானை நேசிப்பாய். தன்னை நேசிப்பவன் பிறரின் துன்பங்களைக் கண்டு சகிக்கமாட்டான்” என்றார் குரு.

தானஹம் த்விஷத: க்ரூரான் ஸம்ஸாரேஷு நராதமான் L

ஶீபாம்யஜஸ்ரமசுபானாஸுஶ்வேவ யோனிஷு LL 19

துவேஷுமுடையவர்களை, கொடியவர்களை, கடையவர்களை, இழிந்தவர்களை பிறந்து இறந்து உழலும் துன்ப உலகில் அசுரப் பிறவியிலேயே திரும்பத் திரும்ப நான் தள்ளுகிறேன். 19

“மன்னா, செயல்கள் தான் பிறவிகளை உண்டாக்குகிறது. தீய செயல்கள் செய்யச் செய்யப் பிறவிகள் அதிகரிக்கும். மன்னா, தீயதைச் செய்வதை விட நன்மையானவற்றைச் செய்யாமல் விடுவதும் தீதானது. முக்குணங்களால் உருவான நான்கு வர்ணத்தினருக்கும் பகவானால் கடமைகள் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றைச் சரிவரச் செய்யாதவன் திரும்பத் திரும்பப் பிறந்து இறந்து துன்பங்களை அனுபவிப்பான். மற்றவர்கள் மீது துவேஷமுள்ளோர் அவர்களுக்குள்ளே இருக்கும் பகவானையும் தூஷிக்கிறார்கள். மற்றவர்களுக்குக் கொடுமை செய்வோர் பகவானுக்குக் கொடுமை செய்கின்றனர். கயவர்கள் மற்றவர்களுக்கு எதுவும் கொடுக்க மாட்டார்கள். ஏழைகளின் வயிறு நிரம்பினால் பகவானின் வயிறும் நிரம்பும் என்பார்கள். தமது கடமையைச் சரிவரச் செய்யாதோர் இழிந்தவர்களாவார். இவர்கள் தீமைகள் செய்வதால் திரும்பத் திரும்ப அசுரப் பிறவிகள் எடுக்கிறார்கள்”

“மன்னா, கல்லாறு மன்னன் அவமதித்த அந்த அந்தணர் பருத்திமலையைச் சேர்ந்தவர். பெரும் முனிவர் அவர். அவரைக் கல்லாறுக்குச் செல்லுமாறு பருத்திமலை அரசன் தான் வற்புறுத்தி அனுப்பினான். அவர் அவமதிக்கப்பட்டதை, தான் அவமதிக்கப்பட்டதென நினைத்த பருத்திமலை அரசன் கல்லாறு நாட்டின் மீது போர் தொடுத்து, கல்லாறு மன்னனைக் கைது செய்து சிறையில் அடைத்தான். இழிந்தவர்கள் எப்பொழுதும் அசுர உலகின் துன்பப்படுவார்கள். மன்னா, அரசன் மற்றவர்களை மதித்தல் வேண்டும். நீ மக்கள் படும்

துயரைப் போக்காவிட்டால் துன்பம் நிறைந்த அசுரப் பிறவியிலேயே திரும்பத் திரும்பப் பிறப்பாய்” என்றார் குரு.

ஆஸூரீம் யோனிமாபன்னா மூடா ஜன்மனி ஜன்மனி ட
மாமப்ராப்யைவ கௌந்தேய ததோ யாந்த்யதமாம் கதிம் ட ட
குந்தியின் மகனே, மூடர்கள் ஒவ்வொரு
பிறவிகளிலும் அசுர யோனிகளில் தோன்றி என்னை
அடையாமல் முன்பு இருந்ததை விடக் கீழான கதியையே
அடைகின்றனர். 20.

“மன்னா, தீமையைச் செய்பவன் தொடர்ந்து
அசுர சம்பத்துடையவனாகவே பிறக்கிறான். அவனது செயல்கள்
நல்லனவாக இருக்காமையால் மேலும் மேலும் கீழ்மை
நிலையையே அடைகிறான். சிறையில் அடைக்கப்பட்ட கல்லாறு
மன்னன் வீரர்களுடன் திமிருடன் நடந்து கொள்வான். அதனால்
அவனுக்கு வீரர்கள் நேரத்திற்கு உணவு, தண்ணீர்
முதலியவற்றைக் கொடுக்க மாட்டார்கள். சில சமயங்களில்
தாகத்தினாலும் பசியினாலும் அவன் மயக்கமடைந்துவிடுவான்.
மன்னா, தீமை செய்பவர்கள் இப்பிறவியில் மட்டுமல்ல
தொடர்ந்து வரும் பிறவிகளிலும் துன்பத்தைத் தான்
அனுபவிப்பார்கள். அசுர யோனிகளில் பிறந்து மேலும் மேலும்
கீழ் நிலையை அடைவார்கள். அரசனான நீ உனது
கடமைகளைச் செய்தல் வேண்டும். தீமை செய்வதை விடத்
தீமை செய்பவர்களைத் தண்டிக்காத நீ தான் பெரும்
குற்றவாளி என்பதைமறவாதே” என்றார் குரு.

த்ரிவிதம் நரகஸ்யேதம் த்வாரம் நாசனமாத்மன: ட

காம:க்ரோதஸ்ததா லோபஸ்தஸ்மாதேதத் த்ரயம் த்யஜேத் டட 21

காமம், குரோதம், லோபம் ஆகிய மூன்று வாயில்களை உடையது நரகம். இவை மூன்றும் ஜீவனைக் கெடுக்கும் தன்மையை உடையன. ஆகையால் இம் மூன்றையும் துறத்தல் வேண்டும். 21.

“மன்னா, காமம், குரோதம், லோபம் ஆகிய குற்றங்களால் அசுரக்குணம் வளர்கிறது. லோபம் என்பது மற்றவர்களுக்குப் பொருட்களை ஈயாமல் தனக்கெனச் சேகரிப்பதாகும். இவற்றைத் துறந்தால் தான் ஆத்ம ஈடேற்றம் உண்டாகும். மன்னா, வல்லவன் காமஇச்சை கொண்டவன். பெண்களை இம்சிப்பவன். அத்துடன் மக்களை வருத்தி வரிகளை அறவிடும் லோபக் குணம் உள்ளவன். சில நாட்களுக்கு முன் அரச சபைக்குப் புலவர் ஒருவர் வந்திருந்தார். வல்லவன் அவர் பொருளை விரும்பித்தான் அரச சபைக்கு வந்ததாக நினைத்துத் தன்னைப் புகழ்ந்து பாடுமாறு கூறினான்.

“மக்கள் படும் துன்பம் மன்னா

மரணத்திலும் மேலான தென்று

நாடாளும் உந்தனுக்கு நயமுடன்

எடுத்துரைத்து பசிநீக்கி

பண்புடனே வாழவையென்று பகரவே நான்

வந்தேன்.

காமமும் குரோதமும் லோபமுமின்றி
நீ வாழவேண்டும் வையகத்தில்” என்று
பாடினார் புலவர். உடனே வல்லவன் புலவரைச் சிறையில்
அடைத்துவிட்டான்.

“மன்னா, நாட்டு மக்களிற் பலர் இப்பொழுது
சிறையில் வாடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு உணவு கூடப்
போதியளவு வழங்கப்படுவதில்லை. அதை நீ நீக்க வேண்டும்”
என்றார் குரு.

ஏதைவிழுத்த: கௌந்தேய தமோத்வாரைஸ்திரிபிர்நர: 1

ஆசரத்யாத்மன: ச்ரேயஸ்ததோ யாதி பராம் கதிம் டட 22

அர்ச்சுனா, இம் மூன்று நரக
வாயில்களிலிருந்தும் விடுபட்ட மனிதன் தனக்கு நலன்
செய்கிறான். அதனால் அவன் மோட்சத்தை அடைகிறான். 22.

“மன்னா, மனிதர்களுக்குக் கேடு செய்பவற்றுள்
தலையானது காமம். இந்தக்காமம் ஞானியின் மனத்துள்
அணுவளவு இருந்தாலும் சந்தர்ப்பமேற்படும்போது விருட்சமாக
வளர்ந்துவிடும். வேலூரில் ஒரு தவசி இருந்தார். அவக்கு
எண்பது வயது. அவரைக் குருவாக நினைத்து அழகிய
பதினாறு வயது நிரம்பிய ஒரு பெண் தினமும் வந்து
வணங்குவாள். ஒருநாள் குரு அவளின் அழகில் மோகம்
கொண்டு அவளைக் கட்டியணைத்தார். அந்தப் பெண்
அதிர்ச்சிக்குள்ளானாள். ஒரு கணத்தில் நிலைமையை
உணர்ந்த குரு தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு

சமாளித்துவிட்டார். வேலூர் மன்னனின் ஆட்சிக்குட்பட்ட பல நாடுகள் இருந்தன. அதில் ஒன்று சுந்தரபுரி. வேலூர் மன்னன் சிற்றரசர் மீது தனது ஆட்சி உரிமையைக் காட்டுவதில்லை. திறையும் பெற்றதில்லை. இருந்தும் சுந்தரபுரியின் சிற்றரசன் குரோதம் கொண்டு தனக்கு அருகில் இருக்கும் சாமபுரி என்ற நாட்டின் சிற்றரசனோடு சேர்ந்து வேலூருக்கு எதிராகச் சதி செய்தான். இதை அறிந்து வேலூர் மன்னன் சுந்தரபுரி மன்னனை அழைத்துச் சாமபுரியைக் கைப்பற்றுமாறு கூறினான். தேவையில்லாமல் குரோதத்தை வளர்த்த சாமபுரி மன்னன் கொல்லப்பட்டான். அதுபோல வேலூரில் நந்திவர்மன் என்ற பிராமணன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் வேதமோதுவான்; பில்லி, சூனியம் அகற்றுவான்; சோதிடம் சொல்வான். மக்கள் அவன் மீது நம்பிக்கை வைத்திருந்தனர். பகவானுக்கு அர்ச்சிக்கும் பிரசாதத்தையும் மக்கள் கொடுக்கும் பழவகைகளையும் உண்டு அவனும் அவனது குடும்பத்தினரும் வாழ்ந்து வந்தனர். உணவுக்குக் கூட அவன் செலவு செய்யமாட்டான். பசியால் அவனும் அவனது குடும்பத்தினரும் இறந்தனர். அவனது வீட்டில் ஏராளமான பொன்னும், மணியும் இருந்தது. அவற்றை மக்கள் எடுத்துச் சென்றனர். மன்னா, அரசன் காமகுரோத லோப குணமின்றி இருத்தல் வேண்டும். அவை பிறரிடமில்லாமலும் பார்த்துக் கொள்ளல் வேண்டும். உனது நாட்டில் காமமும், குரோதமும், லோபமும் தலைவிரித்தாடும்போது நீ பார்த்துக்கொண்டுக்கலாமா...?” என்று கேட்டார் குரு.

ய: சாஸ்த்ரவிதிமுத்ஸ்ருஜ்ய வர்ததே காமகாரத: ட

ந ஸ ஸித்திமவாப்னோதி ந ஸுகம் ந பாரம் கதிம் டட 23

சாஸ்திர விதிமுறைகளை மீறிக் காமவசப்பட்டு
நடப்பவன் எவனோ அவன் பரிபூரணன் ஆகான்; அவன்
சுகமடையமாட்டான்; முத்தியும் அடையமாட்டான். 23.

“மன்னா, வேலூரில் இருந்த அந்தத் தவசிக்கு
அந்த அழகான பெண்ணைக் கட்டியணைத்ததால் உண்டான
சுகம், அவளைக் காணும் போதெல்லாம் தேவைப்பட்டது.
அதனால் அவர் அவளது விரல்களை, தோக்களைத்
தற்செயலாகத் தெடுவது போலத் தொடுவார். அதனால்
அருவருப்படைந்த அந்தப் பெண், ஒருநாள் கைநீட்டி அவரை
அடித்துவிட்டாள். அவர் வேண்டுமென்றே தம்மையும்
தொடுவதாகச் சில பெண்கள் முறையிட்டனர். அதனால்
ஊரவர்கள் அவரை அடித்துத் துரத்திவிட்டனர். சாத்திர,
சம்ரதாயங்களை மீறிக் காமவசப்பட்டு நடப்பவன் எவனோ
அவன் பரிபூரணனாகான்; அவன் எப்பொழுதும் துன்பப்படுவான்.
மோட்சமடையமாட்டான். இது தெரிந்தும் வல்லவன் தனது
காமஇச்சையைத் தீர்க்க முயல்கிறான். இதை நீ
தடுக்காவிட்டால் இக் குற்றங்களை நீயே செய்பவனாவாய்”
என்றார் குரு.

தஸ்மாச்சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே

கார்யாகார்யவ்யவஸ்திதௌ

ட

ஞாத்வா சாஸ்த்ரவிதானோக்தம்

ஆகையால் செய்யத் தகுந்தது எது? செய்யத் தகாதது எது? என்பதைத் தீர்மானிப்பதற்கு சாஸ்திரம் உனக்குப் பிரமாணமாகிறது. இங்கு சாஸ்திரம் அறுதியிட்டுக் கூறுவதை அறிந்து கர்மம் செய்வாயாக. 24.

“மன்னா, வாழ்க்கையின் விதிமுறைகளைச் சாஸ்திரம் என்று சொல்வார்கள். விதிமுறைப்படி அமைவது தான் வாழ்க்கை. இன்பத்திற்குக் காரணம் சாஸ்திரத்தைப் பின்பற்றலே. துன்பத்திற்குக் காரணம் சாஸ்திரத்தை பின்பற்றாமையே. மன்னா, வேலூரில், ஏரூர் மன்னனின் அடியாட்கள் பல கொடுமைகளைச் செய்தார்கள். வேலூர் மன்னன் அவற்றை மன்னித்துக் கொண்டே இருந்தான். தீமை செய்பவர்களுக்கு நன்மை செய்தால் அவர்கள் நாணப்பட்டு தீய செயல்களைச் செய்யாமல் விடுவார்கள் என்று நினைத்தான். ஆனால் தீயவனான ஏரூர் மன்னன் தொடர்ந்து தீமைகளையே செய்து வந்தான். வேலூர் முதலமைச்சர் மன்னனுக்கு விதிமுறைகளை எடுத்துக் கூறினார். அதற்கு அவன் சொன்னான்; “முதலமைச்சரே, தீயவர்கள் திருந்துவதற்கு நாம் சந்தர்ப்பம் அளித்தல் வேண்டும். இந்த ஒருமுறை பொறுப்போம்” அதனால் திருப்திப்படாத முதலமைச்சர் “வேலூர் மன்னன் ஏரூர் மீது படையெடுக்கப் போகிறான்” என்ற வதந்தியைப் பரப்பினார். அதற்குப் பயந்து ஏரூர் மன்னன் தப்பியேடிவிட்டான். மன்னா, இவையெல்லாம் சாஸ்த்திரங்கள். நாம் தேவைக்கேற்றவாறு அவற்றைப் பயன்படுத்த வேண்டும். எந்தத் தர்ம நூலும்

கொடியவனின் கொட்டத்தை அடக்கக்கூடாது என்று
மொழியவில்லை. எனவே அதை உணர்ந்து கர்மம்
செய்யத்தயாராகு” என்றார் குரு.

இதி ஸ்ரீமத்பகவத்கீதாஸு“பநிஷத்ஸு” ப்ரஹ்மவித்யாயாம்
யோகசாஸ்த்ரே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதே
தெய்வாஸுர ஸம்பத் விபாக யோகோ நாம
ஷோடசோளத்யாய:

பதினோழாம் அத்தியாயம்
சிரத்தாத்ரய விபாக யோகம்.

அர்ஜுனன் சொன்னது

யே சாஸ்த்ரவிதிமுத்ஸ்ருஜ்ய யஜந்தே ச்ரத்தயான்விதா: ட
தேஷாம் நிஷ்டா து கா க்ருஷ்ண ஸத்வமாஹோ ரஜஸ்தம: டட
1

கிருஷ்ணா, சாஸ்திர விதியை மீறி, ஆனால்
சிரத்தையோடு கூடியவர்களாய். ஆராதிப்பவர்களுடைய குணம்
எத்தகையது? சத்துவமா..? ரஜசா? அல்லது தமசா?

“குருவே, சிரத்தையுடன் பலர் பகவானை
ஆராதிக்கின்றனர். இவர்களில் பலருக்குச் சாஸ்த்திர விதிகள்
தெரியாது. இப்படிச் செய்பவர்கள் எந்த நிலையை
அடைவார்கள் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமுள்ளது. எனது

நண்பனான பருத்திமலை அரசன் சாஸ்திர விதிகளைப் பேணுவதில்லை. ஆனால் நாட்டு மக்களின் நலன்கருதித்தான் அவன் எக்கருமத்தையும் செய்வான். அவனது நாடு செல்வம் கொளிக்கும் நாடாகவுள்ளது. குருவே ஒரு நாள் பருத்திமலையில் உள்ள பெரியதொரு சிவன் கோயிலில் பெரியதொரு யாகம் நடைபெற்றது. நூற்றுக்கணக்கான பிராமணர்களும் முனிவர்களும் அவ் யாகத்திற்கு வந்திருந்தனர். சுபநேரம் வந்தது. ஆனால் அரசன் வரவில்லை. பிராமணர்கள் முதலமைச்சரை அணுகிச் சுபநேரத்தில் யாகம் தொடங்காவிட்டால் உரிய பலன் கிடையாது என்று கூறினார். முதலமைச்சர் கூறினார்; “அந்தணப் பெரியவர்களே, எமது அரசன் நீதியானவர். ஏதோ ஒரு முக்கிய விடயம் காரணமாகத்தான் அவர் வராதுவிட்டிருக்கிறார். எமக்கெல்லாம் அருள்பவர் எமது மன்னர். அதனால் அவர் வந்த பின்பு தான் யாகத்தைத் தொடங்கலாம்” என்றார். சுபநேரம் கழிந்தது பலமணி நேரத்திற்குப் பின்பு தான் மன்னன் வந்தான். அதன் பின் யாகம் தொடங்கியது. இது போலப் பலவிடயங்கள் அங்கு நடைபெறும்” என்றான் மன்னன்.

ஸ்ரீ பகவான் சொன்னது

த்ரிவிதா பவதி ச்ரத்தா தேஹினாம் ஸா ஸ்வபாவஜா ட

ஸாத்வீகி ராஜஸீ சைவ தாமஸீ சேதி தாம் ச்ருணு டட 2

தேகமெடுத்தவர்களுக்கு இயல்பாக இருக்கும் சிரத்தையானது சாத்விகமொன்றும், ராஜசமென்றும்,

தாமசமென்றும் மூன்று விதமாக இருக்கிறது. அதைச் சொல்கிறேன் கேள். 2

ஸத்வானுரூபா ஸர்வஸ்ய ச்ரத்தா பவதி பாரத ட

ச்ரத்தாமயோளயம் புருஷோ யோ யச்ச்ரத்த: ஸ ஏவ ஸ: டட

பரதகுலத்திலுதித்தவனே, ஒருவனுடைய சிரத்தை அவனுடைய மனப்பாங்கிற்கு ஏற்ப அமையும். மனிதன் சிரத்தை மயமானவன்; என்ன சிரத்தை உடையவனோ அவன் அந்தச் சிரத்தைக்கேற்றவன். 3.

“மன்னா, எண்ணமும், செயலும், அதனால் வரும் இன்ப துன்பங்களை ஏற்கும் பாங்கும், நம்பிக்கையும் சிரத்தை எனப்படும். தேகமெடுத்தவனுக்கு இயல்பாகவே சிரத்தை வந்தமையும், அதைச் சாத்விகமென்றும், ராஜசமென்றும், தாமசமென்றும் சொல்வார்கள். மனிதனது சிரத்தைக் கேற்பவே வாழ்வு அமையும். திருநாவுக்கரசநாயனார் சிரத்தை வடிவானவர். அவர் நடந்தும், தவழ்ந்தும், உருண்டும் கைலாயத்தை அடைய விரும்பினார். காரைக்கால் அம்மையார் சிரத்தை வடிவானவர். அவர் தலையால் நடந்து கைலாயத்தை அடைந்தார். மன்னா, உயரப்புலம் என்ற நாட்டை ஆண்ட மன்னன் ருத்திரசேனன் சிரத்தையே வடிவெடுத்தவன். அவன் ஆறு மாதகாலத்துள் கருங்கல்லால் சிற்ப வேலைப்பாடமைந்த வாயிற்கோபுர றொன்றைத் தனது ஊரில் உள்ள நாராயணன் கோயிலுக்குக் கட்டி முடிப்பதாகத் திடசங்கற்பம் கொண்டான். அவன் நினைத்தபடியே கட்டியும் முடித்தான். கோபுரம் கட்டப்பட்டது”

“மன்னா, பருத்திமலை அரசன் சிரத்தை மயமானவன். சிரத்தை என்பது அவரவரின் மனப் பாங்கிற்கேற்பவே அமையும். பருத்திமலை அரசன் சாத்தவிகமானவன். கடவுளின் மீது அதீத நம்பிக்கையுள்ளவன்; மக்களின் தொண்டே மகேசனின் தொண்டென நினைத்துக் கருமமாற்றுபவன். இந்நிலையில் யாகம் நடந்த நாளன்று விவசாயிகள் பலர் அவனைக் காண்பதற்காக அரண்மனைக்கு வந்துவிட்டனர். அவர்களைச் சந்திக்காது யாகத்திற்குச் செல்ல மன்னன் விரும்பவில்லை. அதனால் அவன் மனதுள் பகவானை நினைத்தான். பகவான் தோன்றி; “மன்னா, உனது நிலை எனக்குப் புரிகிறது. சிரத்தையுடன் என்னை ஆராதிப்பவன் சாஸ்திர விதிகளுக்கு ஏற்ப நடக்கத்தேவையில்லை. நானே சாஸ்திர விதிகளை உண்டாக்குபவன்; அதை மாற்றி அமைப்பவன். அதனால் நீ விரும்பிய நேரம் யாகத்தைத் தொடங்கு” என்றார். மன்னா, பகவான் பக்தர்களுக்காக எதையும் செய்வார். அதுபோல எதையும் மாற்றியமைப்பார். அதைப்பற்றி எண்ணிக் கலங்காது உனது நிலையை எண்ணிப் பார்த்து காரியமாற்றத் தயாராகு” நீ சிரத்தையின்றிச் சோம்பி இருக்கிறாய்” என்றார் குரு.

யஜந்தே ஸாத்விகா தேவான் ய்ராம்ஸி ராஜஸா: ட

ப்ரேதான் பூதகணான்ஸ்சான்யே யஜந்தே தாமஸா ஜனா:டட 4

சாத்துவிகர்கள் தேவர்களை வணங்குகிறார்கள்;
ரஜோகுணமுடையவர்கள் யசராட்சகர்களையும், தாமச

குணமுடையோர் பிரேதங்களையும், பூத கணங்களையும் போற்றுகிறார்கள். 4.

“மன்னா, மனிதர்கள் தமது சிரத்தைக்கு ஒப்பானவர்களுடன் தான் தொடர்பு வைப்பார்கள். திருடன் திருடனோடு தான் தொடர்பு வைப்பான். நல்லவர்கள் நல்லவர்களுடன் தான் உறவாடுவார்கள். அதுபோலத் தெய்வ வழிபாட்டிலும் சிரத்தையின் பங்கே மேலோங்கி நிற்கும். சாத்தவிககுணமுடையோர் பரமாத்மாவை ஆராதிப்பார்கள்; பரமாத்மாவின் சொருபங்களான சிவம், சக்தி, விஷ்ணு, கணபதி, முருகன் முதலிய தெய்வங்களைப் பூசிப்பர். ரஜோகுணத்தினர் வழிபடும் தெய்வங்கள் கொடூரம் மிக்கவையாக இருக்கும். தாமோ குணம் பொருந்தியோர் வனதேவதைகளை வணங்குவார்கள். இவைகள் எப்பொழுதும் பிறருக்கும் வணங்குபவனுக்கும் கேடு செய்பனவாகவே இருக்கும். மன்னா, பரமாத்மாவை பூசிக்கும் நீ கடமையைப் புறக்கணித்தல் ஆகாது” என்றார் குரு.

அசாஸ்த்ரவிஹிதம் கோரம் தப்யந்தே யே தபோ ஜனா: L
தம்பாஹங்காரஸம்யுக்தா: காமராகபலான்விதா: LL 5
கர்ஷயந்த: சரீரஸ்தம் பூதக்ராமமசேதஸ: L
மாம் சைவாந்த: சரீரஸ்தம் தான் வித்யாஸுரநிஸ்சயான் LL 6

வீம்பும் அகங்காரமும் உடையவர்களாய், காமமும் பற்றுதலும் அதிகரித்தவர்களாய், அறிவற்ற சனங்கள் தம் சரீரத்திலிருக்கின்ற இந்திரியங்களையும் அதே சரீரத்தில்

வீற்றிருக்கும் என்னையும் துன்புறுத்திச் சாஸ்திரத்திற்கு ஒவ்வாத
கொடுந்தவம் செய்கிறார்களோ அவர்கள் அசுரவழியில்
நடப்பவர்கள் என்று அறிந்து கொள். 5 - 6.

“மன்னா, கடமையைச் சாஸ்திர விதிகளுக்
கேற்பச் செய்பவன் தான் தவம் செய்பவனாகிறான். அசுர
இயல்புடையோர் தம்மை வருத்தியே தவம் செய்கின்றனர்.
உண்ணாமல் உறங்காமல் ஒற்றைக் காலில் இரவு பகலாக
நிற்பதும், பல்வேறு வகையில் தம்மை வருத்துவதும் இவர்களது
இயல்பாகும். இதனால் இந்திரியங்கள் செயலற்றுப் போகும்.
தவம் செய்பவனின் ஆசனம் எப்படி இருக்க வேண்டுமென்று
சாஸ்திரம் கூறுகிறது. மன்னா, வேலூரில் கணேசன்,
மணிமாறன் என்ற இருவர் இருந்தனர். கணேசன் வேலூர்
மன்னனின் நண்பன். நாட்டின் நலனுக்காக வாழ்பவன்.
மணிமாறன் திருடன். அதனால் வேலூர் மன்னனின்
கடுஞ்சினத்திற்கு ஆளானான். மணிமாறன் மன்னனைத்
தண்டிப்பதற்காகத் தவம் செய்ய விரும்பி ஒரு குருவை
நாடினான். அவர் அசுரவழியில் தவம் செய்பவர். அதனால்
முள்ளின் மீது ஒற்றைக் காலில் ஊண் உறக்கமின்றி நின்று
சிவனை நோக்கித் தவம் செய்” என்றார்.

“கணேசனின் குரு பரமாத்மாவை உபாசிப்பவர்.
அவர் சொன்னார்; “கணேசா, உன்னை வருத்தாதே;
இந்திரியங்களுக்குத் துன்பம் கொடாதே; வசதியான
ஆசனமமைத்து மனதை ஒருமைப்படுத்திப் பகவானை நினை”
என்றார். துன்பமேலீட்டால் மணிமாறன் தவத்தை விட்டுவிட்டு

மீண்டும் திருடத்தொடங்கிவிட்டான். அதனால் சிறையில் அடைக்கப்பட்டான். கணேசன் மகிழ்வுடன் இருந்தான். பகவான் அடிக்கடி வந்து அவனுக்கு அருளினார். உடலையும் இந்திரியங்களையும் வருத்துவது உடலுள் வீற்றிருக்கும் பகவானை வருத்துவது போன்றது. மன்னா, சமநிலைப்படாத மனது வருந்திக் கொண்டே இருக்கும். அதனால் உடலும் மற்றைய இந்திரியங்களும் பாதிக்கப்படும். இன்பமாக வாழவேண்டியவன் தன் செயல்களால் துன்பப்படுவதைப் பகவான் விரும்பமாட்டார். நீ காரணமின்றி வேதனைப்பட்டு உன்னை வருத்துகிறாய். அது தேவையில்லை” என்றார் குரு.

ஆஹாரஸ்தவபி ஸ்வஸ்ப த்ரிவிதோ பவதி ப்ரியா: L
யக்ஞஸ்தபஸ்ததா தானம் தேஷாம் பேதமிமம் ச்ருணு LL 7
ஒவ்வொருவரும் விரும்பி உண்ணும் உணவு மூவகைப்படும். அங்ஙனமே யாகமும், தபசும், தானமும் அமைந்துள்ளன. அவைகளிடையே உள்ள வேற்றுமையைக் கேட்பாயாக. 7

ஆயு: ஸத்வலாரோக்ய ஸுகப்ரீதி விவர்தனா: L
ரஸ்யா: ஸநிக்தா: ஸ்திரா ஹ்ருத்யா ஆஹாரா: ஸாத்விகப்ரியா: LL
8

ஆயுள், அறிவு, பலம், ஆரோக்கியம், சுகம், சுவை ஆகியவற்றைத் தருபவைகள், ரசமுள்ளவைகள், பசையுள்ளவைகள், வலிமை தருபவைகள், இன்பமானவைகள் ஆகிய உணவு வகைகள் சாத்விகர்களுக்குப் பிரியமானவைகள். 8

“மன்னா, ஒவ்வொருவரும் விரும்பி உண்ணும் உணவுக்கேற்ற வகையில் தான் குணமும் அமையும். சாத்வீகர்கள் கொழுப்புச்சத்துள்ள உணவுகளை அதிகமாக உண்ணமாட்டார்கள். அவர்கள் அறிவு, ஆயுள், பலம் ஆரோக்கியம் தரும் உணவு வகைகளையே உண்பார்கள். வேலூரில் ஓர் அறிஞர் இருந்தார். அவர் உணவு விஷயத்தில் மிகவும் அவதானமாக இருப்பார். காய் கனிகளையும், இலை குழைகளையும் உண்பார். காலையில் இலகுவில் சமிக்கக் கூடிய உணவு வகைகளையும், பகலில் ரசமுள்ள, பசையுள்ள உணவு வகைகளையும் உண்பார். இரவில் பால் மட்டும் குடிப்பார். அதனால் அவர் ஆரோக்கியம் மிக்கவராக வாழ்ந்தார். இளமை அவரை விட்டுப் பிரியவில்லை. மிகுந்த பலசாலியாக இருந்தார். அதிகமாக உணவை உண்பதும், உணவை உண்ணாதுவிடுவதும் கேட்டையே தரும். நீ இப்போது உணவு உண்பதைத் தவிர்த்து வருகிறாய். அது ஆரோக்கியத்திற்குக் கேடு. அதனால் சாத்வீகருக்குரிய உணவு வகைகளை அளவாக உண்” என்றார் குரு.

கட்வம்லலவணாத்யுஷ்ணதீணரூவிதாஹின: ட

ஆஹாரா ராஜஸஸ்யேஷ்டா து:கசோகாமயப்ரதா: டட 9

கசப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, பெருவெப்பம், காரம், வரட்சி, எரிச்சல் மிகுந்தவை, துன்பம் துயரம் உண்டாக்குபவை போன்ற உணவு வகைகளை ரஜோ குணத்தை உடையவர்கள் பிரியத்துடன் உண்பார்கள். 9

“மன்னா, கசப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்புள்ள உணவு வகைகளைத் தான் ரஜோ குணத்தில் உள்ளவர்கள் விரும்பி உண்பார்கள். இந்த உணவு வகைகள் உடலுக்குக் கேட்டை உண்டாக்கும். அத்துடன் உணவின் குணங்கள் மனதைத் தூண்டும். இதனால் எப்பொழுதும் துன்பத்துடன் தான் வாழவேண்டிய நிலை உருவாகும். இவர்களது வீட்டில் யாராவது உணவு உண்டால் அவர்களுக்கும் அந்தக் குணம் தொற்றும். மனஅமைதியின்மை, துயரம் போன்றன உண்டாகும். மன்னா, கல்லாறு நாட்டில் ஒரு சாது இருந்தார். அவரிடம் ஒருவன் தினமும் வருவான். தனது கெட்ட குணங்களைக் கூறித் தான் திருந்துவதற்கு வழிசெய்யுமாறு சாதுவிடம் தினமும் இரப்பான். சாது அவனது உணவு முறைகளைக் கேட்டார்; “மகனே, ஒருவனைக் கெடுப்பது உணவுதான். ஆயுள்பலம், ஆரோக்கியம் அதிகரிக்க வேண்டுமானால் சாத்விகமான உணவுவகைகளையே உண்ணல் வேண்டும். நீ கசப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு நிறைந்த உணவுகளையும், கொழுப்புச் சத்துள்ள உணவுகளையுமே விரும்பி உண்கிறாய். அதனால் தீமை தான் வரும். எப்படித்தான் திருந்தவேண்டுமென்று நினைத்தாலும் திருந்த முடியாது” என்றார். நான் ஒரு நாள் எனது அன்புக்குரிய ஒருவனது வீட்டுக்குச் சென்று சிறிது உணவு அருந்தினேன். என்னால் பலநாட்கள் நிம்மதியாக இருக்க முடியவில்லை. பகவானையும் தொழமுடியவில்லை. அதனால் தான் நான் எல்லோரிடமும் உணவு வாங்கி உண்பதில்லை. முதலில் நீ உனது உணவுப் பழக்கத்தை மாற்று” என்றார்.

“சில நாட்களின் பின் அவன் சாதுவிடம் வந்து சொன்னான்; “சுவாமி, தாங்கள் கூறியபடி எனது உனவுப்பழக்கத்தை மாற்றிவிட்டேன். இப்போது எனக்குத் தீய நினைவுகள் வருவதில்லை. தீமை செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கக் கூட முடியவில்லை” என்றான். மன்னா, நீ தேவையானளவு உண்ணாமையால் தான் மனம் கலங்குகிறாய். வல்லவன் தேவைக்கு அதிகமாகவும், உவர்ப்பு, புளிப்பு, கசப்பு போன்ற சுவையுடைய உணவுகளை அளவுக்கதிகமாக உண்பதாலும் தான் அசுகமுடையவனாக இருக்கிறான். அவனிடமிருந்து மக்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும்” என்றார் குரு.

யாத்யாமம் கதரஸம் பூதி பர்யுஷிதம் ச யத் ட
 உச்சிஷ்டமபி சாமேத்யம் போஜனம் தாமஸப்ரியம் ட ட 10
 யாமம் கழிந்த, சுவையற்ற, தூர்நாற்றமெடுத்த, பழைய, எச்சிலான, தூய்மையற்ற உணவு வகைகளே தாமோ குணத்தினருக்குப் பிரியமானவை. 10.

“மன்னா, உணவை எப்பொழுதும் இளஞ்சூட்டுடன் உண்ண வேண்டும். சமைத்து மூன்று மணிநேரம் சென்ற உணவு யாமம் கழிந்த உணவாகும். இன்னொருவர் உண்டு எஞ்சியிருக்கும் உணவு எச்சில் உணவாகும். ஈமொய்த்த உணவு தூய்மையற்ற உணவாகும். இத்தகைய உணவுவகைகளைத் தான் தாமோ குணமுடைய சோம்பேறிகள் உண்கின்றனர். உழைப்பதற்குச் சோம்பற்படுவோர் கிடைக்கும் உணவை உண்டு வாழ்க்கையைப்

போக்குகிறார்கள். மன்னா, கல்லாறு நாட்டில் மதிவதன் என்னும் சோம்பேறி ஒருவன் வாழ்ந்து வந்தான். அவன் எந்த நேரமும் உறக்கத்திலேயே இருப்பான். அவனது வயதான தாய் கூலிவேலை செய்து தானும் உண்டு மதிவானனுக்கும் கொடுப்பாள். கூலிவேலை செய்யும் வீடுகளில் எஞ்சிய உணவுகளையும், உண்டு எச்சிற்படுத்திய உணவுகளையும் கொண்டுவந்து அவனுக்குக் கொடுப்பாள். அதை உண்ணக்கூட அவன் சோம்பற்படுவான். திடீரென்று ஒரு நாள் அவனது தாய் இறந்துவிட்டாள். அதனால் அவனுக்குப் பழுதடைந்த உணவு கூடக்கிடைக்காமற் போய்விட்டது. மன்னா, மனிதனாகப் பிறந்தவன் சோம்பியிராது, தனக்கென ஒதுக்கப்பட்ட கடமைகளைச் செய்யச் சாத்தவிகமான உணவுகளை உண்ண வேண்டும்” என்றார் குரு.

அபலாகாநீபிரயக்ஞோ விதித்ருஷ்டோ ய இஜ்யதே ட

யஷ்டவ்யமேவேதி மன: ஸமாதாய ஸ ஸாத்விக: டட 11

ஆராதனை செய்தே ஆக வேண்டும் என்று மனதை உறுதி செய்து, வினைப்பயனை விரும்பாது சாஸ்திரவிதிப்படி எந்த யாகம் செய்யப்படுகிறதோ, அந்த யாகம் சாத்தவிகமானது. 11

“மன்னா, இன்று நான் பகவானை ஆராதனை செய்தே தீரவேண்டும் என்ற திடசங்கற்பத்துடன், அதன் பயனைக் கருத்திற் கொள்ளாது தனது கடமையைச் சாஸ்திர விதிப்படி செய்பவன் சாத்தவிகன். இங்கு யாகம் என்று

சொல்லப்படுவது கர்மத்தையேயாம். பற்றற்று, பயன் கருதாது, பகவானின் நினைவாக யாவற்றையும் பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்வது தான் சாத்விக யாகமாகும். மன்னா, மருதூர் மன்னனும், வேலூர் மன்னனும் பகைவர்கள். மருதூர் மன்னன் எப்பொழுதும் வேலூரின் எல்லைப்புறக் கிராமங்களில் புகுந்து மக்களைத் துன்புறுத்தி வந்தான். ஒருமுறை வேலூர் மன்னனின் சகோதரியைக் கண்டு காதல் கொண்டான். வேலூர் மன்னனின் சகோதரியும் அவனை விரும்பினாள். அதை அறிந்த வேலூர் மன்னன் சகோதரிக்குப் புத்திமதிகள் பலவும் சொன்னான். அவள் கேட்கவில்லை. அதனால் மருதூர் மன்னனுக்குத் தனது சகோதரியை மணம் முடித்துக் கொடுத்தான். வேலூர் மன்னன் சகோதரிக்காதத் தான் செய்யும் அட்டகாசங்களைப் பொறுத்துக்கொள்வானென மருதூர் மன்னன் நினைத்தான். ஆனால் தனது மக்களின் நலனே தனது நலன் எனவாழ்ந்த வேலூர் மன்னன், மருதூர் மீது போர் தொடுக்கவிரும்பினான். முதலமைச்சர் சற்றுப் பொறுக்கும்படி கூறினார். அதற்கு வேலூர் மன்னன் சொன்னான்; “முதலமைச்சரே, ஆராதனை செய்தே ஆகவேண்டுமென்று மனதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு, வினைப்பயனை விரும்பாமல் சாஸ்திரவிதிப்படி செய்யப்படும் யாகத்தைப் போன்றது அரசதர்மம். அதை மீறுபவன் அரசன் அல்லன். எனது சகோதரியின் கணவனானாலும் தர்மத்தை மீறிவிட்டான். இனிப் பொறுத்தால் மக்கள் என்னை மதிக்கமாட்டார்கள்” என்றான். மன்னா, நீயும் அரசன். வேலூர் மன்னனைப் போல முடிவெடுக்க வேண்டியவன்” என்றார் குரு.

அபிஸந்தாய து பலம் தம்பார்த்தமபி சைவ யத் ட
 இஜ்யதே பரதச்ரேஷ்ட தம் யக்ஞம் வித்தி ராஜஸம் டட 12
 பயனை விரும்பியோ, ஆடம்பரத்திற்காகவோ எது
 செய்யப்படுகிறதோ, பரத குலசிரேஷ்டனே, அந்த யாகம்
 ராஜசமானதென்று அறிந்து கொள். 12.

“மன்னா, பயனை விரும்பிச் செய்யும் செயல்கள்
 யாவும் ராஜசமானவை. முன்பு மக்கள் பண்டமாற்றாக ஒரு
 பண்டத்தைக் கொடுத்து இன்னொரு பண்டத்தைப் பெற்றனர்.
 இது பணம் புழக்கமில்லாத காலத்தில் நடந்தது. அது போலக்
 கடவுளுக்குப் பூஜைகள் ஆராதனைகள் செய்து தனக்கு
 இன்னது வேண்டுமென்று பயன்கருதியும் பணம் பலத்தைக்
 காட்டவும், புகழுக்காகவும் தற்பொழுது மக்கள் ஆடம்பரமாக
 யாகம் செய்கின்றனர்”

“மன்னா, வேலூரில் கந்தவனம் என்றொரு மிகப்
 பெரிய வணிகன் இருந்தான். அவன் புகழை மிகவும்
 விரும்புவன். அந்த ஊரில் நடைபெறுகின்ற
 கொண்டாட்டங்களுக்கு அவனைத் தலைமை தாங்குமாறு
 மக்கள் அழைப்பார்கள். அவன் அங்கு சென்றால் மிகவும்
 ஆடம்பரமான முறையில் வரவேற்கப்படுவான். மேளங்கள்,
 மாலைகள், வானவேடிக்கைகள் யாவற்றையும் அவனே ஒழுங்கு
 செய்வான். பின் கொண்டாட்டம் செய்பவர்களுக்கும் ஒரு
 தொகைப் பணம் கொடுப்பான். ஆனால் ஏழைகளுக்கு எதுவும்
 கொடுக்கமாட்டான். கோயில்களுக்கு ஏதாவது பொருட்கள்

கொடுப்பதானாலும் தனது பெயரைப் பெரியளவில் எழுதிய பின்பே அதைக் கொடுப்பான். அந்த ஊரில் ஒரு சாது இருந்தார். அவர் மக்களுக்கு நோய்வந்தால் வைத்தியம் செய்வார்; சோதிடம் பார்த்து எதிர்காலப் பலன்களைச் சொல்வார்; பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பார். அதற்காக அவர் கூலியாக எதையும் பெற்றதில்லை. பல மாதங்களாக ஊரில் மழை பெய்யவில்லை. அதனால் மழை வேண்டி அவர் ஓர் ஆராதனை செய்தார். அன்று அவ்வூரிலுள்ள சிவர் கந்தவனத்தைத் தூண்டி ஆடம்பரமாக ஒரு விழாவைச் செய்தனர். அங்கு மக்கள் எவரும் செல்லவில்லை. எல்லோரும் மழை வேண்டி சாது நடத்திய ஆராதனையில் கலந்து கொண்டனர். அன்று மாலை மழை பெய்து ஊரைச் செழிக்கப் பண்ணியது. கந்தவனம் பயனை விரும்பி ஆடம்பரமாக ஆராதனை செய்தான். இது ராஜசமானது. கெடுதியையே தரும். மன்னர்கள் இப்படியான ஆராதனைகளைச் செய்யக்கூடாது. சாதுவைப் போல ஆராதனை செய். மக்களின் நலன் கருதி ஆராதனை செய்தல் வேண்டும். நீ அதை உணர்கிறாயில்லை” என்றார் குரு.

விதிஹீனமஸ்ருஷ்டான்னம் மந்த்ரஹீனமதீணம் ட
 ச்ரத்தாவிர்ஹிதம் யக்ஞம் தாமஸம் பரிசு‘தே டட 13
 வேத நெறி வழுவியது, அன்னதானம்
 இல்லாதது, மந்திரமற்றது, தட்சணை இல்லாதது, சிரத்தை
 அற்றதுமான யாகமானது தாமசமென்று சொல்லப்படும். 13

“மன்னா, பயன்கருதிச் செய்யப்படும் ஆராதனை குற்றமுடையது. குற்றமுடைய ஆராதனை வேத நெறி தவறியதாகும். தானங்களில் சிறந்தது அன்னதானம். அன்னதானம் இல்லாது செய்யப்படும் யாகம், ஆராதனை, பூசைகள் யாவும் பயனற்றவை. மந்திரவடிவில் தான் பகவான் இருக்கிறார். மந்திரங்கள் தான் ஆராதனைகளுக்கு உயிரைக் கொடுப்பன. தட்சணை கொடுக்கப்படாவிட்டால் புரோகிதர் நல்ல முறையில் மந்திரம் சொல்ல மாட்டார். ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்து அவரது வாழ்வு தட்சணையில் தான் தங்கியுள்ளது. பற்றுடன் தேவைகருதிச் செய்யப்படும் ஆராதனைகள் சிரத்தையோடு செய்யப்படுவன அல்ல. அவை பயன் கருதிச் செய்யப்படுகின்றன. இத்தகைய யாகம் தாமசமாகும். இதனால் கேடு தான் விளையும். மன்னா, கந்தவனம் ஊரின் நன்மைக்காக மிகவும் ஆடம்பரமான முறையில் மூன்று தினங்கள் ஆராதனை செய்தான். ஊரிலும், அயல் ஊரிலும் உள்ள புரோகிதர்கள் பலரை அழைத்திருந்தான். யாகசாலை மிகவும் அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. முதல் நாள் யாகம் மிகவும் விமரிசையாக நடைபெற்றது. அன்று வந்திருந்த மக்களுக்கு அன்னதானம் வழங்கப்படவில்லை. அதனால் மக்கள் எல்லோரும் உணவுண்ணத் தத்தமது வீடுகளுக்குச் சென்றவர்கள் மீண்டும் வரவில்லை. புரோகிதர்களுக்கு உணவும் தட்சணையும் குறைவாக வழங்கப்பட்டது. அதனால் அவர்கள் மறுநாள் சிரத்தையோடு பூஜைகளைச் செய்யவில்லை. யாகம்

இரண்டாம் நாள்க் குழம்பிவிட்டது. இப்படியான ஆராதனைகள் தான் தற்பொழுது எமது நாட்டில் நடைபெறுகின்றன. இது நீக்கப்பட வேண்டும். அதற்கு நீ ஆவன செய்தல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

தேவத்விஜகுருப்ராக்குபூஜனம் செளசமார்ஜவம் ட
 ப்ரஹ்மசர்யமஹிம்ஸா ச சாரீரம் தப உச்யதே டட 14

தேவர்கள், பிராமணர்கள், குரவர்கள், ஞானிகள் ஆகியோரைப் பூஜிப்பதும், தூய்மையாக இருப்பதும், நேர்மையுடன் நடத்தலும், பிரம்மச்சரியத்தைக் கடைப்பிடித்தலும், அகிம்சையும் தேகத்தால் செய்யப்படும் தவமெனப்படுகிறது. 14

“மன்னா, தவத்தின் மூலம் மனிதன் தூய்மைப்படுத்தப்படுகிறான். மெய், மொழி, மனம், ஆகிய மூன்றினதும் மூன்று கரணங்களும் தவத்தின் மூலம் தூய்மையடைகின்றன. தேவர்கள், பிராமணர்கள், குரவர்கள், ஞானிகள் ஆகியோரைப் போற்றுவதன் மூலம் மனிதன் பகவானை மகிழ்வடையச் செய்கிறான். இவர்கள் பகவானோடு கலந்திருப்பார்கள். இவர்களைப் போற்றுவதன் மூலம் மனிதன் பகவானைப் போற்றுகிறான். உடலைத் தூய்மைப்படுத்த நீராடுவது போல மனதைத் தூய்மைப்படுத்த ஒழுக்கமாக வாழ்தல் வேண்டும். தூய்மையாக இருக்கும் மனதில் நேர்மையும் இருக்கும். பிரம்மச்சரியம் தூய்மையையும் நேர்மையையும் கடைப்பிடிக்க உதவும். இப் பருவத்தில்

பகவானின் சிந்தனையுடன் நேர்மையாகவும் தூய்மையாகவும் வாழப் பழகியவன் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் அப்படியே வாழ்வான். இந்திரியங்கள் வாயிலாக வருகின்ற சிற்றின்பங்களை மேலானது எனக் கருதாது, யோகமே என்றும் இன்பத்தைத் தருவது என்று பிரமச்சரியப் பருவத்தில் ஒருவன் உணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும். மற்றவர்களின் உடல்களை தன்னுடலாகக் கருதி அதற்கு மனதாற்கூட இம்சை செய்யாதிருப்பது அகிம்சையாகும். இவையாவும் தேகத்தால் செய்யப்படுவன. அதனால் இவற்றைச் செய்வோர் தேகத்தால் தவம் செய்பவர்கள் என்று பகவான் கூறுகிறார்”

“மன்னா, வேலூர் மன்னன் தனது முத்தமகனைக் குருவின் வீட்டில் பிரமச்சரியப் பருவம் முடியும் வரை தங்கிச் சகல வித்தைகளையும் கற்குமாறு சொன்னான். இளவரசன் குருவின் வீட்டிற்குச் சென்று கல்வி கற்கத் தொடங்கினான். அவன் குருவின் வீட்டிற்குச் சென்ற பின்பு அரசரோ அரசியோ மந்திரி பிரதானிகளோ சென்று இளவரசனைப் பார்க்கவில்லை. இளவரசனும் தனது கற்கைக் காலம் முடியும் வரையும் அரண்மனைக்கு வரவில்லை. குரு காட்டில் பன்னசாலை அமைத்துத் தங்கியிருந்தார். அங்கு தேவர்கள், ஞானிகள், குரவர்கள், பிராமணர்கள் ஆகியோர் வந்து தங்கிச் செல்வார்கள். அவர்களை இளவரசன் பணிந்து அவர்களுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்வான். அதனால் அவர்கள் மகிழ்வார்கள். ஒரு நாள் இளவரசனைச் சோதிக்க எண்ணிய தேவனொருவன் குஷ்டரோகியின் வேஷத்துடன் வந்தான்.

அவனைக் கண்ட ஏனைய மாணவர்கள் காணாதது போலச் சென்றுவிட்டனர். ஆனால் இளவரசன் அவனுக்கருகில் சென்றான். பார்க்க மிகவும் அருவருப்பாக இருந்த போதும் அவன் பூ நூல் அணிந்திருந்தமையால் அவன் ஒரு பிராமணன் என உணர்ந்தான். அவனுக்குக் குரு கூறிய வார்த்தைகள் நினைவுக்கு வந்தன; “சீடர்களே, தேவர்கள், பிராமணர்கள், குரவர்கள், ஞானிகள் இவர்களைக் கண்டால் அவர்களின் தோற்றத்தைப் பாராது அவர்களைப் போற்றிப் பூசித்தல் வேண்டும். இது தேகத்தால் செய்யும் தவம்” என்பது தான் அவை. இளவரசன் அவனை வரவேற்று, உபசரித்து சுத்தப்படுத்தி, அவனது தேவைகள் அனைத்தையும் பூர்த்தி செய்துவிட்டுக் குருவிடம் சென்று அந்தணர் ஒருவர் வந்திருப்பதாகச் சொன்னான். குரு வந்து பார்த்தார். அருவருக்கத்தக்க அந்தப் பிராமணனுக்கு இளவரசன் செய்த சேவையை நினைத்து மகிழ்ந்தார். அப்பொழுது அத்தேவன் தனது சுயவுருவைப் பெற்றான். “முனிவரே, உமது சீடன் எதிர்காலத்தில் உலகம் போற்றும் தயாளனாக வாழ்வான்” என்று வாழ்த்தினான். மன்னா, அப்படியான நீ தூய்மையையும், நேர்மையையும் இன்று போற்றாமைக்குரிய காரணம் யாது?” என்று கேட்டார் குரு.

அனுத்வேககரம் வாக்யம் ஸத்யம் ப்ரியஹிதம் ச யத் ட
ஸ்வாத்யாயாப்யஸனம் சைவ வாங்மயம் தப உச்ச்யதே ட ட 15

துன்புறுத்தாததும், வாய்மையும், இனிமையும்
நலனுடன் கூடிய வார்த்தைகளும், வேதமோதுதலும், மனதாற்
செய்யப்படும் தபசு ஆகும். 15

“மன்னா, தன்னுடலையும் மனதையும் வருத்திச்
செய்வது தான் தவம் என்று பலர் நினைக்கிறார்கள்.
அப்படியல்ல, தேகத்தால் செய்யும் தவத்தைப் பற்றிச்
சொன்னேன். இனி மனதால் செய்யும் தவத்தைப் பற்றிச்
சொல்கிறேன். ஒருவனை அடிப்பதை விடச் சொற்களால் ஏசுவது
கொடுமையானது. எப்பொழுதும் உண்மை பேசவேண்டும். அந்த
உண்மை இனிமையும் நலனும் கூடியதாக அமைதல் வேண்டும்.
இப்படியாக வாழ்ந்து கொண்டு தான் வேதம் ஒதுதல் வேண்டும்.
பொய்யும் புரட்டும் கூறுபவன் வேதமோதுவதில் அர்த்தமில்லை.
அன்பே சிவம் என்பார்கள். அதனால் வாய்மை மூலம் மனதைச்
சுத்தப்படுத்திய பின்பே வேதமோதுதல் வேண்டும். சுத்தமில்லாத
மனது எவ்வேளையிலும் பரபரப்புடன் இருக்கும். அளவற்ற
பற்றும் மோகமும் கொண்டிருக்கும். அதனால் அது தனது
கடமையைச் செய்யத் தடுமாறும். மன்னா, அரசன் கடமையைத்
தர்மத்துடன் செய்யவேண்டுமானால் அவன் துன்புறுத்தாத
வாய்மையும் இனிமையும் நலனும் கூடிய வார்த்தைகளைப்
பேசுதல் வேண்டும். இது இல்லாமல் நீ வேதமோதுவதில்
அர்த்தமில்லை. மன்னா, நெடுநாட்களாகத் தனது மகனைப்
பிரிந்திருந்த பட்டத்துராணிக்குப் புத்திர சோகம் மிகுந்தது.
அரசனுக்கும் இளவரசனை ஒருமுறை பார்க்க வேண்டும் என்ற
எண்ணம் மனதில் இருந்து வருத்தியது. அதனால் இருவரும்

குருவினது இருப்பிடத்திற்குச் சென்றார். இளவரசர், பிராமணர் ஒருவருக்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்தார். மாணவன் ஒருவன் ஓடிவந்து; “இளவரசே, தங்களைப் பார்க்க அரசரும் அரசியும் வந்திருக்கின்றனர்” என்று சொன்னான். இளவரசர் பிராமணருக்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடைகள் அத்தனையும் செய்துவிட்டே பெற்றோரைச் சந்திக்கச் சென்றார். அது அரசிக்கு மிகுந்த கவலையைக் கொடுத்தது. அதை உணர்ந்த இளவரசர் சொன்னார்; “தாயே, உங்கள் மீது எனக்கு அன்பில்லாமல் இல்லை. நான் பிராமணர் ஒருவருக்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்தேன். அதை முடிக்காது அரைகுறையில் வந்தால் அந்தப் பிராமணர் மனம் வருந்துவார். அதனால் எனக்குப் பாவம் உண்டாகும். மனதால் செய்யும் யாகத்தை உரிய முறையில் செய்தல் வேண்டும்” என்றான். “மகனே” என கட்டித்தழுவினார் பட்டத்தரசி; அதற்கு இளவரசன் “அம்மா ஏன் அழுகிறீர்கள்?. நீங்கள் எனது உள்ளத்தில் எவ்வேளையிலும் இருந்து என்னை மகிழ்ச்சிக்குள்ளாக்குகிறீர்கள். அதுபோல நானும் உங்கள் உள்ளத்துள் இருக்கிறேன். பிறகேன் கவலை” என்றான். மன்னா, மனம் தான் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம். மனச் சுத்தத்தோடு செய்யும் தபசு தான் உண்மையானது. மன்னா, வேலூர் இளவரசரைப் போல மனவுறுதி உள்ளவர்களாக அரசர்கள் இருத்தல் வேண்டும். உனக்கு அந்த மனவுறுதி இல்லை” என்றார் குரு.

மன: ப்ரஸாத: ஸௌம்யத்வம் மௌனமாத்மவிநிக்ரஹ: ட

பாவஸம்சுத்திரித்யேதத்தபோ மானஸமுச்யதே ட ட 16

மன அமைதி, அன்புடைமை, மௌனம், தன்னடக்கம், தூயநோக்கம் இவை மனத்தபசு என்று சொல்லப்படுகிறது. 16.

“மன்னா, மனஅமைதி தான் மனிதனின் சொர்க்கம். மனஅமைதி உடையவன் நினைத்தவற்றை நினைத்தவுடன் பெற்று மகிழ்வான். மற்றவர்களையும் மகிழ்விப்பான். இது எல்லோருக்கும் வாய்க்காத ஒன்று. அன்புள்ளவன் தன்னுடலைப் பிறருக்குத் தானம் செய்வான். கண்ணப்பரைப் போன்ற பலர் இன்னும் உயிருடன் வாழ்கின்றனர். இன்பம், துன்பம் எதுவந்தாலும் சலசலப்பின்றி மௌனமாக இருப்பவர் பகவான். பகவானைப் போல வாழ்வில் மௌனமாக இருப்பவனுக்கு எந்தவிதக் குறைகளும் ஏற்படாது. தன்னடக்கம் எவருக்கும் வராது. தன்னடக்கம் உள்ளவன் பகவானோடு எவ்வேளையிலும் கலந்து இன்புற்றிருப்பான். மன்னா, செய்யும் கர்மத்தில் தூய்மை இருத்தல் வேண்டும். மனம் தூய்மையானதாக இருந்தால் எண்ணமும் செயல்களும் தூய்மையானதாக இருக்கும். மன்னா, வேலூரில் அதிசயன் என்றொரு பிராமணன் இருந்தான். அவன் பூசை செய்வதில் வல்லவன். அவனது பூசையைக்காண மன்னர் அடிக்கடி கோயிலுக்கு வருவார். மிகவும் அழகாகவும் பக்தி பூர்வமாகவும் பூசையைச் செய்வது போல அவன் நடப்பான். வேதத்தை முறையாக ஓதுவது போல ஓதுவான். ஆனால் மனஅமைதியும்,

தூயநோக்கமும், தன்னடக்கமும் அவனிடம் இல்லை. மக்களிடம் அளவுக்கதிகமாகப் பொருட்களை எதிர்பார்ப்பான். மன்னரைக் கண்டதும் பகவானுக்குப் பூசை செய்வதை விட்டுவிட்டு ஓடிவந்து அவரைப் பணிந்து வரவேற்பான். அவன் அப்படி வரும் போது மன்னர் சொல்வார்; “பிராமணரே, நம் எல்லோரையும் விடப் பகவான் உயர்ந்தவர், மேலானவர். அவருக்குப் பூசை செய்யும் போது பூசை செய்பவனுக்கு அயலில் உண்டாகும் சலசலப்புக்கள் தெரியக்கூடாது. மனஅமைதியுடனும், அன்புடனும், தன்னடக்கத்துடனும் பூசை செய்தல் வேண்டும். நான் பகவானின் அடிமை. அடிமையான என்னைப் பகவானின் சன்னிதானத்தில் மேன்மைப்படுத்துவதால் எனக்குத் தான் பாவம் உண்டாகும்” என்பார். ஆனால் அந்தப் பிராமணன் அரசனின் மதிப்பையும் மரியாதையையும் பொருளையும் விரும்பினானே தவிர மன்னனது வார்த்தைகளைக் கேட்கவிரும்பவில்லை. இதனால் மன்னன் கோவிலுக்கு வருவதைத் தவிர்த்து வந்தார். மன்னா, அரசன் தூய நோக்குடனும், தன்னடக்கத்துடனும், அன்புடனும், ஆரவாரமில்லாமல் காரியமாற்ற வேண்டும். அதுதான் மானசதபசு. நீ அரசன். ஆனால் நீ அரசர்களின் இத்தர்மத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பதாகத் தெரிவில்லை என்றார் குரு.

சுரத்தயா பரயா தப்தம் தபஸ்தத் த்ரிவிதம் நரை: ட

அபலா காங் ிபிர்யுக்தை: ஸாத்த்விகம் பரிசுதே டட 17

பயனை விரும்பாதவர்களும், யோகத்திலே உறுதி பெற்றவர்களுமான நரர்களால் பெருமுயற்சியுடன் செயற்படும் இம்மூவகைத் தபசு சாத்வீகமானது என்று சொல்லப்படுகிறது. 17.

“மன்னா, அதிசயன் என்ற பிராமணன் பூசை செய்யும் ஆலயத்திற்கு அருகே பரிபூரணன் என்ற சாது ஆச்சிரமம் அமைத்துத் தவம் செய்துகொண்டிருந்தார். அவர் தன்னிடம் வருவோரை அன்புடன் வரவேற்பார். தன்னடக்கத்துடன் உரையாடுவார். மக்களை மதிப்பார். பூசை செய்யும் போது அவருக்கு எது நடந்தாலும் தெரியாது. ஒரு நாள் வேலூர் மன்னன், பரிபூரணனைத் தரிசிக்கப் பூசைப் பொருட்களுடன் வந்தான். அப்பொழுது சாது பரிபூரணன் சிவபூசை செய்து கொண்டிருந்தார். மக்கள் அரசனைக் கண்டதும் பரபரப்புடன் எழுந்து வணங்கி வரவேற்றனர். பூசை செய்துகொண்டிருந்த அதிசயன் பூசையை விட்டுவிட்டு அரசனை வணங்கி வரவேற்று அவனுடன் பரிபூரணனது ஆச்சிரமத்திற்கு வந்தான். பரிபூரணன் சிவபூசை செய்துகொண்டிருந்தார். அரசன் பூசைப் பொருட்களை வெகுநேரமாக நீட்டியும் பரிபூரணன் அதைப் பெறாது பூசையிலேயே கவனமாக இருந்தார். அதைக் கண்ட அதிசயன் விரைந்து சென்று அரசனிடம் பூசைப் பொருட்களை வாங்கி; “பரிபூரணா, அரசரை அவமதிக்கிறாய்” என்றவாறு தட்டை பரிபூரணனின் கையைத் தட்டிக் கொடுத்தான். பரிபூரணன் கோபத்துடன் அதைத் தட்டிவிட்டுப் பூசை செய்தார். பூசை முடிந்தது. அரசன் அவனது கால்களில் விழுந்து வணங்கினான்;

“சுவாமி, தாங்கள் பயனை விரும்பாது யோகத்தில் உறுதி பெற்று பெருமுயற்சியுடன் சாத்வீகமான ஆராதனை செய்கின்றீர்கள். அதைப் பார்த்தமையால் பகவானைத் தரிசித்த உணர்வு எனக்கு ஏற்பட்டது”. என்றான். மன்னா, பரிபூரணனைப் போலப் பயனை விரும்பாது யோகத்தில் உறுதியுடன் கர்மம் செய்தல் வேண்டும். அதை வேலூர் மன்னனைப் போலப் புரிந்து கொள்ளவும் வேண்டும். உன்னிடம் இவ்விருதன்மைகளும் இல்லை” என்றார் குரு.

ஸத்காரமானபூஜார்த்தம் தபோ தம்பேன சைவ யத் ட
 க்ரியதே ததிஹ ப்ரோக்தம் ராஜஸம் சலமத்ருவம் டட 18
 பாராட்டுதல்களையும், பெருமைகளையும்
 மற்றையோர் போற்ற வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடும்
 செய்யப்படும் தவம் தற்காலிகமானதும், உறுதியற்றதும் ஆகும்.
 அது ராஜசமானது என்று சொல்லப்படுகின்றது. 18.

“மன்னா, ராஜச இயல்புடையோர் எதையும்
 ஒழுங்காகச் செய்யமாட்டார்கள். மற்றவர்கள் சொல்வதையும்
 கேட்கமாட்டார்கள். அவர்கள் மற்றவர்கள் பாராட்ட வேண்டும்
 என்பதற்காக ஆடம்பரமாகவே காரியமாற்றுவர். இவர்கள்
 பற்றற்றுத் தன்னடக்கத்துடன் எதையும் செய்யமாட்டார்கள்.
 மன்னா, மன்னன் வீழ்ந்து வணங்கியதும் பரிபூரணன் திகைத்துத்
 திகிலடைந்துவிட்டார். அவரால் எதையும் தீர்மானிக்க
 முடியவில்லை. பதற்றத்துடன் சொன்னார்; “மன்னா, தாங்கள்
 பரிபூரணர். நாட்டை நல்ல முறையில் ஆட்சி செய்கிறீர்கள்.

மக்களை துன்புறுத்தாது இனிமையுடன் அவர்களுடன் உறவாடி அவர்களது குறைகளைத் தீர்த்து வாக்கு மயமான தபசு செய்கிறீர்கள். அன்பும் தன்னடக்கமும் பூண்டு மக்களை மகிழ்வுடன் வாழவைத்து மானச தபசு செய்கிறீர்கள். பயனை விரும்பாது யோகத்தில் உறுதி பூண்டு செய்யும் முவிதத் தபசையும் செய்யும் தாங்கள் பகவானுக்கு ஒப்பானவர்” என்று கூறி அவரது பாதங்களைப் பணிந்தார். “ஐயகோ, இதுவல்லவா தபசு. பாராட்டுதலையும், பெருமைகளையும், போற்றுதலையும் முன்னிட்டு ஆடம்பரத்திற்காக அதிசயன் செய்யும் ஆராதனைகளை உண்மையென நம்பி விட்டேனே...” எனக் கவலைப்பட்டார் முதலமைச்சர். மன்னா, மற்றவர்கள் குறைநினைப்பார்கள், எனது பெருமையும் புகழும் குறைந்துவிடும் என்று தவறாக நினையாது உண்மைநிலையைப் புரிந்து கொள்” என்றார் குரு.

மூடக்ராஹேணாத்மனோ யத்பீடயா க்ரியதே தப: ட

பரஸ்யோத்ஸாதனார்த்தம் வா தத்தாமஸமுதாஹ்ருதம் ட ட 19

மூடக்கொள்கையால் தன்னைத் துன்புறுத்துவதோ அன்றி பிறரை அழித்தற் பொருட்டோ செய்யப்படுகின்ற தவம் தாமஸம் எனப்படுகிறது. 19.

“மன்னா, மனிதன் இன்பமடையத்தான் தவம் செய்கின்றான். இன்பமடைய வேண்டுமென்றால் உடல் நலமுள்ளதாக இருத்தல் வேண்டும். இந்திரியங்கள் பாதிப்புக்குள்ளாகாது இருத்தல் வேண்டும். தவம் செய்யும்

போது தவம் செய்பவன் இருக்கும் ஆசனம் கூட வசதியானதாக இருத்தல் வேண்டும் என்று பகவான் கூறுகிறார். அப்படியிருக்கச் சில அறிவிலிகள் தவத்தின் உட்பொருளை உணராமல் தம்மை வருத்துகிறார்கள். இது தாமஸமான தவமாகும். சிலர் தமது பகைவர்களை அழிப்பதற்காகத் தவம் செய்கின்றார்கள். மன்னா, ஒவ்வொருவரின் கர்மவினைகள் தான் அவரவரைக் களிப்புறச் செய்யும், கஷ்டப்படுத்தும், இன்னொருவரால் ஒருவனுக்குத் தீங்கு செய்ய முடியாது. தீங்கு செய்தால் அது அவனைத் தான் வந்தடையும். மன்னா, வேலூர் மன்னன் பரிபூரணனின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கியதையும், பின் மக்கள் அவனைப் புகழ்ந்ததையும்விரும்பாத அதிசயன், பரிபூரணனை அழிப்பதற்காக யாகம் செய்தான். இதை அறிந்த ஊரவர்கள் ஒரு நாள் இரவு சென்று யாகசாலையை அழித்ததோடு அதிசயனையும் ஊரைவிட்டத் துரத்திவிட்டனர். கர்மம் பலன் தரும் என்பதை மறவாதே. கர்மத்தைப் பற்றோடு செய்வதை விடப் பாவமானது கர்மத்தைச் செய்யாதிருத்தல்” என்றார் குரு.

தாதவ்யமிதி யத்தானம் தீயதேளனுபகாரிணே ட

தேசே காலே ச பாத்ரே ச தத்தானம்ஸாத்விகம் ஸ்ம்ருதம் ட ட
20

தகுந்த இடத்திலே, தகுந்த காலத்திலே பிரதியுபகாரம் செய்யாதவர் என்றாலும் அவரது பாத்திரம் அறிந்து அவருக்குத் தானம் செய்வது முறையெனக் கருதி வழங்கப்படும் தானம் சாத்விகமானது. 20.

“மன்னா, பிரதியுபகாரம் கருதிச் செய்யப்படுவது தானமாகாது. தன்னிடமுள்ள பொருட்களனைத்தும் மற்றவர்களுக்குப் பயன்படவேண்டுமென்று மனமுவந்து கொடுத்துதவுவதே தானமாகும். மன்னா, வேலூர் அரசன் தனது நாட்டில் இருந்த தரிசு நிலங்களை விவசாயிகளுக்குப் பங்கிட்டளிப்பதாக முரசறைவித்தான். நாட்டிலுள்ள விவசாயிகள் அதற்கு விண்ணப்பித்திருந்தனர். மன்னன் ஒவ்வொருவருடைய விண்ணப்பங்களையும் பரிசீலனை செய்தான். நாட்டில் கூடுதலான நிலத்தில் விவசாயம் செய்து அதிக இலாபம் பெறும் தனபாலன் என்ற விவசாயிக்கு அவனது வயல் நிலத்திற்கு அருகேயுள்ள பல நூறு ஏக்கர் நிலத்தை வழங்கினான். அதை விரும்பாத முதலமைச்சர் சொன்னார்; “தனபாலனிடம் ஏராளமான விளைநிலம் உள்ளது. பராபரச் செட்டியார், நீலகண்ட முதலியார் போன்றவர்கள் சிறிதளவு நிலத்தையே வைத்திருக்கின்றனர். அவர்களுக்குக் கொடுக்கலாம்”

மன்னன் சிரித்தான்; “முதலமைச்சரே, நீங்கள் கூறிய இருவரும் வணிகர்கள். தமது நிலத்தில் விளையும் நெல்லை வேறு நாடுகளுக்குக் கொண்டு சென்று விலைகூட்டி விற்கின்றனர். அரிசிக்குத் தட்டுப்பாடு உண்டாகும் வேளைகளில் பதுக்கி வைத்து விற்கின்றனர். தனபாலன் அப்படியானவன் அல்லன். அவன் நமது நாட்டிலே நிதான விலைக்கு நெல்லை விற்பனை செய்பவன். தட்டுப்பாடான காலங்களிலும் விலைகூட்டி விற்காதவன்; வயலில் வேலை செய்பவர்களுக்கு நீதியான

ஊதியமும், தானியங்களும் வழங்குபவன். மக்கள் மீது அன்புள்ளவன். அவனது தொழிலாளிக்குத் துன்பம் வந்தால் அது தனக்கு வந்ததாக நினைத்துச் செயற்படுபவன். அமைச்சரே, ஒரு பொருள் யாரிடம் சென்றால் பலருக்குப் பெரும்பலன் அளிக்குமோ, அவருக்கே அப்பொருளை வழங்குவது அரசனின் கடமை என்றான். “மன்னா, வேலூர் மன்னனின் தானம் சாத்விகமானது. தனது கடமை” இன்னதென்று உணர்ந்தும் அதைப் புரியாது வாழ்ந்தால் அரசன் தனது கடமையை மறந்தவனாவான்” என்றார் குரு.

யத்து ப்ரத்யுபகாரார்த்தம் பலமுத்திச்ய வா புன: ட
தீயதே ச பரிக்லிஷ்டம் தத்தானம் ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம் டட
21

மற்றும், கைம்மாறு கருதியோ, பலனை விரும்பியோ, துயரத்தோடோ வழங்கப்படும் தானம் ராஜசமெனப்படும். 21.

“மன்னா, தானம் கொடுக்கும் போது வலது கை கொடுப்பதை இடது கை அறியக்கூடாதென்று பெரியவர்கள் கூறுவார்கள். ஒரு மனிதனின் இடது பக்கம் மனைவிக்குரியது என்பதை அர்த்த நாரீஸ்வரத் தோற்றம் விளக்குகிறது. இதன் அர்த்தம் தானம் செய்வது பற்றி மனைவிக்குக் கூடத் தெரியக்கூடாது என்பது தான். ராஜசகுணமுள்ளவர்கள் புகழுக்காகவும், ஆடம்பரத்திற்காகவும் கொடுக்கும் போது ஒலி பெருக்கியிலும் மேடைகளிலும் பலமுறை சொல்லிவிட்டுத்தான்

கொடுப்பார்கள். அவரிடம் பொருட்களைப் பெறுவோரும் மேடைகளில் அவர் முன்பு கொடுத்தவற்றையெல்லாம் மிகைப்படுத்திக் கூறுவார்கள். இது கைம்மாறு கருதிய தானமாகும். சிலர் அப்பொருள் வட்டியோடு திரும்பி வரும் என்ற நோக்கத்துடனும், சிலர் தவிர்க்கமுடியாத சந்தர்ப்பங்களில் மிகுந்த மனவருத்தத்துடனும் கொடுக்கிறார்கள். இப்படியான தானங்கள் பலனைத் தராது. மன்னா, பரிபூரணனிடம் மன்னர்கள், பிரபுக்கள், வணிகர்கள், தனவந்தர்கள் வருவார்கள். பரிபூரணன் சிலருக்கு ஆலோசனை சொல்வான். சிலருக்குப் பூசைகள் செய்வான். சிலருக்கு மந்திரித்து நூல் கட்டுவான். அவ்வேளைகளில் அவர்கள் பெருந்தொகைப் பணமும் பொருட்களும் கொடுப்பார்கள். அவன் அவற்றைத் திறந்து பார்க்க மாட்டான். யாராவது ஏழைகள் வந்தால் அவற்றைத் தூக்கிக் கொடுத்துவிடுவான். ஆனால் அதிசயன் அப்படியானவன் அல்லன். மந்திரித்து நூல் கட்ட ஒரு கட்டணம், பூசை செய்ய ஒரு கட்டணம், ஆலோசனை வழங்க ஒரு கட்டணம், ஆராதனை செய்ய ஒரு கட்டணம் என நிர்ணயித்திருப்பான். அந்தக் கட்டணத்திலும் பார்க்கக் குறைவாகக் கொடுத்தால் செய்யமறுப்பான். தனது செயல்களைத் தானே பெரிதுபடுத்திக் கூறுவான். மற்றவர்கள் தன்னைப் புகழவேண்டும் என்று நிர்ப்பந்திப்பான். மன்னா, அதிசயனைப் போல நீயும் புகழை விரும்புகிறாயா..? கைம்மாறு கருதுகிறாயா...? செயலைச் செய்ய வருத்தப்படுகிறாயா..? இல்லாவிட்டால் ஏன் தயங்குகிறாய்?” என்று கேட்டார் குரு.

அதேசகாலே யத்தானமபாத்ரேப்யஸ்ச தீயதே ட

அஸதக்ருதமவக்ஞாதம் தத்தாமஸமுதாஹ்ருதம் டட 22

தகாத இடத்திலும், தகாத காலத்திலும்
தகுதியற்றவர்களுக்குப் பணிவின்றி இகழ்ச்சியுடன் செய்யப்படும்
தானம் தாமசமெனப்படும். 22.

“மன்னா, தானம் செய்வதற்குச் சில ஒழுங்கு முறைகள் உண்டு. அவ் ஒழுங்கு முறைகளுக்கு ஒவ்வாத இடங்கள் தகாத இடங்களாகும். புனிதமற்ற அசுத்தமான இடங்களில் வைத்து ஒருவனுக்குத் தானம் வழங்கலாகாது. அது போலத் தகாத காலங்களிலும் தானம் வழங்கக் கூடாது. அதைவிட ஒழுக்கமில்லாதவர்கள், குடிகாரர்கள், விபச்சாரிகள், அடக்கமில்லாதவர்கள், வீண் செலவு செய்பவர்கள், பொது நலசேவை செய்யாதவர்கள், மற்றவர்களை மதிக்காதவர்கள் போன்றவர்களுக்கும் தானம் வழங்கக் கூடாது. தானம் கொடுக்கும் போது மகிழ்வுடனும் பற்றற்றும் கொடுத்தல் வேண்டும். துக்கத்துடனோ, நிர்ப்பந்தத்திற்காகவோ கொடுக்கக் கூடாது”.

“மன்னா, வேலூரில் வாழ்ந்த நடராசன் என்பவன் மிகவும் உயர்ந்த பதவியில் இருந்தான். அவன் மானியங்களைக் கொடுப்பதற்கும், விவசாயிகளுக்கு கடன் வழங்குவதற்கும், கூலிவேலை செய்வதற்கு ஆட்களை எடுப்பதற்கும் பொறுப்பாக இருந்தான். அவன் அதிசயனின் நெருங்கிய நண்பன். அவனது பூசை ஆராதனைகளைப் பற்றிப்

புகழ்ந்து பேசுவான். தினமும் அவனது ஆச்சிரமத்திற்கு வருவான். மானியம் பெறவிரும்புவோர், விவசாயிகள், தொழில் பெறவிரும்புவோர் அதிசயனைச் சந்தித்து தானம் கொடுப்பார்கள். அவன், தான் பெரும் பகுதியை எடுத்துக் கொண்டு மிகுதியை நடராசனுக்குக் கொடுப்பான். அது ஆராதனை, பூசை, தானம் என்றவகையில் நடப்பதால் வெளியுலகத்திற்குத் தெரியாமல் இருந்தது. மன்னா, அரசர்கள் தகாத இடத்தில் இருக்கலாகாது; தகாத செயல்களைச் செய்வோரைத் தண்டிக்காது விடலாகாது; மக்கள் மகிழ்வுடன் வாழ்ந்து மகிழ்வுடன் தானம் செய்ய வழிவகை செய்தல் வேண்டும். இன்று மக்கள் தகாத இடங்களிலும் தகாத காலங்களிலும் தானம் பெறுகிறார்கள். கொடுப்போர் அவர்களை இகழ்கிறார்கள். இவற்றை நீ அனுமதிக்கலாமா..?” என்று கேட்டார் குரு.

ஓம் தத் ஸதிதி நிர்தேசோ ப்ரஹ்மணஸ்த்ரிவித: ஸ்ம்ருத: ட
ப்ராஹ்மணாஸ்தேன வேதாஸ்ச யக்ஞாஸ்ச விஹிதா: புரா டட
23

“ஓம் தத் சத்” என்று மூன்று பெயர்கள் பிரம்மத்திற்குக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதிலிருந்து வேதியர், வேதம், வேள்வி என்பன பண்டைக்காலத்திலேயே வகுக்கப்பட்டன. 23.

“மன்னா, ஓம் - தத் - சத் என்ற பெயர்களால் பிரம்மம் பண்டைக்காலத்திலிருந்தே அழைக்கப்பட்டு வருகிறது. அதிலிருந்து தான் வேதியர், வேதம், வேள்வி என்பன பிறந்தன.

பிரம்மம் ஓசை மயமானது. அதனால் அதை நாதப் பிரம்மம் என்றும் கூறுவர். “ஓம்” என்ற பிரணவ மந்திரம் ஓங்கார நாதமாக ஓயாது ஒலித்துக்கொண்டிருப்பதால் தான் உலகம் இயங்குகின்றது. பிரம்மம் தோன்றாதது, அழியாதது, எங்கும் வியாபித்துள்ளது என்பதால் பிரம்மத்தை “ஸத்” என்று அழைப்பார்கள். இதன் கருத்து பிரம்மம் தான் மெய்ப்பொருள் என்பதாகும். பிரம்மத்திலிருந்து அண்டங்களும் உயிர்களும் பொருட்களும் தோன்றின. அதிலிருந்தே அந்தணர், வேதம், வேள்வி என்ற மூன்றும் சிறப்புடன் தோன்றின என்று பகவான் கூறுகிறார். அந்தணர்கள் என்போர் அறிவோர் என்று திருவள்ளுவர் சிறப்பித்துக் கூறுகிறார். அறிவைப் புகட்டும் நூல்களாகப் பிரம்மத்திலிருந்து வெளிப்பட்டவை வேதங்கள். செயல்களுள் சிறந்தது வேள்வி. மன்னா, அரசனது வேள்வி மக்களைக் காப்பாற்றுதல். நாட்டு மக்கள் அனைவரும் துன்பங்களின்றிச் சகல சௌபாக்கியங்களும் பெற்று மகிழ்வுடன் வாழ்வதால் அதுவே மன்னன் தினமும் செய்யும் வேள்வியாகும். மன்னா, வேலூர் மன்னன் ஒருமுறை பெரும் வேள்வியொன்றைச் செய்யவிரும்பினான். அதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்யமுன்; “மக்களுக்கு ஏதாவது குறைகள் இருப்பின் முரசு அறைவித்து மூன்று நாட்களுக்குள் மக்கள் வந்து மன்னனிடம் முறையிடலாம்” என்று முரசறைவித்தான். முதல் இரண்டு தினங்களும் யாரும் வரவில்லை. மூன்றாவது தினம் ஒரு வயோதிபப் பிராமணர் வந்தார். மன்னன் அவரை வணங்கி உபசரித்து ஆசனத்தில் இருத்தினான்; “அந்தணப் பெரியவரே,

தாங்கள் பிரம்மத்தில் இருந்து தோன்றியவர். அதனால் தாங்கள் எக்காரணம் கொண்டும் துன்பத்தை அனுபவிக்கக் கூடாது. மக்கள் சகல செல்வங்களையும் பெற்றுச் சுகவாழ்வு வாழத்தான் மன்னன் வேள்வி செய்வான். ஒவ்வொரு உயிரிலும் பகவான் கலந்திருக்கிறார். அவ்வுயிரைத் திருப்திப்படுத்தாமல் யாகம் செய்ய நான் விரும்பவில்லை. தங்கள் குறை யாதோ...?” என்று கேட்டான்.

“மன்னா, எனக்குப் பெருங்குறை ஒன்றுள்ளது. என்னிடமும் எனது பிள்ளைகளிடமும் நிறையப் பொருட்கள் இருக்கின்றன. அவற்றைத் தானமாக ஏற்க யாரும் முன்வருகிறார்கள் இல்லை. அப்படியிருக்கத் தாங்கள் யாகம் செய்யும் போது தானமாகத் தரும் பொருட்களை என்னால் ஏற்கமுடியவில்லையே என்று தான் வருந்துகிறேன்”

மன்னருக்கு மனவேதனை உண்டானது. பிரம்மத்திலிருந்து தான் வேதம் தோன்றியது. வேதம் யக்ஞத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறது. யக்ஞத்தில் பிராமணருக்குத் தானம் வழங்குவது மேலான சிறப்புடையது என்று வேதம் மொழிகிறது. என்னிடம் தானம் பெற யாரும் இல்லாவிட்டால் நான் நற்கதியடையமாட்டேன்” என்று மன்னன் கலங்கினான். மக்களுக்குத் தானம் கொடுக்க முடியவில்லையே என்று வேலூர் மன்னன் வருந்துகிறான். நீ மக்கள் வருந்துவதைப் பொருட்படுத்தாமல் இருக்கிறாய். இது தர்மமா..?” என்று கேட்டார் குரு.

தஸ்மாதோமித்யுதாஹ்ருத்ய யக்ஞதானதப: க்ரியா: L

ப்ரவர்தந்தே விதானோக்தா: ஸததம் ப்ரஹ்மவாதினாம் LL 24

ஆகையால் வேதம் கற்றவர்கள் வேதவிதிப்படி செய்யும் யக்ஞ தான தபக்கிரிகைகள் எப்பொழுதும் “ஓம்” என்று உச்சரித்த பின்பே தொடங்குகின்றன. 24.

“மன்னா, ஓம் என்ற பிரணவ மந்திரத்தை உச்சரிக்காது எந்தக் கர்மத்தை மேற்கொண்டாலும் அது பூரணத்துவமடையாது. அதனால் இதை விதியாகப் பகவான் பகர்கிறார். அதனால் கர்மங்கள் யாவும் ஒழுங்கு முறைப்படுத்தப்படுகின்றன. இவ்விதிமுறை பிற்காலத்தில் விநாயக வணக்கமாக உருமாறியது. ஓங்கார வடிவினான விக்னேஸ்வரன் செய்யும் செயல்களில் உள்ள விக்னங்களைக் களைந்து அதை வெற்றிகரமாக முடிப்பான் என்ற நம்பிக்கை உருவானது.

“மன்னா, வேலூர் மன்னனின் கவலையை உணர்ந்த வயோதிபப் பிராமணர் சொன்னார்; “நாட்டில் வாழும் மக்கள் தானம் செய்யும் போது அளவு கணக்குப் பார்ப்பதில்லை. அள்ளிக் கொடுக்கிறார்கள். வேள்விகளை நாம் “ஓம்” என்ற பிரணவ மந்திரத்தை உச்சரித்துத் தொடங்கும் போதே தானத்தைத் தருகிறார்கள். மன்னா, சென்ற வாரம் சுந்தரசேனன் என்ற வணிகன் சிறியளவில் யாகம் ஒன்று செய்தான். அவன் பிராமணர்களை வீடுவீடாகச் சென்று அழைத்தான். அதனால் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பிராமணர்கள் அவ்வேள்விக்கு வந்தனர். “ஓம்” என்ற மந்திர ஒலி ஒலித்ததும்

தனது பண்ணையில் இருந்த ஆயிரம் பசுக்களைத் தானமாக வழங்கினான். மன்னா, இந்தத் தள்ளாத வயதில் என்னால் பசுக்களைப் பராமரிக்க முடியுமா...? ஒருவன் யாகம் செய்யும் போது அதற்குச் செல்லாமல் விட்டால் எமக்கு நரகம் கிடைக்கும். அவர்கள் தரும் தானத்தை ஏற்காவிட்டால் மிகமிக மோசமான பிறவிகள் கிடைக்கும். “ஓம்” என்ற மந்திரத்தின் சக்தி பெரியது. அத்துடன் வேள்வியின் பயன் மேலானது. தேகமெடுத்தவர்கள் இதை உணருதல் வேண்டும். மன்னா, நீ வேள்வியைச் செய். நீ முரசறைந்தமையால் வந்து எனது குறையைச் சொன்னேன்” என்றார் பிராமணர்.

“மன்னா, அரசர் “ஓம்” என்ற பிரணவமந்திரத்தை உச்சரித்து வேள்வி செய்ய வேண்டும். மக்களும் அதைச் செய்து இன்புற அரசன் வழிவகை செய்தல் வேண்டும். இன்று உனது நாட்டு மக்களும் நீயும் “ஓம்” என்ற மந்திரத்தை உச்சரித்து வேள்வி செய்யமுடியாதவர்களாக இருக்கிறீர்கள். இது தர்மமா...?” என்று கலங்கினார் குரு.

ததித்யனபிஸந்தாய பலம் யக்ஞதப: க்ரியா: L

தானக்ரியாஸ்ச விவிதா: க்ரியந்தே மோ'காங்ரீபி: LL 25

பயனை விரும்பாது ‘தத்’ என்ற பிரம்மத்தைக் குறிக்கும் சொல்லை உச்சரித்து மோட்சத்தை அடைய விரும்புபவர்களால் நாலாவிதமான யக்ஞ தபக்கிரியைகளும் தானக் கிரியைகளும் செய்யப்படுகின்றன. 25.

“மன்னா, “தத்” என்ற பிரமத்திலிருந்து உதித்த சொல்லை உச்சரிக்கும் பொழுது யாவும் பிரம்மம் என்ற எண்ணம் உண்டாகும். கர்மத்தில் பற்றுண்டாகாத நிலை உண்டாகும். போர் புரியும் கர்மத்தை எடுத்துக் கொண்டால் அதன் தேவை கருதிப் பற்றற்று “தத்” என்ற பிரம்ம வாக்கியத்தை உச்சரித்துச் செய்தால் அதன் பயன் மன்னனுக்கும் மக்களுக்கும் உண்டாகும். இதன் போது பலன் தன்னுடையதல்ல என்ற நிலை உண்டாகுதல் வேண்டும். பிராமணர் அப்படிச் சொல்லியும் வேலூர் மன்னனது வாட்டம் நீங்கவில்லை என்று உணர்ந்த பிராமணர் சொன்னார்; “மன்னா, மோட்சத்தை விரும்புவர்கள் தான் “தத்” என்ற பிரமத்திலிருந்து உதித்த சொல்லை உச்சரித்து நானாவிதமான யக்ஞ தபக்கிரிகைகளும், தானக்கிரிகைகளும் செய்கிறார்கள். அக்கிரிகைகளை ஒழுங்காகச் செய்து, செய்பவர்களை மேன்மையடையச் செய்வது அந்தணர்களது பணி. இங்கு வந்து உன்னைச் சந்தித்த பின்புதான் நான் அதை உணர்ந்து கொண்டேன். ஆகையால் நீ தரப்போகும் தானங்கள் அனைத்தையும் மிக்க மகிழ்வுடன் ஏற்பேன்” என்றார். அதன் பின்பு தான் மன்னன் மகிழ்வுடன் சிரித்தான்”.

“மன்னா, இன்று உனது நாட்டில் நானாவிதமான யக்ஞ தபக்கிரியைகள் நடைபெறவில்லை. அதை நடத்த வேண்டிய கடமை உனக்குண்டு என்பதை மறந்துவிடாதே” என்றார் குரு.

ஸத்பாவே ஸாதுபாவே ச ஸதித்யேதத் ப்ரயுஜ்யதே ட

ப்ரசஸ்தே கர்மணி ததா ஸச்சப்த: பார்த்த யுஜ்யதே டட 26

பார்த்தா, “ஸத்” என்ற சொல் உண்மை என்ற கருத்திலும் நன்மை என்ற கருத்திலும் வழங்கப்படுகிறது. அத்துடன் “ஸத்” என்ற சொல் மங்கள கருமங்களில் உபயோகிக்கப்படுகிறது. 26

“மன்னா, எக்காலத்திலும் மாறாத, அழியாத, அசையாத பிரம்மமே “ஸத்” என்ற சொல்லாற் சொல்லப்பட்டது. “ஸத்” என்ற சொல் மங்கலமல்லாத அனைத்தையும் மங்கலமாக்கும். மக்களின் நன்மை கருதியும் அவர்களின் ஆத்ம ஈடேற்றம் கருதியும் பெரியவர்கள் “ஸத்” என்று உச்சரித்து என்றும் எதிலும், எப்போதும் நன்மை பெறவேண்டும் என்ற கருத்தோடு மங்கலகாரியங்களில் “ஸத்” என்ற வார்த்தையைப் பிரயோகிக்கின்றார்கள். பிறத்தல் துன்பம், வாழ்தல் துன்பம், திருமணம் செய்தல் துன்பம், இறத்தல் துன்பம் இப்படியான காரியங்களுக்கெல்லாம் செல்லும் பெரியவர்கள் இத்துன்பங்கள் யாவும் நீங்கி ஆன்மா பிரம்ம சொரூபமாக வேண்டுமெனக் கருதி “ஸத்” என்ற வார்த்தையை உச்சரித்து வாழ்த்துகின்றனர்.

மன்னா, வேலூர் மன்னனை மகிழ்விப்பதற்காகப் பிராமணர் சொன்னார்; “மன்னா, வேலூரில் சுபகாரியங்கள் யாவும் தினமும் நடைபெறுகின்றன. பெரியவர்களும், ஞானிகளும், சாதுக்களும், பிராமணர்களும் அவற்றில் கலந்து வாழ்த்துகின்றனர். உண்மை என்ற கருத்திலும் நன்மை என்ற

கருத்திலுமிருந்தே “ஸத்” என்ற சொல் பிறந்தது. அதனால் அவர்கள் தினமும் மக்களின் அவல வாழ்வு நீங்க “ஸத்” என்ற பிரம்ம வார்த்தையை உபயோகித்து வாழ்த்துகின்றனர்” என்றார்.

மன்னன் சிரித்தான்; “சுவாமி, உலகில் நடைபெறும் காரியங்கள் யாவும் துன்பத்தையே தருகின்றன. அவற்றை இன்பமாக அனுபவித்து மகிழும்படியும், நன்மை பெறல் வேண்டும் என்றும், உண்மை இது வல்லவென்றும் உணர்த்தவுமே “ஸத்” என்ற பிரம்ம வார்த்தை பிரயோகிக்கப்படுகிறது என்று எனக்குத் தெரியும்” என்றான்.

“மன்னா, எமது நாட்டில் நடைபெறும் மங்கல கர்மங்களில் வாழ்த்தல் நடைபெறவில்லை. அமங்கல கருமங்கள் யாவற்றையும் மங்கலகரமாக்குவது “ஸத்” என்ற பிரம்ம வாக்கியம் தான். மன்னா, நமது நாட்டில் ஏழை விவசாயி ஒருவனது திருமணம் அண்மையில் நடைபெற்றது. பிராமணர்கள் சென்று “ஸத்” என்று வாழ்த்தவில்லை. ஒரு வாரத்தின் பின் அவன் அரவம் தீண்டி மரணமானான். பெரியவர்கள், பிராமணர்கள் வந்து “ஸத்” என்று வாழ்த்தாமையால் தான் அது நடைபெற்றது என்று மக்களிற சிலர் கூறி அக்குடும்பத்தினரை வேதனைக்குள்ளாக்கினர். மன்னா, விவேகமுள்ளவர்கள் திருமணத்தைத் துன்பமானதாகவே கருதுகின்றனர். அத்துன்பத்தை நீக்கி, மகிழ்வைக் கொடுப்பது “ஸத்” என்ற மகாவாக்கியம். இன்று எமது நாட்டில் “ஸத்” என்ற பிரம்ம மகாவாக்கியத்தைக் கூறிவாழ்த்துவாரில்லை.

இது உன்னால் வந்தவினை. இதை நீ தான் நிவர்த்தி செய்தல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

யக்ஞே தபஸி தானே ச ஸ்திதி: ஸ்திதி சோச்யதே ட ட
கர்ம சைவ ததர்த்தீயம் ஸ்தித்யேவாபிதீயதே ட ட 27

“ஸத்” என்ற சொல் வேள்வியிலும் தவத்திலும் தானத்திலும் நிலைத்திருக்கின்றது என்று சொல்லப்படுகின்றது. அத்துடன் பிரம்மத்தின் பொருட்டுச் செய்யும் கர்மமும் “ஸத்” என்றே சொல்லப்படுகிறது. 27.

“மன்னா, பற்றின்றிப் பயன் கருதாது யாகம், தபசு, தானம் ஆகியவற்றைச் செய் என்பது “ஸத்” என்ற பிரம்ம வாக்கியத்தின் பொருளாகும். நிலையான பொருளான பிரம்மத்திலிருந்து வந்த மகா வாக்கியமான “ஸத்” என்பது நிலையான பிரம்மத்தை அடைய உதவுகின்றது. தானம், தபசு, யாகம் போன்றவற்றைச் செய்யும் போது அதில் குறைகள் தவறிக்கூட ஏற்படலாகாது. இப்படி ஏற்பட்டால் ‘ஸத்’ என்ற மகா வாக்கியத்தை உச்சரிப்பதன் மூலம் அத்தவறை நிவர்த்தி செய்யலாம்.

“மன்னா, எமது நாட்டில் இப்போது தானம், தபசு, யாகம் போன்றவற்றைச் செய்வாரில்லை. அதனால் பிரம்மத்தின் பொருட்டுச் செய்யும் கர்மமும் செய்யப்படுவதில்லை. மன்னா, அதிசயன் தானம், தபசு, யாகம் முதலியவற்றைச் தவறாகச் செய்வான். தன்பொருட்டுச் செய்யும் கர்மம் நல்லதாக இருந்தாலும் அது கேட்டையே தரும். ஆனால்

அதிசயன் தன்பொருட்டுச் செய்யும் கர்மங்களைப் பிரம்மத்தின் பொருட்டுச் செய்வதாக நினைத்துச் “ஸத்” என்று உச்சரிப்பான். அதனால் நாளடைவில் அவனது மனம் மாறிவிட்டது. தன்பொருட்டுச் செய்யாமையால் பிரம்மத்தின் பொருட்டுச் செய்தான். மன்னா, இன்று எமது நாட்டில் தன்பொருட்டுக்கூடத் தவம், தானம், யாகம் செய்வாரில்லை. நீ அரசனாக இருந்த காலத்தில் தானம் செய்தவர்கள் இப்பொழுது இரக்கின்றனர். இந்த நிலையை நீடிக்க விடலாகாது” என்றார் குரு.

அச்ரத்தயா ஹுதம் தத்தம் தபஸ்தப்தம் க்ருதம் ச யத் ட
அஸதித்யுச்சயதே பார்த்த ந ச தத்ப்ரேத்ய நோ இஹ ட்ட

சிரத்தையின்றிச் செய்யும் யாகமும் தானமும் தபசும் “அஸத்” என்று சொல்லப்படுகிறது. அது இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் உதவாது. 28.

“மன்னா, சிரத்தையுடன் செய்யும் கர்மங்கள் யாவும் வெற்றியையே அளிக்கும். யாகத்தையும் தானத்தையும் தபசையும் சிரத்தையுடன் முறையாகச் செய்பவன் பகவானை அடைகிறான். அவனிடமிருந்த பற்றுக்கள் யாவும் அழிந்து பகவான் மீது பற்றேற்படும். சிரத்தை இல்லாதவனுக்கு இம்மையிலும் இன்பமில்லை. மறுமையிலும் இன்பமில்லை. அவன் கல்வி கற்கமாட்டான்; பொருளைச் சம்பாதிக்க மாட்டான்; உள்ளபொருளையும் அனுபவிக்க மாட்டான். இவற்றுக்குச் சிரத்தை தேவை. கர்மம் செய்யும் போது “ஓம் - தத் - ஸத்” என்று உச்சரித்தவாறு செய்தால் அது பகவானை நினைத்துக் கொண்டு செய்ததாகும். மன்னா, வேலூர் நாட்டிற்குத் தெற்கே

நானூறு மைல் தூரத்தில் சிங்கபுரம் என்றொரு நாடு இருந்தது. வேலூரைப் போல ஐந்து மடங்கு பெரிய நாடு அது. படைப்பலமும் வேலூரைவிடப் பன்மடங்கு அதிகமானது. திடீரென்று சிங்கபுர மன்னன் வேலூர் மீது படையெடுத்தான். வேலூர் மன்னன் கலங்கவில்லை. பகவானை நினைத்து “ஓம் தத் ஸத்” என்ற மந்திரத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு மிகுந்த சிரத்தையுடன் போராடினான். நீண்ட நாட்கள் போர் நடைபெற்ற போதும் மன்னன் சிரத்தை குறையாது போரிட்டான். இறுதியில் வெற்றி வேலூர் மன்னனுக்குக் கிடைத்தது. நீ சிரத்தையின்றியிருப்பதோடு பகவானின் மகா மந்திரமான “ஓம் தத் ஸத்” என்ற மந்திர வார்த்தையையும் உச்சரிக்காது வீணை காலத்தைக் கழிக்கிறாய். இது உசிதமானதல்ல என்பதைப் புரிந்து கொள். சிரத்தைக்கேற்பவே பயன் உண்டாகும்” என்றார் குரு.

இதி ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாஸு“ பநீஷத்ஸு ப்ரஹ்மவித்யாயாம்

யோசாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுனஸம்வாதே

ச்ரத்தாத்ரய விபாகயோகோ நாம

ஸப்ததசோளத்யாய: ட ட

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

மோ' ஸந்யாஸ யோகம்

அர்ஜுனன் சொன்னது

ஸந்யாஸஸ்ய மஹாபாஹோ தத்வமிச்சாமி வேதிதும் ட

த்யாகஸ்ய ச ஹ்ருஷீகேச ப்ருதக் கேசிநிஷு“தன டட 1

இந்திரியங்களின் இறைவனே, தோள்வலிமை
மிக்கவனே, கேசி என்ற அரக்கனை அழித்தவனே,
சன்னியாசத்தினதும், தியாகத்தினதும் தத்துவத்தைத்
தனித்தனியே அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். 1

“மன்னா, உனது நிலைமையைப் பார்க்க
எனக்குப் பரிதாபமாக உள்ளது. நான் சந்நியாசத்தைப் பற்றியும்
தியாகத்தைப் பற்றியும் முன்பு பல தடவைகள் கூறியும்
உனக்கு அவை புரியவில்லையா? மன்னா, சந்நியாசமும்
தியாகமும் வாழ்க்கையைச் சீரமைக்கின்றன. அவற்றை நாம்
அனுபவ மூலமாகத் தெரிந்து கொள்ளல் வேண்டும்.
சாஸ்திரங்கள் கற்பதாலோ, ஆராதனைகள் செய்வதாலோ,
உபந்நியாசங்களைக் கேட்பதாலோ, கல்வி மூலமோ அவற்றை
அறிந்து கொள்ள முடியாது. யார் பற்றற்றவரோ, யார்
முழுமையாக இந்திரியங்களை அடக்கியவரோ, யார்
பகவானிடம் தன்னை முழுமையாக ஒப்படைத்தவரோ, யார்
கர்மப் பலனை விரும்பாதவரோ அவர் தான் தியாகி; அவர்
தான் சந்யாசி. மன்னா, மகாவிஷ்ணு ஹிருஷீகேசன் என்றும்,
மஹாபாகு என்றும் கேசிநிகுதனன் என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்.
ஹிருஷீகேசன் என்றால் இந்திரியங்களின் இறைவன்; மஹாபாகு

என்றால் பெருந்தோள் வலிமை உள்ளவன்; கேசி என்ற அசுரன் குதிரை வடிவெடுத்து மகாவிஷ்ணுவைக் கொல்ல வந்தான். அவனை அழித்தமையால் மகாவிஷ்ணுவுக்குக் கேசிநிஷு"தனன் என்ற நாமம் உண்டானது. மன்னா, காவி உடை தரித்து, உருத்திராக்கம் அணிந்து, காட்டுக்குச் சென்று பன்னசாலை அமைத்து வாழ்வதல்ல சந்நியாசம். அறிவால் ஐம்பொறிகளை அடக்கிக் காக்க வல்லவன் தான் சந்நியாசி. இவன் பற்றில்லாதவன், பகவானிடம் மட்டும் பற்றை வைத்திருப்பவன். பற்றுக்களை விட்டு ஒழிப்பதற்கு அது தான் வழியென்று அவனுக்குத் தெரியும். மன்னா, உயிர்களிடத்தில் அன்புள்ளவன் தான் தியாகி. அவன் தன்னுயிரையும் பிறரின் தேவைஅறிந்து கொடுப்பான். உடம்பை யான் என்று கருதாதவனும், தொடர்பில்லாத பொருட்களைத் தனது என்று கருதுதலாகிய மயக்கம் இல்லாதவனும் தியாகியாவான். மன்னா, வேலூர் அரண்மனை மூடப்படுவதில்லை. மக்கள் தமது தேவை கருதி எவ்வேளையிற் சென்றாலும் உரிய அதிகாரிகளைச் சந்திக்கலாம். கலிங்க தேசத்து இளவரசன் வேலூர் மன்னனின் மகளை விரும்பினான். ஆனால் இரண்டு நாடுகளுக்குமிடையே வெகுகாலமாகப் பகை நிலவியது. கலிங்க தேசத்து இளவரசனால் வேலூர் இளவரசியைப் பிரியமுடியவில்லை. அதனால் அவன் ஒரு சாதுவைப் போல வேடமணிந்து வேலூர் அரண்மனைக்கு வந்தான். அரசன் அவனை வரவேற்றான்; "மன்னா, நீ மக்கள் கேட்டதைல்லாம் கொடுப்பதாகக்

கேள்விப்பட்டு இங்கே வந்தேன். நீ நான்கேட்பதைக் கொடுப்பாயா...?” என்று கேட்டான்.

“சுவாமி, என்னிடம் இருப்பதைக் கேட்டால் தருகிறேன்” என்றான் மன்னன்.

“மன்னா, நான் தங்களின் மகளைக் காதலிக்கிறேன்...” சாது வார்த்தைகளை முடிக்கும் முன் மன்னனுக்கு அவன் யார் என்று புரிந்துவிட்டது; “கலிங்கதேசத்து இளவரசே, சந்நியாசம் மேற்கொள்ளும் எனக்குப் பகைவர், நண்பர், உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர் என்று யாருமில்லை. முறைப்படி வந்து பெண்கள்” என்றான். மன்னா கலிங்க தேசத்து மன்னன் வேலூர் மன்னரின் பாட்டனாரை மறைந்திருந்து கொன்றான். அதை மறந்து தனது மகளைக் கொடுக்க நினைத்த வேலூர் மன்னனின் தியாகத்தை நினைத்துப்பார்” என்றார் குரு.

ஸ்ரீ பகவான் சொன்னது

காம்யானாம் கர்மணாம் ந்யாஸம் ஸந்யாஸம் கவயோ விது:

L

ஸ்ர்வகர்மபலத்யாகம் ப்ராஹுஸ்த்யாகம் விசு'ணா: LL 2

ஞானிகள் காமிய கர்மங்களைத் துறப்பது தான் சந்யாசம் என்று அறிகிறார்கள். தீர்க்க தரிசிகள் சகல கர்மங்களையும் துறப்பதையே தியாகம் என்கின்றனர். 2.

“மன்னா, ஞானிகள் காமிய கர்மங்களைத் துறப்பது தான் சந்நியாசம் என்று நினைக்கிறார்கள்.

இப்பிறவியில் கிடைக்கும் பட்டம், பதவி, பொருள், மனைவி, மக்கள், சொந்தம், பந்தம் போன்றவை அமையவேண்டும் என்றும், மறுமையில் சுவர்க்கபோகம் கிடைக்கவேண்டும் என்றும் நினைக்காமை காமிய கர்மங்கள் எனப்படும். வேறு சில ஞானிகள் நித்திய, நைமித்திய, காமிய கர்மங்களின் பயனை ஒழித்தல் தியாகம் என்று கருதுகிறார்கள். சந்நியாசமும், தியாகமும் ஒரே கருத்தைத்தான் வலியுறுத்துகின்றன. காமிய கருமங்கள் புதிது புதிதான பந்தங்களை உருவாக்கி மனிதனுக்குத் துன்பங்களைக் கொடுக்கின்றன. இவற்றால் பிறவிகள் பெருகுகின்றன. இதனால் தான் சகல பற்றுக்களையும் துறந்துவிட வேண்டும் என்று ஞானிகள் நினைக்கிறார்கள். மன்னா, அரசனானவன் தனது சகல கர்மங்களையும் துறப்பதோடு அவற்றின் பயனையும் துறத்தல் வேண்டும். சத்வகுணமுள்ள அரசன் மக்களைத் தன்னுயிராக நினைப்பதால் அவர்கள் பொருட்டே கர்மம் செய்கிறான். கர்ம பயன் தாமாகவே அவனை விட்டுவிலகிவிடும். ஒரு நாட்டின் ஊழியனைப் போல அவன் கடமையாற்றல் வேண்டும். இது தான் கரும யோகமாகும். வேலூர் மன்னன் தன்னை ஒரு போதும் அரசனாகக் கருதுவது கிடையாது. ஊழியனாகவே அவன் வாழ்ந்தான். சிவன் கோவில் கும்பாவிஷேகம் நடைபெற்றது. மன்னன் சாதுவைப் போல அங்கு வந்திருந்தான். மக்கள் எவரும் அவனை அடையாளம் காணவில்லை. அவனோடு கூட வந்த ஏவலாளர்கள் கோயிலுக்குத் தேவையானவற்றையெல்லாம் வழங்கிக் கொண்டிருந்தனர். இந்திரவிழா நடைபெற்றது. தேவருலகிலும் அப்படி ஒரு விழா

நடைபெறவில்லை. மன்னன் யாருமறியாது முனிவரைப் போல வந்து விழா நல்ல முறையில் நடைபெற ஏற்பாடுகள் செய்தான். இவ்விருவிழாக்களிலும் இளவரசரும் பட்டத்தரசியும் கலந்து கொண்டனர். இவ்வித பரித்தியாக புத்தியோடு சகல கருமங்களையும் செய்துகொண்டு, பகவான் நாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு, ஆராதனையில் ஈடுபட்ட மன்னன் இறுதி நிகழ்வுகளில் மக்களை மகிழ்விப்பதற்காகக் கலந்து கொண்டான். மன்னா, இது போலவே நீயும் நாட்டை ஆளவேண்டும்” என்றார் குரு.

த்யாஜ்யம் தோஷவதித்யேகே கர்ம ப்ராஹூர்மனீஷிண: ட
யக்ஞதானதப: கர்ம ந த்யாஜ்யமிதி சாபரே ட ட 3
எல்லாக் கருமங்களும் குற்றமுடையவை என்பதால் அவற்றைத் துறக்க வேண்டுமென்று சில அறிஞர்கள் பகர்கின்றனர். வேறு சில அறிஞர்கள் வேள்வி, தானம், தபசு ஆகியவற்றைத் துறக்கக் கூடாது என்கின்றனர். 3

“மன்னா, ஒருவன் செய்யும் கருமங்கள் யாவற்றிலும் குற்றம் உண்டு; நன்மையும் தீமையும் உண்டு. தீயை எடுத்துக்கொண்டால் அது ஆக்கத்தையும் தரும் அழிவையும் தரும். இது போலத்தான் மழையும். விவசாயி பயிரிடுவதற்காக வயலை உழுப்போது எவ்வளவு உயிர்கள் இறக்கின்றன. இப்படிச் செயல்கள் யாவற்றிலும் நன்மையும் தீமையும் கலந்திருக்கின்றன. சமணர்கள் தாம் நடக்கும் போதும் இருக்கும் போதும் சுவாசிக்கும் போதும்

எண்ணிறைந்த உயிர்கள் இறப்பதாகக் கூறி அவற்றைத் தவிர்க்கின்றனர். இதனால் கருமங்களைத் துறத்தல் வேண்டுமென்று கூறும் அறிஞர் ஆத்மசொருப நிலையை அடைய வேள்வி, தானம், தபசு ஆகியவற்றைத் துறக்காது அவற்றின் பலன்களைத் துறக்க வேண்டும் என்கின்றனர். இப்படி அறிஞர்களுக்கிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் உண்டு. ஒரு மனிதனுக்குள் பல்வேறு வேறுபாடுகள் உண்டு, அவனது மனைவிக்கும் அவனுக்குமிடையேயும் பிள்ளைகளுக்கிடையேயும் வேறுபாடுகள் பல உண்டு. இதைப்பற்றியெல்லாம் சிந்திக்கலாகாது. வேலூரில் இரண்டு சாதுக்கள் இருந்தனர். ஒருவர் எல்லாக் கருமங்களையும் தோசமுள்ளவை, அதனால் அவற்றைத் துறக்க வேண்டுமென்று தனது மாணவர்களுக்கு உபதேசிப்பார். பலர் ஏற்றுக் கொண்டபோதும் ஒரு மாணவனுக்கு அதில் சந்தேகமிருந்தது. அதனால் அவன் கேட்டான்; “குருவே, நாம் வாழவேண்டுமானால் கருமங்கள் செய்தே தீரவேண்டும். கர்மங்களையும் அதன் பயனையும் துறக்க வேண்டும் என்று கூறியதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை. ஆனால் தோஷமில்லாத கருமங்கள் எவையென எனக்குக் கூறுதல் வேண்டும்” என்றான். குரு வெகுநேரமாக நினைத்துப் பார்த்தார். அவருக்கு எதுவும் தோன்றவில்லை. மன்னா, யுத்தம் தோஷமுள்ள தர்மம் தான். ஆனால் அதைப் பயன்கருதாது செய்யும் போது தோஷம் நீங்கும். கருமங்களாகச் செய்யும் போது அவற்றில் உள்ள தோஷங்கள் யாவும் நீங்குவதற்காக ‘ஓம்தத்ஸத்’ என்று உச்சரித்துவிட்டுக் கர்மம் செய்தால் அதில்

உள்ள தோஷங்கள் யாவும் நீக்கிவிடும். மற்றச் சாது குற்றங்கள் இருப்பினும் வேள்வியையும் தபசையும் தானத்தையும் துறக்கக் கூடாது என்று மாணவர்களுக்குச் சொல்வார். அதற்கு ஒரு மாணவன் கேட்டான்; “வேள்வியின் போது பல உயிர்கள் கொல்லப்படுகின்றன. தவமும் பல குற்றங்களை உடையது. தானம் செய்வதிலும் பல குறைபாடுகள் உண்டு. இதனால் அவற்றை எப்படிச் செய்வது?”

“குற்றங் குறைகள் இல்லாத கருமங்களே இல்லை. முடிந்தளவில் குற்றங்களை நீக்குதல் வேண்டும். நீக்க முடியாத குற்றங்களைப் பகவான் நீக்கி அவற்றை மங்களமாக்குவார். பற்றில்லாது பகவானை ஆராதித்துக் கொண்டு செய்யப்படும் கருமங்கள் யாவும் குற்றமற்றவை; பயன் தருபவை” என்றார்.

“மன்னா, நீ யுத்தத்தில் உள்ள குறைபாடுகளை மட்டுமே நினைக்கிறாய். அதன் பயன்பாடுகளை நினை” என்றார் குரு.

நிஸ்சயம் ச்ருணு மே தத்ர த்யாகே பரதஸத்தம ட

த்யாகோ ஹி புருஷவ்யாக்ர த்ரிவித: ஸம்ப்ரகீர்த்தித: ட ட 4

பரத குலத்தில் சிறந்தவனே, புருஷருள் புலியே, தியாகம் பற்றிய எனது சித்தாந்தத்தைக் கேட்பாயாக. தியாகமானது மூன்று விதமானதென்று கூறப்பட்டுள்ளது. 4.

யக்ஞதானதப: கர்ம ந த்யாஜ்யம் கார்யமேவ தத் ட

யக்ஞோ தானம் தபஸ்சைவ பாவனானி மனீஷிணாம் டு 5

யக்கும், தானம், தபசு ஆகிய மூன்று கர்மங்களும் விடப்படுவதன்று. அது செய்யப்பட வேண்டியது. அவை மூன்றும் அறிஞர்களுக்குத் தூய்மை தருபவை. 5

“மன்னா, சந்நியாசத்தையும், தியாகத்தையும் பிரித்தறிய முடியாது. தியாகமென்பது இயற்கையின் கோட்பாடு. இயற்கை தனது ஒவ்வொரு நிலையிலும் தன்னைத் தானே தியாகம் செய்கிறது. மழை பெய்வதால் உயிர்களும், தாவரங்களும் வாழ்கின்றன. மரங்களின் தியாகத்தால் தான் தவமும் தானமும் யக்ஞமும் நடைபெறுகின்றன. தாவரங்கள் தம்மை இம்முன்றிற்கும் முழுமையாகத் தியாகம் செய்கின்றன. பசு ஒன்று தியாகம் செய்வதால் தான் மனிதன் வாழ்கின்றான். பகவானுக்கு அபிஷேக ஆராதனைகள் இடம்பெறுகின்றன. அதனால் தான் மக்கள் ஞானியாவதற்கான தானம், தபசு, யக்ஞம் முதலியவற்றைச் செய்கின்றார்கள். மனதைப் பக்குவப்படுத்திப் பழுதடைந்த உடலை நீக்கிப் பகவானை அடைந்து ஆனந்தமடைகிறார்கள். மன்னா, தானமும் தபசும், யக்ஞமும் எல்லா மனிதர்களும் செய்து ஆத்ம ஈடேற்றம் பெறவேண்டும் என்ற நோக்கில் பரிபூரணன் சகல மக்களுக்கும் யக்ஞமும் தபசும் எப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று பயிற்சியளிப்பான். தானத்தின் மகிமைகளைப் பற்றி உபதேசிப்பான். அதற்காக அவன் பெருநிலப்பரப்பொன்றை அரசனிடம் பெற்று அதில் யாகம் செய்வதற்கு வேண்டிய மரவகைகளை நட்டுப் பராமரித்தான். பசுக்களை வளர்த்துத்

தானம் செய்தான். அதனால் வேலூரில் வாழ்ந்த அனைத்து மக்களும் தானம், தபசு, வேள்வி முதலியவற்றை முறைப்படி செய்து மேன்மையடைந்தனர்; வேலூரும் சிறப்படைந்தது. மன்னா, சாதாரண மனிதனான அவனே தானத்தையும், தபசையும், யக்ஞத்தையும் உணர்ந்து மக்களை ஈடுபடுத்தத் துணிந்தான். நீ மன்னன், உனது நாடு இன்று சுடுகாடாகிவிட்டது. அதனால் மக்கள் தானத்தையும், தபசையும் யக்ஞத்தையும் செய்வதை விட்டுவிட்டனர். இதை நீ பார்த்துக்கொண்டிருந்தால் பெரும் பாவியாவாய்” என்றார் குரு.

ஏதான்யபி து கர்மாணி ஸங்கம் த்யக்த்வா பலானி ச ட
கர்த்தவ்யானீதி மே பார்த்த நிஸ்சிதம் மதமுத்தமம் ட ட 6
பார்த்தா, இம் மூன்றையும், பற்றுக்களையும், பயன்களையும் ஒழித்தே செய்தல் வேண்டும் என்பது எனது நிச்சயமானதும் உத்தமமானதும் கொள்கையாம். 6

“மன்னா, தாயானவள் தன் உதிரத்தைப் பாலாக்கி மகவுக்குக் கொடுக்கிறாள். இதில் அன்பும், அரவணைப்பும், கருணையும் உண்டு. ஆனால் பற்றுக்கள் எதிர்பார்ப்புக்கள் எவையும் இல்லை. பசுவானது தனது கன்றிற்கும், உலகோர்க்கும் பாலைச் சுரந்து கொடுக்கிறது. அதில் அது மகிழ்வடைகிறது. தான் எவ்வளவு கொடுக்கிறேன் என்று அது அறிவதில்லை; அறியமுயல்வதும் இல்லை. பாலில் இருந்து மோர், தயிர், வெண்ணெய் போன்றன எடுக்கப்பட்டு உணவாகவும் அபிஷேகப் பொருட்களாகவும் பயன்படுகின்றன.

இது பால் தரும் அந்தப் பசுவிற்குத் தெரியுமா...? இது தியாகத்தின் உச்சநிலை. இதற்கு நிகரான தானம் எதுவும் உலகில் இல்லை. இடையறாத யக்கும் இச்செயல் மூலம் நடைபெறுகின்றது. பற்றற்ற செயல்கள் இவை. இவற்றில் பற்றும் பயனும் இல்லை. ஆசையைத் துறந்தவர்கள் கர்மங்களை யக்ஞமாகச் செய்வார்கள். இக்கோட்பாட்டினால் தான் உலகம் மேன்மையடைகின்றது. அதனால் தான் பகவான் இதை நித்சபமான உத்தமக் கொள்கை என்கிறார். மன்னா, பரிபூரணன், ஈஸ்வரனை அடைய ஆசையாகிய வலையில் விழாமல் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொண்டான். எத்தனையோ இடர்ப்பாடுகள் வந்தபோதும் அவன் தனது நினைவை இழக்கவில்லை. மன்னா, ஈஸ்வரன் அவனது பரிபூரண நிலையை உணர்த்த விரும்பினார். அவர் ஒரு கிழப்பிராமணர் வடிவங்கொண்டு அதிசயனிடம் வந்து “அதிசயா, நான் வேள்வி செய்ய விரும்புகிறேன். அதற்கேற்ற சிறந்த விறகு எனக்குத் தேவை. பரிபூரணனின் காட்டில் நல்ல மரங்கள் உள்ளன. அவற்றை அவனுக்குத் தெரியாது வெட்டிவந்து தா. நீ தான் வெட்டவேண்டும். அதற்கான கூலி இந்தா. இன்னும் இதைப்போல மூன்று மடங்கு கூலி விறகு கொண்டு வந்ததும் தருவேன்” என்றார். பொருளில் ஆசை கொண்ட அதிசயன் மேலும் இரண்டு பிராமணர்களை அழைத்துக்கொண்டு பரிபூரணனின் காட்டிற்குச் சென்று நல்ல மரங்களைத் தறித்துக் குவித்தான். அப்பொழுது பரிபூரணனும் சீடர்களும் அங்கு வந்தனர். பரிபூரணன் அதிசயனைக் கண்டு

கோபங்கொள்ளவில்லை; “அந்தணரே, யாகம் செய்யத்தான் தாங்கள் மரங்களைத் தறிக்கிறீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். எனக்கு அறிவித்திருந்தால் நானும் எனது சீடர்களும் வந்து உதவி செய்திருப்போம்” என்று கூறித் தறித்த விறகுகளைத் தூக்கிச் சென்று அதிசயனின் கோயிலில் போட்டான். பின்பரிபூரணன் சொன்னான்; “அந்தணரே, யாகம் செய்வதற்கு இப்பொருட்களை ஏற்றருளும்” என்று ஏராளமான பொன்னையும், பொருளையும் கொடுத்தான். மன்னா, ஈஸ்வரனை அடைய விரும்புவோரும், சாதனமார்க்கத்தில் ஈடுபடுவோரும் ஆசைப்படக்கூடாது. பற்றையும் பயனையும் ஒழித்தல் வேண்டும். அரசனான நீ உனது நாட்டு மக்களுக்காக, அவர்களது நன்மைக்காக என்ன செய்தாய்..? நினைத்துப்பார்” என்றார் குரு.

நியதஸ்ய து ஸந்யாஸ: கர்மணோ நோபபத்யதே ட

மோஹத்தஸ்ய பரித்யாகஸ்தாமஸ: பரிகீர்த்தித: டட 7

மேலும் நித்திய கர்மத்தை விடுவது பொருந்தாது. அறிவின்மையால் அவற்றைத் துறப்பது தாமசமென்று கூறப்படுகிறது. 7.

“மன்னா, பூமியில் அவதரித்த உயிர்களுக்கும் மரஞ்செடி கொடிகளுக்கும் நித்திய கருமங்கள் பலவுள்ளன. மரம்செடி கொடிகளெல்லாம் பூத்துக் காய்த்துக் கனிந்து மனிதர்களுக்கும் பறவைகளுக்கும் உணவாவதோடு தெய்வங்களுக்கும் பிரசாதங்களாகின்றன. இவை அவற்றின் நித்திய கருமங்கள். இவற்றை அவை விலக்க முடியாதது

போல மனிதனுக்கென்று விதிக்கப்பட்ட நித்தியகருமங்கள் தானமும் தபசும் யக்ஞமும் ஆகும். இவை மனிதனைப் பக்குவப்படுத்தி அவனது ஆத்மாவைத் தூய்மைப்படுத்தி அவனை இறைவனோடு இணைக்கின்றன. ஒருவன் இறைவனை அடையும் வரையும் பகவான் நாமத்தை உச்சரிப்பதோடு நித்திய கருமங்களைச் செய்தல் வேண்டும். மன்னா, அரசர்களது நித்திய கர்மங்கள், தானம், தபசு, யக்ஞம் மட்டுமல்ல, நீதியை நிலைநாட்டுவது; மக்களின் துன்ப துயரங்களைப் போக்குவது. ஒரு அரசன் மக்களைத் தன்னுயிர் போல நேசித்து அவர்களின் துன்பங்களைப் போக்கினால் அவன் தானமும் தபசும் யக்ஞமும் தினமும் செய்தவனாகிறான். நீதியை நிலைநாட்ட மன்னன் வீரனாகவும் துணிவுள்ளவனாகவும் பற்றற்றவனாகவும் இருத்தல் வேண்டும். கடம்பவனம் என்ற காட்டில் மாடு ஒன்று கன்று ஈன்று அதை அன்புடன் வளர்த்து வந்தது. கன்று காட்டில் உள்ள மிருகங்களின் குட்டிகளோடு விளையாடும் போது அவற்றைக் கடிக்கும். அதனால் அவற்றின் உடலில் இருந்து இரத்தம் வழியும். அதைப் பசுக்கன்று சுவைத்துக் குடிக்கும். இதையறிந்த தாய்ப்பசு ஆரம்பத்தில் புத்திமதி சொன்னது. பின் கண்டித்தது. அதற்கும் திருந்தாமையால் கன்றைக் கொன்றுவிட்டது. அரசன் பசுவைப் போல இருத்தல் வேண்டும். சட்டதிட்டங்களுக்கு உட்பட்டு வாழாதவன் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவன். சட்ட திட்டங்களை மீறுபவன் கொல்லப்பட வேண்டியவன்” என்றார் குரு.

து. கமித்யேவ யத்கர்ம காயக்லேசபயாத் த்யஜேத் ட

ஸ க்ருத்வா ராஜஸம் த்யாகம் நைவ த்யாகபலம் லபேத் ட ட 8

உடல் வருந்தும் என்பதற்காகக் கர்மத்தைச் சிரமமானது எனக் கருதி அதைச் செய்யாது விடுபவன் ராஜசைத் தியாகம் செய்கிறான். அதனால் அவன் தியாகத்தின் பயனை அடைவதில்லை. 8

“மன்னா, உடலை வருத்தாது கர்மங்களைச் செய்யமுடியாது. உடலை வருத்துவதற்கு அஞ்சுகிறவன் எந்த இன்பத்தையும் அனுபவிக்கமாட்டான். தேனைக் குடிக்க விரும்புகின்றவன் மரத்தில் உள்ள தேன் கூட்டை சிரமப்பட்டு எடுத்தாக வேண்டும். சிலர் பிறர் எடுத்துக் கொடுக்கும் தேனை உண்டும் வாழ்வார். ஆனால் அப்படியான வாழ்வு நிலைக்காது. தினமும் அப்படி உதவி செய்ய யாரும் இருக்கமாட்டார்கள். பரிபூரணமடைந்தவன் செய்யும் கர்மம் மோட்ச இன்பத்தைக் கொடுக்கும். இது உடல் உழைப்பில்லாதவனுக்குக் கிடைக்காது. மன்னா, யுத்தம் செய்ய வேண்டிய உனக்கு திடீரென்று மனச் சோர்வும் உடற்சோர்வும் வந்துவிட்டது. மக்களுக்காக நான் ஏன் உடலை வருத்த வேண்டும் என்ற எண்ணம் மனதில் தோன்றிவிட்டது. அதனால் அறப்போர் உனது நித்திய கர்மம் அல்ல என்ற நிலை உண்டாகிவிட்டது. நீதி தவறாத மன்னனுக்கு உறவை விட அறம் பெரியது. அதைக் காக்க வேண்டும் என்ற உணர்வு உனக்கு இல்லாமற் போய்விட்டது. மன்னா, அரசர்கள் தானம், தபசு, யக்ஞத்தை நித்திய கர்மமாகச் செய்வதைப் போல யுத்தப் பயிற்சியையும்

நித்திய கர்மமாகச் செய்தல் வேண்டும். சந்தணபுரத்தில் மூர்த்தி என்ற நாதசுரமேதை ஒருவன் இருந்தான். கர்வங்காரணமாக அவன் தினமும் பயிற்சி செய்வதில்லை. அவனது இனத்தவன் சுந்தரன். அவன் நாதசுரம் வாசிப்பானே தவிர திறமையானவன் அல்ல. தான் திறமையானவனாக வருதல் வேண்டுமென்று நினைத்துச் சுந்தரன் உடலை வருத்தித் தினமும் பயிற்சி பெறுவான். சில நாட்களில் அவ்வூர்ச் சிவன் கோயில் திருவிழா ஆரம்பமானது. உபயகாரர் மூர்த்தியை அழைத்தனர். மூர்த்தி பட்டுப்பீதாம்பரங்களை அணிந்து வந்து மேடையில் நாதசுரம் வாசித்தான். பயிற்சியின்மையால் அவனால் நல்ல முறையில் வாசிக்க முடியவில்லை. அதனால் திருவிழா உபயகாரர் சுந்தரனை அழைத்தனர். அவன் இனிமையாக வாசித்தான். அதனால் மூர்த்தியை விலக்கிவிட்டுச் சுந்தரனையே எல்லோரும் அழைத்தனர். மன்னா, உடல் வருத்தத்திற்கு அஞ்சிக் கர்மத்தைச் செய்யாத மன்னன் வாழ்வதில் அர்த்தமில்லை” என்றார் குரு.

கார்யமித்யேவ யத்கர்ம நியதம் க்ரியதேளர்ஜுன ட ஸங்கம் த்யக்த்வா பலம் சைவ ஸ த்யாக: ஸாத்விகோ மத: ட ட 9

அர்ச்சுனா, பற்றுக்களையும் பயனையும் தியாகம் செய்துவிட்டு செய்வதற்குரியது என்று எந்த நித்திய கருமம் செய்யப்படுகிறதோ அக்கருமம் சாத்வீகமானது என்று கருதப்படுகிறது. 9

“மன்னா, தாமச குணமுள்ளோரும் ராஜச குணமுள்ளோரும், செய்யக்கூடிய நாளாந்த கருமங்களைக் கூடச் சரிவரச் செய்வதில்லை. ஆனால் சாத்தவிக குணமுள்ளோர் நித்திய கருமங்களைச் செய்யாது விடமாட்டார்கள். கர்மங்கள் பயன் நிறைந்தவை. சாத்தவிகன் கர்மத்தில் பற்று வைக்காது பயனையும் எதிர்பாராது கர்மம் செய்கிறான். அவன் அதை நித்திய கர்மமாகச் செய்கிறான். மன்னா, வேலூர் முதலமைச்சரின் மகளுக்குத் திருமணம் வெகுவிமர்சையாக நடைபெற்றது. வேலூரிலும் அயல்நாடுகளிலும் உள்ள பெரும் பிரமுகர்களுக்கு அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது. அனைவரும் வந்திருந்தனர். வேலூர் மன்னனும் வந்தான். அவன் வழமையாக ஒரு சாதுவைப்போல உடையணிவான். அவன் திருமண விழாவிற்கு வந்த போது சபையில் இருந்த வேலூர் மக்கள் எழுந்து வரவேற்றனர். அயல்நாட்டுப் பிரமுகர்கள் அவனையாரென்று அறியவில்லை. மன்னன் சென்று மணமக்களை வாழ்த்திப் பரிசளித்துவிட்டு மக்களோடு வந்தமர்ந்தான். வழமையாக அவன் செய்யும் அத்தனை கடமைகளையும் செய்துகொண்டிருந்தான். ஒரு குடிமகன் மன்னனின் அருகில் வந்து; “மன்னா, விவசாயிகள் சங்கத்தலைவன் நான். காட்டுப் பன்றிகள் இரவில் நெற்பயிரை அழிக்கின்றன” என்றான். உடனே மன்னன் தளபதியை அழைத்து; “தளபதியாரே போர் வீரரை இரவில் வயலுக்குக் காவலுக்கு அனுப்பும்” என்றான்.

சிவன் கோயில் அந்தணர் வந்து மன்னனை வணங்கினார்; “சுவாமி, இம்மாதத்திற்குரிய மானியம் வந்து

சேர்ந்ததா...?” என்று கேட்டான் மன்னன். “காலையில் கிடைத்தது. சிவராத்திரியன்று சிவனுக்கு ஒரு யாகம் செய்ய விரும்புகிறேன்” என்றார் அந்தணர்.

“நல்லது. வேண்டிய பொருளைப் பெற்றுக்கொள்ளும்” என்றான் மன்னன்.

அப்பொழுது உணவு பரிமாறப்பட்டது. மன்னன் சிவபூசை செய்யாது உணவு உண்ணமாட்டான். அவனது கழுத்தில் அணிந்த மாலையில் சிவலிங்கம் எவ்வேளையிலும் இருக்கும். மன்னன் எழுந்து சென்று தனியிடத்தில் அமர்ந்து சிவபூசை செய்துவிட்டு வந்து மக்களோடு இருந்து உணவு உண்டான். உடல் உணர்ச்சியின்றி உடல் வாழ்க்கை வாழ்பவன் சாத்விகமானவன். கடவுள் வழிபாடு, சமூகசேவை, தியானம் முதலியன சாத்வீகமான நித்தியகருமங்கள். அவற்றை அவன் செய்யும் போது ஆத்மபோதத்தில் அவன் நிலைத்திருப்பதால் பற்றையும் பயனையும் பற்றி அவன் நினைத்திருப்பதில்லை. அந்த நிலை அரசனுக்கு உருவாகுதல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

ந த்வேஷ்ட்யகுசலம் கர்ம குசலே நானுஷஜ்ஜதே ட
 த்யாகீ ஸத்வஸமாவிஷ்டோ மேதாவீ சின்னஸம்சய ட ட 10
 சத்வகுணம் மேலோங்கப் பெற்றவனும்,
 பேரறிஞனும், சந்தேகத்தை அகற்றியவனும் தியாகியாகிறான்.
 இவன் துன்பத்தை வெறுக்கமாட்டான்; இன்பத்தை
 விரும்பமாட்டான். 10.

“மன்னா, ஒரு நாட்டின் அரசன் சத்துவகுணத்தவனாக இருந்தால் தான் அவனது மனம் தூய்மையானதாகவும் உறுதியானதாகவும் இருக்கும். அவ்வள்ளத்தில் தான் ஞானம் ஊற்றெடுக்கும். அதனால் அவன் ஜீவாத்மாவைப் பற்றியும், பரமாத்மாவைப் பற்றியும், பிரகிருதியைப் பற்றியும் உள்ளபடி அறிந்து கொள்ள முடியும். அதன் மூலம் அவன் மேதாவியாகிறான். சந்தேகத்தை அகற்றியவனாகிறான். கன்மத்தையும் கன்மப் பயனையும் தியாகம் செய்தவனுக்கு இன்ப, துன்ப விளைவுகள் எதுவும் செய்யா. மன்னா, உனக்குரிய கர்மம் அறப்போர் புரிவது. அக்கருமம் உனக்குத் துன்பந்தருவதாக இருப்பதற்குக் காரணம், உனது அறியாமையேயாகும். வாழ்க்கைத் தத்துவத்தை நினைத்துப்பார். அதை வெறுக்காது மனதை ஒரு நிலைப்படுத்தி உனது கடமையை முறையாகச் செய். மனச்சோர்வடைவது பாமரர்களின் இயல்பாகும். மன்னா, இரத்தின துபீவம் நாட்டின் மன்னன் சகாதேவன். இரத்தின துபீவத்தின் அருகே இந்திரபுரி என்ற பேரரசு இருந்தது. பேரரசனான லிங்கதேவன் அயல்நாட்டரசனின் தூண்டுதலின் பேரில் இரத்தின துபீவத்தின் மீது படையெடுத்தான். பேரரசனான லிங்கதேவனை எதிர்த்துப் போரிட்டால் தானும் தனது நாடும் அழிந்துவிடும் என்று நினைத்த சகாதேவன் படையீரர் சிலருடன் தப்பிச் சென்றுவிட்டான். சகாதேவனைக் கொன்றே தீரவேண்டுமென்று நினைத்த லிங்கதேவன், சகாதேவன் மறைந்திருந்த இடங்களிலெல்லாம் பெரும் தேடுதல்

செய்தான். சகாதேவனின் நண்பர்கள் பலர் சகாதேவனைப் பிடித்துக் கொடுக்க முயன்றனர். பெரும் துன்பங்கள் பல வந்தபோதும் மனங்கலங்காத சகாதேவன் படைதிரட்டி லிங்கதேவனைத் தந்திரமாகக் கொண்டு பேரரசானான். துன்பத்தைக் கண்டு வெறுக்காதவன், இன்பத்தைக் கண்டு மகிழாதவன் திடமான மனம் உள்ளவனாக இருப்பான். அவன் நினைத்ததைச் சாதிக்கும் வல்லமை உடையவன்” என்றார் குரு.

ந ஹி தேஹப்ருதா சக்யம் த்யக்தும் கர்மாண்யசேஷத: ட
யஸ்து கர்மபலத்யாகீ ஸ த்யாகீத்யபிதீயதே டட 11

உடலெடுத்த ஜீவனால் கருமங்களை அறவே ஒழிப்பது சாத்தியமானதல்ல. ஆனால் வினைப்பயனைத் துறப்பவன் எவனோ அவன் தியாகி என்று சொல்லப்படுகிறான். 11

“மன்னா, உடல் எடுத்தவன் அதைத் துறக்கும் வரை கருமமாற்ற வேண்டும். உண்பது; உறங்குவது; நீராடுவது யாவும் கருமங்களாகும். கருமங்கள் யாவற்றையும் துறந்துவிட்டேன் என்று நினைப்பதே கருமமாற்றுதலாகும். கருமத்தைப் பற்றற்றுச் செய்யலாமே தவிர கருமமாற்றாது இருக்கமுடியாது. கருமங்களின் பயனைத்தான் துறத்தல் வேண்டும். பயனைத் துறப்பது தான் தியாகம். மன்னா, வேலூர் மன்னனின் தந்தையார் மரணப்படுக்கையில் இருந்த போது தான் தனது உடலுக்கு வேண்டிய கருமங்களை மட்டுமே செய்வதாக நினைத்தார். மக்களைப் பார்ப்பதைத் தவிர்த்தார். ஒரு நாள்

ஒரு சாது அவரைப் பார்க்க வந்தார். அவருடன் அவரது சீடரும் வந்தனர். சாது என்பதால் ஆத்மதிருப்திக்காக தந்தையைப் பார்க்க அனுமதித்தான் மன்னர். சாது மன்னனின் அருகே வந்திருந்து சொன்னார்; “மன்னா, சிவன் கோயிலுக்கு ஓர் இடப் வாகனம் செய்யப் பொருள்தரவேண்டும்”

வேலூர் மன்னனின் தந்தையார் சிரித்தார். பின்பு சொன்னார்; “சுவாமி எனது பொறுப்புக்களையெல்லாம் நான் எனது மகனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டேன். அவனிடம் சென்று பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்”.

“இல்லை மன்னா, நீங்கள் தான் தரல் வேண்டும்” என்றார் சாது.

மன்னர் தனது கழுத்தில் இருந்த நவரத்தின மாலையைக் கழற்றிக்கொடுத்தார். அடுத்த கணம் அவர் இறந்துபோனார். மன்னா, கர்மம் இறக்கும் வரையும் ஒருவனைப் பற்றிப் பீடித்திருக்கும். தனது கருமத்தைப் பற்றின்றிச் செய்யாதவன் தியாகியாகான். கர்மத்திற்குக் கர்த்தா நீ என்று நினைப்பதால் தான் உனக்கு இந்த நிலைவந்தது” என்றார் குரு.

அனிஷ்டமிஷ்டம் மிசர்ம ச த்ரிவிதம் கர்மண: பலம் ட

பவத்யத்யாகினாம் ப்ரேத்ய ந து ஸந்யாஸினாம் க்வசித் டட

தியாகம் பண்ணாதவர்களுக்கு மரணத்தின் பின்பு இன்னது, இனியது, இவ்விரண்டும் கலந்தது என்று மூன்று நிலைகள் உண்டு. தியாகிகளுக்கு இவை இல்லை. 12.

“மன்னா, விலங்குகளாகப் பிறப்பதும், நரகத்துன்பத்தை அனுபவிப்பதும் இன்னாத கருமம் செய்தவர்களுக்கு உண்டாகிறது. சுவர்க்க இன்பமும் தேவபிறப்பும் இனிய கருமங்கள் செய்தவர்களுக்கு அமைகிறது. மக்களாகப் பிறந்து பூவுலக இன்பங்களை அனுபவிக்கும் தன்மை இனியது, கருமங்களில் பற்றில்லாது, கரும பயனை எதிர்பாராது கருமம் செய்பவர்களுக்கு இன்பமும் துன்பமும், பிறப்பும் இறப்பும் இல்லை. இவர்கள் ஜீவன் முத்தர்கள். மன்னா, இயல்புக்குரிய வாழ்க்கை தான் கிடைக்கும். தத்தமக்கென வகுக்கப்பட்ட கருமங்களை பற்றின்றிச் செய்பவன் பூமியிலேயே சுவர்க்க இன்பத்தை அனுபவிக்கிறான். மன்னா, வேலூர் அரண்மனைக்குச் சகல வல்லமைகளும் பொருந்திய பெரிய முனிவர் ஒருவர் வந்தார். அவரது முகத்திலிருந்து திவ்விய ஒளி பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. அவரைப்பார்த்ததும் மன்னன் அவரை ஈஸ்வரனென்றே நினைத்தான். மன்னனின் பணிவிடைகளால் மகிழ்ந்த முனிவர்; “மன்னா, உனது செயல்களால் நான் மிகவும் மகிழ்ந்தேன். பகவானைப் போல நீ மக்களைக் காக்கிறாய். உனக்கு ஒரு வரம் தரவிரும்புகிறேன் கேள்” என்றார்.

மன்னன் தடுமாறினான்; “சுவாமி, பகவானின் நினைப்போடு வாழும் எனக்கு எதுவும் தேவையில்லை. பகவான் எனது தேவைகளை அறிந்து கருமமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார். கர்மத்திற்குக் கர்த்தா என்று நான் ஒரு போதும்

நினைப்பதில்லை. இந்தநிலை மாறாதிருக்க அருள் புரிக” என்றான்.

“மன்னா, இப்பொழுது கூட உனது மனம் உண்மையை உணரவில்லை. நீ கர்மத்திற்குக் கர்த்தாவல்ல. அப்படிக்கர்த்தாவென்று நினைத்தால் இனியது இன்னாதது ஆகிய இருமை கலந்த வினைப் பயனையே அனுபவிப்பாய். சுகதுக்கங்களுக்கு ஆளாவாய். அதனால் உண்மையான நிலையைப் புரிந்து கொள்” என்றார் குரு.

பஞ்சைதானி மஹாபாஹோ காரணானி நிபோத மே ட
ஸாங்க்யே க்ருதாந்தே ப்ரோக்தானி ஸித்தயேஸர்வகர்மணாம் ட ட
13

பெருந்தோளுடையவனே, கர்மத்தின் முடிவைப் பற்றிக் கூறும் சாங்கிய தத்துவத்தில் சகல கர்மங்களின் இயல்புகளைப் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளது. அந்த ஐந்து காரணங்களையும் என்னிடம் அறிந்து கொள். 13.

“மன்னா, சாங்கிய சாஸ்திரம் என்பது வேதாந்த சாஸ்திரமாகும். கபிலமுனிவர் இயற்றிய சாங்கிய சாஸ்திரமெனத் தவறாக எண்ணாதே. அது பிரபஞ்சத்தின் அமைப்பையும் கோட்பாடுகள் பற்றியும் விளக்கமாகக் கூறுகிறது. இச் சாஸ்திரம் தனக்கு விதிக்கப்பட்ட கர்மத்தை ஒழுங்காகச் செய்து முடித்து இறைவனை அடையும் வழியைக் கூறுகிறது. கர்மசொருபமான இயற்கையானது ஜீவாத்மாவின் குருபீடமாக விளங்குகிறது. அதன் மூலம் இயற்கையைப்

பற்றியும், இறைவனைப் பற்றியும், ஆத்மாவைப் பற்றியும் தெரிந்து கொள்ளல் வேண்டும். மன்னா, இயற்கை பிறருக்காக எப்பொழுதும் தன்னலமற்ற தியாகம் செய்கிறது. ஒரு மரம் பயன் கருதியா உலகிற்கு உதவுகிறது? அப்படியிருக்க மனிதன் மட்டும் ஏன் பயன் கருதி வாழவேண்டும். மன்னா, வேலூர் மன்னனின் தந்தையார் இறந்த செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட அவைப்புலவர்; “மன்னா, நீயும், நானும் பூண்ட நட்பு புனிதமானது. அப்படியிருக்க என்ன பயன் கருதி என்னைப் பிரிந்தாய். நீயின்றி நான் வாழமாட்டேன்” என்று அழுதார். அக்கணமே அவரின் உயிரும் பிரிந்தது. மன்னா, பொது மகன் ஒருவன் அநியாயமான முறையில் இறந்தானேயானால் அதற்குக் காரணம் சொல்ல வேண்டியவன் அரசன். இன்று எமது நாட்டில் பலர் கொல்லப்படுகிறார்கள். இதற்கான காரணத்தை நீ எனக்குச் சொல்லுதல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

அதிஷ்டானம் ததா கர்த்தா கரணம் ச ப்ருதக்விதம் ட
விவிதாஸ்ச ப்ருதக்ஷேஷ்டா தைவம் சைவாத்ர பஞ்சமம் டட 14
இருப்பிடமான உடல், கர்த்தா, வெவ்வேறு விதமான இந்திரியங்கள், பல்வேறுபட்ட செயல்கள், இவற்றிற்கு அடுத்ததாக ஐந்தாவதாகத் தெய்வமும் காரணங்களாகின்றன.14

“மன்னா, எந்த ஒரு செயலுக்கும் கணக்கற்ற காரணிகள் உதவிபுரிகின்றன. நீ அரசனாக இருந்த காலத்தில் அமைச்சர்கள், தளபதிகள், போர் வீரர்கள், புரோகிதர்கள், மக்கள், மிருகங்களெனப் பல்வேறு வகைப்பட்டோர் காரணமாக

இருந்தனர். இவர்கள் எல்லோரும் ஒன்று கூடி முழுமனதோடு உனக்கு உதவியதால் தான் உன்னால் நல்லாட்சி புரிய முடிந்தது. இது போலத்தான் உடலுக்குச் சொந்தக்காரன் கர்மத்திற்குக் கர்த்தாவாகிறான். அதற்குதவி செய்வன இந்திரியங்கள். பல்வேறு வகைப்பட்ட செயல்கள் அதற்கு உதவி செய்கின்றன. இதைச் செய்விக்கும் பகவான் ஐந்தாவதாக நின்று செயற்படுகிறான். யாவும் சரியாக இருப்பினும் தெய்வத்தின் உதவியின்றி யாரும் எதுவும் செய்ய முடியாது. உலக இன்பதுன்பம், விருப்பு வெறுப்புக்கள் ஆகியவற்றின் இருப்பிடமாக உள்ளது உடல். இவற்றை அனுபவிப்பது கர்த்தா. ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து, கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து ஆகியன இந்திரியங்களெனப் - படுகின்றன. பிராணன், அபாணன் முதலியவற்றின் பல்வேறு செயல்கள் இவற்றிற்கு உதவி செய்கின்றன. இவை யாவும் செயற்பட்ட போதும் தெய்வத்தின் துணையின்றி எதுவும் நடக்காது”

“மன்னா, வேலூர் மன்னன் தனது உடலை முறைப்படி பேணுவான்; அதற்காக சத்தான உணவுவகைகளை உண்பான்; முறையாகப் பயிற்சி பெறுவான்; தியானம் செய்வான்; தானம், தபசு ஆகியவற்றை முறைப்படி செய்வான். தனது ஆட்சிக்குட்பட்ட அனைத்துத் தரப்பினர்களையும் அவர்களுக்கேற்ற முறையில் மதிப்பளிப்பான். எந்தச் செயலும் தன்னால் செய்யப்படுவதல்ல என்று உணர்ந்து யாவற்றையும் தெய்வத்திடம் ஒப்படைப்பான். ஒரு முறை நாட்டில் கொள்ளை

நோய் பரவியது. மக்கள் சொல்லொணாத் துன்பங்களை அனுபவித்தனர். மன்னன் கோயில்களுக்கு அதிக மானியம் வழங்கிப் பூசைகளை மிகச் சிறப்பாகச் செய்யச் சொன்னான். அதன் பின் தான் வைத்தியர்களை அழைத்து மருத்துவம் செய்யுமாறு கூறினான். உணவு வகைகளைக் கட்டுப்படுத்தினான். பசித்தீயின் அளவை அறியாமல் அளவுக்கதிகமாக உண்பவன் பல்வேறு வகைப்பட்ட நோய்களுக்குள்ளாகி அவதிப்படுவான் என்பது மன்னனுக்குத் தெரியும். நோயுற்றவன், நோய் தீர்க்கும் மருத்துவன், மருந்து, அருகிலிருந்து மருந்தினைக் காலத்திற் கேற்பக் கொடுப்பவன் என மருத்துவமுறை நான்கு தன்மைகளைக் கொண்டது என்று தெரிந்து கொண்ட அரசன் அந்நான்கு முறைகளையும் பின்பற்றினான். மன்னா, மக்களது துன்பங்களை நீக்கும் தெய்வம் நீ என்பதை உணரல் வேண்டும். சகல கருமங்களுக்கும் காரணகர்த்தா தெய்வம் என்பதை நீ இன்னும் உணரவில்லை” என்றார் குரு.

சரீரவாங்கமனோபிரயத்கர்ம ப்ராரபதே நர ட
 ந்யாய்யம் வா விபரீதம் வா பஞ்சைதே தஸ்ய ஹேதவ: டட15
 மனிதன் உடலால், வாக்கால், மனத்தால் தீமைகள் வரக்காரணமான அல்லது தீமையான எக்கருமத்தைச் செய்தாலும் இவ் ஐந்துமே அவற்றிற்குக் காரணங்களாக அமையும். 15.

மன்னா, ஒரு கருவியை மனிதர்கள் பல்வேறுபட்ட செயல்களுக்குப் பயன்படுத்துகிறார்கள். தீயை எடுத்துக் கொண்டால் அது ஆக்கத்திற்கும் அழிவிற்கும் பயன்படும். இதுபோல மனிதன் தனது உடலை ஆக்கத்திற்கும் அழிவுக்கும் பயன்படுத்தலாம். மனிதன் நன்மை செய்தாலென்ன தீமை செய்தாலென்ன இவ்வைந்துமே காரணகர்த்தாவாகின்றன. நன்மை தீமைகளை நாம் செயல்கள் மூலம் தான் செய்கின்றோம் என்று நினையாதே. அழகிய ஒரு பெண்ணை நீ இச்சித்தால் அவரைக் களங்கப்படுத்தியவனாவாய். ஒரு பொருளை விரும்பினால் அப்பொருளைத் திருடியவனாவாய். மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகிய ஐம்பொறிகளும் தூய்மை யானவையாகவும் தூய்மையற்றவையாகவும் இருப்பதற்குக் காரணமாபவை மேற்கூறிய ஐந்துமே; “மன்னா, வேலூர் மன்னனின் அரண்மனைக்கு ஓர் அழகிய இளம் பெண் வந்தாள். அவளது நோக்கம் தூய்மையான தவவாழ்வு வாழும் மன்னனின் மனதைக் கவர்வதேயாகும். அவள் சபைக்குள் நுழைந்த போது சபை அதிசயித்தது. மன்னன் அவளை அன்புடன் வரவேற்று ஆசனத்தில் இருத்தினான். அவனது கண்களுக்கு அவள் திருமகளைப் போல இருந்தாள். அவனது மனம் சிலிர்த்தது; “இன்று எனது அரசசபைக்குத் திருமகள் வந்துள்ளாள். நான் திருமகளின் அழகை இதுவரை கற்பனைசெய்து வந்தேன். இன்றுதான் அவளின் உண்மையான அழகைக் கண்டேன்” என்று வியந்தான். வந்தவளின் மனம் வாடியது. சபையில் இருந்த தளபதியின் மனம் அவளில்

லயித்தது. சபை கலைந்ததும் அவள் வீட்டுக்குச் சென்று விட்டாள். அன்றிரவு அவளது வீட்டுக்குச் சென்ற தளபதி அவளில் மோகமுற்று அவளுடன் கூடியிருந்தான். மன்னா, இந்திரியங்களின் செயற்பாடுகளைத் தெய்வமும் கட்டுப்படுத்தும். நீ இப்படி செயலற்றிருப்பதற்கு மேற்கூறிய ஐந்தும் காரணமாக இருக்கும்” என்றார் குரு.

தத்ரைவம் ஸதி கர்தாரமாத்மானம் கேவலம் து ய: ட
 பச்யத்யக்ருத புத்தித்வான்ன ஸ பச்யதி துர்மதி டட 16
 அவ்விஷயம் அங்ஙனமிருப்ப, முழு முதற்
 பொருளாகிய ஆத்மாவைக் கர்த்தாவென யார் உணர்கிறானோ,
 அவன் புத்தி தெளிவின்மையால் மெய்ய்மையை
 உணரமாட்டான். 16.

“மன்னா, எந்தக் கர்மத்திற்கும் ஆத்மா கர்த்தாவாவதில்லை. எது கர்மம் செய்கிறதோ அதுவே கர்த்தா. பிரகிருதியின் கூறுகள் தான் கர்மம் செய்கின்றன. மேலே சொல்லப்பட்ட ஐந்தும் பிரகிருதியின் கூறுகள். ஆத்மா செயலற்றது. அதை பிரகிருதி தன் செயற்பாட்டிற்கேற்றபடி ஆட்சிப்படுத்துகிறது. இதனால் ஆத்மாவிற்கு எந்தப் பங்கமும் வருவதில்லை. இதை அறியாதவர்கள் ஆத்மா தான் கர்த்தாவென்று நினைக்கிறார்கள். மன்னா, சபைக்கு வந்த அந்த அழகான பெண்ணின் மீது மோகமுற்ற தளபதி நாட்டை மறந்து அவளே கதியென்றிருந்தான். ஆனால் அவள் வணிகன் ஒருவனின் காமக்கிழத்தியாக இருந்தாள். அவளையே

கதியென்றிருந்த தளபதிக்கு அவளது செயல்கள் விளங்கவில்லை. அதுபோல மன்னா நீயும் அறியாமையால் உனது ஆத்மாவைக் கர்த்தாவாக எண்ணி மதி மயங்கியுள்ளாய். உண்மை நிலையை உணர்ந்து கொள்” என்றார் குரு.

யஸ்ய நாஹம்க்ருதோ பாவோ புத்திர்யஸ்ய ந லிப்யதே ட ஹத்வாபி ஸ இமான் லோகான் ந ஹந்தி ந நிபத்யதே ட ட 17
யாருக்கு அகங்காரமில்லையோ, எவனுடைய புத்தி பற்றுக்களிலிருந்து விடுதலையடைகிறதோ அவன் இவ்வுலகத்தவரைக் கொன்றாலும் கொல்லாதவனே; அவன் பந்தப்படாதவனே. 17.

“மன்னா, தன்னைக் கர்த்தாவென்று கருதாது அகங்காரமும் பற்றும் இன்றிச் செய்யப்படும் எக்கருமமும் குற்றச் செயலாகவோ பாவகாரியமாகவோ கருதப்படுவதில்லை. நீதிபதி வழக்கை விசாரித்துக் கொலை செய்தவனுக்குத் தண்டனை கொடுக்கிறார். நீதிபதி அந்தத் தண்டனை கொடுக்கும் போது அகங்காரம் கொள்வதில்லை. பற்றுக்கொள்வதில்லை. அதனால் அக்கொலை தர்மமாகிறது. அதனால் நீதிபதி அவனைக் கொன்றவர் என்று கருதப்படுவதில்லை. மன்னா, அந்தப் பேரழகியின் வசப்பட்ட தளபதி அவளுக்குப் பொருட்களை மட்டும் கொடுக்கவில்லை. நாட்டின் இரகசியங்களையும் கொடுத்து வந்தான். அவளோடு தொடர்புவைத்திருந்த வணிகன் வேலூரின் அயல்நாடான

சிங்கபுரியிலிருந்து பொருட்களைக் கப்பலில் ஏற்றி வருபவன். தன்னுடன் உறவாடும் பெண், தளபதியைத் தனது கைக்குள் அடக்கி வைத்திருக்கிறாள் என்பதை அவன் அறிந்து, அவள் மூலம் பல தகவல்களைப் பெற்று வந்தான். இதை ஒற்றர்கள் மூலம் அறிந்த வேலூர் மன்னன், அவர்கள் மூவரையும் கைது செய்து சிரச்சேதம் செய்தான். மன்னா, நாட்டின் நன்மைக்காக விதிக்கப்படும் மரணதண்டனை தர்மமானது. யாராக இருந்தாலும் அவர்களது குற்றத்தை ஆராய்ந்து பக்கம் சாராது, பற்றில்லாமல், நடுவுநிலையில் நின்று தக்கதண்டனை அளிப்பதே மன்னனது கடமையாகும். மன்னா, உலக உயிர்கள் மழையை நம்பி வாழ்வதைப்போல நாட்டு மக்கள் அரசனுடைய செங்கோலை நம்பி வாழ்கின்றனர் என்பதை நீ இன்னும் உணராதது ஏன்?" என்று கேட்டார் குரு.

ஞானம் ஞேயம் பரிஞ்ஞாதா த்ரிவிதா கர்மசோதனா ட

கரணம் கர்ம கர்தேதி த்ரிவித: கர்மஸங்க்ரஹ: ட ட 18

அறிவு, அறியப்படு பொருள், அறிபவன் எனக் கருமம் மூன்று வகையான தூண்டுதலுக்கு உள்ளாகிறது. கருவி, கருமம், கர்த்தா எனக் கருமத்திற்கு இருப்பிடமும் மூன்றாகும். 18.

“மன்னா, ஞானத்தின் மூலம் அறிவு உண்டாகிறது. ஞேயம் என்பது அறியப்படுகின்ற பொருட்கள். இவற்றை உலகப் பொருட்கள் என்றும் சொல்பவர். அறியப்படுபவன் என்று சொல்லப்படுபவன் ஜீவன். இம்மூன்றில்

ஒன்று உள்ள இடத்தில் ஏனைய இரண்டும் இருக்கும். அம் மூன்றின் செயற்கையாலேயே மனம், மொழி, மெய் ஆகியவற்றால் கருமங்கள் நடைபெறுகின்றன. கருவியில் அகக்கருவிகள், புறக்கருவிகள் என இரண்டு உண்டு. மனம் புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் ஆகிய அந்தக் கரணங்கள் அகக்கருவிகளாகும். மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகிய ஐந்தும் புறக்கருவிகளாகும். இவைகள் ஞானேந்திரியங்களாகவும் கர்மேந்திரியங்களாகவும் பாணமிக்கின்றன. கர்மத்தைச் செய்யும் ஜீவனே கர்த்தாவாகும். கர்த்தாவாகிய ஜீவனோடு ஞானமும் கர்மமும் இணைபிரியாது சேர்ந்திருந்து ஜீவனைப் பக்குவப்படுத்துகின்றன. மன்னா, கருமம் மூன்று வகையான தூண்டுதலுக்குள்ளாகின்றது. அறிபவன் தனது அறிவால் அறியப்படு பொருளை அறிதல் வேண்டும். இதற்குக் கருவி, கருமம், கர்த்தா ஆகியன தேவை. மன்னா, வேலூர் மன்னன் தளபதியின் மீது உயிரையே வைத்திருந்தான். பல நாட்கள் பயப்படுவதற்குக் காரணமாக இருந்தவனும் அவன். அப்படியிருந்தும் அவனுக்கு வேலூர் மன்னன் ஏன் மரணதண்டனை கொடுத்தான் என்று சிந்தித்துப் பார்த்தாயா...? கர்மத்தைத் தூண்டுதல் வேண்டும். தூண்டப்படாத விளக்கு ஒளியைத்தராது. அறிபவன் தனது அறிவால் அறியப்படு பொருளை விளங்கிக் கொள்ளத் தூண்டுதல் வேண்டும். ஒற்றர்களின் செய்தியை தனது அறிவால் அறிந்த மன்னன் நாட்டிற்குப் பெருங்கேடு வருமென நினைத்தான். மன்னா, கருமத்தின் இருப்பிடமும் மூன்றாகும். வேலூர் மன்னன் கருமத்தின் இருப்பிடமான மூன்றையும் தெரிந்து

வைத்திருந்தான். ஆனால் நீ கருமத்தைத் தூண்டவும் இல்லை. அதன் இருப்பிடத்தை அறிந்து கொள்ளவும் இல்லை” என்றார் குரு.

ஞானம் கர்ம ச கர்தா ச த்ரிதைவ குணபேதத: ட
ப்ரோச்யதே குணஸங்க்யானே யதாவச்ருணுதான்யபி ட ட 19
குணபேதங்களைப் பற்றிக்கூறும் சாங்கிய
சாஸ்திரம் ஞானமும், கர்மமும், கர்த்தாவும் குணபேதத்தினால்
மூன்றுவகைப்படுகிறது என்று கூறுகிறது. அவைபற்றிய
உண்மையைச் சொல்கிறேன் கேள். 19.

“மன்னா, ஆறு சாஸ்திரங்களில் கபில முனிவர்
இயற்றிய சாங்கிய சாஸ்திரம் நான்காவது இடத்திலுள்ளது.
பிரகிருதியின் தத்துவங்களைப் பற்றிச் சாங்கிய சாஸ்திரம்
விளக்கிக் கூறுவதால் இதிலிருந்தே குணபேதங்களை அறிஞர்
அறிந்து கொள்வர். பலபுருஷர்கள் இருப்பதாகச் சாங்கிய
சாஸ்திரம் கூறுகிறது. இவற்றிற்கு மேலாகப் பரப்பிரமம்
ஒன்றுள்ளது என்பதைச் சாங்கிய சாஸ்திரம் கூறவில்லை.
பரப்பிரமத்தை நாமறிய வேண்டுமானால் வேதாந்த
சாஸ்திரத்தைத் தான் கற்றல் வேண்டும். முக்குணங்களாக
உள்ள இயற்கையின் தத்துவங்கள் மட்டுமே சாங்கிய
சாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. சாங்கிய சாஸ்திரத்தில்
அதிகாரி பேதம் என்ற கோட்பாடு உத்தமம், மத்திமம், அதமம்
என்று குணபேதங்களை மூன்று வகையாகப் பிரித்துள்ளது.
இதை அரசர்களுக்கு ஒப்பிட்டால் உத்தம அரசர், மத்திம

அரசர், அதம அரசர் என்று சொல்லலாம். மன்னா, பெரும் முனிவர் ஒருவரிடம் வேலூர் அரசனும், கபில தேச அரசனும், ராணிபுர அரசனும் மாணவர்களாக இருந்தனர். மூவரும் பெரும் வீரர்கள். குருவிடத்தில் மிகுந்த நம்பிக்கையும் அபிமானமும் வைத்திருந்தனர். மூவரும் தாம் கற்கவேண்டிய வித்தைகளைக் கற்றுத்தேறி அரண்மனைக்குத் திரும்பிவிட்டனர். சில நாட்களில் மூவருக்கும் மூடி சூட்டு விழா நடைபெற்றது.

முனிவர் பெரும் யாகம் ஒன்றைச் செய்ய விரும்பினார். அதற்குப் பொருள் அவரிடம் இருக்கவில்லை. தனது மாணாக்கர்களான அரசர்களிடம் பொருள் வேண்டிச் சென்றார். முதலில் அவர் ராணிபுர அரசனிடம் சென்றார். அவன் அவரை ஆடம்பரமாக வரவேற்று உபசரித்தான்; பணிவிடைகள் செய்தான்; சகல வசதிகளுடனும் அவரை அரண்மனையில் தங்கவைத்தான். இரண்டு தினங்களின் பின் முனிவர் அரசனிடம் விடைபெற்றார். ராணிபுர மன்னன் பெருமதிப்புச் செய்தான். முனிவர்; “மன்னா, நான் ஒரு பெரிய யாகம் செய்ய விரும்புகிறேன்” என்றார். அதற்கு மன்னன்; “செய்யுங்கள் சுவாமி. எப்போது செய்வதென்று அறிவியுங்கள். நான் ஒரு வாரத்திற்கு முன்பே வந்துவிடுகிறேன்” என்றான். அடுத்து முனிவர் கபிலபுரம் சென்றார். கபிலபுர மன்னன் ராணிபுர மன்னனை விட விமர்சையாக வரவேற்றான். முனிவர் தான் யாகம் செய்வதைப் பற்றிச் சொன்னார். அதற்கு மன்னன்; “நல்லது சுவாமி, அரண்மனையில் செய்யுங்கள்” என்றான். மனம் வருந்திய முனிவர் வேலூருக்குச் சென்றார். வேலூர்

மன்னன் அவரை வரவேற்று உபசரித்தான். பின்; “சுவாமி என்னைத்தேடி வந்தமையால் தாங்கள் பெரும் யாகம் செய்யப் போகிறீர்கள் போலத் தோன்றுகிறது. தேவையான திரவியங்களை இப்பொழுதே அனுப்பி வைக்கிறேன்” என்றான். உத்தமனான மன்னன் ஒருவனின் முகத்தில் உள்ள உணர்வுகளைக் கொண்டு அவரின் தேவைகளை அறிந்து உதவுவான். மத்திமமான அரசனுக்குத் தேவையைச் சொன்னாலும் புரியாது. முனிவர் தான் ஆத்ம சொருப நிலையை அடைய யாகம் செய்யவிரும்பினார். ஆனால் கபில தேச மன்னன் முனிவர் செய்யும் யாகத்தைத் தனது நன்மைக்காகச் செய்ய நினைத்தான். ராணிபுரத்து மன்னனுக்கு சொல்லியும் புரியவில்லை. மன்னா, எமது நாட்டு மக்கள் படும்துன்பங்களை நீ உணரவில்லை. பலர் கூறியும் உணர்வதாக இல்லை. உனது நிலையைப் பார்த்தால் கர்மமாற்றமாட்டாய் என்றே நினைக்க முடிகிறது” என்றார் குரு.

ஸர்வபூதேஷு யேனைகம் பாவவ்யயமீதே ட
அவிபக்தம் விபக்தேஷு தஜ்ஞானம் வித்தி ஸாத்விகம் டட20
வேறு வேறாக உள்ள பூதங்களில்
வேறுபடாததும், அழியாததுமான ஒருவஸ்துவை எதனால்
பார்க்கிறாயோ அந்த ஞானம் சாத்விகமானது என்று அறிந்து
கொள். 20.

“மன்னா, வேறுவேறாக வேறுபட்டுள்ள பூதங்களை ஒருவன் மெய்யானவை அல்ல என்று உணர்ந்து

கொள்ள உதவுவது பரமத்தமாவாகும். அது ஏகவஸ்து; பிளவுபடாதது; அழிவில்லாதது; குறைவில்லாதது. இப்படிப்பட்ட ஆத்மாவை உணர ஞானம் தேவை. இது சாத்விக ஞானம் என்று உணர்வாயாக. காற்றும் அக்கினியும் நல்லவற்றையும் தீயவற்றையும் காவிச் செல்லும் போதோ அழிக்கும் போதோ, விகாரப்படுவதில்லை. பரம்பொருளும் காற்றையும் அக்கினியையும் போன்றவர்.

“மன்னா, உலகில் உள்ள உயிர்களின் உடல்களைப் பார். ஒவ்வொரு உடலிலும் ஒவ்வொரு வித்தியாசத்தைக் காண்பாய். மனிதரின் உடலமைப்பு ஒரே மாதிரியாக இருந்த போதும் அவனின் பெருவிரலில் அமைத்த ரேகைகள் வித்தியாசமானவை. இது போலத் தான் பிரகிருதியின் கூறுகள் வேறு வேறாகப் பிரிந்துள்ளன. ஆனால் பரமாத்மா வேறுபட்டு இருப்பதில்லை. இதை உணர்வது தான் சாத்விகஞானம். முனிவரின் யாகத்திற்கு அரச உருவில் வந்த வேலூர் மன்னன் அங்கிருந்த முனிவர்கள், பெரியவர்கள், சாதுக்கள் அனைவரையும் வணங்கிவிட்டு தனக்கென ஒதுக்கப்பட்ட இடத்தில் சென்று அமர்ந்தான். அங்குள்ளவர்கள் எழுந்து மரியாதை செய்தனர். யாகம் செய்த முனிவர் அவனை ஆசீர்வதித்தார். பிராமணர்கள் அவனுக்குச் சர்வ மங்கலம் உண்டாகட்டும் என ஆசீர்வதித்தனர். வேலூர் மன்னன் முதிர்ந்த ஞானவான். அதனால் பிரகிருதியின் கூறுகள் வேறுவேறாகப் பிரிந்துள்ள போதும் அவற்றுள் வேறுபடாத அழியாத, பிளவுபடாத, ஆத்மாவைக் கண்டான். இது சாத்விகமான

ஞானம். இந்த ஞானம் உத்தமமான அரசர்களிடம் இருக்கும். இவர்கள் மக்களை வேறாகக் காணமாட்டார்கள். அவர்களுக்குண்டான துன்பங்கள் யாவும் தமக்குண்டானதாக நினைப்பார்கள்” என்றார் குரு.

ப்ருதகத்வேன து யஜ்ஞானம் நானாபாவான் ப்ருதக்விதான் ட வேத்தி ஸர்வேஷு பூதேஷு தஜ்ஞானம் வித்தி ராஜஸம் டட21 பின்பு எந்த ஞானமானது எல்லாப் பூதங்களிலும் வெவ்வேறு விதமான பல உயிர்களைத் தனித்தனியாக அறிகிறதோ அந்த ஞானம் ராஜசமென அறிவாயாக. 21.

“மன்னா, ஒவ்வொரு தேகத்திலும் ஒவ்வொரு ஆத்மா இருக்கிறது என்றும், அது பல்வேறுபட்ட குணவியல்புகளை உடையதென்றும் அறிந்து கொள்ளும் ஞானம் ராஜசமானது. பூமியைத் தோண்டி இரத்தினக் கற்களை எடுப்போர் பட்டை தீட்டவேண்டும். பட்டை தீட்டிய பின்பு தான் அதன் பெறுமானம் தெரியும். அதுபோலத்தான் ஆத்மாவின் தோற்றம். பட்டை தீட்டும் வரை இரத்தினக்கற்களைப் பெறுமதி மிக்கவை என்று யாரும் அறிந்துகொள்ள மாட்டார்கள். இது போல ராஜச குணமுடையோர் ஆத்மாவின் உண்மையான சொருபத்தை உணர்ந்து கொள்ளமாட்டார்கள். இவர்கள் உபாதிகளுக்கு எப்போதும் முதன்மை கொடுப்பார்கள். உபாதிகள் என்ற அழுக்கை நீக்கினால் ஆத்ம சொருபத்தின் தன்மை தெரியும். மன்னா, கபிலபுர மன்னன் மிகவும் அலங்காரமாக முனிவரின் யாகத்திற்கு வந்தான். அவனுடன்

வந்தோர் ஏராளமான பொருட்களைக் கொண்டு வந்தனர். இறுமாப்புடன் அவன் அங்குள்ளவர்களை வணங்கினான். பின் ஆசனத்தில் சென்று அமர்ந்தான். யாகம் முடிந்ததும் தான் கொண்டுவந்த பொருட்களைப் பிராமணர்களுக்கும் சாதுக்களுக்கும், முனிவர்களுக்கும் கொடுத்தான். யாகம் செய்த முனிவருக்கு ஏராளமான பொருட்களைக் கொடுத்தான். மன்னா, யாகம் செய்பவன் தனது ஆத்ம ஈடேற்றத்தைக் கருதியே செய்கிறான். கபிலபுர மன்னன் ஒவ்வொரு தேகத்திலும் ஒரு தனியாத்மா இருக்கின்றது என்றும் அதற்குப் பல வேறுபட்ட குணபேதங்கள் இருக்கின்றன என்றும் நினைத்தமையால் தான் அப்படி நடந்தான். பிரகிருதியின் கூறுகள் யாவும் மாயத்தோற்றம் என்று உணராதவரை எந்த மனிதனாலும் பற்றுக்களைத் துறக்க முடியாது. பிரகிருதியின் கூறுகளை எண்ணிப் பார்த்து, பரமாத்மா ஏகவஸ்து என்றும், அது தான் யாவற்றிற்கும் ஆதாரமாக இருக்கிறது என்றும் உணராதவரை உன்னால் நாட்டிற்கு நன்மை ஏற்படமாட்டாது” என்றார் குரு.

யத்து க்ருத்ஸ்னவதேகஸ்மின் கார்யே ஸக்தமஹைதுகம் ட

அதத்வார்த்தவதல்பம் ச தத்தாமஸமுதாஹ்ருதம் ட ட 22

ஒரு காரியத்தை முழுமையானது என்று எண்ணிப் பற்று வைத்து யுக்திக்குப் பொருந்தாததாகவும், உண்மைக்குப் புறம்பானதாகவும், அற்பமானதாகவும் உள்ள ஞானம் எதுவோ அது தாமசமென்று சொல்லப்படுகிறது. 22.

“மன்னா, தேகம் தான் ஆன்மா என்று கருதுபவர்கள் பலர் இருக்கின்றனர். இவர்கள் தாம் செய்யும் காரியங்களுக்குத் தாமே காரணமென்று நினைக்கின்றனர்; தனது என்று உரிமை கொண்டாடுகின்றனர். கோயில்களுக்குக் கட்டிடங்கள் கட்டினாலும் அதில் தமது பெயர்களைப் பொறிக்கின்றனர். இந்த அற்ப புத்தி படைத்தோர் தாமே உயிர்களுக்குத் தானம் வழங்குவதாகவும், கடவுளுக்குப் பூசைகள் செய்வதாகவும் நினைத்துக் கர்வப்படுகின்றனர். இத்தகைய புத்திபடைத்தவன் ராணிபுரமன்னன். அவன் தனது அரண்மனைக்கு வந்து யாகம் செய்யும்படி தனது குருவை வேண்டினான். அதற்கு அவர்; “மன்னா, என்னிலும் பெரியவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் மூலமாக நீ யாகத்தைச் செய். அந்த யாகத்திற்கு நான் வருகிறேன்” என்றார். இது யுக்திக்குப் பொருந்தாதது; யுக்திக்கு முரண்பட்டது; இதனால் நன்மை எதுவும் உண்டாகாது என்று ராணிபுர மன்னனுக்குத் தெரியவில்லை. யாகம் மிகவும் ஆடம்பரமாக நடைபெற்றது. மன்னன் தனது பெயர் பொறிக்கப்பட்ட மிக உயர்ந்த பொருட்களைத் தானமாக வழங்கினான். குடிமக்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட உணவுப் பொதிகளிலும் அவனது பெயர் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. மன்னா, வரலாற்றை எடுத்துப் பார்த்தால் மக்களின் துன்பங்களைப் போக்கப் போர்கள் செய்யப்படவில்லை. பெரும்பான்மையானவை தற்புகழ்ச்சிக் - காகவே செய்யப்பட்டன. தர்மயுத்தத்தைச் செய்யாத மன்னன்

வருங்காலத்தில் இகழ்ச்சிக்குள்ளாவான். இதை நீ அறிய வில்லையா...?” என்றார் குரு.

நியதம் ஸங்கரஹிதமராகத்வேஷத: க்ருதம் ட
அபலப்ரேபஸுனா கர்ம யத்தத்ஸாத்விகமுச்யதே டட 23
பயனில் விருப்பம் கொள்ளாமல், பற்றுக்கள்
எதுவும் இல்லாமல், விருப்பு வெறுப்புக்கள் அற்று
நியமிக்கப்பட்ட கர்மம் செய்யப்பட்டால் அது சாத்விகமானது
என்று சொல்லப்படுகிறது. 23.

“மன்னா, ஒவ்வொருவருவனுக்கும் நித்திய கர்மம் உண்டு. நித்திய கர்மம் வர்ண தர்மத்திற்குட்பட்டது. இக்கர்மம் சமுதாயத்தில் உள்ள அனைவர்க்கும் உண்டு. இதை யாரும் புறக்கணிக்க முடியாது. அரசன் எவ்வழியோ அவ்வழியே குடிகளும் நடக்கும். அரசன் தனது கடமைகளைப் பயனில் விருப்பம் வைக்காது, பற்றற்று, விருப்பு வெறுப்பற்றுச் செய்தல் வேண்டும். இக்கடமை சாத்விகமானது. அரசர்கள் செய்யும் கடமைகளை ஆடம்பரமாகக் காட்டிக் கொள்ளல் கூடாது. கூடிய வரையில் அவன் தற்புகழ்ச்சியில்லாமல் தனது கடமைகளைச் செய்தல் வேண்டும். இரவில் மற்றவர்கள் தூங்கும் போது அரசன் விழித்திருந்து கடமைசெய்தல் வேண்டும்.

“மன்னா, வேலூர் மன்னன் இரவில் மாறுவேடம் பூண்டு நகர்வலம் செல்வான். அவன் பெரும்பாலும் சோதிடனாகவே செல்வான். மக்கள் அவனைச் சோதிடத்தில் வல்லவன் எனக் கருதி தமது குறைகளைத் தெரிவிப்பார்.

அக்குறைகளை அவன் நிவர்த்தி செய்வான். ஒருநாள் குடியானவன் ஒருவன் தனது மகளை அழைத்து வந்தான். மிகுந்த அழகியான அவளுக்குப் பொருளிம்மையால் திருமணம் நடைபெறவில்லை. மன்னன் அவளது முகத்தைப் பார்த்ததும் சோதிடம் சொன்னான்; “மகளே, உனக்கு நாகதோஷம் உள்ளது. சிவன் கோவிலுக்குச் சென்று அதற்கான பூசைகளைச் செய். திருமணமாகும்” என்றான். அப்பெண் மறுநாள் சிவன் கோயிலுக்குச் சென்று பூசைகள் செய்தாள். ஒரு வாரம் கழிந்தது. மன்னன் பொருத்தமான ஒருவனைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவனுக்கு ஏராளமான பொருட்களைக் கொடுத்து அப்பெண்ணைத் திருமணம் செய்யும்படி கூறினான். சில நாட்களில் திருமணம் நடைபெற்றது. தனக்குரிய கர்மங்களை முறையாகச் செய்பவன் இறைவனின் தூதுவன். இறைவன் யாவற்றையும் அறிவான். மக்கள் எதையும் அறியவேண்டும் என்று எண்ணலாகாது. மக்கள் எதையும் பெறும்போது தான் புகழ்வார்கள். பலமுறை கொடுத்துவிட்டு ஒருமுறை கொடுக்காவிட்டால் இகழ்வர். நீ மக்களைப் போல ஏன் இருக்கிறாய்?” என்று கேட்டார் குரு.

யத்து காமேப்ஸுனா கர்ம ஸாஹங்காரேண வா புன: ட
 க்ரியதே பஹுலாயாஸம் தத்ராஜஸமுதாஹ்ருதம் டட 24
 ஆசையின் வசப்பட்டு அல்லது அகங்காரத்துடன்
 செய்யப்படும் கருமங்கள் யாவும் ராஜசமானது என்று
 உரைக்கப்பட்டுள்ளது. 24.

“மன்னா, ஆசைவசப்பட்டு கருமங்களைச் செய்பவர்கள் தான் உலகில் அனேகமானவர்கள். புகழ், பண ஆசை, அடுத்தவனைக் கெடுத்தல் போன்றவற்றிற்காகச் செய்யும் கருமங்கள் யாவும் செய்பவனுக்குத் தீமையையே உண்டாக்கும். புண்ணியத்தில் ஆசை வைத்து, உலக உயிர்களின் நன்மையில் ஆசைவைத்து, பகவானை அடையவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் ஆசைகொண்டு கருமமாற்றுபவர்கள் இருக்கிறார்கள். சரீரத்தைப் பெற்றவர்கள் அதன் மீது கொள்ளும் பற்று அகங்காரத்தை உண்டாக்கும். “என்னில் பெரியவன் யார்...? என்னால் முடியாத காரியம் எதுவுமில்லை. என்னிடமுள்ள செல்வத்தின் பெறுமதி தெரியுமா...? என்று இறுமாப்புடன் கருமமாற்றுபவர்கள் இருக்கிறார்கள். இது ராஜசமான கர்மம். மன்னா, ராணிபுர மன்னன் இறுமாப்புடனும் அகங்காரத்துடனும் தான் யாகம் செய்தான். யாகமுடிவில் வந்திருந்தோருக்குத் தானம் வழங்கினான். அதை அவன் வழங்கவில்லை. அரண்மனை ஊழியர்களைக் கொண்டே வழங்கினான். தான் பெரியவர்கள் என்று நினைப்பவர்களுக்குக் கூடுதலாகத் தானப்பொருட்களை வழங்கினான். பெரியவர்கள் பலர் ஊழியர்களால் வழங்கப்பட்ட பொருட்களை வாங்கவில்லை. யாகம் முடிவடைந்த பின்பு மன்னன் அரண்மனைக்குச் சென்றுவிட்டான். அதனால் அதன் பின் நடந்தவை எவையும் மன்னனுக்குத் தெரியாது. மன்னா, அரசன் எந்தக் கருமத்தையும் ஆசைகளற்று, அகங்காரமின்றிச் செய்தல் வேண்டும். நீ மக்களின் நலன் கருதித் தர்மயுத்தம்

செய்யாவிட்டால் ராஜசகுணமுடையவனாகிவிடுவாய் என்பதை ஏன் நினைத்துப் பார்க்கிறாயில்லை?” என்றார் குரு.

அனுபந்தம் ‘யம் ஹிம்ஸாமனபே’ய ச பௌருஷம் ட
மோஹோதாரப்யதே கர்ம யத்தத் தாமஸமுச்யதே டட 25

வினையின் விளைவுகளையும், நஷ்டத்தையும், துன்பத்தையும் தன் வல்லமைகளையும் எண்ணிப் பாராது மோகமிகுதியால் எக்கருமம் தொடங்கப்படுகிறதோ அக்கருமம் தாமசம் என்று கூறப்படுகிறது. 25.

“மன்னா, ஒருவன் தான் செய்யும் கருமத்தின் மூலம் வரும் விளைவுகள் என்னவென்பதை ஆராய்ந்து அறிந்த பின்பே அக்கருமத்தைத் தொடங்குதல் வேண்டும். தாமசகுணமுடையவனுக்கு அதை ஆராய்ந்து அறியும் அறிவு இல்லாததால் அவன் நஷ்டத்தையும் துன்பத்தையுமே அடைகிறான். தனது வல்லமைகளைப் பற்றிக் கருமமாற்றுபவன் முதலில் தெரிந்து கொள்ளல் வேண்டும். வல்லவனுக்கு அந்த அறிவு இல்லை. அதனால் மக்களுக்குத் துன்பங்கள் பலவற்றைச் செய்து கொண்டிருக்கிறான். மன்னா, நல்ல குணமுடையவர்கள் தயாள குணமுடையவர்களாக வாழ்கிறார்கள். நல்ல மனமுள்ளவர்களால் தான் தன்னைப்பற்றி உணரமுடியும்; தான் செய்யும் கருமத்தின் பலன்களையும் முற்கூட்டியே அறிய முடியும். இவர்களுக்குத்தான் கடவுளின் கிருபை கிடைக்கும். மன்னா, கர்ம வீரனாக இருத்தல் வேண்டும். ஆனால் அதற்காகத் தான் செய்யப்போவதைப்

பற்றித் தவறாக எண்ணக்கூடாது. எப்பொழுதும் மெய்ப்பொருளிலிருந்து பொய்ப்பொருளையும், நித்தியத்தில் இருந்து அநித்தியத்தை அகற்றுவதற்காக மனதிலே விசாரணை செய்து பார்த்தல் வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் செய்ய வேண்டிய கருமத்தின் உண்மை நிலை தெளிவாகும். மன்னா, வல்லவன் மக்களைக் கவர்வதற்காகவும், தன்னை உயர்வாக அவர்கள் எண்ண வேண்டும் என்பதற்காகவும், அவர்கள் உன்னைத் தாழ்வாக நினைக்கவேண்டும் என்பதற்காகவும் வினையின் விளைவுகளையும், நஷ்டத்தையும், துன்பத்தையும், தன்பலத்தையும் அறியாது புகழில் ஆசை கொண்டு மக்களுக்குப் பல உதவிகள் செய்து வருகிறான். ஆனால் அவன் செய்வதை மக்கள் ஏற்கவில்லை. இதை நீ உணர்தல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

முக்தஸங்கோளனஹம்வாதீ த்ருத்யுத்ஸாஹஸமன்வித: ட
 ஸித்யஸித்யோர்நிர்விகார: கர்தா ஸாத்விக உச்யதே டட 26
 பற்றுக்களை நீங்கியவன், அகங்காரமற்றவன், உறுதியும் ஊக்கமும் உடையவன், வெற்றிதோல்விகளால் வேறுபாடு அடையாதவன். இவர்கள் சாத்விகர் என்று சொல்லப்படுகின்றனர். 26.

“மன்னா, பற்றற்ற பரம்பொருளின் மீது பற்று வைத்திருப்பவன் அகங்காரமற்றவனாகவும், உறுதியும் ஊக்கமும் உடையவனாகவும், வெற்றி தோல்விகளால் மனவேறுபாடு கொள்ளாதவனாகவும் இருப்பான். கர்மம் செய்யும்

போது விருப்பு வெறுப்பு இல்லாதிருந்தால் ஈசன் அவனுக்குக் காட்சி கொடுப்பார். இது போல மக்களின் நலனில் அக்கறை கொண்ட அரசன் செய்யும் கருமங்களால் பகவானை அடைவான்”

“மன்னா, தேவிபுரம் என்றொரு நாடு சிவபுரிக்கு அருகில் இருந்தது. தேவிபுரம் வரண்ட பிரதேசம். மாரி காலத்தில் கூட மழைபெய்வதில்லை. அதனால் தேவிபுரமக்கள் வறுமையில் வாடினர். சிவபுரி செழுமை மிகுந்த நாடு. அங்கு பல ஆறுகள் பாய்கின்றன. சிவபுரியின் தேவைக்கு மிஞ்சிய நீர் கடலுக்குச் செல்லும். தேவிபுர மன்னன் அதை அறிந்து சிவபுரிக்குச் செல்லும் ஆற்று நீரை தமக்குத் தந்துதவும்படி சிவபுரி மன்னனைக் கேட்டான். அதற்குச் சிவபுரி மன்னன் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. அதனால் தேவிபுர மன்னன் பணிந்தும், இரந்தும் கேட்டான்; அதற்குப் பணம் தருவதாகவும் சொன்னான். சிவபுரி மன்னன் அதற்குச் சம்மதிக்காததோடு படைவீரர்களைக் கொண்டு தேவிபுர மன்னனை வெளியேற்றினான். அதனால் மனமுடைந்த தேவிபுர மன்னன் தனது குருவிடம் தனது மனக்குறையைச் கூறினான். அதற்குக் குரு சொன்னார்; “மன்னா, பற்றில்லாதவன், அகங்காரமில்லாதவன், உறுதியும் ஊக்கமும் உடையவன், வெற்றி தோல்வியில் வேறுபடாதவன் உயிர்கள் துன்பப்படுவதை விரும்பமாட்டான். சிவபுரியில் இருந்து தினமும் ஏராளமான நீர் வீணாகக் கடலில் கலக்கிறது. அந்நீரைத் தேவிபுரத்திற்குத் தரும்படி உனது முன்னோர்கள் பலர் கேட்டும் சிவபுரி மன்னன் கொடுக்கவில்லை. நீ மக்கள்

துன்பப்படுவதைக் கண்டு கலங்குகிறாய். ஆனால் சிவபுரி மன்னன் அகங்காரத்துடன் மறுக்கிறான். எனவே நீ ஊக்கத்துடன் செயற்பட்டு அந்நாட்டைக் கைப்பற்று” என்றார்.

குருவின் சொற்படி தேவிபுர மன்னன் உறுதியுடனும் ஊக்கத்துடனும் செயற்பட்டு சிவபுரியைக் கைப்பற்றினான். தேவிபுரமன்னன் பற்றை நீக்கியவன், அகங்காரமற்றவன், உறுதியும் ஊக்கமும் உடையவன், வெற்றி தோல்விகளில் வேறுபடாதவன். அதனால் சிவபுரி மக்களை அவன் நேசித்தான். அவனது சாத்விகமான நடத்தையால் சிவபுரி மக்கள் அவனைத் தம் அரசனாக ஏற்றுக் கொண்டனர். மன்னா, சாத்விககுணமுள்ள மன்னன் மக்கள் படும் துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டான்” என்றார் குரு.

ராகீ கர்மபலப்ரேப்ஸுர்லுப்தோ ஹிம்ஸாத்மகோளசுகி: ட

ஹர்ஷசோகான்வித: கர்தா ராஜஸ: பரிகீர்தித: ட ட 27

ஆசையுள்ளவன், கர்ம பயனை விரும்புவன், உலோபி, துன்பஞ் செய்பவன், அசுத்தமானவன், மகிழ்வும் சோர்வும் கொள்பவன் ராஜசகுணமுள்ளவனாவான். 27.

“மன்னா, ஆசையுள்ளவன் வினைப்பயனை விரும்புவான். அவன் பிறரின் பொருளைக் கவரவிரும்புவான். மற்றவர்களைத் துன்புறுத்துவான். பொருள் வந்து சேரும் போது மகிழ்வான் பொருளில்லாதுவிட்டால் துன்பப்படுவான். இத்தகைய குணங்களையுடைய சிவபுரி மன்னனை முன்பே மக்கள் வெறுத்தனர். மக்களின் வெறுப்பைப் பெற்றதால் தான் மிகவும்

வறிய நாடான தேவிபுர அரசன் போர் தொடுத்தபோது மக்களும் போர் வீரர்களும் ஊக்கத்துடன் போராடவில்லை. தேவிபுர மன்னன் சிவபுரியைக் கைப்பற்றியதும் மக்கள் தேவிபுர அரசனின் பக்கம் சேர்ந்தனர். தேவிபுர அரசன் அகங்காரமில்லாதவன், பற்றுக்கள் இல்லாதவன், உயிர்களைச் சமமாக நினைப்பவன், அதனால் மக்கள் அனைவரும் அவனை விரும்பினர். அதனால் சிவபுரி அரசனால் அவனை வெற்றி கொள்ள முடியவில்லை. மன்னா, மக்கள் வல்லவனை விரும்பவில்லை. ஆகையால் உனது முடிவை மாற்றி மக்களைக் காப்பாற்று” என்றார் குரு.

அயுத்த: ப்ராக்ருத: ஸ்தப்த: சடோ நைஷ்க்ருதிகோளஸ: L
விஷாதீ தீர்கஸ“தீ ச கர்தா தாமஸ உச்யதே LL 28

யோகத்திற்கு ஒவ்வாத மனமுடையவன், அறிவு வளரப்பெறாதவன், முரடன், வஞ்சகன், பழிகாரன், சோம்பேறி, துயரப்படுபவன், காலம் நீடிப்பவன் போன்றோர் தாமசகுணமுடையவன் என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். 28.

“மன்னா, நல்லியல்புகள் இல்லாத மனிதன் என்றும் துன்பப்படுவான். மனக்கிலேசமுள்ளவன் பல சாலியாக இருந்தாலும் அவனது பலம் அற்றுப்போய்விடுகிறது; அறிவு மயங்கிவிடுகிறது. ஒரு நாளில் முடிக்க வேண்டிய வேலையை அவனால் ஒருவருடம் சென்றாலும் முடிக்க முடியாது. மன்னா, ராணிபுர மன்னன் சலனபுத்தியுடையவன். அவனால் ஓரிரு நிமிடங்கள் கூட அமைதியாக ஓர் இடத்தில் இருக்க முடியாது.

தேவையில்லாத விடயங்களைப் பற்றிப் பலருடனும் விவாதித்துக் கொண்டிருப்பான். கோயிலுக்குச் சென்றால் பூசையைக் கவனிக்காது அங்கு வந்து அவனைப் புகழ்ந்து பேசுவோரோடு சேர்ந்து தேவையில்லாத விஷயங்களைப் பற்றிக் கதைப்பான். தன்னைப் பற்றி ஏதாவது குறையாகக் கதைப்பவர்கள் என்று யாராவது அவனுக்குச் சொன்னால் அவர்களைக் கண்ட இடத்தில் தண்டிக்கும் சுபாவம் உள்ளவன். ஒருமுறை கோயிலில் பூசை நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் போது அங்கு வந்த புலவர் ஒருவரைக் கண்டபடி தாக்கிவிட்டான். அத்துடன் எந்தவொரு செயலையும் பிறர் சொல்லிச் செய்யமாட்டான். புலவர்கள் ஏதாவது நூல்களை இயற்ற மாணியமாகப் பொருள் கேட்டால் பலமுறை அவர்களைச் சபைக்கு வரச்சொல்லி ஏமாற்றுவான். இதனால் நல்ல இலக்கியங்கள் அங்கு உருவாவதில்லை. காலத்தை நீடிக்கும் தாமச குணமுள்ள அரசர்களால் நாட்டுக்குப் பெரும் கேடு உண்டாகும். அதனால் மன்னா, சோம்பியிருந்து காலம் தாழ்த்தாது உடனே தர்மத்தைக் காக்கவழி செய்” என்றார் குரு.

புத்தேர்பேதம் த்ருதேஸ்சைவ குணதஸ்த்ரிவிதம் ச்ருணு ட
 ப்ரோச்யமானமசேஷேண ப்ருதக்த்வேன தனஞ்ஜய டட 29
 தனஞ்சஜா, புத்தியினுடையதும், மனவுறுதியினு -
 டையதும், குணங்களுக்கேற்றதுமான மூன்று விதமான

பேதங்களைத் தனித்தனியாகவும் முழுமையாகவும் கூறுகிறேன்
கேட்பாயாக. 29.

“மன்னா, துயரப்படும் மக்களின் மனதில் உள்ள
சுமைகளை நீக்க வேண்டியது மன்னனது கடமையாகும்.
செய்யத் தக்கதைச் செய்யாது விடுவதும், செய்யத்தகாத
செயலைச் செய்வதும் அறிவில்லாதவனுடைய செயலாகும்.
செய்யக்கூடியவற்றை உடனே ஏற்றபடி செய்வது
அறிவுடையவனின் செயலாகும். இவ் அறிவுக்கு மூன்று
விதமான பாகுபாடுகள் உண்டு. மன்னா, வேலூர் மன்னனின்
அரண்மனைக்கு யார் வந்தாலும் அவர்களுடன் பேசிய சில
நிமிடங்களில் மன்னன் அவர்களது தேவைகளை அறிந்து
அதை நிறைவேற்றுவான். ஒருநாள் அயல்நாட்டு புலவர் ஒருவர்
வணிகனைப் போல வேடமணிந்து சபைக்கு வந்து தான்
வேலூரில் வியாபாரம் செய்ய அனுமதிக்கும்படி கேட்டார்.
மன்னன் அவரோடு வாணிபம் சம்பந்தமாகக் கதைக்காது
இலக்கியம் சம்பந்தமாகக் கதைத்தான். புலவர் தான் முன்பு
கதைத்ததை மறந்து இலக்கியம் பற்றிக் கதைக்க
ஆரம்பித்தார். அதனால் அவர் ஒரு புலவர் என்றும்,
அயல்நாட்டரசன் அவரது புலமையை மதிக்காமையால் அவர்
வாணிபம் செய்ய விரும்புகிறாரென அறிந்து அவருக்கு
இலக்கியம் படைக்கப் பொருளுதவி செய்தான். இன்னொரு
புலவர் கபிலபுர மன்னனிடம் சென்று அவனைப் பற்றிப் புகழ்ந்து
பாடி வெகுநேரம் கலந்துரையாடிப் பொருட்களைப் பெற்றார்.
இன்னொரு புலவர் ராணிபுர அரசனின் சபைக்குச் சென்று

அவனையும் அவனது பரம்பரையினரையும் புகழ்ந்து பாடியும் பொருள் எதையும் பெறமுடியவில்லை. அவன், புலவருக்கு தன்னைப் பற்றியும் தனது வீரதீரங்களைப் பற்றியும் பெருமையாகக் கூறி செய்யுள்களை எழுதிவருமாறு கூறினான். மன்னா, வேலூர் மன்னன் பரமாத்மாவுடன் ஒன்றி ஐக்கியமாக இருப்பதால் எதையும் புரிந்து கொள்ளும் தன்மை வாய்ந்தவனாக இருந்தான். கபிலபுர மன்னனுக்குச் சாயவற்றையும் சொன்ன பின்பு தான் விளங்கியது. இது பகவானைப் பற்றி அறிந்த பின்பு திவ்வியானந்தத்தையும் திவ்விய ஞானத்தையும் உடைய பக்தனைப் போன்ற நிலையாகும். ராணிபுர மன்னனுக்கு எப்படி விளக்கிச் சொன்னாலும் புரியாது. இது அன்பு சிறிதளவேனும் பகவான் மீது இல்லாத உலகப் பற்று மிகுந்த நிலை. மன்னா, இம்முன்று நிலைகளையும் எண்ணிப்பார்த்துச் செயலாற்று” என்றார் குரு.

ப்ரவ்ருத்திம் ச நிவ்ருத்திம் ச கார்யாகார்யே பயாபயே ட ட
 பந்தம் மோம் ச யா வேத்தி புத்தி: ஸா பார்த்த ஸாத்விகீ ட 30
 பார்த்தா, பிரகிருதியையும் நிவிருத்தியையும்,
 செய்யத்தகுந்ததையும், தகாததையும், பயத்தையும்,
 பயமின்மையையும், பந்தத்தையும் மோட்சத்தையும் அறியும்
 அறிவு சாத்விகமானது. 30

“மன்னா, ஜீவனைப் பந்தப்படுத்தி, பிறப்பையும் இறப்பையும் தொடர்ந்து கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் கர்மம் பிரவிருத்தி எனப்படும். இவற்றைத் தவிர்த்து மோட்சத்தைக்

கொடுக்கும் கர்மம் நிவிருத்தி எனப்படும். செய்யத்தகுந்த கருமம் எதுவேன அறிந்து செய்வதும் செய்யத்தகாத கருமங்களைச் செய்யாமல் விடுவதும் அறிவுள்ளவனது செயலாகும். எதற்குப் பயப்படல் வேண்டும், எதற்குப் பயப்படக்கூடாது என்பதையும் தன் அறிவால் உணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும். அறிவின்மையால் பற்றுக்காட்படாது பந்த பாசங்களை உணர்வதும், அதனால் மோட்சத்தை அடைவதும் அறிவுள்ளவனது செயலாகும். மன்னா, நீ தர்மத்தை உணரும்வரையும் உலகம் அறித்தியமானதாகவே தோன்றும். நீ நாட்டு மக்களின் ஒவ்வொரு உயிரிலும் ஈஸ்வரனைக் காணவேண்டும். அப்படிக் காணாமையால் தான் நீ தடுமாறுகிறாய். அக்ஞானத்தில் மதிமயங்கிய நீ பந்த பாசங்களுக்குட்பட்டுப் பழியும் பாவமும் உண்டாகிவிடும் எனக் கலங்குகிறாய். ஒருவனோடு எப்பொழுதும் கூட இருப்பவர் பகவான் ஒருவர் மட்டும் தான். வேலூரில் பெரும் வணிகன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் ஒருமுறை கப்பலில் சென்ற போது காற்று மிகுதியால் திக்குத்திசை தெரியாத ஒரு தீவைச் சென்றடைந்தான். அங்குள்ள மக்கள் அவனை வரவேற்றுப் பணிவிடை செய்தனர். மிகவும் அழகான பல பெண்கள் அத்தீவில் வசித்தனர். அங்குள்ள ஆண்கள் பல பெண்களைத் திருமணம் செய்யலாம். அதனால் வணிகன் பலபெண்களைத் திருமணம் செய்தான். சில மாதங்களுக்குப் பின் கப்பல் வியாபாரத்தைத் தொடங்கினான். அவனுக்கு சொந்த ஊரில் மனைவி மக்கள், தாய், தந்தையர் இருந்தனர். பல வருடங்களுக்குப் பின் தனது சொந்த ஊருக்குச் சென்றான்

வணிகன். எல்லோரும் அவனை வரவேற்றனர். இளமையான அவனது மனைவி இன்னொருவனைத் திருமணம் செய்திருந்தாள். பிள்ளைகள் வளர்ந்து, திருமணம் செய்து பிள்ளை குட்டிகளுடன் வாழ்ந்தனர். மன்னா, உலக வாழ்க்கை அநித்தியமானது. உலகில் உள்ள பொருட்கள் கணத்திற்குக் கணம் மாற்றமடைகின்றன. இனசன பந்துக்கள் யாவும் நீ இல்லாவிட்டால் உனக்குப் பந்துக்களாகமாட்டா. லௌகீகனுடைய பராமரிப்பு இல்லாவிட்டால் தமது தேவை கருதி யாவற்றையும் மறந்துவிடுவார்கள். மன்னா, பிரவிருத்தியையும் நிவிருத்தியையும், செய்யத் தகுந்தவற்றையும் செய்யத்தகாதவற்றையும், பயத்தையும் பயமின்மையையும், பந்தத்தையும் மோட்சத்தையும் அறிந்து கொண்ட சாத்விககுணமுடையோர் சம்சாரத்தின் நிலையற்ற தன்மையை உணர்ந்து என்றும் பிரியாதிருக்கும் பகவானை நித்தியமென்று எண்ணி வாழ்வார். அவர்கள் குணமாறுபாடு கொள்ளாது மெய்யான கர்மங்களை முறைப்படி செய்வார். “நான்”, “எனது” என்ற மனோபாவமில்லாதிருப்பார். இதை நீ உணரல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

யயா தர்மமதர்மம் ச கார்யம் சாகார்யமேவ ச ட

அயதாவத் ப்ரஜானாதி புத்தி: ஸா பார்த்த ராஜஸீ ட ட 31

பார்த்தா, தர்மத்தையும் அதர்மத்தையும், தகுந்த காரியத்தையும் தகாத காரியத்தையும் உள்ளபடி அறியாது தவறாக அறிந்து கொள்ளும் புத்தி ராஜசமானது. 31.

“மன்னா, ராஜசகுணமுள்ளவர்கள் தர்மத்தை உள்படி உணர்ந்து கொள்வதில்லை. அதர்மமான செயல்களையே இவர்கள் தர்மமானவை எனச் சொல்கின்றனர். உயிர்களைப் பலியிடுதல் அதர்மமான செயல்களென்று உணராது பலர் துத்தேவதைகளிடம் வரம் பெறுவதற்காக நரபலி கூடக்கொடுக்கிறார்கள். ராஜோகுணமுடைய வணிகனிடத்துப் பெரும் உழைப்பு இருந்தது. அதனால் அவன் பல பெண்களோடு கூடி வாழ்ந்தான். அவர்களுடைய பொருளாசையைத் தீர்த்து வைத்தான். ஆனால் பெண்கள் பலர் அவன் மீது அளவுக்கதிகமான அன்பு கொண்டவர்கள் போல நடந்து அவனிடமிருந்து பொருட்களைப் பெற்றனர். மறைமுகமாக அவர்கள் தமக்கேற்றபடி வாழ்ந்து தமது எண்ணங்களைப் பூர்த்தி செய்தனர். அவர்களது பொய்மையான செயல்களை மெய்மையானது என்று எண்ணி வணிகன் மகிழ்வுடன் வாழ்ந்தான். அவனிடம் பொருள் பெற எண்ணுபவர்கள் அவனைப் போற்றிப் புகழ்ந்து பொருட்களைப் பெற்றனர். அவன் கெட்டவழியில் பொருட்களைச் சம்பாதித்துக் கெட்ட வழியில் அதைச் செலவு செய்து வந்தான். இதேநிலை தான் இன்று எமது நாட்டில் நடைபெறுகிறது. பொருள் பெறவிரும்பும் மக்கள் மன்னனை அணுகி அவனுக்கேற்ற வகையில் நடந்து, அவனை மகிழ்வித்துப் பொருட்களைப் பெற்றுச் செல்கின்றனர் கலாசாரம் சீரழிந்து வருகிறது. இதை நீ பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாமா.....?” என்று கேட்டார் குரு.

அதர்மம் தர்மமிதி யா மன்யதே தமஸாவ்ருதா ட

ஸர்வார்த்தான் விபரீதான்ஸ்ச புத்தி: ஸா பார்த்த தாமஸீ டட

32

பார்த்தா, அக்ஞான இருளால் மூடப்பெற்ற எந்த அறிவானது அதர்மத்தைத் தர்மமாகவும் பொருட்களையெல்லாம் மாறுபாடாகவும் நினைக்கிறதோ அந்தப் புத்தி தாமசமானது. 32

“மன்னா, நல்லவற்றைக் கெட்டவையாகவும், கெட்டவற்றை எல்லாம் நல்லவையாகவும் நினைப்பது அக்ஞான இருளால் மூடப்பெற்றவர்களது குணமாகும். வணிகனின் ஏவலாள் ஒருவன் இருந்தான். அவன் வேலைகள் எதுவும் செய்யாது மற்றவர்களைப் பற்றிக் குறைகூறியும், பெண்களைப் பற்றிப் புகழ்ந்தும் வணிகனுக்குக் கூறிப் பெரும் பொருள் பெற்று வந்தான். வணிகனிடம் பெற்ற பணத்தில் சூதாடுவான்; வணிகனோடு கூட இருந்து நல்ல உணவு வகைகளை உண்பான். ஒருநாள் அவன் வணிகனுடன் கூடி மகிழும் பெண்ணொருத்தியையும் அவளது அழகான மகளையும் கண்டான். அவனைக் கண்டதும் அப்பெண் அஞ்சினாள். தனது மகளைப்பற்றி வணிகனுக்குக் கூறிவிடுவானெனப் பயந்து ஏராளமான பொருட்களைக் கொடுத்தாள். அதை மகிழ்வுடன் பெற்ற அவன் வணிகனிடம் சென்று அப்பெண்ணின் மகளது அழகைப் பற்றி விதந்து கூறினான். அதனால் மகிழ்ந்த வணிகள் அவனுக்குப் பொன்னும் பொருளும் கொடுத்தான். அன்று இரவு வணிகனின் கையாட்கள் அப்பெண்ணைப் பலாத்காரமாகப் பிடித்து வந்து வணிகனிடம் கொடுத்தனர். மன்னா, இப்படியான பல சம்பவங்கள் இன்று நமது நாட்டில்

நடைபெறுகின்றன என்று அறிந்தும் நீ வாழாதிருக்கிறாய். இது எனக்குக் கவலையை அளிக்கிறது” என்றார் குரு.

த்ருத்யா யயா தாரயதே மன: ப்ராணேந்த்ரியக்ரியா: ட

யோகேனாவ்யபிசாரிண்யா த்ருதி: ஸா பார்த்த ஸாத்விகீ டட33

பார்த்தா, ஒருமையான மனதோடும் மாறுபாடு அடையாத உறுதியோடும் மனம், பிராணன், இந்திரியங்களின் செயல்களை எவ்வொருவன் காண்கிறானோ அந்த உறுதி சாத்விகமானது. 33

“மன்னா, உறுதியான மனமுள்ளவனால் தான் தர்மத்தைக் காக்க முடியும். உறுதியான மனம் படைத்த யோகியின் மனமும் பிராணனும் இந்திரியங்களும் எப்பொழுதும் இணைந்து நல்லவற்றையே செய்யும். இது போலத்தான் அரசனது மனமும், பிராணனும், இந்திரியங்களும் இயங்குதல் வேண்டும். இம்முன்றும் ஒத்து இயங்கினால் தான் மனிதனால் நல்ல செயல்களைச் செய்ய முடியும். இப்படி இயங்குபவன் சாத்விக அரசன். அவனது மனம், பிராணன், இந்திரியங்கள் யாவும் மக்களின் நலன் கருதியே இயங்கும்”.

“மன்னா, வேலூர் அரண்மனைக்குச் சாது ஒருவர் வந்தார். அவரது கையில் ஒரு பெட்டி இருந்தது”. மன்னா, இப்பெட்டிக்குள் விலை மதிக்க முடியாத பல பொக்கிஷங்கள் உண்டு. நான் காசிக்குச் செல்கிறேன். அங்கு தங்கிப் புண்ணிய காரியங்கள் செய்ய இப்பெட்டி தடையாக இருக்கும். அதனால் விலைமதிக்க முடியாத இப்பெட்டியை உன்னிடம் ஒப்படைத்துவிட்டுச் செல்கிறேன். இதைப்பாதுகாத்து நான்

திரும்பி வரும்போது எனக்குத் திருப்பித்தரல் வேண்டும். இதற்குள் இருக்கும் ஓலைச்சுவடிகளில் உள்ள மந்திரங்களை உச்சரித்தால் பகவான் நேரில் தோன்றிப் பெரும் பேறுகளை அருளுவார்” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார். வேலூர் மன்னன் அப்பெட்டியைக் கொண்டு சென்று, தான் வழிபடும் பூசை அறையில் வைத்தான். ஆறுமாதங்களின் பின் சாது வேலூர் அரண்மனைக்கு வந்ததும் அவன் அவர் கொடுத்த பெட்டியைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். சாது மனமகிழ்வுடன் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு சென்றார்”.

மன்னன் சாதுவிடம் சொன்னான்; “சுவாமி பெட்டியைப் பெற்ற நீங்கள் உள்ளே இருக்கும் பொருட்கள் சரியாக இருக்கின்றனவா எனப் பாருங்கள்” என்றான்.

சாது சிரித்தார்; “மன்னா, யோகத்தைக் கொண்டும், பிறழாத மனவுறுதியோடும் மனம், பிராணன், இந்திரியங்களின் செயல்களை ஒருவன் காக்கிறானோ அந்த உறுதி மகத்தானது. நீ அப்படியானவன். அதனால் தான் நான் பெட்டியைத் திறந்து பாராமல் செல்கிறேன்” என்றார். மன்னா, சாது சொன்னதைப் போன்ற உறுதி அரசர்களது மனத்தில் இருக்க வேண்டும். அதை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியது உனது கடமை” என்றார் குரு.

யயா து தர்மகாமார்த்தான் த்ருத்யா தாரயதேளர்ஜுன L

ப்ரஸங்கேன பலாகாங் த்ருதி: ஸா பார்த்த ராஜஸீ டட 34

அர்ச்சனா, எந்த உறுதியினால் ஒருவன் அறம், பொருள், இன்பங்களைக் காண்கின்றானோ, பற்றுக்களால் பயனை விரும்புகிறவன் ஆகிறானோ அந்த உறுதி ராஜசமானது. 34

“மன்னா, புருஷார்த்தம் என்ற மெய்ப்பொருள் நான்கு. அவை அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பனவாம். இந்த நான்கு புருஷார்த்தங்களும் இவ்வுலக இன்ப வாழ்விற்கும் மறுமையில் இன்ப வாழ்க்கை வாழவும் உதவும். உலகிலும் உலகப் பொருட்களிலும் பற்று வைப்பவன் பற்றுக்களுக்காட்பட்டு அவாவுடன் முயற்சி செய்து அதர்மமான முறையில் பொருள் தேடுகிறான். இதனால் பேரின்பம் கிடைக்குமென்று நினைத்து மேலும் மேலும் முயல்கிறான். அத்தகைய வாழ்வு அவனுக்கு இன்பத்தைக் கொடுக்கிறது. இதனால் அவன் இவ்வுலக வாழ்க்கையை விரும்புகிறான். பொருளால் உண்டாகும் இன்பம் அறத்தோடு சேர்ந்திருத்தல் வேண்டும். அப்படியான இன்பத்தில் பற்று வைப்பது ராஜோ குணத்தினரின் இயல்பாகும். இப்பந்தமானது மனிதனை உலகப் பந்தத்திற்குட்படுத்தி வைத்துள்ளது. மன்னா, வேலூர் மன்னனிடம் பெட்டியை வாங்கிச் சென்ற சாது கபிலபுர மன்னனிடம் சென்றார். கபிலபுரமன்னன் அச்சாதுவை வரவேற்று உபசரித்து உணவும் அளித்தான். சாது மகிழ்வுடன் சொன்னார்; “மன்னா, இப்பெட்டிக்குள் விலைமதிக்க முடியாத பல பொக்கிஷங்கள் உண்டு. நான் காசிக்குச் சென்று அங்கு தங்கிப் புண்ணிய காரியங்கள் செய்ய இப்பெட்டி

தடையாகவுள்ளது. அதனால் இவ்விலைமதிக்க முடியாத பெட்டியை உன்னிடம் ஒப்படைத்துவிட்டுச் செல்கிறேன். நான் திரும்பிவரும் போது இதை நீ திருப்பித்தரல் வேண்டும். இதற்குள் உள்ள ஓலைச்சுவடிகளிலுள்ள மந்திரங்களை உச்சரித்தால் பகவான் நேரில் தோன்றிப் பெரும் பேறுகளை அருள்வார்” என்று கூறிச்சென்றார்.

“மன்னா, சாது பெட்டியைக் கொடுத்தபின் கபிலபுர மன்னனின் நிம்மதி போனது. அந்தப் பெட்டிக்குள் என்ன இருக்கிறது என்பதை அறியவிரும்பினான். இருப்பினும் தான் தவறு செய்கிறேன் என்ற எண்ணம் அவனது மனதைச் சிலகணம் உறுத்தியது. காலப்போக்கில் அவ்வெண்ணம் மறைய அப்பெட்டியை எடுத்துத் திறந்து பார்த்தான். அதற்குள் பிச்சா பாத்திரமும், பாவனைக்குதவாத சில வேட்டிகளும், ஓலைச் சுவடிகளும் இருந்தன. அருவருப்புடன் அவ்வோலையைச் சுவடிகளை எடுத்து, பலமுறை படித்தான். இருப்பினும் பகவான் தோன்றவில்லை. பின் அரண்மனையிலுள்ள முனிவர்களைக் கொண்டும், சாதுக்களைக் கொண்டும், பிராமணர்களைக் கொண்டும் படிக்கச் சொன்னான். அப்படியிருந்தும் பகவான் தோன்றவில்லை. அதனால் ஓலைச் சுவடிகளைப் பெட்டியுள் வைத்தான். சிலகாலம் செல்லச் சாது அரண்மனைக்கு வந்தார். அவன் பெட்டியை ஒப்படைத்தான். சாது பார்த்தார் பெட்டி திறக்கப்பட்டிருந்தது; “மன்னா, அறம், பொருள், இன்பங்களை உறுதியோடு காத்தல் வேண்டும். பற்றுதலால் பயனை விரும்புகிறவனுக்கு எந்த மந்திரத்தை

உச்சரித்தாலும் பகவான் நேரில் தோன்ற மாட்டார். ராஜசகுணமுள்ளவனின் உறுதி நிலையானதல்ல” என்று கூறிவிட்டுச் சாது ஓலைச்சுவடியை எடுத்துப் படித்தார். பகவான் உடனே அங்கு தோன்றினார். சாது; “பகவானே, பகவானே, கபிலபுர மன்னனுக்குப் பொன்னும் பொருளும் கொடு; அவனுக்குப் புத்திர பாக்கியம் கொடு” என்றார். அரண்மனையில் பொன்னும் பொருளும் குவிந்தன. இன்னும் பத்து மாதங்களில் மன்னனுக்கு ஓர் ஆண் மகவு பிறக்கும்” என்று ஓர் அசரீரி வானில் கேட்டது” :மன்னா, பற்றுதலால் பயனை விரும்புகின்றவன் தன் கடமையைச் செய்யமாட்டான்” என்றார் குரு.

யயா ஸ்வப்னம் பயம் சோகம் விஷாதம் மதமேவச ட
ந விமுஞ்சதி துர்மேதா த்ருதி: ஸா பார்த்த தாமஸீ டட 35
பார்த்தா, புத்தி கெட்டவன் எந்த உறுதியினால்
தூக்கத்தையும், அச்சத்தையும், மனக்கலக்கத்தையும்,
செருக்கையும் விடாமல் இருக்கிறானோ அந்த உறுதி
தாமசமானது. 35

“மன்னா, தாமோ குணத்திலுதித்தவனுக்கு நல்லவை எவையென்றும் கெட்டவை எவையென்றும் தெரியாது. அவன் அக்ஞான இருளில் மூழ்கியிருப்பதால் கெட்டவை அனைத்தும் நல்லவையாகவே தெரியும். ராணிபுர மன்னன் தாமோகுணத்தவன். அதனால் தன்னை விட்டு இராச்சியம் சென்றுவிடுமோ என்ற பயம் அடிக்கடி அவனின் மனதில் தோன்றி அவனை அச்சுறுத்திக் கொண்டிருந்தது. அவனது

பிள்ளைகள் மக்களுக்குத் துன்பங்கள் பல செய்தபோதும் அதைப் பற்றி அவன் கவலைப்படுவதில்லை. நாட்டை நீதியாக ஆளவோ, செல்லவத்தை உரியபடி செலவு செய்யவோ அவனுக்குத் தெரியாது. அவனைப் புகழ்வோருக்குச் செல்வத்தை அள்ளிக் கொடுப்பான். நல்ல யோசனை சொல்லுவோரைக் கேலிசெய்வான் அல்லது தண்டனை கொடுப்பான். செருக்கும் அகந்தையும் கொண்ட அவன் நாட்டு மக்களை வருத்திக்கொண்டிருந்தான். ஒருநாள் வேலூர் அரண்மனைக்குச் சென்ற சாது பெட்டியோடு ராணிபுர அரண்மனைக்கு வந்தார். அவரை வேண்டா வெறுப்பாக மன்னன் வரவேற்றான். அவனது முகத்தில் பரவியிருந்த ரேகைகளைக் கொண்டு மன்னனுக்குத் தான் வந்தது பிடிக்கவில்லை என்பதைச் சாது உணர்ந்து கொண்டார்; “மன்னா, நான் புத்திமதிகளோ, ஆலோசனைகளோ கூற இங்கு வரவில்லை. நாட்டில் நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் யாருமில்லை. நான் காசிக்குச் சென்று புண்ணிய கருமங்களாற்ற விரும்புகிறேன். நான் திரும்பி வரும்வரை இப்பெட்டியைப் பாதுகாத்துத் தரல் வேண்டும். இப்பெட்டிக்குள் விலை மதிக்க முடியாத பல பொக்கிஷங்கள் உண்டு. அதைவிட இதற்குள் இருக்கும் ஓலைச்சுவடிகளின் பெருமையை அளவிட்டுக்கூற முடியாது. அவ் ஓலைச்சுவடிகளைப் படித்தால் பகவான் நேரில் தோன்றி சகல செல்வங்களையும் அருள்வார். அதனால் இதைப் பாதுகாப்புடன் வைத்து நான் திரும்பி வந்ததும் தா” என்று கூறிவிட்டச் சென்றார். அவர் சென்ற மறுகணம் மன்னன் ஓர் ஏவலாளனை

அழைத்து அப்பெட்டியைத் திறக்கச் சொன்னான். அதைக் கண்ட முதலமைச்சர் பதறியபடி சொன்னார்; “மன்னா, நம்பிக்கையுடன் தந்ததை நாம் திறந்து பார்ப்பது தர்மமல்ல...” அவர் கூறிக்கொண்டிருக்கும் போதே மன்னனின் ஏவலாளர் பெட்டியைத் திறந்தான்; “இதுவா பெறுமதி மிக்கப் பொக்கிஷம்...?” என்று சிரித்தான் பின்பு; “இதைக் கொண்டுசென்று எங்காவது வைத்துவிட்டு அந்தப் பரதேசி வந்ததும் கொடு” என்றான். சில நாட்களின் பின் சாது அரண்மனைக்கு வந்தார். மன்னன் ஏவலாளரை அழைத்து அப்பெட்டியைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கும்படி சொன்னான். சிதைந்திருந்த பெட்டியை ஏவலாளன் ஒருவன் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். மன்னன் அப்பெட்டியைப் பார்த்தான். அது தங்கத்தை விடப் பளபளப்பாக இருந்தது. பொன்னும் மணியும் வைரங்களும் அப்பெட்டிக்குள் நிறைந்திருந்தன. ஓலைச்சுவடிக்குள் பகவானின் உருத் தெரிந்தது. மன்னன் வியப்போடு சாதுவின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினான்; “மன்னா, பெறுமதி மிக்க இப்பெட்டியை நீ சிதைத்துவிட்டாய். ஆகையால் இப்பெட்டி எனக்கு வேண்டாம்” என்று கூறிவிட்டுச் சாது சென்றார். மன்னன் மகிழ்வோடு பெட்டியைத் தூக்கினான். அது பழையபடி மாறியது. மன்னா, தாமோ குணத்தையுடையவர்களது நிலை இதுதான். இன்பம் என்று நினைப்பவை யாவும் துன்பங்களாக மாறிவிடும். எனவே நிலையான இன்பத்தை அடைவதற்கான வழிவகைகளை மேற்கொள்வாயாக” என்றார் குரு.

ஸுகம் த்விதானீம் த்ரிவிதம் ச்ருணு மே பரதர்ஷப ட

அப்யாஸாத்ரமதே யத்ர து:காந்தம் ச நிகச்சதி டட 36

பரதகுலக்காளையே, ஒருவன் எந்த இன்பத்தைப் பயிற்சியால் அழித்துத் துன்பத்தின் முடிவை அடைகிறானோ, அந்த முடிவின் மூவிதப் பாகுபாட்டையும் சொல்கிறேன் கேள்”

36.

“மன்னா, சாது ராணிபுர மன்னனின் அரண்மனையை விட்டுச் சென்றதும் முதலமைச்சர் வந்து அரசனின் அருகில் துயரத்துடன் நின்றார். அரசன் பெட்டிக்குள் இருந்தவை யாவும் பழையபடி மாறியதால் கலக்கமடைந்திருந்தான். அந்தக் கலக்கத்தைப் பயன்படுத்திச் சில ஆலோசனைகள் வழங்க நினைத்தார் முதலமைச்சர்; “மன்னா, பொருளாசையால் தீமைகள் தான் உண்டாகும். இப்பெட்டியைச் சாது முதலில் வேலூர் மன்னனிடம் கொடுத்தார். அவன் அதைத் தன்னுயிரைப்போலப் பாதுகாத்தான். அதனால் அவனது நாடு வளம் பெற்றது. ஆனால் நீ அதைச் சிதைத்தமையால் பெருங்கேடடையப் போகிறாய். இன்பங்கள் யாவும் இறுதியில் துன்பங்களாகவே மாறும் தன்மை வாய்ந்தன. துன்பத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவரப் பயிற்சி செய்தல் வேண்டும். பயிற்சியானது மனிதனை மாற்றியமைக்கும் வல்லமை கொண்டது. அரசகுமாரர்கள் உடற்பயிற்சி செய்து உடலை ஆரோக்கியமாக வைத்திருப்பது போல உள்ளத்திற்கும் பயிற்சி கொடுத்து அதைத் தூய்மையாக

வைத்திருத்தல் வேண்டும். உலகில் பயிற்சியால் பெறமுடியாதவை எவையுமில்லை. பயிற்சியின் மூலம் பற்றுக்களை அகற்றலாம். பற்றுக்களை அகற்றினால் மன வலிமை உண்டாகும். உடல் வலிமை உள்ளவன் இன்பமாக உள்ளவை யாவும் துன்பம் நிறைந்தவை என்று உணர்ந்து கொள்வான். இந்த உணர்வு அவன் அனுபவிக்கும் துன்பங்களை முடிவுக்குக் கொண்டு வரும். அதனால் மனதிற்குப் பயிற்சி கொடு” என்றார் முதலமைச்சர். மன்னா, அதைத் தான் நானும் உனக்குச் சொல்கிறேன்” என்றார் குரு.

யத்ததக்ரே விஷமிவ பரிணாமேளம்ருதோபமம் ட
 தத்ஸுகம் ஸாத்விகம் ப்ரோக்தமாத்மபுத்திப்ரஸாதஜம் டட 37
 எந்த ஒன்று முதலில் விஷம் போல இருந்து முடிவில் அமிர்தமாக மாறுகிறதோ அந்த இன்பம் சாத்விகமானதாகும். அந்தச் சுகம் தெளிந்த நிஷ்டையில் உண்டான புத்தியில் தோன்றும். 37.

“மன்னா, பற்றற்றதும், பயனை விரும்பாததுமான பாரமார்த்திக வாழ்க்கை ஆரம்பத்தில் சிரமங்கள் பலவுள்ள துன்பமான வாழ்க்கையாகத் தோன்றும். ஆனால் அது கைகூடப்பெற்றால் அமிர்தம் போல இனிக்கும்; பேரின்பத்தைத் தரும். இவ்வாழ்க்கை சாதாரணமான மக்களுக்குப் பிடிக்காது. அவர்களால் தறிகெட்டலையும் இந்திரியங்களைக் கட்டப்படுத்த முடியாது”

“மன்னா, ராணிபுர அரசன் எதற்கும் பயப்படுவன். அதனால் சாதுவால் தனக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேர்ந்துவிடுமோ என்று பயந்தான். அதை உணர்ந்த முதலமைச்சர் சொன்னார்; “மன்னா, சாதுவைப் பிரீதிப்படுத்த வேண்டுமானால் உள்ளத்தைத் தூய்மைப்படுத்துங்கள். உள்ளம் தூய்மையடையவேண்டுமானால் பற்றுக்களை அகற்றுதல் வேண்டும். பற்றுக்களை அகற்ற பகவானைப் பிரார்த்தியுங்கள். அதற்கான பயிற்சியைப் பெறுங்கள்” என்றார். ராணிபுரமன்னன் ஆரம்பத்தில் பயங்கரணமாகவே பகவானைத் தியானம் செய்தான். பின் பயிற்சி காரணமாக அவன் துன்பத்தின் முடிவை உணர்ந்தான். அதனால் முதலில் விஷம்போல இருந்தவை யாவும் முடிவில் அமிர்தமாக மாறின. ஆத்மநிஷ்டையில் தெளிவடைந்த புத்தியிலிருந்தே அது தோன்றியது. அதனால் நீயும் ஆத்ம நிஷ்டையில் இருந்து புத்தித் தெளிவு பெறு” என்றார் குரு.

விஷயேந்திரியஸம்யோகாத்யத்தக்ரேளம்ருதோபமம் ட ட
பரிணாமே விஷமிவ தத்ஸுகம் ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம் ட ட 38
புலன்களின் பொருத்தத்தால் முதலில் அமிர்தம் போன்றிருந்த பொறி முடிவில் விஷம் போன்று மாறித் தரும் சுகம் ராஜசமென்று சொல்லப்படுகிறது. 38.

“மன்னா, இந்திரியங்களால் கிடைக்கும் இன்பம் ஆரம்பத்தில் அமிர்தம் போல இருக்கும். ஒரு பெண்ணைக் கண்டதும் ஓர் ஆடவன் ரசிக்கிறான். அது காதலாக மலர்ந்து

இருவருக்கும் பெரும் இன்பத்தைக் கொடுக்கிறது. திருமணம் நடைபெறுகிறது. இருவரும் தாம் தேடிய இன்பங்கள் கிடைத்துவிட்டதாக மகிழ்கின்றனர். பிள்ளை ஒன்று கிடைக்கிறது. அது முன்பை விட இன்பத்தைத் தருகிறது. அடுத்தடுத்துப் பிள்ளைகள் பிறக்கின்றன. கஷ்டங்கள் பல வருகின்றன. அதனால் பலம் குறைகிறது; வீரியம் இல்லாது போகிறது; அழகு குலைகிறது; வயோதிபம் வருகிறது; ஞாபகசக்தி குறைகிறது. மன்னா, இதுதான் வாழ்வு. ஆரம்பத்தில் அமிர்தாகச் சுவைக்கும் வாழ்வு பின்படிப்படியாகத் துன்பத்தைத் தந்து நஞ்சைவிடக் கொடியதாகிறது. மன்னா, கடம்புரி மன்னனுக்கு அழகிய பெண்ணைக் கண்டால் அவளை அடையவேண்டும் என்ற எண்ணம் இருந்தது. தனது பதவியைப் பயன்படுத்தி அவன் பல பெண்களைத் திருமணம் செய்தான். பல மனைவியர்கள் அவனுக்கு இருந்த போதும் அவன் அமிர்தினி என்ற பெண்ணையே மிகவும் நேசித்தான். அவளது அழகு அவனைக் கவர்ந்தது. அதனால் அவளே கதியென்று இருந்தான். ஒருநாள் பூங்காவில் ஏற்பட்ட தீ விபத்தால் அவளது அழகு கெட்டுவிட்டது. அவளது உடலெங்கும் தீக்காயங்கள் இருந்தன. அதனால் அவளது வனப்பு அற்றுப்போனது. அதனால் மன்னன் அவளிடம் செல்வதை முற்றாக நிறுத்தினான். மன்னா, எக்காரியத்திற்கும் ஓர் அளவு உண்டு. அளவு கடந்தால் அமிர்தமும் நஞ்சாகும். நீ இயல்பான குணத்திலிருந்து மாறிவிட்டாய். நீ நினைப்பது

இப்போது சரியாக இருக்கலாம். ஆனால் அதற்காக நீ ஒரு நாள் துன்பப்பட்டே தீரவேண்டும்” என்றார் குரு.

யதக்ரே சானுபந்தே ச ஸுகம் மோஹனமாத்மன: ட
நித்ராலஸ்யப்ரமாதோத்தம் தத்தாமஸமுதாஹ்ருதம் டட 39
தொடக்கத்திலும் முடிவிலும் எந்தச் சுகம்
மயக்கத்தை உண்டுபண்ணுகிறதோ, அந்தச் சுகம் தூக்கம்,
சோம்பல், தடுமாற்றம் ஆகியவற்றிலிருந்து பிறக்கிறது. இச்சுகம்
தாமசமென்று உரைக்கப்படுகிறது. 39.

“மன்னா, தனக்குப் பெரும் இன்பம் கிடைக்கும் என்று நினைத்துத் தொடங்கும் செயல்கள் அதைச் செய்யும் போதே பல துன்பங்களைக் கொடுக்கும். கள் அருந்துவது, சூதாடுவது என்பவற்றை ஆரம்பிக்கும் போது இன்பத்தைக் கொடுப்பது போல இருந்தாலும் கள்ளைச் சிறிது அருந்தியதும் மயக்கத்தைக் கொடுத்துத் தீமைகளைச் செய்விக்கும். இதுபோன்றது தான் சூதும். நாய் ஒன்று காய்ந்த எலும்பொன்றைத் தினமும் கடித்துச் சுவைக்கும். காய்ந்த எலும்பில் இரத்தம் ஏது...? தனது பற்களால் வடியும் இரத்தத்தை எலும்பிலிருந்து வரும் இரத்தமெனச் சுவைக்கும். மன்னா, கபிலபுர மன்னனால் வெறுக்கப்பட்ட அமிர்தினி சேனாதிபதியுடன் தொடர்பு கொண்டாள். அமிர்தினி மீது ஏற்கனவே சேனாதிபதிக்குக் காமம் இருந்தது. அமிர்தினியுடன் கூடியிருக்கும் போது கபிலபுர மன்னன் இன்பமேலீட்டால் அரண்மனை இரகசியங்கள் சிலவற்றைக் கூறியிருந்தான்.

அவற்றை அவள் சேனாதிபதிக்குக் கூறினாள். சேனாதிபதி இரகசியமாகச் செயற்பட்டு கபிலபுர மன்னனைக் கொன்று ஆட்சியைக் கைப்பற்றினான். அத்துடன் அமிர்தினியைச் சிறையில் அடைத்தான். தொடக்கத்தில் தான் கூறும் இரகசியங்கள் மூலம் சேனாதிபதி நாட்டைக் கைப்பற்றினால் தன்னைப் பட்டத்து ராணியாக்குவான் என்று அமிர்தினி நினைத்தாள். ஆனால் அவள் நினைத்தது நடக்கவில்லை. மன்னா, நீ தர்மயுத்தத்தைத் தொடங்கவும், அதை முடிக்கவும் தயங்குகிறாய்; தடுமாறுகிறாய்; தூங்குகிறாய்; சோம்பற்படுகிறாய். இது அரசனான உனக்கு ஆகாது” என்றார் குரு.

ந ததஸ்தி ப்ருதிவ்யாம் வா திவி தேவேஷு வா புன: L
ஸத்வம் ப்ரக்ருதிஜைர்முக்தம் யதேபி: ஸ்யாத் த்ரிபிர்குணை: LL 40
பிரகிருதியில் இருந்து உதித்த இம்முன்று குணங்களிலிருந்தும் விடுதலை பெற்ற உயிர் மண்ணுலகிலும் இல்லை; விண்ணுலகில் வாழும் வானவர்களுள்ளும் இல்லை.

40.

“மன்னா, உலகில் உள்ள அத்தனை ஜீவராசிகளும் பிரகிருதியால் கட்டுண்டவையாகும். அவை மக்களாக இருந்தாலென்ன, தேவர்களாக இருந்தாலென்ன, அவை முக்குணங்களிலிருந்து வெளியேறும் வரை அவை பந்தப்பட்டவைகளாகவே இருக்கும். இவை பிறந்து பிறந்து இறந்து துன்பங்களை அனுபவித்துக் கொண்டே இருக்கும். குணபேதங்களுக்கேற்ப இவற்றுக்குப் பிறப்புக்கள் அமையும்.

பிரம்மாவும் முக்குணங்களுக்கு உட்பட்டவராவார். அதனால் தான் அவரால் படைப்புத் தொழிலைச் செய்ய முடிகிறது. ஒருவன் சமாத்ரி நிலையை அடைய நெடுங்காலம் எடுக்கும். சமாத்ரி நிலையை அடைய வேண்டுமானால் அகங்காரம் அடியோடு அழிதல் வேண்டும். முக்குணங்களிலிருந்து பிறந்த அகங்காரம் எளிதில் அகலாது. அதனால் தான் உயிர்கள் மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பெடுக்கின்றன. மன்னா, வேலூர் மன்னன் இராச்சியத்தைத் தனது மகனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டுக் காட்டுக்குச் சென்று தவம் செய்ய விரும்பினான். மகனுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்துப் பத்து வருடங்கள் கழிந்த போதும் அவனுக்குப் பிள்ளை பிறக்கவில்லை. ஒரு நாள் ஒரு முனிவர் அரண்மனைக்கு வந்தார். மன்னன் முக்குணங்களிலுமிருந்து விடுதலை பெற்றவன் என்று சாதுக்கள் பலர் கூறியதை அம்முனிவர் கேள்விப்பட்டிருந்தார். முனிவரை மன்னன் அன்போடு உபசரித்து உணவளித்தான். பல நாட்கள் முனிவர் மன்னனுடன் தங்கியிருந்தார். அவர் கேள்விப்பட்ட அனைத்தும் உண்மையானவை எனக்கண்டு கொண்டார். முக்குணங்களால் உண்டாகும் பற்றுக்கள் அனைத்தையும் வென்ற வேலூர் மன்னனைப் போன்ற ஒரு ஞானி அண்டங்கள் எதிலும் இல்லை என்று நினைத்தார். அன்று இரவு மன்னன் முனிவரைச் சந்தித்தான்; “சுவாமி நான் காட்டுக்குச் சென்று தவவாழ்வு வாழ்விரும்புகிறேன். ஆனால் எனது மகனுக்கு ஒரு பிள்ளை பிறந்த பின் செல்லலாமென்று எனது மனம் கூறுகிறது; அது எப்பொழுது நடக்கும்” என்று கேட்டான். மன்னா,

முக்குணங்களிலிருந்து விடுதலை அடைந்த உயிர் மண்ணுலகிலோ, விண்ணுலகிலோ இல்லை. ஆகையால் நீ பலவற்றை எண்ணித் துன்பப்படுவதை விட்டுவிட்டு உனது கடமையைச் செய்” என்றார் குரு.

ப்ராஹ்மண ‘த்ரியவிசாம் சூத்ராணாம் ச பரந்தப ட
கர்மாணி ப்ரவிபக்தானி ஸ்வபாவப்ரபவைவர்குணை: டட 41
எதிரிகளை எரிப்பவனே, பிராமண, சத்திரிய, வைசிக, சூத்திரர்களுடைய கருமங்கள் அவர்களுடைய இயல்பினால் உண்டான குணங்களுக்கேற்பவே பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

“மன்னா, பிரகிருதி முக்குணமயமானது. குணத்திற்கேற்றபடியே கருமம் வகுக்கப்பட்டுள்ளது. கருமத்திலிருந்து பெறப்படுகின்ற சம்ஸ்காரத்திற்கு ஏற்ப குணங்கள் மாறுபாடு அடைகின்றன. கருமமும் குணமும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரியாது. குணத்திற்கேற்றவாறு வர்ணம் மாறுபடும். ஒருவன் செய்யும் கருமத்திலிருந்து அவனது வர்ணத்தைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். மன்னா, நான்கு மனிதர்கள் வேலூர் அரண்மனைக்கு வந்தனர். வேலூர் மன்னன் அவர்களை அன்புடன் வரவேற்றான். முதலாவதாக வந்தவனை உள்ளே அழைத்துச் சென்று உரையாடினான். அவனது உடலில் இருந்து சந்தன வாசனை வீசியது. அவன் சிவனைப்பற்றிக் கதைத்தான். அவரது திருவிளையாடல்களைச் சொன்னான். மன்னன் கோயிலுக்கு போதியளவு மானியம்

வழங்குவதால் மக்கள் மகிழ்வுடன் வாழ்கின்றனர் என்றான். அதிலிருந்து வந்தவன் பிராமணன் என்று மன்னன் தெரிந்து கொண்டான். பின் மற்றவனை அழைத்தான். அவன் மன்னனுக்கு விலைமதிக்க முடியாத இரத்தினக்கல் ஒன்றைக் கொடுத்து; “மன்னா, இது கிடைத்தற்கரிய மாணிக்கம். தங்கள் அரண்மனையில் இருந்தால் செல்வம் பெருகும்” என்றான். அதிலிருந்தும், அவனது நடை உடை பாவனையில் இருந்தும் அவன் வைசிகன் என்று மன்னன் அறிந்து கொண்டான். அதன் பின் சாது ஒருவனை அழைத்தான். அவன் சாதுபோல உடையணிந்து இருந்தாலும் அவனது கண்களில் இருந்த வெறியிலிருந்தும், முகத்திலும் தோளிலும் இருந்த காயங்களிலிருந்தும் அவன் ஒரு சத்திரியன் என அறிந்து கொண்டான். அவனோடு உரையாடிய மன்னன் சிறிது நேரத்தில் வீரரை அழைத்து அவனைக் கைது செய்யுமாறு கூறினான். அவனைக் கைது செய்த பின்பு தான் அவன் அயல்நாட்டு மன்னனின் மகன் என மற்றவர்கள் அறிந்து கொண்டனர். நாலாவதாக வந்தவன் கூனிக் குறுகி நின்றான். மன்னனைப் பார்த்துப் பேசாது தலை குனிந்தபடி பேசினான். அடிக்கடி மன்னனை நமஸ்கரித்தான். இதிலிருந்து வந்தவன் சூத்திரனென மன்னன் உணர்ந்து அவனுக்குத் தகுந்த வேலை கொடுத்தான். மன்னா, ஒவ்வொருவரினதும் இயல்பிலிருந்து அவர்களின் வர்ணத்தைக் கண்டு கொள்ள முடியும். சத்திரியனான நீ உனது வர்ணத்துக்குரிய கடமைகளைச் செய்தே ஆகவேண்டும்” என்றார் குரு.

சமோ தமஸ்தப: சௌசம்; 'ாந்திரார்ஜுவமேவ ச ட

ஞானம் விஞ்ஞானமாஸ்திக்யம் ப்ரஹ்மகர்ம ஸ்வபாவஜம் டட42

அந்தக்கரணங்களை அடக்குதல், புறக்கரணங்களை அடக்குதல், தவம், தூய்மை, பொறுமை, நேர்மை, சாஸ்திரஞானம், சுபானுவஞானம், ஈஸ்வர நம்பிக்கை இவையாவும் இயல்பால் உண்டாகிய பிராமண கர்மங்களாகும்.

42.

“மன்னா, கருமங்கள் அவரவரின் இயல்பில் உதித்த குணங்களுக்கேற்ப பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மனபரிபாகத்தையும் வாழ்க்கை முறையையும் கொண்டே ஒருவனைப் பிராமணன் என்று கருதவேண்டும் என்று வேதாந்தம் கூறுகிறது. இதிலிருந்து எந்தச் சமூகத்தில், எந்தக் குடியில் வேண்டுமானாலும் பிராமணன் தோன்றலாம் என்று பெரியவர்கள் கூறியிருக்கின்றனர். பிறப்பு உரிமையில் எதுவும் இல்லை. மனபரிபாகமே முக்கியமானது என்று வேதாந்தம் கூறுகின்றபடி வாழும் பிராமணர்கள் யாரும் இவ்வுலகில் இல்லை. பரிபூரணன் கட்டுப்பாடான வாழ்வு வாழ்பவன். பொறிகளை அடக்கியவன். அதனால் மன அடக்கம் அவனிடம் இயல்பாக இருந்தது. பகவானை நினைத்து அவரை அடைதலையே குறிக்கோளாகக் கொண்டதால் திரிகரண சுத்தியும் பொறுமையும் வாய்க்கப்பெற்றவன். சாஸ்திரத்தின் உட்பொருளை உணர்ந்தவன். மக்களிடம் அவன் உணவு கூட இரப்பதில்லை. தன்னைத் துன்புறுத்துபவர்களுக்கும் அவன் நன்மை செய்வான்.

அவன் மிகுந்த அருளாளன். எளிமையாக வாழும் அவன் உடை அணிவது கூட மானத்தைக் காக்கவே. இவன் தான் பிராமணன். பிராமணர்க்குரிய வாழ்க்கை வாழ்பவன். சூத்திரனாக இருந்த அவனைக் காண்பவர்கள் அவன் பிராமணவம்சத்தவன் என்றே எண்ணினர். ஒரு நாள் ஒரு சாது அவனிடம் வந்தார். அவருக்குக் குஷ்டரோகம் இருந்தது. பரிபூரணன் அவரது திருநீற்றுப் பூச்சையும் காவியுடையையும் கண்டு அவரைச் சிவனடியார் என நினைத்து அவரை அழைத்துச் சென்று தான் வசிக்கும் வீட்டில் வைத்துப் பொறுமையுடன் பராமரித்தான். பல வருடங்களின் பின் தான் சாதுவுக்கு நோய் குணமானது. குணமடைந்த சாது; “மகனே, நீ எந்தக் குடியில் பிறந்தாயோ தெரியாது. உனது பண்புகளைப் பார்த்தால் நீ பிராமணன் போலத் தெரிகிறாய்” என்று கூறினார். மன்னா, நீ உனது சத்திரிய குணத்தை மேம்படுத்தல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

சௌர்யம் தேஜோ த்ருதிர்தர்யம் யுத்தே சாப்யபலாயனம் ட
தானமீச்வரபாவஸ்ச ‘ாத்ரம் கர்ம ஸ்வபாவஜம் டட 43

சூரத்தன்மை, துணிவு, உறுதி, சாதூர்யம், போரில் புறங்காட்டாமை, கொடை, இறைமை ஆகியன இயற்கையில் உண்டாகிய சத்திரிய கர்மங்களாகும். 43.

“மன்னா, இறைவன் தான் அரசனாக வடிவெடுக்கிறான் என்பது ஆன்றோரின் கொள்கை. நாட்டின் தலைவனாக இருந்து மக்களைக் காப்பாற்றுவது அவனது

கடமையாகும். சத்திரியன் என்பதன் பொருள் உடலில் காயம் பட்டவன் என்பதாகும். நீதியை நிலைநாட்டவும், மக்கள் எக்குறைகளும் இன்றி மகிழ்ச்சியாக வாழ்வதற்காகவும் அவன் தனது உடலையும் உயிரையும் தியாகம் செய்தாகவேண்டும். அரசனானவன் கொடுமை செய்வோரை எதிர்க்க வேண்டிய கடப்பாடுடையவன். பயிர்களைத் தாக்கும் களைகளையும், பூச்சிபுழுக்களையும், கட்டாக்காலி மிருகங்களையும் விவசாயி அழித்துப் பயிர்களைக் காப்பது போலத் தீயவர்களிடமிருந்து நல்லவர்களைக் காப்பது அரசனின் கடமையாகும். இத்தகைய பண்புகளைக் கொண்டவன் வேலூர் அரசன். அவன் ஒருபோதும் எதிரிகளுக்கு அஞ்சாத சூரத்தன்மை கொண்டவன். மனவறுதி மிக்கவன். தான் நன்கு ஆராய்ந்து எடுத்த முடிவை எக்காரணம் கொண்டும் மாற்றாத துணிவு படைத்தவன். எதிரி பலவீனப்பட்டிருப்பதைத் தெரிந்து கொள்வது சாதாரணம். வேலூர் மன்னன் போர் முறைகளையும் எதிரிகளின் இயல்புகளையும் அறிந்து கொள்ளுவதில் வல்லவன். எவ்வேளையிலும் எதிரிக்குப் பயந்து போரில் புறங்காட்டாதவன். அதனால் அவனது நெஞ்சுப் பகுதி முழுவதிலும் காயங்கள் பலவுண்டு. மக்களைக் குறைகளின்றிப் பாதுகாப்பவன். எவ்வேளையில் யார் வந்தாலும் அவனது குடும்பநிலை அறிந்து வேண்டிய பொருட்களைக் கொடுப்பான். அரசன் அருளுள்ளவனாகவும் பொருளுள்ளவனாகவும் இருத்தல் வேண்டும். மன்னா, ஒருமுறை கபிலபுர மன்னனும் ராணிபுரமன்னனும் சேர்ந்து திடீரென வேலூர் மீது பெரும் போர் தொடுத்தனர். எவ்வேளையிலும் போருக்கு ஆயத்தமாக இருக்கும் வேலூர் மன்னன் அப்பொழுது

அறுவடை காலமானதால் அறுவடையைக் கவனித்தான். அம்முறை நெல் அளவுக்கு அதிகமாக விளைந்தமையாலும், மழை பெய்யத் தொடங்கியமையாலும் படைவீரர் பலரை அறுவடையில் ஈடுபடுத்தியிருந்தான். இதைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தக் கபிலபுர மன்னனும் ராணிபுர மன்னனும் நினைத்தனர். போர் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. வேலூர்ப் படைகள் சற்றுப் பின்வாங்கின. அதை உணர்ந்த மன்னன் கபில தேசத்துக்கு வடக்குப்புறமாக வேலூரில் இருந்த பெரும் குளத்தின் அணையை உடைக்குமாறு கட்டளையிட்டான். குளத்தின் அணை உடைக்கப்பட்டதும் பாய்ந்து சென்ற குளநீர் வடக்குப் பக்கமாக வந்த படைவீரரைத் தள்ளிச் சென்றது. அத்துடன் கபிலதேசத்தின் பெரும்பகுதி வெள்ளக்காடாகக் காணப்பட்டது. மக்களின் குடிசைகளும் கால்நடைகளும் அள்ளிச் செல்லப்பட்டன. போர் வீரர்கள் ஏறி வந்த குதிரைகளும் யானைகளும் சேற்றில் புதையுண்டன. அதனால் இரண்டு நாட்டின் படைகளும் உயிர்பிழைத்தால் போதும் என்ற நினைவுடன் தப்பியோடின. மன்னா, வேலூர் மன்னனைப் போல சத்திரியத் தருமம் தவறாமல் நீ நடத்தல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

க்ருஷிகோர்யவாணிஜ்யம் வைச்யகர்ம ஸ்வபாவஜம் ட
பரிசர்யாத்மகம் கர்ம சூத்ரஸ்யாபி ஸ்வபாவஜம் டட 44

உழவும், பசுக்களைக் காத்தலும், வர்த்தகமும், இயல்பாக உண்டாகிய வைசிக கர்மங்களாகும். குற்றேவல் செய்தல் சூத்திரர்களுக்கு இயல்பாக உண்டாகிய கருமமாகும்

“மன்னா, செல்வத்தைத் தேடுவது வைசிகருக்குரிய கருமமாகும். வேலூரில் இருந்து கப்பலில் வாணிபம் செய்யும் போது சூறாவளியில் அகப்பட்டு ஒரு தீவை அடைந்த வணிகன் வேலூருக்கு வந்து அங்கு வாழ்ப்பிடிக்காமையால் மீண்டும் அந்தத் தீவுக்கே சென்றான். அங்கு சென்றபின் தனது தீய குணங்களை விட்டுவிட்டு மீண்டும் வியாபாரம் செய்யத் தொடங்கினான். அங்கிருந்த தரிசு நிலங்களையெல்லாம் உழுது விதைத்தான். வெளிநாடுகளிலிருந்து நல்ல இனப் பசுக்களைக் கப்பலில் கொண்டு வந்தான். மக்களின் வாழ்விற்குத் தேவையான பொருட்கள் யாவற்றையும் அவன் கொண்டு வந்து மக்களுக்கு நியாய விலையில் கொடுத்தான். மக்கள் அவனைப் போற்றினர். அவனிடம் வேலைக்காரர்களாகப் பலர் இருந்து அவனிட வேலைகளைச் செய்தனர். ஒவ்வொருவரும் செய்யும் தொழிலைக் கொண்டே குலம் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. வைசிகனால் தான் மன்னர்களுக்குப் புகழ் சேர்கிறது. சூத்திரர்களுக்கு வாழ்வு பிறக்கிறது. பிராமணர் யாகம் செய்யவும், கோயில்கள் சிறக்கவும் உதவுபவன் வைசிகன். இவர்களுையெல்லாம் கட்டுப்படுத்தி நீதி தவறாது நாட்டை ஆள்பவன் சத்திரியன். இதை உணராது வீணாக நீ கலங்குகிறாய்” என்றார் குரு.

ஸ்வே ஸ்வே கர்மண்யபிரத: ஸம்ஸித்திம் லபதே நர: L

ஸ்வகர்மநிரத: ஸித்திம் யதா விந்ததி தச்ச்ருணு LL 45

தத்தமது கருமங்களில் இன்பமடையும் மனிதன் நிறைநிலை எய்துகிறான். தன்கருமத்தில் கருத்து வைப்பவன் எப்படி நிறைநிலையடைகிறான் என்பதைச் சொல்லுகிறேன் கேள். 45.

தனக்கென வகுக்கப்பட்ட கருமத்தைப் பயிற்சி மூலம் நிறைவு செய்யத் தயாராகும் மனிதனின் ஸ்வகருமமாக அது அமைகிறது. ஸ்வகர்மத்தை மகிழ்வுடன் செய்து முடிப்பவன் தான் நிறைநிலையடைகிறான். மன்னா, வேலூர் மன்னன் ஒவ்வொருவருக்குரிய கருமங்களையும் வகுத்துக் கொடுத்துவிட்டுத் தினமும் அவர்கள் அதைச்சரிவரச் செய்கிறார்களா எனக் கண்காணிப்பான். எல்லோரும் தத்தமது கடமைகளை மகிழ்வுடன் செய்தனர். அவர்கள் கூலிக்காக அதைச் செய்கிறார்களா இல்லை மனமகிழ்வுடன் செய்கிறார்களா என்று அதை அறிய விரும்பிய மன்னன் வெவ்வேறு வேடமணிந்து ஒவ்வொரு தொழிலாளரையும் ஒவ்வொரு இடத்தில் சந்தித்தான். முதலில் அவன் அரண்மனையில் மலகூடங்களைச் சுத்தஞ் செய்யும் தொழிலாளியைச் சந்தித்துக் கேட்டான். “உனது தொழில் மிகவும் கேவலமானது. அதை நீ மகிழ்வுடன் செய்கிறாயா..? இல்லைப் பணத்திற்காகச் செய்கிறாயா...? நீ அத்தொழிலை

விரும்பாவிட்டால் என்னுடன் வா, நான் உனக்கு நல்ல தொழிலும் அதிக சம்பளமும் தருகிறேன்...”

“ஐயா, நான் கோடி ரூபா கொடுத்தாலும் வரமாட்டேன். கடவுளைப்போல அருளும் மன்னனை ஒரு நிமிடம் பார்க்காவிட்டால் எனது உயிர் போய்விடும்” என்றான் அவன்.

இன்னொருநாள் மயானத்தில் பிணங்களை எரிக்கும் தொழிலாளியிடம் இதே கேள்விகளைக் கேட்டான். அதற்கு அவன் சொன்னான்; “ஐயா, உயிர்நீத்த உடலைச் சிவம் என்பார்கள். அதனால் நான் தெய்வத்தொண்டே புரிகிறேன். மக்களின் மனம் அறிந்து ஆட்சி செய்யும் மன்னர் இட்ட வேலையை மகிழ்வுடன் செய்வது தான் தருமம்” என்றான் அவன்.

இன்னொரு நாள் போர் வீரன் ஒருவனிடம் மன்னன் இதே கேள்வியைக் கேட்டான். அவன் கொதித்தெழுந்தான்; “நான் தாயைக் காக்கும் புனித சேவையில் ஈடுபட்டுள்ளேன். இதற்குக் கூலி பெறமுடியுமா...? நீர் யார் இதுபற்றிக் கேட்க. எனக்கு வரும் சினத்தில் உம்மைக் கொன்றுவிடுவேன். அதற்கு முன் தப்பிச் செல்லும்” என்று கர்ச்சித்தான்.

மன்னன் மெய்மறந்து போனான். எல்லோரும் தாம் செய்யும் கருமங்களை மகிழ்வுடனும் அர்ப்பணிப்புடனும் செய்கிறார்கள் என்று உணர்ந்து கொண்டான். மக்கள் தத்தம் வர்ணத்திற்கேற்ப மகிழ்வுடன் கடமையைச் செய்து நிறைநிலை அடையும் போது சத்திரியனான நீ ஏன் உனது கடமையைச்

செய்து நிறைநிலை அடையவிரும்புகிறாய் இல்லை” என்று கேட்டார் குரு.

யத: ப்ரவ்ருத்திர்பூதானாம் யேன ஸ்வமிதம் ததம் ட
ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்ய ஸித்திம் விந்ததி மானவ: ட ட 46
யாரிடமிருந்து உயிர்கள் உற்பத்தியாகின்றனவோ,
யார் இவ் வையகமெல்லாம் வியாபித்திருக்கிறாரோ அவ்
ஈஸ்வரனை சுயகர்மத்தால் வணங்குவன் மேன்மை
அடைகிறான். 46.

“மன்னா, இவ் உலகில் பலர் கருமங்களைச் செய்துவிட்டுத் தம்மால் தான் அக்கருமங்கள் நடைபெற்றதாக அறியாமையால் கூறுகின்றனர். உண்மையை ஆராய்ந்து பார். உன்னால் நாடு ஆளப்பட்டதா...? பிரபஞ்சம் முழுவதையும் இயக்குபவன் இறைவன். உலக இயக்கத்திற்கு உயிர்கள் துணைபுரிகின்றன. உயிர்கள் தாம் செய்யும் கடமைகளைப் பற்றின்றியும் பயன் கருதாதும் ஈஸ்வர ஆராதனையாகவும் செய்தல் வேண்டும். இப்படிச் செய்வதன் மூலம் உயிர்கள் ஞானத்தைப் பெறுகின்றன. ஒருவன் செய்கின்ற கருமங்கள் மூலம் தான் பிறவாத நிலையை எய்தி இறைவனை அடைய முடியும். எக்கருமத்தைச் செய்பவனும் பயனையோ புகழையே எதிர்பார்க்கலாகாது. ஈஸ்வர ஆராதனையாக அதைச் செய்தால் அது அவனைப் பாதிக்காது. மன்னா, அழகான ஒரு பெண் இருந்தாள். அவளுக்கு இரண்டு ஆண் பிள்ளைகள் இருந்தனர். மூத்தவனுக்கு வயது ஐந்து, இளையவன் கைக்குழந்தை.

கணவன் விபத்தில் இறந்துவிட்டான். அதனால் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக அப்பெண் வேலை தேடிப் பல இடங்களுக்குச் சென்றாள். அவளுக்கு வேலை கொடுப்போர் அவளின் அழகை ரசித்தனர். அவளைத் தம்வசமாக்க முயன்றனர். அதை வெறுத்தமையால் அவளும் பிள்ளைகளும் பலநாட்கள் பட்டினி கிடந்தனர். ஒரு நாள் அவள் பிள்ளைகளைக் கொன்றுவிட்டுத் தானும் தற்கொலை செய்யும் நோக்குடன் கோயிலுக்குச் சென்றாள். அங்கே ஒருவர் பிரசங்கம் செய்துகொண்டிருந்தார்; “அடியார்களே, எந்த ஒரு கருமமும் கேவலமானதல்ல. தோட்டி வேலையைக் கூட தேவாராதனையோடு செய்தால் திருவருள் கிடைக்கும். வியாதன் ஒருவன் கசப்புக்கடை வைத்திருந்தான். அதன் மூலம் அவன் தன் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றித் தான தர்மங்களும் செய்தான். அவன் பற்றின்றிப் பயன் கருதாது அத்தொழிலைச் செய்தமையால் அவன் ஞானியாகி கௌசிக முனிவருக்கு உபதேசமும் செய்தான். அவன் செய்த உபதேசம் ‘வியாதகீதை’ என்னும் பெயர் பெற்றது. அதனால் அடியார்களே ஈஸ்வர ஆராதனையாக எத்தொழிலையும் செய்யலாம்” என்றார். அதனால் மனம் தேறிய அப்பெண் இறைவனை வணங்கினாள். பின் அவ்வூர்ச் செட்டியாரிடம் சென்றாள். அவளின் மனமாற்றத்தை நல்லபடி பயன்படுத்திய செட்டியார் அவளுக்கு வேண்டிய உதவிகள் அனைத்தையும் செய்தார். அவள் செட்டியாரோடு கூடியிருக்கும் வேளைகளில் தன்னை ஈஸ்வரனிடம் அர்ப்பணிப்பாள்”

“காலம் கடந்தது. அவளது பிள்ளைகள் இருவரும் பெருங் கல்விமான்களாயினர். ஊரிலுள்ள பெரும் பெரும் பணக்காரர்கள் அவர்களை மாப்பிள்ளையாக எடுக்கப் போட்டி போட்டனர். மன்னா, தன் மக்களின் எதிர்கால நலத்திற்காக அப்பெண் ஈஸ்வர ஆராதனையாக விபச்சாரம் செய்தாள். ஆனால் நீ உனது நாட்டு மக்களின் நலனுக்காகத் தர்மயுத்தம் செய்யத் தயங்குகிறாய். இது தருமமா...?” என்று கேட்டார் குரு.

ச்ரேயான் ஸ்வதர்மோ விசுண: பரதர்மாத் ஸ்வனுஷ்டிதாத் ட
 ஸ்வபாவநியதம் கர்ம குர்வந்நாப்னோதி கில்பிஷம் டட 47
 நிறைவாக அனுஷ்டிக்கும் பரதர்மத்தை விட
 நற்குணமில்லாது அனுஷ்டிக்கும் ஸ்வதர்மம் சிறந்தது.
 சபாவத்தில் அமைந்த கருமத்தைச் செய்பவன் கேட்டை
 அடையமாட்டான். 47.

“மன்னா, அவரவரது சபாவத்தில் அமைந்த கருமமே ஸ்வதர்மம் அல்லது இயல்பான அவனது தொழில் எனப்படுகிறது. மன்னா, உனது தொழில் அரசாள்வது. அதிலிருந்து நீ விடுபட முடியாது. அரசனானவன் தனது கடமைகளை முடித்த பின்பே அரசை உரியவனிடம் ஒப்படைத்து விட்டுத் தவம் செய்யக் காட்டுக்குச் செல்லல் வேண்டும். அப்படியல்லாது இடைநடுவில் துறவறத்தை மேற்கொண்டால் அது வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட வெறுப்பைக்காட்டும். இல்லாவிட்டால் பயத்தைக் காட்டும்.

முறையாகச் செய்யும் எக்கருமமும் பகவானுக்குச் செய்யும் தொண்டாக மாறுகிறது. தர்மயுத்தத்தின் மூலம் உனது கடமையைச் செய்ய முடியாத நீ எப்படி மனதை அடக்கித் தவஞ் செய்வாய். மனதை ஒரு நிலைப்படுத்தியவன் தவம் செய்வதும் தனது கடமையைச் செய்வதும் ஒன்று என்பதை நீ ஏன் உணராமறுக்கிறாய். மன்னா, செட்டியாரிடம் வேலை செய்த அப்பெண் தனது மூத்த மகன் சம்பாதிக்கத் தொடங்கியதும் தனது கருமம் முடிந்துவிட்டது என்று நினைத்தாள். அதுபோலவே அவளது மகனும் நினைத்தான். அதனால் அவன் தனது தாயாரை; “வேலைக்குச் செல்ல வேண்டாம்” என்று சொன்னான். அவள் வேலைக்குச் செல்லாததால் செட்டியார் அவளின் வீடு தேடிவந்தார்; “பிரபு, எனது கடமை முடிந்துவிட்டது. எனது பிள்ளைகளுக்காக நான் ஸ்வதர்மத்தைப் பல குறைகளுடன் செய்த போதும் அதில் எனக்கு மனநிம்மதியும் மகிழ்ச்சியும் உண்டானது. அந்த நிம்மதியினதும் மகிழ்ச்சியினதும் பலனை இனிமேல் தான் நான் அனுபவிக்கப் போகிறேன்” என்றாள். செட்டியார் எதுவும் பேசமுடியாது நின்றார். நிறைவாக அனுஷ்டிக்கும் பரதர்மத்தை விடக் குறையாய் அனுஷ்டிக்கும் ஸ்வதர்மம் சிறந்தது என்று அவர் உணர்ந்தார். மன்னா, இதை நீ ஏன் உணர்கிறாய் இல்லை..? என்று கேட்டார் குரு.

ஸஹஜம் கர்ம கௌந்தேய ஸதோஷமபி ந த்யஜேத் L
 ஸர்வாரம்பா ஹி தோஷேண தூமேனாக்னிரிவாவ்ருதா: LL

குந்தியின் மைந்தனே, கேடுடையதானாலும்
உடன் பிறந்த கருமத்தைச் செய்யாது விட்டுவிடலாகாது.
ஏனென்றால் தீயைப் புகை சூழ்ந்திருப்பதைப் போன்று
வினைகள் யாவற்றையும் கேடு சூழ்ந்துள்ளது. 48.

“மன்னா, கேடில்லாத கருமம் எதுவென்று சொல்
பார்ப்போம். எமது நித்திய கருமத்தின் போது எத்தனை
உயிர்கள் கொல்லப்படுகின்றன. நீ தேரில் செல்லும்போது
தேர்ச்சில்லில் சிக்கி எத்தனை உயிர்கள் மடிகின்றன. நீ
சுவாசிக்கும் போதும், உண்ணும் போதும் கண்ணுக்கு தெரியாத
எத்தனை உயிர்கள் கொல்லப்படுகின்றன. இவற்றைக் கருத்தில்
எடுத்தால் உலகில் எதுவும் செய்ய முடியாது. இறைவனுக்கு
அபிஷேகம் செய்யப்படும் பொருட்களில் முக்கியமானவை
மிருகங்களில் இருந்து தான் பெறப்படுகின்றன. புனுகும்,
கோரோசனையும் எங்கிருந்து பெறப்படுகின்றன. நெய்யும்,
தயிரும் எப்படிப் பெறப்படுகின்றன. நாம் சுவாமிக்கு ஏற்றும்
தீபத்தில் மயங்கி அதில் விழும் விட்டில்கள் எத்தனை..?
நெருப்பிருந்தால் புகையிருப்பது போல கருமம் செய்தால்
அதில் துன்பம் இருக்கும். மன்னா, வேலூர் மன்னனின்
அரண்மனைக்கு ஒரு நாள் சாது ஒருவர் வந்து அவனைப்
புகழ்ந்தார்; “மன்னா, உன்னைப்போல நீதி தவறாது ஆளும்
மன்னன் இவ்வுலகில் வேறுயாரும் இல்லை. நீ சுகமுடன்
நூற்றாண்டு வாழ்ந்தால் மக்களும் சுகமாக வாழ்வார். நீ
ஆரோக்கியம் மிக்கவனாக வாழவேண்டும். அதற்குத் தேன்

நல்ல மருந்து. அதைத் தினமும் நீ குடித்தல் வேண்டும்” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

மன்னனும் அப்படியே செய்து வந்தான். ஒரு நாள் அவன் வேட்டையாடுவதற்காகக் காட்டுக்குச் சென்றான். காட்டில் உள்ள மரப்பொந்திலிருந்த தேனை எடுப்பதற்காக ஒரு மனிதன் அந்த மரப்பொந்தின் அருகே தீ மூட்டி எரித்துக் கொண்டிருந்தான். அதைக் கண்ட மன்னனுக்குத் தேன் எடுப்பதற்காகத் தேனீக்களை வருத்துகிறான் என்ற எண்ணம் உருவானது. அதனால் மன்னன் சொன்னான்; “தேனீக்களை வருத்தாது தேன் எடுக்க முடியாதா..?”

“இல்லை மன்னா, புகை இல்லாவிட்டால் தேனீக்கள் தேன் எடுப்பவனைக் கடிக்கும். உலகில் கேடில்லாத கரும்பும் எவையும் இல்லை. எருதுகளை வருத்தாமல் பயிர்செய்ய முடியாது. பசுக்களை வருத்தாமல் பால் பெற முடியாது” என்றான். மன்னா, அந்த மனிதனுக்குத் தெரிந்த நியாயம் உனக்குத் தெரியவில்லையே..? தேகத்தைப் பெற்ற ஒவ்வொரு உயிரும் கரும்பும் செய்தே ஆகவேண்டும். ஆகவே உனது கடமையைச் செய்யத் தயங்காதே” என்றார் குரு.

அஸக்த புத்தி: ஸ்வத்ர ஜிதாத்மா விகதஸ்ப்ருஹ: L
நைஷ்கர்மயஸித்திம் பரமாம் ஸந்யாஸேனாதிகச்சதி LL 49
எப்பொழுதும் பற்றற்ற புத்தியுடையவனாகவும்,
சித்தத்தை அடக்கியவனாகவும், ஆசைகள் அற்றவனாகவும்

இருப்பவன் சந்நியாசத்தால் உத்தமமான நைஷ்கர்மிய சித்தியை அடைகிறான்.

“மன்னா, உயிர்கள் ஓயாது கடமையாற்றிக் கொண்டே இருக்கின்றன. இவை ஒருபொழுதும் கடமையாற்றாது இருப்பதில்லை. பற்றற்றுக் கருமமாற்றுபவன் கருமயோகி. அவனைப் பார்ப்போர் அவன் கருமமாற்றாதிருக்கிறான் என்றே நினைப்பார்கள். ஆனால் அவன் ஓயாது பற்றற்றுக் கடமையாற்றிகக்கொண்டிருப்பான். அவன் எதையும் தனக்குச் சொந்தமானவை என்று கருதுவதில்லை. மன்னா, வேலூர் மன்னன் தனது நாட்டைக் கூடத் தனக்குச் சொந்தமானது என்று கருதியதில்லை. தனது நாட்டு மக்கள் அனைவரையும் அவன் தன்னுயிர் போலக் கருதினான். தன்னைப் பேணுவதைப் போல அவர்களையும் பேணிக்காத்தான். நாடு அவனுக்குச் சொந்தமானதாக இருந்தாலும் இருக்கக்கூட இடமில்லாதவன் போலவே வாழ்ந்து வந்தான். பொருட்கள் எவையும் அவனது மனதில் விகாரத்தை ஏற்படுத்துவதில்லை. வீதியால் வாகனங்கள் பயணிக்கின்றன. அந்த வாகனங்களால் வீதி பயனடைகின்றதா...? அதைப்போலவே அவன் வாழ்ந்து வந்தான். தன்னை மதிப்பவர்களைப் பற்றிப் பெருமை கொள்வதுமில்லை; தன்னை அவமதிப்போரைத் தண்டிப்பதும் இல்லை. விருத்தெரியாத குழந்தையிடம் பொன்னையும் மணியையும் முத்தையும் கொடுத்தால் அது பார்க்கும்; தொட்டு விளையாடும்; பின் விட்டுவிடும். அதுபோன்ற நிலையில் தான் வேலூர் மன்னன் இருந்தான். அவனின் பற்றற்ற நடத்தையால்

சினம் கொண்ட முதலமைச்சர் ஒருநாள் சொன்னார்; “மன்னா, உனது போக்குச் சரியில்லை. நீரில் போட்ட கல்லுப் போல இருக்கிறாய். பட்டத்தரசியின் தம்பிமார் இருவர் நாட்டில் குழப்பம் விளைவிக்கின்றனர். அவர்களை உன்னால் அடக்க முடியாவிட்டால் நாட்டை ஆளக்கூடிய ஒருவரிடம் அரசை ஒப்படைத்துவிட்டுக் காட்டுக்குப்போ”

“அமைச்சரே, நான் இப்பொழுது நாட்டை ஆள்கிறேன் என்றா நீர் நினைக்கிறீர்?.. நாட்டில் குழப்பம் செய்தவர்களைக் கைதுசெய்து சிறையில் அடைத்துவிட்டேன். அதில் நீங்கள் கூறிய இருவரும் அடங்குவர். நீர் ஏன் இதற்காகக் கோப்படுகிறீர்?. மனிதர்கள் கோபங் கொள்ளலாகாது. நீர் பொறுப்பான பதவியில் இருந்து கொண்டு ஆராயாமல் கோபம் கொள்ளலாமா....?” என்று கேட்டான் மன்னன். மன்னா, பற்றற்ற புத்தியுடன் சித்தத்தை அடக்கி ஆசையற்றவனாக மன்னன் இருத்தல் வேண்டும். அப்படியான அரசன் சந்நியாசி போலவே இருப்பான். அதனால் அவன் கர்மாதீதத்தில் உள்ள பிரமத்தில் நிலை பெற்றவனாகிறான். அவனது வினைகள் யாவும் அழிந்து பரப்பிரம்ம நிலையை அவன் அடைகிறான். இத்தகைய நிலை உனக்குண்டாகாவிட்டாலும் பற்றற்ற நிலையில் நின்று மக்கள் படும் துன்பத்தை நினைத்துப் பார்க்கும் நிலையிலாவது நீயிருத்தல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

ஸித்திம் ப்ராப்தோ யதா ப்ரஹ்ம ததாப்னோதி நிபோத மே ட
ஸமாஸேனைவ கௌந்தேய நிஷ்டா ஞானஸ்ய யா பரா ட ட

குந்தியின் மகனே, சித்தியடைந்தவன் ஞானத்தின்
மேலான வடிவமாகிய பிரம்மத்தை எப்படி அடைகிறான்
என்பதைப் பற்றிச் சொல்கிறேன் அறிந்து கொள். 50.

“மன்னா, சித்தியடைதல் என்பது
பற்றுக்களிலிருந்து விடுபடுதலாகும். இயற்கை உயிர்களைப்
பற்றுக்களிலிருந்து விடுபடுவதற்காக ஓயாது கருமமாற்றுகிறது.
ஒருபசுக்கன்று வளர்ந்து பால் தர எத்தனை வருடங்கள்
செல்கின்றன. பசு அடைந்த அந்தச் சித்தியானது மனிதனின்
தேவையை மட்டும் பூர்த்தி செய்யாது பகவானுக்கும் சேவை
செய்கிறது. இவற்றை விட மனிதனின் முயற்சி மிகமிக
மேலானது. வேலூர் மன்னன் திடமான மனத்தையுடையவன்.
உறுதியான மனமுள்ளவன். அது போலவே யோகியும்
உறுதியான மனம் படைத்தவன். திடமான மனமுள்ள ஒருவன்
எதையும் செய்து முடிப்பான். அவன் செய்யும் கருமம் எளிதில்
கைகூடும். மன்னா, வேலூர் மிகப் பெரிய நாடு. அந்நாட்டின்
வெகு தூரத்தில் பெரியதொரு சமவெளிப்பிரதேசம் இருந்தது.
அங்கு மக்கள் குறைவாகவே வாழ்ந்து வந்தனர். அங்கு குடிநீர்
வசதி குறைவு. கிணறுகள் யாவும் உவர் நீராக இருந்தன.
மக்கள் மழையை நம்பியே விவசாயம் செய்து வந்தனர்.
ஒருநாள் அங்கு சென்ற மன்னன் அங்கு வாழும் மக்களின்
வாழ்க்கை நிலையைக் கண்டு மனம் வருந்தினான். அவர்களின்
வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த எண்ணி அதை

உல்லாசபுரியாக மாற்றினான். நகரில் உள்ள வசதிகள் அத்தனையையும் செய்தான். அங்கிருந்த சிறிய குளமொன்றைப் பெரிதாக்கி வேலூரில் பாய்ந்துகொண்டிருந்த ஆற்றை அக்குளத்திற்குத் திருப்பிவிட்டான். ஓரிரு வருடங்களில் தரிசு நிலமாக இருந்த அச்சமவெளி பெரும் நகரமாயிற்று. மக்கள் அங்கு குடியேறப்போட்டி போட்டனர். மன்னா, சித்தியடைந்தவன் எதையும் செய்வான் என்பதை நீ ஏன் இன்னும் உணர்கிறாயில்லை” என்று கேட்டார் குரு.

புத்யா விசுத்தயா யுக்தோ த்ருத்யாத்மானம் நியம்ய ச ட
 சப்தாதீன்விஷயான்ஸ்த்யக்த்வா ராகத்வேஷௌ வ்யுதஸ்ய ச ட ட 51
 தூய்மையான அறிவுடையவன் உறுதியுடன் தன்னையடக்கி சப்தம் முதலிய இந்திரிய விஷயங்களைத் துறந்து, விருப்பு வெறுப்புக்களை விட்டொழித்து;

விவிக்தஸேவீ லக்வாசீ யதவாக்காயமானஸ: ட
 த்யானயோகபரோ நித்யம் வைராக்யம் ஸமுபாச்சீத: ட ட 52
 தனித்திருந்து, உண்டி சுருக்கி, மனம், மொழி, மெய் முதலியவற்றை அடக்கி எப்பொழுதும் தியானயோகத்தில் திளைத்திருந்து வைராக்கியம் பூண்டவனாய்; 52.

அஹங்காரம் பலம் தர்பம் காமம் க்ரோதம் பரிக்ரஹம் ட
 விமுச்ய நிர்மம்: சாந்தோ ப்ரஹ்ம் பூயாய கல்பதே ட ட 53
 அஹங்காரத்தையும், ஆசையின் வலிமையையும், செருக்கையும், காமத்தையும், குரோதத்தையும்,

உடைமையையும் நீக்கி மமகாரமற்றுச் சாந்தமாக இருப்பவன் பிரம்மம் ஆவதற்குத் தகுந்தவனாவான். 53.

“மன்னா, தூய்மையானவை அசுத்தங்களை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டாது. பசு ஒரு பொழுதும் அசுத்தமான உணவுவகைகளை உண்ணமாட்டாது. இயற்கையை நீ நிறமல்லாத கண்ணாடியால் பார். உண்மையான நிறங்கள் உனக்குத் தெரியும். நிறக்கண்ணாடியை அணிந்து பார். நிறக்கண்ணாடியின் நிறங்களுக்கேற்ப இயற்கையும் மாறுபாடான நிறங்களைக் கொண்டிருக்கும். உறுதியான மனமுடையவன் தன்னையடக்கி இந்திரியங்களைக் கட்டுப்படுத்தி வாழ்வான். அவன் பேரிரைச்சல் உள்ள இடத்தில் இருந்தாலும் தியானத்தில் இருப்பான். அவனைச் சத்தம் எதுவும் செய்யாது”.

“மன்னா, பற்றுள்ளவன் எப்பொழுதும் மிருகங்களைப் போலச் சேர்ந்து வாழவே விரும்புவான். எந்த நேரமும் அவனுக்குக் கலகலப்புத் தேவைப்படும். பலரைப் பற்றிப் பலரும் கூறும் குறைநிறைகளை அவன் பலருடன் சேர்ந்தே தீர்மானிக்கிறான். ஆனால் வேலூர் மன்னன் முக்கியமான விடயமென்றாலும் அதைத் தனித்திருந்தே முடிவெடுப்பான். வேலூர் மன்னன் மிகையாக ஒருபோதும் உண்பதில்லை. மனம், மெய், மொழி முதலியவற்றை அடக்கித் தியான யோகத்தில் அவன் திளைத்திருப்பதால் வைராக்கியம் மிக்கவனாகவே இருந்தான். மன்னா, வேலூர்க் காட்டில் கபிலதேச மன்னனின் படைவீரர்கள் மறைந்திருந்து வேலூரைத் தாக்கி மக்களுக்குச் சொல்லெணாத் துன்பங்களைக்

கொடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களைப் பூண்டோடு அழிக்க மன்னன் திட்டமிட்டான். தனித் திருந்து யோசித்துப் பார்த்தான். அவனது மனதில் பெரியதொரு திட்டம் தயாரானது. திடீரென்று மன்னன், தான் தனியே காட்டிற்கு வேட்டையாடச் செல்வதாக அறிவித்தான். மக்களும் படைவீரர்களும் பயந்தனர். எனினும் மன்னனுக்குப் புத்தி சொல்ல யாரும் துணியவில்லை. மன்னன் சகல நடவடிக்கைகளையும் எடுத்துவிட்டுத் தனியே காட்டுக்குச் சென்றான். நாலைந்து தினங்கள் கழிந்தன. மன்னன் நாட்டுக்குத் திரும்பவில்லை. காட்டில் கிடைத்த காய்கனிகளை உண்டு அங்கேயே தங்கியிருந்தான். ஒரு வாரத்தின் பின் கபிலதேசத்து வீரர்கள் மன்னனைச் சுற்றி வளைத்தனர். மன்னன் வைராக்கியத்துடன் போராடினான். மன்னின் திட்டப்படி காட்டின் எல்லாப் பகுதிக் கிராமங்களிலும் மறைந்திருந்த போர் வீரர்கள் கபிலதேசப் போர்வீரர்களைச் சூழ்ந்து அவர்களைக் கைது செய்தனர். மன்னா, மனவைராக்கியமுள்ள அரசன் தனித்து நின்று போர் செய்து எதிரியை அழிப்பான்”

“மன்னா, மனிதன் வேறு அவன் சம்பாதித்த பொருட்கள் வேறு. அதுமட்டுமல்ல மனைவி, பிள்ளைகள், பெற்றோர், உறவினர்கள் எல்லோரும் வேறு. இதை உணராதவன் தான் எல்லாம் தனது உடைமையென்று நினைத்து அகங்காரம் கொள்கிறான். ஆசை பலம் மிக்கது. அதற்குள்ள பலம் உலகிலுள்ள எதற்கும் இல்லை. ஆசை பலமுள்ளவனைப் பலவீனனாக்கிவிடும்; வீரனைக் கோழையாக்கும். பலமானவன், பணம் பொருளுள்ளவன் தானே

மேலானவன் எனச் செருக்கடைகிறான். உடற்பலமும், பொருளின் பெருக்கமும் காமகுரோத எண்ணங்களை மனதில் உருவாக்கும். அதனால் அரசன் அகங்காரம், வன்மை, செருக்கு, காமம், குரோதம், உடைமை ஆகியவற்றை நீக்கி மமகாரமற்று வாழவேண்டும். மன்னா, வேலூர் மன்னன் கைது செய்த கபிலதேச வீரர்கள் அனைவரையும் சிரச்சேதம் செய்தான். சிரச்சேதம் செய்யப்பட்ட கபிலதேசக் குதிரைப்படைத் தளபதியின்மகள் வேலூர் மன்னனைக் கொல்லும் நோக்குடன் வேலூர் அரண்மனைக்கு வந்தாள். போர் வீரர் பலர் குடிமக்களைப் போல வேஷமிட்டு அவளுடன் வந்திருந்தனர். அவள் அரண்மனைக்கு வந்து; மன்னா, நான் ஒரு நடனமாது. நடனக் கலையை பூரணமாகக் கற்றுள்ளேன். பெரும் வீரரான தங்கள் முன் நான் ஆட அனுமதி தரல்வேண்டும்” என்றாள். மன்னன் அவளை ஆடும்படி சொன்னான்.

“நடனம் ஆரம்பமானது. அவள் உண்மையில் திறமைசாலிதான். மிகவும் அழகாக ஆடினாள். அவளது அங்கங்களின் பொலிவு சபையோரை மெய்ம்மறக்கச் செய்தது. அவளது நடனத்தில் அகங்காரமும், செருக்கும், காமமும் மிகுந்திருந்ததை மன்னன் கண்டுகொண்டான். அவள் அடிக்கடி மன்னனின் அருகில் வந்து ஆடினாள். சிலநேரங்களில் அவள் மன்னனை நெருங்கி நின்று ஆடினாள். திடீரென்று மன்னன் அவளது கையைப் பிடித்தான். சபையோர் அதிர்ந்தனர். எந்நேரமும் யோகத்திலீடுபடும் மன்னன் அவளின் அழகில் மயங்கிவிட்டான் எனச் சபையோர் எண்ணினார். மன்னன்

அவளைக் கட்டியணைத்தான். அவளது வலது கையில் மறைக்கப்பட்டிருந்த விஷம் தோய்த்த சிறிய குத்துவாள் ஒன்று நிலத்தில் விழுந்தது. மன்னா, வேலூர் மன்னன் அகங்காரத்துடனும், செருக்குடனும் காமத்துடனும் இருந்திருந்தால் அன்று மரணமாகியிருப்பான். இவைகள் எதுவுமில்லாத அரசன் பிரம்மமாவதற்குத் தகுந்தவன் என்பதை அறிந்தும் நீ செயலற்று இருப்பது எனக்குத் துன்பத்தைத் தருகிறது” என்றார் குரு.

ப்ரஹ்மபூத: ப்ரஸன்னாத்மா ந சோசதி ந காங்'தி ட

ஸம: ஸர்வேஷு பூதேஷு மத்பக்திம் லபதே பராம் டட 54

பிரம்ம ஞானத்தில் தெளிவு பெற்றவன் துயரப்படுவதில்லை; அவாப்படுவதில்லை; எல்லா உயிர்களையும் சமமாக மதிப்பவன் என்மீது மேலான பக்தியைக் கொண்டிருப்பான். 54.

மன்னா, பிரம்மமயமாகித் தெளிந்த புத்தியை உடையவன் துயரப்படுவதில்லை; அவாப்படுவதில்லை. அவன் எல்லா உயிர்களையும் சமமாக மதிப்பதால் பகவான் மீது மேலான பக்தியைக் கொண்டிருப்பான். பகவானும் அவன் மீது மேலான அன்பை வைத்திருப்பார். இந்த அன்பானது தாய் மீது பிள்ளை வைத்திருக்கும் அன்புக்கும், பிள்ளை மீது தாய் வைத்திருக்கும் அன்புக்கும் நிகரானது. மன்னா, தன் எண்ணம் மன்னனுக்குப் புரிந்ததும் அவன் ஆத்திரமோ, வஞ்சகமோ கொள்ளாது அமைதியாக இருப்பதைக் கண்டதும் அந்த அழகி திகைத்துப்போனாள். இருந்தும் அவன் உயிர்களின் மேல்

பேரன்பும் கருணையும் மிக்கவன் என்று அறிந்தமையால் அழுதவாறு சொன்னாள்; “மன்னா, எனது தந்தையாரைத் தாங்கள் வஞ்சகமான முறையில் கொன்றதாகக் கூறியே எமது மன்னன் என்னையும் சில வீரர்களையும் உங்களைக் கொல்லுமாறு அனுப்பினான். மன்னா, நான் எனது தந்தையின் மீது அளவற்ற அன்பு வைத்திருக்கிறேன். அவரது இழப்பை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை” அழுதாள் அந்த அழகி.

“மன்னன் குழம்பவில்லை; தடுமாறவில்லை; அமைதியாகச் சொன்னான்; “பெண்ணே, உனக்கு அவர் தந்தையாக இருக்கலாம். ஆனால் இந்த நாட்டைப் பொறுத்தவரை அவர் குற்றவாளி. குற்றவாளிக்குத் தகுந்த தண்டனை அளிப்பது மன்னனது கடன். உனது பாசத்தைக் கபிலதேச மன்னன் தவறாகப் பயன்படுத்தியிருக்கிறான். அதனால் உன்னை விடுதலை செய்கிறேன்” என்றார்.

“மன்னா, பிரம்ம மயமாகத் தெளிந்த மனமுடைய அரசன் எதற்கும் அஞ்சமாட்டான். நிதானமாகவே எப்பொழுதும் இருப்பான். அதனால் அவன் முடிவெடுக்கும் போது பகவான் அவனுடன் இருப்பார். அதனால் எல்லா உயிர்களும் ஈஸ்வரனின் தோற்றங்கள் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். இதை நீ உணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

பக்த்யா மாமபிஜானாதி யாவான்யஸ்சாஸ்மி தத்வத: L

ததோ மாம் தத்வதோ ஞாத்வா விசதே ததனந்தரம் LL 55

நான் எத்தன்மையானவன் என்றும், நான் யார் என்றும் பக்தியுள்ளவன் முழுமையாக அறிந்து கொள்வான். உள்ளபடி என்னை அறிந்த அவன் விரைவில் என்னை அடைவான். 55.

“மன்னா, ஒருவன் எத்தன்மையானவன் என்பதை முதலில் நீ அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். மனிதனை அறிந்து கொள்வதற்கு அன்பு பயன்படும்; அது போலப் பகவானை அறிந்து கொள்வதற்குப் பக்தி பயன்படும். மன்னா, வேலூர் மன்னன் தன்னைக் கொல்லவந்த ஆடல் அழகியை மன்னித்தமைக்குக் காரணம் அவன் உறுதியான மனம் உள்ளவன்; பற்றற்ற புத்தியுள்ளவன்; சித்தத்தை அடக்கியவன்; ஆசைகள் அற்றவன். அகங்காரம், வன்மம், செருக்கு, காமம், குரோதம் அற்றவன். இப்படியானவனால் எந்த எதிரியையும் வெல்ல முடியும். இதைக் கேட்டதும் அந்த அழகி விம்மி விம்மி அழுதாள். “அறியாமையாலும், ஏவலாலும் தனது புத்தி கெட்டுவிட்டது” என்றாள். “இனி மேல் நான் அப்படி நடக்கமாட்டேன்” என்றாள். அத்துடன் தனது தேசத்துக்குச் செல்லாது வேலூரிலேயே வசிக்க விரும்புவதாகக் கூறினாள். அவளது நிலையைப் பார்த்த மன்னன் அரண்மனையில் பிரமுகர்கள் தங்கும் வீடொன்றில் அவளைக் குடியமர்த்தினான். அவள் எத்தன்மையானவள் என்றும், அவளின் குணங்களை அரசன் உள்ளபடி உணர்ந்து கொண்டமையாலும் தான் அரண்மனையில் குடியமர்த்தினான். ஆனால் நீ மக்களைப்

பற்றியோ, அவர்கள் படும் துன்பங்களைப் பற்றியோ உள்ளபடி அறிகிறாயில்லை” என்றார் குரு.

ஸ்வகர்மான்யபி ஸதா குர்வானோ மத்வ்யபாச்ரய: ட ட
மத்ப்ரஸாதாதவாப்னோதி சாச்வதம் பதமவ்யயம் ட ட 56
எப்பொழுதும் எல்லாக் கருமங்களையும் செய்த
போதிலும் என்னைச் சரணடைந்தவன் எனதருளால்
நித்தியமானதும் நிலைபேறானதுமான பரமபதத்தை
அடைகிறான். 56.

“மன்னா, எப்பொழுதும் எல்லாக் கருமங்களையும் செய்யும் சத்துவ குணத்தவன் கர்மங்களைத் தியாகம் செய்வதில்லை. அவன் கர்ம பலனையே தியாகம் செய்கிறான். தான் தான் கர்மத்திற்குக் கர்த்தா என்று அவன் எண்ணுவதில்லை. இதனால் அவனது ஜீவபோதம் அழிந்துவிடுகிறது. பகவானுக்காகக் கருமம் செய்பவன் தன்னை நினைப்பதில்லை. தனக்கு அந்தக் கருமபலன் தேவையென்று நினைப்பதில்லை. கடலில் கலந்த நதியைப் போல அடையாளம் தெரியாது. பகவானோடு இரண்டறக்கலந்து விடுகிறான். அவன் செய்யும் கருமங்கள் யாவும் பகவானுக்குரியதாகின்றன. அவரின் செயல்களாகின்றன. அதனால் கருமங்கள் செய்யும் போது பகவானைச் சரணடையும் அரசன், போர் செய்யும் போது பகவானே போர் செய்வதாக நினைக்கிறான். கர்மம் செய்வது ஒரு மார்க்கம். பற்றின்றிச் செய்யும் கருமங்கள் தான் ஒரு ஜீவனைப் பகவானிடத்தில்

அழைத்துச் செல்கின்றன. மார்க்கத்தை முடிபு என்று பலர் நம்புவதால் தான் அவர்களுக்குப் பரமபதம் கிடைப்பதில்லை. தேன் என்றவார்த்தை இனிக்காது. இனிமையான உணர்வை உண்டுபண்ணும். மன்னா, வேலூர் மன்னன் மீது நாகபுரி மன்னன் தீராத பகை கொண்டிருந்தான். பலமுறை அவன் வேலூரின் மீது படையெடுத்தான். ஒவ்வொரு முறையும் அவன் படுதோல்வி அடைந்த போதும் வேலூருக்குப் பெரிய அழிவுகளை உண்டாக்கினான். அத்துடன் தினமும் வேலூர் மன்னனுக்குத் துன்பங்களைச் செய்து வந்தான். அவனது புத்திரர்கள் மூவரும், அமைச்சர்களும் வேலூர் மக்களின் சொத்துக்களை அழித்து வந்தனர். வேலூர் மன்னன் அதைத் தடுக்க எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும் முடியவில்லை. ஒருநாள் திடீரென்று நாகபுரி மீது படையெடுத்துச் சென்று நாகபுரி மன்னனையும் புத்திரர்களையும், மந்திரி, பிரதானிகளையும் கைது செய்து விசாரணையின்றி அந்தந்த இடத்திலேயே அவர்களைச் சிரச்சேதம் செய்தான். இதை யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அதன் பின் அயல்நாட்டு மன்னர்கள் வேலூர் என்று சொல்லவே பயப்பட்டனர். மன்னா, கர்மங்களை வேலூர் மன்னனைப் போல பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்தாயானால் உனது தவறான எண்ணங்கள் யாவும் மறைந்து உண்மையான நிலை தோன்றும்” என்றார் குரு.

சேதஸா ஸர்வகர்மாணி மயி ஸன்யஸ்ய மத்பர: ட

புத்தியோகமுபாச்ரித்ய மச்சித்த: ஸததம் பவ டட

57

விவேகத்தால் கர்மங்கள் அனைத்தையும்
என்னிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, என்னைக் குறியாகக் கொண்டு
புத்தியோகத்தில் திளைத்திருந்து, எப்பொழுதும் சித்தத்தை
என்பால் வைப்பாயாக. 57

“மன்னா, நாடு உன்னுடையது; அதைக்
காப்பாற்ற வேண்டிய கடப்பாடுடையவன் நீ என்ற நினைவு
உன்னிடம் வருமானால் இப்படிச் செயலின்றி இருக்கமாட்டாய்.
உனது கடமைகளை நீயே செய்தல் வேண்டும்; உனது
மக்களை நீயே காப்பாற்ற வேண்டும். இந்த எண்ணம் உனக்கு
வந்தால் நீ விவேகத்தால் புத்தியோகம் பெற்றவனாகிவிடுவாய்.
புத்தியோகத்தைப் பெற்ற அரசன் மக்கள் துன்பப்பட்டால்
பகவானும் துன்பப்படுவார் என்று எண்ணிக் கருமங்கள்
முழுவதையும் பகவானிடம் ஒப்படைத்துவிட்டுத் தேகத்தால்
கருமமாற்றுவான். பகவானின் கிருத்தியமே யாண்டும் நிகழ்கிறது
என்று நினைப்பான். செயல்கள் யாவற்றையும் பகவானுக்கு
அர்ப்பணம் செய்துவிட்டுக் கருமமாற்றுபவன் சந்நியாசி. மன்னா,
கருமமாற்றுவது பகவானுடன் கலந்து கொள்வதற்கு என்று
எண்ணுபவன் நன்மை, தீமைகளையோ, பயனையோ
எதிர்பார்க்கமாட்டான். இந்த நிலையடைந்தால் நாடு, மக்கள்,
இன்பதுன்பம், நன்மை, தீமை என்பன உண்மைப் பொருளாகத்
தோன்றாது. இந்த நிலை அடைந்தவன் மனிதத்
தன்மையிலிருந்து விடுபட்டுத் தெய்வத் தன்மை உள்ளவனாக
மாறுகிறான். மன்னா, நாகபுரி மன்னனின் புதல்வர்கள் மூவரும்
கொல்லப்பட்டதால் அவர்களது மனைவிமார் மூவரும்

கண்ணகியைப் போலக் கொதித்தெழுந்து வேலூர் அரண்மனைக்கு வந்து நியாயம் கேட்டனர். வரும் வழியில் வேலூர் மக்களுக்குத் துன்பஞ் செய்தனர். மன்னன் அவர்களை விசாரிக்கவில்லை; “நான் செய்தது தர்மம். அதனால் உடனே நாட்டைவிட்டுச் செல்லுங்கள். இல்லாவிட்டால் கொடிய தண்டனை தருவேன்” என்றான். அதைக்கேளாது அவர்கள் அளவிடமுடியாத சினத்துடன் நியாயம் பேசினர். மன்னன் அவர்களைப் பாதாளச் சிறையில் அடைக்குமாறு ஆணையிட்டான். மன்னா, விவேகத்தால் கர்மங்களையெல்லாம் பகவானிடத்தில் ஒப்படைத்து விட்டுப் பகவானை நினைத்துக் கருமமாற்றுபவன் நன்மை, தீமைகளை எதிர்பார்க்க மாட்டான். நீயும் கர்மங்கள் யாவற்றையும் பகவானிடம் ஒப்படைத்துவிட்டுக் கருமமாற்று” என்றார் குரு.

மச்சித்த: ஸ்வதுர்காணி மத்ப்ரஸாதாத்தரிஷ்யஸி ட ட
அத சேத் த்வமஹங்காராநந ச்ரோஷ்யஸி விநங்யஸி ட ட 58
சித்தத்தை என்பால் வைத்து எனது
அனுக்கிரகத்தால் எல்லா இடையூறுகளையும் தாண்டிச் செல்.
அன்றி அஹங்காரத்தால் நான் கூறுவதைக் கேளாவிட்டால் நீ
கேட்டையே அடைவாய். 58

“மன்னா, இன்பதுன்பங்கள், பழிபாவங்கள் யாவும் மனிதனின் மனத்தில் தான் உண்டு. அதைப் புற உலகில் காணமுடியாது. அதனால் மனதை முதலில் தூய்மையாக்கிக் கொள்ளல் வேண்டும். மனம் தூய்மையடைந்தால் புறஉலகும்

தூய்மையாகும். இதை உணர்ந்தவன் பற்றின்றிக் கருமமாற்றுவான். யாவும் ஈஸ்வரனின் கிருபையால் தான் நடைபெறுகின்றன என்று நினைப்பான். இந்த நிலையை ஒருவன் இலேசில் அடைந்து விடமுடியாது. பகவானை நம்பி உன்னைப் பூரணமாக அவரிடம் ஒப்படைத்தாயானால் அவர் உனது உள்ளத்தில் குடியேறிவிடுவார். கருமங்களுக்கெல்லாம் நீதான் கர்த்தா என்று இப்பொழுதும் நீ நினைப்பதால் தான் இன்ப துன்பங்களுக்குட்பட்டுத் தடுமாறுகிறாய். நான் கர்த்தா என்று நினைப்பவன் ஒரு போதும் மனவறுதி பெறமாட்டான். மன்னா, அந்த மூன்று பெண்களையும் பாதாளச் சிறையில் அடைத்த விடயம் வேலூர் முதலமைச்சரின் மனதை வாட்டியது. அவர் மன்னனிடம் சென்று சொன்னார்; “மன்னா, தாங்கள் அன்பின் உறைவிடம், பொறுமையின் இருப்பிடம், பெண்களைத் துன்புறுத்துவது பாவம் மட்டுமல்ல பழியுமாகும். அப்பழி உனது சந்ததிக்கும் வரும். பாவம் அவர்கள் இளமையிலேயே தமது கணவர்களை இழந்தமையால் கொதித்தெழுந்தனர். தயாள சிந்தையுள்ள தாங்கள் கருணை கூர்ந்து அவர்களை மன்னித்தருளல் வேண்டும். நாட்டில் உள்ள பலரும் அதைத்தான் விரும்புகின்றனர்” என்றார்.

“மன்னா, வேலூர் மன்னர் உடனே பதில் சொல்லவில்லை. சிறிது நேரத்தின் பின் சொன்னான்; “அமைச்சரே, நான் எந்தக் கர்மத்தையும் செய்ததில்லை. பகவானே செய்கிறார். இந்தத் தண்டனை சரியானதாகவே எனக்குத் தோன்றுகின்றது. அவர்கள் அஹங்காரத்துடன் நடந்து

கொள்கிறார்கள். அவர்களை விடுதலை செய்தால் அவர்கள் கூட்டத்தைக் கூட்டி மேலும் எம் மக்களைத் துன்பப்படுத்துவார்கள். பகவானிடம் ஒப்படைத்த கருமத்தை மீள்பெறக்கூடாது” என்றான் மன்னன். மன்னா, பகவானிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட கர்மத்தை விலக்குவது கேடானது. நீயும் பகவானிடம் ஒப்படைத்த கருமத்தை மீள்பெற நினைக்கிறாய்” என்றார் குரு.

யதஹங்காரமாச்ரித்ய ந யோத்ஸ்ய இதி மன்யஸே ட
 மித்யைஷ வ்யவஸாயஸ்தே ப்ரக்ருதிஸ்த்வாம் நியோயதி ட ட
 59

அகங்காரத்தை அடைந்து போர் புரிவேன் என்று நினைப்பாயேயானால் உனது வீரம் வீணாகும். உனது இயல்பு உன்னைப் போர் புரிய வைக்கும். 59.

“மன்னா, அகங்காரம் கொண்டவனுக்கு உண்மையான நிலைபுரியமாட்டாது. அது தர்மத்தையும் புகழையும் கொடுக்கும். நீ அரசவம்சத்தவன். நீ பெற்ற பயிற்சியும் கல்வியும் நீதியை நிலைநாட்டுவது பற்றியது. அரசர்கள் எப்பொழுதும் தீமையை எதிர்த்துப் போராடுதல் வேண்டும். இன்று நாட்டில் கொடூரம் தலைவிரித்தாடுகின்றது. அதைப் பற்றி அறிந்த பின்பும் வாளாதிருக்கிறாய். சில கருமங்கள் கருமம் செய்பவனுக்குத் தெரிவதில்லை. உடை கழன்று விழுவதை மனம் அறியமுன் கை அறிந்து செயலாற்றுகிறது. மிருகங்கள் கூடத் தம்மை அறியாது

இப்படியான கருமங்களைச் செய்கின்றன. வல்லவன் அகங்காரத்துடன் வீரமில்லாத உன்னுடன் எதற்குப் போர் செய்யவேண்டும் என்று எண்ணுகிறான். நீ அகங்காரம் கொண்டு போர் செய்யும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டால் உனது வீரம், கற்ற கல்வியாவும் வீணாகிவிடும். மன்னா, வேலூரின் மீது பலமுறை நாகபுரி மன்னன் தாக்குதல் நடத்திய போதும் வேலூர் மன்னன் பொறுமையாக இருந்தான். நாகபுரி மன்னனின் அகங்காரம் அதிகரித்த போதும் வேலூர் மன்னன் அகங்காரம் கொள்ளவில்லை. திடீரென்று ஒருநாள் வேலூர் மன்னன் தூதுவனைப்போல வேடம் தாங்கி நாகபுரி அரண்மனைக்குச் சென்றான். நாகபுரி மன்னன் அவனுக்குத் தூதுவனுக்குரிய மதிப்புக் கூடக் கொடுக்கவில்லை; “மன்னா, எமது மன்னர் கருமங்களைப் பகவானுக்கு அர்ப்பணித்துவிட்டு பயன்கருதாது கருமமாற்றுபவர். மக்கள் துன்பப்பட்டால் அது பகவானுக்குச் செய்யப்படுகின்ற துன்பம் எனக்கருதுபவர். அவர், நீ சிறிய நாட்டின் அரசன். உன்னைப் போர் செய்து தான் வெல்லவேண்டுமென்று அகங்காரம் கொண்டு போர் தொடுக்காதிருக்கிறார் என்று நீ நினைக்கிறாய். அகங்காரம் கொண்டு போர் தொடுக்காதிருந்தால் அவரது வீரம் வீணாகிவிடும். பேரும், புகழும், பொருளும் பெறவேண்டுமென்ற அவரது இயல்பே அவரைப் போருடன் பிணித்துவிடும். நீ உனது துட்ட செயல்களை நிறுத்து என்று எமது மன்னரின் செய்தியைச் சொல்லவே நான் வந்தேன்” என்றார். நாகபுரி மன்னன் ஏளனமாகச் சிரித்தான். “அவர் பயத்தால் தர்மவான்

போல நடிக்கிறார். போரைத் தூண்டுவதற்காக அரசர்கள் எதிரியின் மக்களுக்குத் துன்பமிழைப்பது அரசநீதி. இதைக்கூட உனது மன்னர் புரிந்துகொள்ளாமல் இருக்கிறார். நான் மாவீரன். போர் செய்யாமலே உங்கள் நாட்டைக் கைப்பற்றுவேன்” என்றான். அப்படிக்கூறிவிட்டுப் பலமுறை அவன் வேலூர் மீது போர் தொடுத்தான். அதற்குக் காரணம் அவனது இயல்பு அவனைத் தூண்டியது தான். ஆனால் நீ அப்படியானவன் அல்லன். மக்கள் படும் துன்பத்தை நீக்க வேண்டும் என்று நீ நினைக்கிறாய். ஆனால் பற்றுக்களால் தடுமாறுகிறாய். இந்தத் தன்மையை நீ உடனடியாக நீக்க வேண்டும்” என்றார் குரு. ஸ்வபாவஜேன கௌந்தேய நிபத்த: ஸ்வேன கர்மணா ட கர்தும் நேச்சஸி யன்மோஹாத்கரிஷ்யஸ்வயசோளபிதத் ட ட குந்தியின் மைந்தனே, மோகமிகுதியால் நீ எதைச் செய்யத் தற்பொழுது விரும்புகிறாயில்லையோ, அதை நீ உன் இயல்பில் பிறந்தவினையினால் கட்டுண்டு, உன்வசமிழந்து அதையே செய்வாய். 60.

“மன்னா, ஒவ்வொரு மனிதனுக்குமுள்ள சுபாவம் மனதுள் மறைந்திருக்கும். தீயவர்கள் வெளியே வேஷமிட்டு நடித்த போதும் அவர்களது இயல்பு மாறாது. மன்னா, நாகபுரி இளவரசர்களின் மனைவிமார் வேலூர் அரண்மனையில் விருந்தினர்கள் தங்கும் விடுதியில் சகல வசதிகளோடும் தங்கியிருந்தனர். அவர்களுக்கு எந்தக் குறையையும் அரசன் விடவில்லை. எவ்வளவு தான் உதவிகள் செய்தாலும் மனிதர்களின் இயல்புகள் மாறாது என்பதை அறிந்திருந்த

வேலூர் மன்னன் அவர்களைக் கண்காணிப்பதற்கென்று விசேட ஒற்றர்களை நியமித்திருந்தான். அப்பெண்கள் வசதிகள் அனைத்தையும் அனுபவித்த போதும், தமது கணவர்களைக் கொன்ற வேலூர் மன்னனைப் பழிவாங்க வேண்டுமென்று நினைத்துக் காரியமாற்றினார். அவர்கள் மிகவும் நல்லவர்கள் போல நடமாடியதால் ஒற்றர்களால் அவர்களது மனநிலையை அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. நாகபுரி மன்னனின் மூத்த மகனின் மனைவி அழகானவள், அறிவுள்ளவள், அவள் அழகன் என்ற ஒற்றன் மீது மோகங்கொண்டவளாக நடத்தாள். அழகன் அவளது மோக வலையில் சிக்காது அவளது மோகத்தில் மயங்குவதைப் போல நடத்தான். ஒரு நாள் மூன்று பெண்களும் அழகனுடன் சேர்ந்து மன்னனைக் கொலை செய்யத் திட்டமிட்டனர். அவர்களில் ஒரு பெண் அழகனின் திட்டப்படி அந்தப்புரத்துப் பணிப்பெண்ணைப் போலச் சென்றாள். அவள் கொண்டுசென்ற பாலில் விஷம் கலக்கப்பட்டிருந்தது. அதை அழகன் மூலம் அறிந்த மன்னன் அப்பாலை அவளையே குடிக்கச் சொன்னான். வேறு வழியில்லாமல் அவள் அப்பாலைக் குடித்தாள். பின் வேலூர் மன்னன் மற்ற இரு பெண்களையும் நாகபுரிக்கு அனுப்பிவிட்டான். மன்னா, நிழல் எப்படி ஒருவனைவிட்டுப் பிரிவதில்லையோ, அதுபோல இயல்பில் பிறந்த வினைகளும் விட்டுப்பிரியாது. இது பிறவிகள் தோறும் தொடரும். அதனால் அவன் தன்வினைப் பயனைச் செய்தே தீரவேண்டும். அகங்காரம் மிகக் கொடியது. எவ்வளவு தான் சிரமப்பட்டாலும் அதை அகற்றுவது கடினம். உன் இயல்பு போர் செய்தல் என்பதை மறக்காதே. அந்த இயல்பை நீ

விலக்க முடியாது. விலக்கினாலும் உனக்குத் தெரியாமலே அதிலீடுபடுவாய்” என்றார் குரு.

ஈஸ்வர: ஸர்வபூதானாம் ஹ்ருத்தேளர்ஜுன திஷ்டதி ட

ப்ராமயன் ஸர்வபூதானி யந்த்ராருடானி மாயயா ட ட 61

அர்ச்சனா, ஈஸ்வரன் உயிர்களையெல்லாம் உடல் என்னும் யந்திரத்தில் ஏற்றி மாயையினால் அவற்றை இயக்கிக்கொண்டு அவற்றின் உள்ளத்தில் இருக்கிறான். 61.

“மன்னா, ஈஸ்வரன் உடல் என்ற யந்திரத்துள் உயிர்களையெல்லாம் இட்டு மாயையினால் இயக்கிக் கொண்டிருக்கிறான். மன்னா, ஒருவன் வாகனத்தில் பிரயாணம் செய்கிறான். வாகனமும் அவனும் பிரயாணம் செய்த போதும் வாகனத்திற்கு அதனால் எந்தப் பிரயோசனமும் இல்லை. அதில் பிரயாணம் செய்தவன் தான் பயனடைகிறான். சென்ற காரியம் கைகூடியதும் மகிழ்கிறான். இவ் உணர்ச்சிகள் வாகனத்திற்கு இல்லை. சிரமப்பட்டுச் சென்றது வாகனம். ஆனால் அதற்கு எந்த விதமான பயனும் இல்லை. மன்னா வாகனமாகச் செயற்படுவது ஈஸ்வரன் என்பதை நீ அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். ஈஸ்வரனில் இருக்கும் மாயை அவரின் சக்தியால் இயங்குகிறது. இயங்குகின்ற மாயை அதன் வசப்பட்டிருப்பவர்களையெல்லாம் இயக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. வாகனம் இயங்குவதைப் போல அவர்களும் இயங்குகிறார்கள். அந்த இயக்கத்தை வாகனத்தில் பயணிப்பவன் தன்னுடைய

செயலென்று எண்ணுகிறான். தன்செயலென இவற்றைக் கருதுபவன் மாயையினால் கட்டுண்டு துன்பப்படுகிறான்”.

“மன்னா, வேலூர் மன்னன் நகரைச் சுற்றிப் பார்ப்பதற்காகத் தேரில் சென்று கொண்டிருந்தான். தெருக்கலெல்லாம் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. மக்கள் நிறைகுடம் வைத்து மாலைகள் அணிவித்து மலர்களைத் தூவி வரவேற்றுக்கொண்டிருந்தனர். வழியில் ஒரு சாது மாலையுடன் நின்றார். மன்னன் அவரைக் கண்டதும் தேரால் இறங்கிச் சென்று அவரை நமஸ்கரித்தான்; “சுவாமி, நான் ஆசாபாசங்களற்றவன். கருமத்திற்கான பயனைத் துறந்தவன், ஈஸ்வரனின் நினைவையன்றி வேறு நினைவுகள் இல்லாதவனென்று மோகத்திற்கு ஆட்பட்ட மக்கள் தெரிந்து கொள்ளாது நடந்துகொள்கிறார்களென்றால், முற்றும் அறிந்த தாங்களும் அப்படியே என்னை அறியாதிருக்கிறீர்கள்..?” என்று கேட்டான்.

“மன்னா, நீ எப்படி மக்களை அறியாமையில் மூழ்கியிருப்பவர்கள் என்று நினைக்கிறாய். உனது தேரைக் குதிரை இழுக்கிறது. அதைத் தேரோட்டி வழிப்படுத்துகிறான். இதுபோல ஈஸ்வரன் உயிர்களையெல்லாம் உடல் என்னும் இயந்திரத்தில் ஏற்றி மாயையினால் இயங்கிக்கொண்டு அவைகளின் உள்ளத்தில் இருக்கிறான். அந்த ஈஸ்வரனுக்குத் தான் மக்கள் மாலைபோட்டு வணங்குகிறார்கள். நானும் அதைத்தான் செய்கிறேன்” என்றார். மன்னா, ஈஸ்வரன் உன்னில் குடியிருந்து உன்னைக்கொண்டு தர்மயுத்தம்

செய்விக்கப்போகிறார் என்பதை நீ ஏன் உணர்கிறாயில்லை”
என்றார் குரு.

தமேவ சரணம் கச்ச ஸ்வபாவேன பாரத ட

தத் ப்ரஸாதாத்திராம் சாந்திம் ஸ்தானம் ப்ராபஸ்யஸி சாச்வதம் டட
62

பரதகுலத்தில் உதித்தவனே, எல்லா
வழிகளிலும் அவனையே தஞ்சமடை. அவனருளால் மேலான
சாந்தியும் நிலையான வீடுபேறும் உனக்குக் கிட்டும். 62.

“மன்னா, எல்லாம் அவன் செயல் என்பதை நீ
உணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும். உடலை உனது
சொத்தென்றும், உடலால் செய்யும் கருமங்களைத் தான் தான்
செய்கிறேன் என்றும், யாவும் எனது உடைமை என்றும்
நினைப்பவன் மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பை எடுக்கிறான். மன்னா,
சாது சொன்னதற்கு வேலூர் மன்னன் சொன்னான்; “சுவாமி,
நீங்கள் சொன்னவை அத்தனையும் உண்மை. நான் எதுவும்
செய்வதில்லை. நான் கருமமாற்றும் போது அக்கருமங்களை
ஈஸ்வரிடம் ஒப்படைத்துவிடுவேன். அதனால் நான்
நிம்மதியுடன் இருக்கிறேன். அதனால் மேலான வீடு பேறு
எனக்குக் கிடைக்குமென்று நான் நம்புகிறேன். சுவாமி, ஒரு
விவசாயி என்னிடம் வந்து தனக்கு விதை நெல்லும், வயலை
உழுகின்ற காளையாடுகளும் வேண்டும் என்று கேட்டான். நான்
களஞ்சியத்திற்குச் சென்று நெல்லைப் பெறும்படியும்,
பண்ணைக்குச் சென்று காளையகளை வாங்கும்படியும்

சொன்னேன். களஞ்சியக் காப்பாளன் விதைநெல்லைக் கொடுக்காது அன்று அறுவடை செய்த நெல்லைக் கொடுத்தான். பண்ணைக்குப் பொறுப்பாக இருந்தவன் நொண்டிக் காளைகள் இரண்டைக் கொடுத்தான். விவசாயி அவற்றைப் பெற்றுச் சென்றுவிட்டான். ஆறு மாதங்களின் பின் அதை அறிந்த முதலமைச்சர் அதை எனக்குச் சொன்னார். நான் துயரத்துடன் வயலுக்குச் சென்றேன். “மகனே, புதிய நெல்லையும், முடமான காளைகளையும் உனக்குத் தந்தது எனக்கு இன்று தான் தெரியவந்தது. அதற்காக நான் வருந்துகிறேன். அதற்கு நட்டஈடு தருகிறேன்” என்றேன்.

விவசாயி மகிழ்வுடன் சொன்னான்; “மன்னா, நீங்கள் தந்தது புதியநெல் என்றும், முடமான காளையென்றும் நான் நினைக்கவில்லை. ஈஸ்வரனின் கிருபை அது என்று எண்ணி கருமமாற்றினேன். பெரும் விளைச்சளைப் பெற்றேன். கீர்த்தி எல்லாம் ஈஸ்வரனுடையது”. என்று அந்த விவசாயி சொன்னான். “அதை நான் நம்புகிறேன் சுவாமி” என்றான் வேலூர் மன்னன். மன்னா, அந்த விவசாயியைப் போல ஈஸ்வரனைத் தஞ்சமடை. உனக்கு மனச்சஞ்சலம் நீங்கும்” என்றார் குரு.

இதி தே ஞானமாக்யாதம் குஹ்யாதுகுஹ்யதரம் மயா ட
 விம்ருச்யைததசேஷேண் யதேச்சஸி ததா குரு ட ட 63

மறைபொருள்களுள்ளெல்லாம் மறைபொருளாகிய ஞானத்தைப் பற்றி உனக்கு நான் சொன்னேன். இதைப் பற்றி முழுமையாக ஆராய்ந்து உனக்கு விரும்பியதைச் செய். 63.

“மன்னா, உலகில் இல்லாதவற்றைப் புதிதாக யாரும் கண்டு பிடிக்க முடியாது. யாவும் இயற்கைக்குள் மறைந்துகிடக்கின்றன. காரீயம், செம்பு, தங்கம், மாணிக்கக்கற்கள் போன்றவை பூமியில் புதைந்து கிடக்கின்றன. பூமியைத் தோண்டுகின்றவன் அதைப் பெறுவான். இதைப் போன்றது தான் ஞானம். இந்த ஞானத்தைப் பற்றி உனக்கு நான் பிரம்மச்சரியப் பருவத்திலும் தற்பொழுதும் உபதேசித்தேன். இனி நீ விரும்பியதைச் செய். மன்னா, வேலூர் மன்னனிடம் தொழில் ஒன்றைச் செய்வதற்காக நிதி கேட்டு ஒருவன் வந்தான். வேலூர் மன்னன் எந்தத் தொழிலை ஆரம்பிக்க விரும்பியவனுக்கும் தான் கொடுக்கும் நிதியிலும் கூடுதலான பொருட்களை அல்லது நிலத்தை அடைமானமாகப் பெறுவான். அப்படித் தொழில் தொடங்குவோரிடம் அவன் நிதியைக் கொடுத்துவிட்டுச் சொல்வான்; “உனக்குத் தொழில் சம்பந்தமான அறிவு முழுவதையும் எமது அறிஞர்கள் எடுத்துரைப்பார்கள். அதற்காக நீ அவர்களின் அறிவுரைகளைக் கேட்க வேண்டும் என்றில்லை. அறிவுரைகளைக் கேட்டபின் அவற்றை ஆராய்ந்து உனக்குப் பொருத்தமானது என்று நீ நினைப்பதைச் செய். நீ தர்மப்படி தொழில் செய்தல் வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் தான் நீ என்னிடம் பெற்ற நிதிக்குப் பொறுப்பாகத் தந்தவற்றை மீளப்பெறுவாய்” என்பான். மன்னா,

வேலூர் மன்னன் சொன்னதைப் போல நான் உனக்கு உனது கடமைகளைப் பற்றி முழுமையாகக் கூறியுள்ளேன். இனி நீ ஆராய்ந்து முடிவெடு” என்றார் குரு.

ஸ்ர்வகுஹ்யதமம் பூய: ச்ருணு மே பரமம் வச: ட
 இஷ்டோளஸி மே த்ருடமிதி ததோ வ்யாமி தே ஹிதம் டட 64
 அனைத்தையும் வென்ற எனது மேலான வார்த்தைகளை மீண்டும் சொல்கிறேன் கேள். நீ எனது உற்ற நண்பன். ஆகையினால் உனக்கு நல்லவற்றையே சொல்கிறேன் கேள். 64.

“மன்னா, பகவான் உரைத்த மேலான தத்துவ மொழி முழுவதையும் நான் உனக்கு இரண்டாவது தடவையாக உபதேசித்துள்ளேன். மகாவிஷ்ணு அர்ச்சனனின் உற்ற நண்பன். அதனால் அவர் பீஷ்ம பர்வத்தில் யுத்தம் செய்யவெனச் சென்ற அர்ச்சனன், பற்றின் காரணமாக மயங்கிய போது செய்த உபதேசங்கள் யாவற்றையும் உனக்கு நான் மொழிந்திருக்கிறேன். நீ எனது மாணவன். அதனால் உனக்கு நான் நல்லதைச் செய்தே ஆகவேண்டும். அதனால் தான் உனது நலத்தைப் பற்றி அக்கறைப்படுகிறேன். மன்னா, வேலூர் மன்னன் பற்றுக்களை அறுப்பதற்கும் பயனைத் துறப்பதற்கும் காரணமாக இருந்தவர் அவனது குருதான். ஒரு நாள் காட்டில் வாழ்ந்த சிங்கம் ஒன்று நாட்டுக்குள் புகுந்து மனிதர்களைக் கொன்று தின்ன ஆரம்பித்துவிட்டது. நரமாமிசம் புசித்த அந்தச் சிங்கத்தை பிடித்துச் சென்று காட்டில் விடும்படி வேலூர்

மன்னன் சொன்னான். நூற்றுக் கணக்கான படைவீரர்கள் சிங்கத்தைப் பிடிக்க முயன்றபோதும் அது பிடிபடவில்லை. அதனால் மன்னனின் குரு அச்சிங்கத்தைக் கொல்லும்படி சொன்னார். அதற்கு மன்னன் சொன்னான்; “குருவே, அது பகுத்தறிவில்லாத மிருகம். நல்லதெது தீயதெது என்று புரியாதது; அதனால் அதைக் கொல்வது பாவம்” என்றான். அதற்குக் குரு சொன்னார்; “மன்னா, தேவையில்லாமல் ஒரு உயிரைக் கொல்வது தான் பாவம். பகுத்தறிவில்லாத மிருகமென்றாலும் அது நரமாமிசத்தின் சுவையை அறிந்துவிட்டது. இனிமேல் அது அச்சுவையையே விரும்பும். பயிர்களைக் காக்க விவசாயி களைகளை எடுப்பது போல மக்களைக் காப்பாற்ற மன்னன் கொடியவர்களை அழித்தல் வேண்டும். மக்களிற் சிலர் மிருகங்களை விடக்கேவலமான புத்தி உள்ளவர்கள். அவர்களுக்குப் பகுத்தறிவு இருந்த போதும் பற்றுக்களால் அதைப் பற்றிச் சிந்திப்பதில்லை. அவாக் கொண்டு அடுத்தவருக்குத் துன்பஞ் செய்து, அவர்களின் பொருட்களைத் தமதாக்கிக் கொள்ள விரும்புகின்றனர். இதை நீ அனுமதிக்கலாகாது” என்றார் குரு.

மன்மனா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு ட
 மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜானே ப்ரியோளஸி மே ட ட 65
 எனது வார்த்தைகளில் நம்பிக்கை வைத்து,
 என்னிடம் பக்தி பூண்டு, என்னை ஆராதிப்பாயாக. எனக்கு

இனியவனான நீ என்னை வணங்கு, என்னையே அடைவாய்.
இதை நான் உறுதியாகக் கூறுகிறேன். 65

“மன்னா, பகவான் அனைத்து உயிர்களிலும் பிரியம் வைத்துள்ளான் என்பதை நீ அறிந்துள்ளாய். அவர் மீது நம்பிக்கை வைத்து, பக்தி பூண்டு ஆராதிப்பவன் எவனோ அவனே பகவானுக்கு இனியனாகிறான். அந்த இனியவன் நினைப்பதெல்லாம் நடக்கும் என்று உனக்கு உறுதியாகத் தெரியும். முன்பு நான் உனக்குக் கூறிய கதையைத் திரும்பவும் கூறுகிறேன் கேள். மன்னா, வேலூர் மன்னனின் மகளுக்கு ஒரு விசித்திரமான நோய் ஒன்று வந்துவிட்டது. அவள் அடிக்கடி சுயநினைவை இழந்தாள். சுயநினைவில்லாது பல தீய செயல்களைச் செய்வாள். ஒருநாள் அவள் சிவன் கோயிலுக்குச் சென்றிருந்த வேளை சுயநினைவை இழந்த நிலையிற் சென்று அங்கிருந்த நந்தியைப் புரட்டிவிட்டாள். மன்னனுக்குப் பெருந்துயரம் உண்டானது. வைத்தியர்களை அழைத்து வைத்தியம் செய்தும் அவளது நோய் தணியவில்லை. அதனால் அவன் தனது மகளைச் சிவன் கோயிலுக்கு அழைத்துச் சென்று; “சிவனே, எனது மகளுக்கு நோய் வந்ததைப் பற்றி நான் கவலை கொள்ளவில்லை. முற்பிறப்பில் செய்த வினைகள் அவளைப் பற்றிப் பிடித்துள்ளன. அவை தீரும் வரை நோய் குணமாகாது. ஆனால் நோயுற்ற வேளையில் அவள் செய்யும் செயல்கள் என்னைத் துன்பத்துக்குள்ளாக்குகின்றன. அதனால் அவளது நோய் தீரும் வரை நான் திருநீறு அணியமாட்டேன். இந்தக் கோயிலை விட்டுச் செல்லவும்மாட்டேன் என்று கூறிக்

கோயிலில் தங்கிவிட்டான். இரண்டு தினங்கள் கழிந்தன. அன்று அவன் உறங்கி எழுந்த போது அக்கோயிலில் பூசை செய்யும் பிராமணர் அரசனின் நெற்றியில் திருநீறு அணியப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு மகிழ்ந்தார். மன்னன் ஆச்சரியப்பட்டான். அதன் பின் இளவரசிக்கு அந்த நோய் வரவில்லை. மன்னா, நம்பிக்கையுடனும் பக்தியுடனும் செய்யும் கருமம் இறையருளால் நிறைவேறும். நீ முழுமையான மனதுடன் பகவானை ஆராதிப்பாயாக” என்றார் குரு.

ஸ்ர்வதர்மான் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ ட
 அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோ'யிஷ்யாமி மா கச: ட ட 66
 தர்மங்களையெல்லாம் முழுமையாகத் தியாகம் செய்துவிட்டு என்னைச் சரணடை. பாவங்கள் அனைத்திலிருந்தும் நான் உன்னை விடுவிப்பேன்; வருத்தப்படாதே. 66.

“மன்னா, சிறிய சிறிய பொருட்களைப் பிறருக்குக் கொடுப்பவன் கூட அதற்கான பயனை எதிர்பார்க்கிறான். கோயிலுக்கு அர்ச்சனைப் பொருட்களுடன் செல்பவர்கள் எல்லோரும் ஈஸ்வரனுக்கு அர்ச்சனை செய்து விட்டுத் தமக்குத் தேவையானவற்றைக் கோருகின்றனர். அது கிடைக்காவிட்டால் துன்பப்படுகின்றனர்; நம்பிக்கையை இழந்து விடுகின்றனர்; கண்டபடி ஏசுவும் செய்கின்றனர். இவர்களால் ஈஸ்வரனை அடையமுடியாது. இயற்கையில் எல்லாம் இருக்கின்றன. அவை யாவும் உயிர்களுக்காக இறைவனால்

படைக்கப்பட்டன. அவரவரின் வினைகளுக்கேற்ப அவை வந்தடையும் என்பதை உணர்ந்தவன் ஈஸ்வரனிடம் எதையும் கோரமாட்டான். மன்னா, குழந்தைக்குத் தேவையானவை எவை எவையென்று தாய்க்குத் தெரிவது போல உயிர்களுக்குத் தேவையானவை எவையெவையென்று உலக மாதாவான ஈஸ்வரனுக்குத் தெரியும். மன்னா, வேலூர் மன்னனிடம் இரப்பதற்காக ஒரு சாது சென்றார். அவர் சென்ற போது மன்னன் ஈஸ்வரனைத் தொழுதுகொண்டிருந்தான். “பகவானே, நாட்டுக்கு ஏற்படும் நன்மை தீமைகள் யாவும் உனது ஆணைப்படியே நடைபெறுகின்றன. அவரவரது வினைப் பயனுக்கேற்ப நன்மை தீமைகளை நீ கொடுக்கிறாய். துன்பப்படுபவர்களுக்கு இன்பத்தையும் இன்பப்படுபவர்களுக்கு மேலும் இன்பத்தையும் கொடுப்பவனே, நான் உன்னைச் சரணாகதியடைந்துவிட்டேன். எனது பொருட்களை நான் கொடுக்கவில்லை. உனது பொருட்களையே நான் கொடுக்கிறேன். என்னால் எந்தப் பொருளும் படைக்கப்பட்டதல்ல. உன்னால் படைக்கப்பட்ட பொருட்களையே நான் தினமும் தானம் செய்வதால் அத்தானத்தின் பயன் முழுவதும் உன்னையே சார்ந்தது. நீ எஜமான்; நான் உனது ஏவலாளன். நீயிட்ட பணி முழுவதையும் நான் செய்துவிட்டு உன்னைச் சரணடைந்துவிட்டேன். நான் பாவங்கள் செய்யாமல் காப்பாற்று. அதையே நான் உன்னிடம் இரந்து வேண்டுகிறேன்” என்றான். இதைக் கேட்ட சாதுவுக்கு உண்மை நிலை விளங்கியது; “நாட்டை ஆளும் மன்னன் பகவானிடம் இருந்து

பெற்றுத் தர்மம் செய்கிறான். இதை உணராத நான் பிச்சைக்காரனிடம் பிச்சை கேட்கிறேன்” என்று நினைத்தவாறு அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்றான். மன்னா, நீ மக்களைக் காப்பாற்றுவது தர்மமென்று நினைக்கிறாய். அது தர்மமல்ல. பகவானின் கட்டளை. அதனால் தர்மம் என்று நீ நினைப்பதையெல்லாம் தியாகம் செய். உனது கடமைகளைப் பகவானின் ஆராதனை என நினைப்பாயாக. அப்படி நீ நினைத்தால் உனக்கு எந்தப் பாவமும் உண்டாகாது” என்றார் குரு.

இதம் தே நாதபஸ்காய நாபக்தாய கதாசன ட

ந சாக்ஷுவே வாச்யம் ந ச மாம் யோளப்யஸ்யதி ட ட 67

தவமில்லாதவனுக்கும், பக்தியில்லாதவனுக்கும், தொண்டு செய்பவனுக்கும், என்னை இகழ்பவனுக்கும் இக் கோட்பாட்டை நீ சொல்லாதே. 67.

“மன்னா, தீயவற்றைப் பார்க்கக் கூடாது; தீயவற்றைக் கேட்கக் கூடாது; தீயவற்றைப் பேசக்கூடாது என்பது வேத வாக்கியம். அதுபோலத் தவமில்லாதவனுக்கும், பக்தியில்லாதவனுக்கும், தொண்டுகள் செய்பவனுக்கும், ஈஸ்வரனை இகழ்பவனுக்கும் நல்லவற்றைக் கூறக்கூடாது. கண்ணில்லாதவனுக்குச் சித்திரத்தைக் காட்டுவது போன்றது தான் மேற்கூறப்பட்டவை. ஆணவமும், அகங்காரமும், செருக்கும், திமிரும் உள்ளவர்கள் தவத்தில் நம்பிக்கை வைப்பதில்லை. பகவான் மீது பக்தி வைக்காமையால்

பகவானை இகழ்ந்து கொண்டிருப்பதோடு மட்டும் நில்லாது பிறர் ஏவுவதைப் பொருளுக்காகச் செய்வர். அவர்களது எஜமானர்களாகத் தொண்டு கொடுப்பவர்கள் இருப்பதால் அவர்களுையே பெரியவர்களாகக் கருதுவர். இவர்களுக்கு எஜமானர்கள் சொல்வதுதான் வேதவாக்காக இருக்கும். மன்னா, ஒருமுறை வேலூர் மன்னன் மாறுவேடம் பூண்டு ஒரு கோயில் மடத்தில் தங்கியிருந்தார். கோயிலுக்குப் பலர் வந்தனர். ஒருவன் அடியவர்கள் உடைக்கும் தேங்காய்களைப் பொறுக்கிக்கொண்டிருந்தான். அவனின் அருகில் சென்ற மன்னன்; “மிகவும் நல்ல தொண்டு” என்றார். அந்த மனிதன் ஆச்சரியத்துடன்; “இது தொண்டல்ல. இவற்றைக் கொண்டு சென்று விற்கப்போகிறேன்” என்றான்.

“அப்படிச் செய்யாதே. இவற்றைக் கொண்டு சென்று காயவிட்டு எண்ணெய் ஆக்கிக் கொண்டுவந்து பகவானுக்கு விளக்கிடு” என்றான் மன்னன்.

“பகவானுக்கு விளக்கிட்டால் எனது குடும்பத்தின் வயிறு நிரம்புமா...?” என்று கேட்டான் அவன்.

இன்னொருவன் கோயிலைக் கூட்டித் துப்புரவு செய்தான். அவனின் அருகிற் சென்ற மன்னன்; “நல்ல தொண்டு” என்றான்.

“ஐயையோ, இது தொண்டல்ல; நேர்த்தி. எனது மகனுக்கு வேலை கிடைத்தால் காலம் முழுவதும் கோயிலைக் கூட்டித் துப்புரவு செய்வேன் என்று நேர்த்திக்கடன் வைத்தேன்.

அதைச் செய்கிறேன். செய்யாவிட்டால் பகவான் எனது மகனின் தொழிலைப் பறித்துவிடுவார்” என்றான்.

இன்னொருவன் பொருட்களை மக்களுக்குக் கொடுத்தான். பின் பகவானை நினைத்துப் பதிகம் பாடினான். அவன் பதிகம் பாடி முடிந்ததும் மன்னன் அவனுக்கு அருகிற் சென்று; “தானதர்மங்களைச் செய்தீர். பின் பகவானை நினைத்துப் பதிகம் பாடினீர். மிகவும் இனிமையாக இருந்தது. இதை ஏன் செய்கிறீர்” என்று கேட்டான்.

“சுவாமி, இது என்ன கேள்வி?. இன்று பகவான் எனக்குத் தந்ததைக் கொடுத்தேன். அவர் தந்த வாயால் அவரின் புகழைப் பாடினேன். இதில் நான் செய்தது எதுவுமல்ல. எல்லாம் பகவான் அருள்” என்றான்.

“மன்னா, உபதேசங்களைச் சொல்லக் கூடாதவர்களுக்கு சொல்லக்கூடாது. நீ இப்பொழுதும் வல்லவனுக்குப் புத்திமதிகள் கூறவே விரும்புகிறாய். அதனால் பிரயோசனம் இல்லை” என்றார் குரு.

ய இதம் பரமம் குஹ்யம் மத்பக்தேஷ்வபிதாஸ்யதி ட
பக்திம் மயி பராம் க்ருத்வா மாமேவைஷ்யத்யஸம்சய: ட ட 68

இந்த மேலான தத்துவத்தை எனது பக்தர்களுக்கு உபதேசித்து, என்னிடத்து மேலான பக்தியை வைத்திருப்பவன் சந்தேகமின்றி என்னை வந்தடைவான். 68.

“மன்னா, மூன்றாவது மனிதன் சொன்னான்; “பகவான் ஒருவனுக்குக் கொடுத்ததைத் தனக்கென்று

வைத்திராது பிறருக்குக் கொடுப்பவனுக்குக் கொடுத்த அப்பொருள் சொந்தமாகிறது. கொடுக்காது சேமிக்கப்படும் பொருள் சேமிப்பவனுக்கு உரியதாவதில்லை. இதை நான் நன்குணர்ந்துள்ளேன். நான் ஒரு விவசாயி. எனது நிலத்தில் பகவான் குடியிருந்து எனக்கு வேண்டிய எல்லாவற்றையும் தருகிறார். எனது தேவைக்கு மிஞ்சியவற்றை நான் பிறருக்குக் கொடுத்து வருகிறேன். எனக்கு எந்த வேளையிலும் பணத்திற்கோ பொருளுக்கோ தட்டுப்பாடு ஏற்பட பகவான் இதுவரை விடவில்லை. யாராவது என்னைப் பொருள் கேட்டால் நான் பகவானைக் கேட்பேன். அவர் எனக்கு அள்ளித் தருவார். உங்களை யாரென்று எனக்குத் தெரியாது. பகவானின் நினைவில் இருப்பவர்களுக்குத் தர்மத்தைப் பற்றிச் சொன்னாலும் பகவான் அருள்புரிவார். பகவான், பாகவதம், பக்தர்கள் ஆகிய மூன்றும் ஒன்று தான். இன்று நான் ஓர் உண்மையான பகவான் பக்தரைக் கண்டேன். தற்பொழுது என்னிடமிருப்பது இதுதான். இதைப் பகவானின் அருளாக நினைத்துப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள் என்று தனது தோளில் இருந்த பழைய துண்டை எடுத்துக் கொடுத்தான் விவசாயி. மன்னன் மிகவும் மனம் மகிழ்ந்து அவனது பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி அவன் கொடுத்த அந்தப் பழைய துண்டைப் பணிவுடன் பெற்றுக் கொண்டான்; “அடியவரே என் வாழ்நாளில் இன்று தான் பெரும்பேறு அடைந்தேன். பகவானே நேரில் வந்து இதைத் தந்ததாக நினைக்கிறேன்” என்றான். மன்னா, இன்றும் அந்தப் பழைய துண்டு வேலூர் மன்னனின் பூஜை அறையுள்

இருக்கிறது. இத்தகைய மேலான தத்துவத்தை நான் உனக்குச் சொன்னமையால் எனக்குப் புண்ணியம் உண்டு. தயவு செய்து எனது உபதேசத்தை ஏற்று தர்ம யுத்தத்திற்குத் தயாராகு” என்றார் குரு.

ந ச தஸ்மான்மனுஷ்யேஷு கஸ்சின்மே ப்ரியக்ருத்தம: ட

பவிதா ந ச மே தஸ்மாதன்ய: ப்ரியதரோ புவி டட 69

மாந்தருள் எனக்கு விருப்பமான கருமம் புரிபவன் அவனை விட வேறுயாருமில்லை; இந்த உலகத்தில் எனக்ககினியவன் அவனை விடவேறுயாருமில்லை. 69.

“மன்னா, அதன் பின் அந்த விவசாயியைக் காணாது இருக்க மன்னனால் முடியவில்லை. அதனால் அடிக்கடி மாறுவேடம் பூண்டு கோயிலுக்குச் சென்று அந்த மேலான பக்தனைச் சந்தித்து உரையாடி வந்தான் வேலூர் மன்னன். ஓய்வு கிடைக்கும் வேளைகளிலெல்லாம் அவனைச் சந்திக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் மன்னனின் மனதில் உதித்து அவனை வாட்டியது. அதனால் அவ்விவசாயியை அரண்மனைக்கு அழைத்தான். மாறுவேடமிட்டுச் சந்தித்த வரலாற்றைக் கூறி அவனை அரண்மனையில் தங்கியிருக்குமாறு வேண்டினான்”

“மன்னா, எல்லாச் செயல்களையும் இறைவனே புகிறார். இறைவனது புகழை யார் கூறினாலும் அது பகவானின் கூற்று என்று எண்ணிப் போற்றுபவர்கள் பகவானுக்கு இனியவர்களாகின்றார்கள். மன்னா, நீ பகவானுக்கு விருப்பமான

செயல்களையே எந்நாளும் செய்து வருகிறாய். உனது ஆட்சிக்குட்பட்ட ஏழை விவசாயி நான். ஆனால் அப்படி நீ எண்ணாது நான் பகவானுக்கு விருப்பமான கருமங்களைச் செய்வதால் என்னை இனியவனாகக் கருதுகிறாய். இது நான் செய்த பாக்கியமல்ல பகவானின் செயல்” என்று உணர்ச்சிவசப்பட்டான் அந்த விவசாயி.

“மன்னா, அந்த ஏழை விவசாயி உணர்ந்து கொண்டதை நீ ஏன் உணர்ந்து கொள்கிறாயில்லை?. இயற்கை விளக்குவதெல்லாம் இறைத்தத்துவங்கள் மட்டுமல்ல உலக தர்மமும் என்பதை ஏன் உன்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை?. அவற்றைப் பின்பற்றுவதன் மூலம் இவ்வுலக வாழ்க்கையை நல்ல முறையில் நடத்தலாம் என்பதை நீ உணரல் வேண்டும்” என்றார் குரு.

அத்யேஷ்யதே ச ய இமம் தர்மயம் ஸம்வாதமாவயோ: ட
 ஞானயக்ஞேன தேனாஹ்மிஷ்ட: ஸ்யாமிதி மே மதி: டட 70
 தர்ம போதனையான நமது உரையாடலை யார் கற்கிறானோ, அவனால் ஞானயக்ஞத்தால் நான் ஆராதிக்கப்படுவன் ஆவேன். இது எனது கொள்கை. 70.

“மன்னா, வேலூர் மன்னனும் அந்த விவசாயியும் நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் சந்தித்துப் பகவான் அர்ச்சனனுக்குக் கூறிய உபதேசங்களைப் பற்றிக் கலந்துரையாடுவார்கள். சிலர் பகவத்கீதையைப் படிப்பார்கள்; சிலர் பிற்படிக்கக் கேட்பார்கள்; சிலர் தனித்தனியே

படித்துவிட்டு உரையாடுவார்கள். மன்னா, வேலூர் மன்னன் கீதையைப் படிப்பான். பின் விவசாயியுடன் கலந்துரையாடுவான். அதனால் அவன் புதுப்புது விஷயங்களை அறிந்து கொள்வான். இதனால் இருவரும் ஞானயக்ஞத்தினால் பகவானை ஆரதித்துக் கொண்டிருந்தனர். மன்னா, பகவத்கீதையை நீயும் படிக்கிறாயில்லை. நான் அவற்றைச் சொன்னாலும் கேட்கிறாயில்லை. இது மிகப் பாவமான காரியம் என்பதை நீ உணரல் வேண்டும். இப்போது நீ உள்ள மனநிலையில் கட்டாயம் பகவத்கீதையைப் படித்தேயாகவேண்டும். அரசர்களுக்குரியதான அந்தத் தர்மநூலை பலமுறை படித்தால் போதாது. தேவையேற்படும் போதெல்லாம் படித்தல் வேண்டும். உனக்கு இப்போது அந்த நூலைப் படிக்கவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டுள்ளது. இனிமேலும் நீ தாமதித்தால் நீயே உன் நல்வாழ்வைக் கெடுத்தவனாவாய். அறிவிலிகள் தமது வாழ்க்கையைத் தாமே கெடுத்துவிட்டு மற்றவர்கள் தான் தமது வாழ்க்கையை நாசப்படுத்துகிறார்கள் என்று சொல்லித் துன்பப்படுகின்றனர். அந்த நிலையில் தான் இன்று நீ இருக்கிறாய் என்பதை இனியாவது உணர்ந்து கொள். நீ உண்மையை உணராவிட்டால் உனது வாழ்வும் நாசமாகி நாட்டினது எதிர்காலமும் நாசமாகிவிடும்” என்றார் குரு.

ச்ரத்தாவானஸ“யஸ்ச ச்ருணுயாதபி யோ நர: ட

யோளபி முக்த: சுபான் லோகான் ப்ராப்னுயாத் புண்ய கர்மணாம் டட

ஊக்கத்துடன், அவமதிக்காது இதைக் கேட்கும் மனிதனும் விடுதலை பெற்று புண்ணிய கர்மம் செய்தவர்கள் அடையும் நல்லுலகத்தை அடைவான். 71.

“மன்னா, கருமங்கள் தான் வினைகளைப் பெருக்கும் என்றில்லை. தீய எண்ணங்களும் வினையைப் பெருக்கும். அழகான பெண்ணை மோகிப்பவன் அவளைக் கெடுத்த பாவத்திற்குள்ளாவான். ஒரு கருமத்தின் தத்துவத்தை அறிந்தவனும் கருமம் செய்கிறான். அதன் தத்துவத்தை அறியாதவனும் அக்கருமத்தைச் செய்கிறான். அவரவரின் முயற்சியில் தான் பயன் தங்கியுள்ளது. முயற்சிப்பவன் தத்துவத்தை அறிந்து செய்தாலென்ன அறியாது செய்தாலென்ன அதன் பயனை அடைவான். அதுபோல ஊக்கத்துடன் அமைதியாகப் பகவத்கீதையைக் கேட்கும் மனிதன் கூட மோட்சத்தை அடைவான். சூத்திரர்கள் கீதையைப் படிக்கக் கூடாது என்று சொல்வாரும் உள். ஆனால் பகவான் எந்த ஒரு மனிதனும் ஊக்கத்துடன் அவமதிக்காது கேட்டால் தன் பாதங்களை அடையலாமென்கிறார். மன்னா, அந்த விவசாயியை வேலூர் மன்னன் பகவானாகக் கண்டான். அவ்விவசாயியை ஆசனத்தில் இருத்தித் தான் கீழே அமர்ந்து தனக்குத் துன்பங்கள் நேருங் காலத்தில் தான் கற்பதை விடுத்து அவனிடம் ஆலோசனை கேட்பான். அவனது வாக்கைப் பகவானின் வாக்காக அவன் கருதியமையால் அவனுக்கு வந்த துன்பங்கள் யாவும் பெரும் இன்பங்களாயின. தீமைகள் யாவும் நன்மைகளாயின. மக்கள் மகிழ்வுடன் வாழ்ந்தனர்; எதிரிகள்

எந்நேரமும் கலக்கத்துடன் இருந்தனர். ஆனால் மன்னன் பகவானுடன் இருந்தான். மன்னா, சந்தண மரத்திற்கு அருகில் நிற்கும் மரங்களும் சந்தண வாசனையைக் கொடுக்கும். அதுபோல நல்லுபதேசங்களைக் கேட்கும் மனிதனும் மாற்றமடைவான். மன்னா, ஒரு சாதுவின் குருகுலத்தில் ஏராளமான மாணவர்கள் கற்றனர். ஒரு இடையன் குருகுலத்தின் அருகே மந்தைகளை மேய்த்தவாறு குரு உபதேசித்த மந்திரங்களை மனனம் செய்தான். காலப்போக்கில் குருவிற்கு இடையன் குருவானான். மன்னா, நல்லவற்றைக் கேட்பதாலும் ஒருவன் உயர்வடைவான்” என்றார் குரு.

கச்சிதேதச் ச்ருதம் பார்த்த த்வயைகாக்கிரேண சேதஸா ட
கச்சிதக் ஞானஸம் மோஹ: ப்ரநஷ்டஸ்தே தனஞ்ஜய ட ட 72.

பார்த்தா, மனச் சஞ்சலமில்லாது நான் சொன்னவற்றைக் கேட்டாயா..? தனஞ்ஜயா, உனது அறியாமையிலிருந்து உதித்த குழப்பம் அழிந்ததா...? 72.

“மன்னா, மனக்குழப்பத்துடன் எதைச் செய்தாலும் அது நிறைவேறாது. அதுபோல மனக்குழப்பத்துடன் எதைக் கேட்டாலும் அது விளங்காது. மனவுறுதிதான் ஞானம். உறுதியான மனம் உடையவன் எதற்கும் அஞ்சமாட்டான். மனவுறுதி அறியாமையால் வரும் குழப்பங்களை அகற்றும். குழப்பமுள்ளவன் எதையும் சரியாக விளங்கிக் கொள்ள மாட்டான். மன்னா, வேலூர் மன்னன் அந்த விவசாயியைக் குருவாக ஏற்று அவனுக்கு மதிப்புக் கொடுத்ததை அறிந்த பலர்

அந்த விவசாயியைத் தமது குருவாக ஏற்றனர். வாரத்தில் ஒருமுறை விவசாயி சிவன் கோயிலில் இருந்து தன்னைக் குருவாக ஏற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்வார். அந்த விவசாயியை மூன்று நண்பர்கள் குருவாக ஏற்றுக் கொண்டனர்; “அன்பான சீடர்களே, ஒருவரைக் குருவாக ஏற்று உபதேசங்களைக் கேட்பதில் அர்த்தமில்லை. மனவறுதியுடன் குழப்பமில்லாது அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளல் வேண்டும். ஒருமையான மனம் தான் செயலில் வெற்றி பெறவைக்கும். மனக்குழப்பமுடையவன் எதையும் சரிவரப் புரிந்துகொள்ள மாட்டான். கடவுள் எவ்வேளையிலும் தன்னை நம்பியவர்களைக் கைவிடமாட்டார். அவரை நம்பியோர் கருமங்களை அவரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டுக் கருமமாற்ற வேண்டும். கடவுளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட கருமத்தைக் கடவுள் செய்து தரமாட்டார் என்ற எண்ணம் அணுவளவாவது மனதில் எழக்கூடாது” என்றார். மூன்று நண்பர்களும் ஒரு நாள் வேலூர் அரண்மனைக்கு அருகிலுள்ள வீதியால் சென்றுகொண்டிருந்த போது ஒருவன் வீதியால் ஓடிவந்து; “பட்டத்து யானைக்கு மதம் பிடித்துவிட்டது. அது மூர்க்கத்தனத்துடன் வருகிறது. மக்கள் விலகிக் கொள்ளுங்கள்” என்று உரக்கக் கூறியபடி வேகமாக ஓடிவந்தான். அந்த மூன்று நண்பர்களும் திகைத்துத் திகிலடைந்தனர். ஒருவன் சொன்னான்; “ஈஸ்வரனை உறுதியாக நம்புங்கள் எதுவும் நடவாது. யானை மதங்கொண்டு எம்மை நோக்கி ஓடிவருகிறது. “ஈஸ்வரா... ஈஸ்வரா.....” என்றவாறு அவன் தெருவோரம் கண்களை மூடியபடி நின்றான். அடுத்தவன்

சொன்னான்; “ஈஸ்வரன் எமக்கு அறிவையும் கைகால்களையும் தந்துள்ளார். அதனால் நாம் அதைப் பாவித்துத் தப்பவேண்டும்” என்றுபடி அருகில் நின்ற மரத்தில் ஏறினான். மற்றவன் இது கதைப்பதற்குரிய நேரமல்ல ஒடுவோம்” என்று கூறிவிட்டு ஓடினான். வேகமாக ஓடிவந்த யானை மரத்தை வேருடன் பிடுங்கித் தூர வீசியது; ஓடியவனைப் பிடித்து மிதித்தது. ஈஸ்வரனை நம்பிக்கையுடன் துதித்தவனை அது கவனிக்கவில்லை. உறுதியான மனமுடையவன் அஞ்சமாட்டான். பிறப்பையும் மரணத்தையும் கொடுப்பவர் ஈஸ்வரன் என்று உறுதியாக நம்பினால் பயம் உண்டாகமாட்டாது. எனவே நான் பீஷ்ம பர்வதத்தில் மகாவிஷ்ணு அருச்சுனனுக்குக் கூறிய தத்துவங்களையும் அத்தத்துவங்களுக்குரிய கதைகளையும் விபரமாக எடுத்துரைத்துள்ளேன். அதை ஒருமையான மனத்துடன் கேட்டாயா...? உனது அறியாமை அழிந்ததா...?” என்று கேட்டார் குரு.

அர்ச்சுனன் சொன்னது.

நஷ்டோ மோஹஸம்ருதிரிலப்தா த்வத்ப்ரஸாதான்மயாளஸ்யுத
L

ஸ்திதோளஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே வசனம் தவ டட 73

அச்சுதா, எனது மயக்கம் அழிந்துவிட்டது. உனது அருளால் யாவும் ஞாபகத்திற்கு வந்துவிட்டது. மனதிலிருந்த ஐயங்கள் அகன்று உறுதி வந்துவிட்டது. இனி நான் உமது சொற்படி நடப்பேன். 73.

“குருவே, பிரம்மச்சரியப் பருவத்தில் தாங்கள் உபதேசித்தவை யாவும் இப்பொழுது தான் புரிந்தது. நோய் ஏற்பட்டுவிட்டால் வைத்தியரிடம் சென்றால் மட்டும் போதாது. அவர் தரும் மருந்தை வேளை தவறாது உண்ணவேண்டும். அவர் கூறியபடி நடத்தல் வேண்டும். மருந்து உண்பதை விட வைத்தியர் கூறும் நடைமுறைகளைப் பின்பற்றுவது தான் முக்கியமானது. நடைமுறைகளைப் பின்பற்றாது மருந்துண்டாலும் நோய் குணமாகாது என்பதை நான் இப்பொழுது புரிந்து கொண்டேன். அதனால் எனது மனதிலிருந்த ஐயங்கள் யாவும் அகன்றுவிட்டன. கொடுமைகளைச் செய்தவர்கள் எனது உறவினர்கள் என்று நினைத்து அவர்களைத் தண்டிக்கத் தயங்கினேன். ஆனால் அவர்கள் தமது நன்மைக்காக உறவினனான என்னைக் கொல்லத் தயங்கவில்லை. அப்படியிருக்க நான் கொடுமைகள் செய்யும் அவர்களைத் தர்ம முறைப்படி ஏன் தண்டிக்கலாகாது என்ற எண்ணம் எனது மனதில் வலுப்பெற்றுவிட்டது. அக்ஞான இருளில் மூழ்கியிருந்த எனக்குத் தாங்கள் செய்த உபதேசமானது எனது மனதை நிரப்பியிருந்த அக்ஞானத்தைப் போக்கி ஞானத்தைப் பதித்துவிட்டது. அதனால் தர்மத்தைக் காக்கத் தயாராகிவிட்டேன். எனது மோகம் அழிந்துவிட்டது. என்னை இதுவரை சிந்திக்கவிடாது பற்றுக்களைத் தூண்டும் நமர், பிறர் என்ற மயக்கத்தைத்தந்த மோகம் அழிந்தமையால் எனது மனம் ஒருமைப்பட்டுவிட்டது. இப்பொழுது மக்களுக்கு இழைக்கப்படும் துன்பங்கள் தான் எனக்குத் தெரிகிறது.

இதுவரையும் எதற்காக இப்படி இருந்தேன் என்று விளங்கவில்லை. மயக்கம் தெளிந்த பின் யாவும் ஞாபகத்திற்கு வந்துவிட்டன. எனது இயல்புகள் பற்றிய சிந்தனையும் போரைப்பற்றிய தத்துவங்களும் ஞாபகத்திற்கு வந்துவிட்டன. ஜீவன் எத்தகைய பெருநிலைக்குரியவன் என்று இப்பொழுது தான் நான் உணர்கிறேன்”

“குருவே, உமது கிருபையால் யாவற்றையும் ஞாபகத்தால் வரவழைத்தேன். இவ்வளவு காலமும் அவற்றைத் தெரிந்திருந்தும் என்னால் உணரமுடியாமைக்கு என்னை முடியிருந்த அக்ஞானமே காரணமாகும். இப்பொழுது மனவலிமையால் அதை நீக்கிவிட்டேன். நீக்கிய பின்பு தான் தர்மம் புரிகிறது; நீதி தெரிகிறது; கடமை புரிகிறது. மலைபோன்ற உறுதியான ஞானத்தை உமது உபதேசங்கள் எனது மனதில் உருவாக்கிவிட்டன. அதை இனி எந்தப் புயற்காற்றாலும் அசைக்கமுடியாது. சத்திரியனுக்குச் சந்தேகம் உண்டாகக் கூடாது. இதுவரை நான் இயற்கையைச் சந்தேகித்தேன்; அதைவிடக் குருவான உங்களையும் சந்தேகித்தேன்; ஆத்மாவைச் சந்தேகித்தேன்; இறைவனைச் சந்தேகித்தேன். இப்பொழுது அவை யாவும் நீங்கிவிட்டன. பகலவனைக் கண்ட உலகம் போல எனது மனம் தூய்மையாகிவிட்டது. இனி நாள் மயக்கத்தால் சோர்வடையமாட்டேன். எனது கடமைகள் இன்னது என்று புரிந்து கொண்ட நான் தர்மத்தைக் காக்கத் தயாராகிவிட்டேன். அதனால் குருவே, பீஷ்ம பர்வதத்தில் மகாவிஷ்ணு

அரசனனுக்கு உபதேசித்த கீதையைப் பற்றியும், அதன் சாரத்தைக் கதை மூலமாகவும் நீங்கள் சொன்னதால் எனது மனம் உறுதி பெற்றுவிட்டது. மஹாவிஷ்ணுவின் உபதேசத்தால் அருச்சுனன் பெற்ற மனத்திடம் எனக்கும் உண்டாகிவிட்டது. அதனால் தாங்கள் கூறியவற்றை முழுமையாக ஏற்கிறேன். குருவே, முன்பு தாங்கள் சொன்ன ஒரு கதை எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது; “வேலூர் மன்னன் பற்றுக்கள் அற்றுப் பரதேசியைப்போல வாழ்ந்த நாளில் ஒரு நாள் பட்டத்தரசி முதலமைச்சரிடம் மன்னன் தன்னுடன் கூடிக் குலாவுவதில்லை என்று சொன்னாள். அதைக்கேட்டு மனம் வருந்திய முதலமைச்சர் மன்னனிடம் பட்டத்தரசி கூறியவற்றைக் கூறிப் பட்டத்தரசியின் குறைகளைப் போக்குமாறு கோரினார். அதற்கு மன்னன் சொன்னான்; “அமைச்சரே நாட்டில் எந்த உயிருக்கும் நான் குறைவைத்ததில்லை. ஒரு ஜீவனுக்குத் தேவையான அடிப்படை வசதிகள் யாவும் செய்து கொடுத்துள்ளேன். இருப்பினும் அவா காரணமாக மேலும் மேலும் பலர் பொருள் தேடிநினைக்கிறார்கள். அதனால் தான் துன்பப்படுகிறார்கள். பட்டத்தரசிக்கு எந்தக் குறையும் இல்லை. நான் அரசன்; வயது முதிர்ந்தவன். அதனால் பிறப்பை அறுத்தல் வேண்டும். அதற்கான கருமத்தில் நானும் பட்டத்தரசியும் ஈடுபடல் வேண்டும். பட்டத்தரசி தனது வயதை உணராமல் மோக மயக்கத்தில் இருக்கிறாள். அதை நீக்குமாறு நான் பலமுறை கூறியுள்ளேன். அவளுக்குப் புரிவதாக இல்லை. அமைச்சரே, உமது குடும்பத்தினர் உம்மை அளவுக்கதிகமாக நேசிப்பதாகக்

கூறுகிறீர்கள். அது பொய். ஒருவன் கொடுக்கும் பொருளுக்கேற்பத்தான் அவனைக் குடும்பத்தினர் நேசிப்பர். நீர் பொருளைக் கொடாமல் விடும். அவர்கள் உம்மை மதிக்க மாட்டார்கள்” என்றான் மன்னன். அதை நம்பாத அமைச்சர் தொடர்ந்து ஆறுமாத காலம் தனது வேதனத்தைச் சிவன் கோயிலுக்குக் கொடுத்தார். மனைவியின் ஆபரணங்களை மற்றவர்களுக்குத் தானம் பண்ணினார். பெட்டகத்தில் இருந்த பொன்னையும் தானம் பண்ணினார். மனைவி கொதித்தெழுந்தாள்; பிள்ளைகள் தமது எதிரகால வாழ்வு பாழாகிவிடுமெனச் சண்டையிட்டனர்; உறவினர்கள் ஒருவருக்கொருவர் தாம் பெற்ற பொருட்கள் கூடக் குறைய என்று பிரச்சினைப்பட்டனர். அப்போது தான் முதலமைச்சர் உண்மையைப் புரிந்து கொண்டார். அதனால் அவர் மன்னின் சீடரானார். குருவே இந்தக் கதை எனக்கு மிகவும் பிடித்துவிட்டது. இதுதான் உலகம் என்பதை நான் புரிந்து கொண்டேன்” என்றான் மன்னன். குருவின் உள்ளம் மகிழ்வாற் பொங்கியது.

சஞ்சயன் சொன்னது

இத்யஹம் வாஸுதேவஸ்ய பார்த்தஸ்ய ச மஹாத்மன: ட
ஸம்வாதமிமம்ச்ரௌஷமத்புதம் ரோமஹர்ஷணம் டட 74

இங்ஙனம் வாசுதேவருக்கும் மஹாத்மாவான பார்த்தனுக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த மயிர்க்கூச்செறியும் அற்புதமான உரையாடலை நான் கேட்டேன். 74.

“மன்னா, உள்ளம் பேருவகையுற்றால் உடலெங்கும் மயிர்க்கூச்செறியும். பீஷம் பர்வத்தில் வாசுதேவரும் அர்ச்சனனும் உரையாடுவதைக் கேட்ட சஞ்சஜன் உள்ளம் பூரித்து மயிர்க் கூச்செறிந்ததாகத் திருடராட்டினனுக்குக் கூறினான். மன்னா, இன்று நீயும் அந்த நிலையில் இருக்கிறாய் என்று எனக்குத் தெரிகிறது. தர்மநூலான பகவத்கீதையைத் தொட்டாலே மயிர்க்கூச்செறியும். இந்த நிலையில் மகாவிஷ்ணுவின் தோற்றத்தையும் அவரது மேலான மொழியையும் கேட்டால் எப்படி இருக்கும்? மன்னா, நான் மகிழ்ச்சியின் எல்லையில் இருக்கிறேன். இப்படியானதொரு மகிழ்ச்சியை நான் இதுவரை அடைந்ததில்லை; நீ சொன்னது போன்ற வார்த்தையை நான் இதுவரை கேட்டதும் இல்லை” என்றார் குரு.

வ்யாஸப்ரஸாதாச் ச்ருதவானேதக்குஹ்யமஹம் பரம் ட
யோகம் யோகேச்வராத் க்ருஷ்ணாத் ஸார்த்தகதயத: ஸ்வயம் ட ட 75
வியாசகரின் அருளால், இந்த மேலான ஆழ்ந்த யோகத்தைத் தாமே சொல்பவராகிய யோகேஸ்வரனான கிருஷ்ணனிடம் நான் நேரே கேட்டேன். 75.

“மன்னா, போர்க்காலத்தில் மகாவிஷ்ணு அர்ச்சனனுக்கு உரைத்ததைச் சஞ்சஜன் நேரே கேட்டான். பிறர் சொல்லக் கேட்பதே அரியது; தான் படித்து உணர்வது அதை விட அரியது. மகாவிஷ்ணு உரைக்கக் கேட்பது எப்படி இருக்கும் என்று விபரிக்கமுடியுமா?. நான் படித்து அதை

உபதேசித்தமையால் பெரும் இன்பம் அடைந்துவிட்டேன். இதைவிட இன்பம் எதுவும் இல்லை. நீ போரிட மறுத்தமையால் தான் எனக்கு இப்பெரும் பேறு கிடைத்தது” மனம் மகிழ்ந்தார் குரு.

ராஜன் ஸம்ஸம்ருத்ய ஸம்ஸம்ருத்ய ஸம்வாதமிமமத்புதம் ட
 கேசவார்ஜுன யோ: புண்யம் ஹ்ருஷ்யாமிசமுஹூர்முஹூ: டட76
 அரசே, கேசவனுக்கும் அர்ச்சனனுக்கும்
 இடையே நடந்த அற்புதம் நிறைந்த புண்ணியம் மிக்க அந்தச்
 சம்பாசனையை நினைத்து நினைத்து நான் மீண்டும் மீண்டும்
 பெருமகிழ்ச்சிடைகிறேன். 76

“மன்னா, சஞ்சஜன் அடைந்த மகிழ்வு
 அளவில்லாதது. அதைப் போன்ற மகிழ்வையே நானும்
 அனுபவிக்கிறேன். நீ கீதையின் தர்மத்தை உணர்ந்து,
 மனதிலிருத்தி அதை ஒரு நிலைப்படுத்தியதை எண்ண எனக்குப்
 பேருவகையாக உள்ளது” என்றார் குரு.

தச்ச ஸம்ஸம்ருத்ய ஸம்ஸம்ருத்ய ரூபமத்யத்புதம் ஹரே: ட
 விஸ்மயோ மே மஹான் ராஜன் ஹ்ருஷ்யாமி ச புன: புன: டட
 அரசே, ஹரியின் அந்த அற்புதமான வடிவத்தை
 எண்ண எண்ண எனக்குப் பெருவியப்பு உண்டாகிறது. மேலும்
 மேலும் களிப்படைகிறேன். 77

யத்ர யோகேச்வர: க்ருஷ்ணோ யத்ர பார்த்தோ தனுர்தர: ட
 தத்ர ஸ்ரீர்விஜயோ பூதிர்த்ருவா நீதிர்மதிர்மம டட 78

யோகேஸ்வரனான கிருஷ்ணனும் தனுசைத்
தாங்கிய பார்த்தனும் எங்கிருக்கின்றனரோ அங்கு செல்வமும்
வெற்றியும் பெருகும், நிலைத்த நீதியும் இருக்கும் என்பது
என்னுடைய கொள்கை. 78

“மன்னா, யோகேஸ்வரனான கிருஷ்ணனும்
தனுசைத்தாங்கிய பார்த்தனும் இருக்குமிடமெல்லாம் செல்வமும்
சிறப்பும் வெற்றியும் இருக்கும். உன்மனதில் அவர்களை
இருத்து. உனக்கே வெற்றி உண்டாகும்” என்றார் குரு.

இதி ஸ்ரீமஹாபாரதே சதஸாஹஸ்ர்யாம் ஸம்ஹிதாயாம்வையா
ஸிக்யாம் பீஷ்மபர்வணி ஸ்ரீமத் பகவத்கீதாஸுபநிஷத்ஸு
ப்ரஹ்மவித்யாயாம் யோகசாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுன
ஸம்வாதே மோ'ஸந்யாஸயோகோ நாம
அஷ்டாதசோளத்யாய: ட ட

ஸ்ரீ கீதா மாஹாத்மியம்

ஸ்ரீ கணேசாய நம: ட ட ஸ்ரீ ராதாரமணாய நம: ட ட

ஸ்ரீ கணேசனுக்கு நமஸ்காரம்; ஸ்ரீ ராதா ரமணுக்கு நமஸ்காரம்.

தரை சொன்னது

பகவன் பரமேசான பத்திரவ்யபிசாரிணி 1

ப்ராரப்தம் பூஜ்யமானஸ்ய கதம் பவதி ஹே ப்ரபோ 11 1

பகவானே, பரமேசா, பிராரப்த கர்மத்தால்
கட்டுண்டு கிடக்கும் ஒருவன் மாற்று அறியாத பக்தியைப்
பெறுவது எங்ஙனம்? 1

விஷ்ணு சொன்னது

ப்ராரப்தம் புஜ்யமானோ ஹி கீதாப்யாஸரத: ஸதா 1
ஸ முக்த: ஸ ஸுகீ லோகே கர்மணா நோபலிப்யதே 11 2
கீதா அப்பியாசத்தில் ஒருவன் சதா
மகிழ்வடைந்திருப்பானாகில், பிராரப்தகர்மத்தில் கட்டுண்டு
கிடக்கினும், அவனே முக்தன். இவ்வுலகிலேயே சுகத்தை
அனுபவிப்பவனும் அவனே, புதிய கர்மத்தில் அவன்
தோய்வுறான். 2

மஹாபாபாதிபாபனி கீதாத்யானம் கரோதி சேத் 1
க்வசித்ஸ்பர்சம் ந குர்வந்தி நலினீதலமம்புவத் 11 3
கீதா தியானம் செய்கின்றவனை பாவங்களுள்
மஹா பாவமும் தீண்டுவது கிடையாது. தாமரையிலை
தண்ணீரில் தோய்வுறாதிருப்பது போன்று அவன் இருக்கிறான். 3

கீதாயா: புஸ்தகம் யத்ர யத்ர பாட: ப்ரவர்ததே 1
தத்ர ஸர்வாணி தீர்த்தாணி ப்ரயாகாதீனி தத்ர வை 11 4
கீதா புஸ்தகம் எங்கு இருக்கின்றதோ, எங்கு
கீதா பாடம் நடைபெறுகிறதோ அங்கு புண்ணிய
தீர்த்தங்களனைத்தும், பிரயாகைகளும் மற்றும் உள்ளவைகளும்
வந்து கூடுகின்றன. 4

ஸர்வே தேவாஸ்ச ருஷ்யோ யோகினி: பன்னகாஸ்ச யே 1
கோபாலா கோபிகா வாபி நாரதோத்தவ பார்ஷதை: 11 5
தேவர்கள் அனைவரும், ரிஷிகளும்,
யோகிகளும், பன்னகர்களும், கோபாலர்களும், கோபிகளும்,
நாரதரும், உத்தவரும், அவர்கள் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களும்
ஆங்கு உள்ளர். 5

ஸஹாயோ ஜாயதே சீக்ரம் யத்ர கீதா ப்ரவர்ததே 1
யத்ர கீதாவிசாரஸ்ச படனம் பாடனம் ச்ருதம் 1
தத்ராஹம் நிஸ்சிதம் ப்ருத்வி நிவஸாமி ஸதைவ ஹி 11 6
எங்கு கீதை வாசிக்கப்படுகின்றதோ அங்கு
சீக்கிரம் சஹாயம் வருகிறது. எங்கு கீதை ஆராய்ச்சி
செய்யப்படுகிறதோ, ஓதப்படுகிறதோ, புகட்டவும் கேட்கவும்
செய்யப்படுகிறதோ, ஆங்கு நிலமகளே கேள், நான் நிச்சயமாக
ஸதாவாசம் செய்கிறேன். 6

கீதாச்ரயேளஹம் திஷ்டாமி கீதா மே சோத்தமம் க்ருஹம் 1
கீதாஞானமுபாஸிரித்ய த்ரீன்லோகான் பாலயாம்யஹம் டட
7

கீதை என்னும் புகலிடத்தில் நான்
வீற்றிருக்கிறேன். எனக்கு உத்தமமான இருப்பிடம் கீதை. கீதா
ஞானத்தில் நின்றுகொண்டு முவுலகங்களையும் நான்
பரிபாலிக்கிறேன். 7

கீதா மே பரமா வித்யா ப்ரஹ்மரூபா ந ஸம்சய: L

அர்த்தமாத்ரா ரா நித்யா ஸ்வானிர்வாச்ய பதாத்தமிகா LL 8

எனது பரம வித்தையாயிருப்பது கீதை; அது பிரம்ம ரூபம் என்பதில் சம்சயமில்லை. அர்த்த மாத்திரையாய், அர்மாய், நித்தியமாய், எனது சொரூபத்தை சொல்லால் விளக்க முடியாததாய் இந்த ஞானம் உளது. 8

சிதானந்தேன க்ருஷ்ணேன் ப்ரோக்தா ஸ்வமுகதோளர்ஜுனம் 1

வேதத்ரயீ பரானந்தா தத்வார்த்தஞான ஸம்யுக்தா LL

9

மூன்று வேதங்களின் வடிவமாய், பேரானந்த வடிவமாய், தத்துவத்தை உள்ளபடி விளக்குவதாயுள்ள இந்த ஞானம் சிதானந்த கிருஷ்ணனால் அர்ஜுனனுக்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளப்பெற்றது.

யோளஷ்டாதசஜபோ நித்யம் நரோ நிஸ்சலமானஸ: L

ஞான ஸித்திம் ஸ லபதே ததோ யாதி பரம் பதம் LL

10

உறுதியான உள்ளத்துடன் எம்மனிதன் நாள்தோறும் பதினெட்டு அத்தியாயங்களையும் ஒதுகின்றானோ, அவன் ஞான சித்தியடைந்து பிறது பரமபதத்தைச் சேருகிறான்.

பாடே ஸமக்ரேளஸம்பூர்ணே ததோளர்த்தம் பாடமாசரேத் L

ததா கோதானஜம் புண்யம் லபதே நாத்ர ஸம்சய:LL

11

முழுதும் படனம் செய்ய இயலாவிட்டால் அதன்
பாதியைப் படிக்கலாம். அப்படிச் செய்கின்றவன்
கோதானத்தினின்று விளையும் புண்ணியத்தைப் பெறுகிறான்.
அதில் சந்தேகமில்லை. 11

த்ரிபாகம் படமானஸ்து கங்காஸ்நான பலம் லபேத் LL
ஷடம்சம் ஜபமானஸ்து ஸோ யாகபலம் லபேத் LL 12
மூன்றில் ஒரு பகுதி படிக்கிறவன் கங்காஸ்நான
பலனை அடைகிறான். ஆறில் ஒருபங்கு படிப்பவன் சோமயாகப்
பலனைப் பெறுகிறான். 12.

ஏகாத்யாயம் து யோ நித்யம் படதே பக்தி ஸம்யுத: L
ருத்ரலோக மவாப்னோதி கணோ பூத்வா வஸேச்சிரம் LL 13
பக்தியுடன் ஓர் அத்தியாயமாவது நித்தியம்
படிப்பவன் ருத்திரலோகத்தையடைந்து அவனுடைய
கணங்களில் ஒருவனாக அங்கு நெடிது வாழ்கிறான். 13.

அத்யாயம் ச்லோகபாதம் வா நித்யம் ய: படதே நர: L
ஸ யாதி நரதாம் யாவன்மந்தரம் வஸுந்தரே LL 14

வசந்தரே, ஒரு அத்தியாயத்தின் அல்லது ஒரு ச்லோகத்தின்
காற்பங்கு நாஸ்தோறும் படிப்பவன் ஒரு மன்வந்தரம் முடியும்
வரையில் மானுடப் பிறப்பு எடுக்கிறான். 14.

கீதாயா: ச்லோகதசகம் ஸப்த பஞ்ச சதுஷ்டயம் ட
த்வௌ த்ரீனேகம் ததர்த்தம் வாச்லோகானாம் ய: படேன்னர: டட
15

சந்த்ரலோக மவாப்னோதி வர்ஷாணாமயுதம் த்ருவம் ட
கீதாபாடஸமாயுக்தோ ம்ருதோ மானுஷதாம் வ்ரஜேத் டட 16

கீதையினுடைய பத்து, ஏழு, ஐந்து, நான்கு,
மூன்று, இரண்டு, அல்லது ஒன்றோ, பாதியோ சுலோகத்தைப்
படனம் பண்ணுபவன் சந்திரலோகத்தில் பதினாயிரம்
வருஷங்கள் வசிக்கிறான். கீதையைப்
படித்துக்கொண்டிருக்கும்போது உயிர் துறப்பவன் மனுஷ்ய
லோகத்தை அடைகிறான். 15 -16

கீதாப்யாசம் புன: க்ருத்வா லபதே முக்தி முத்தமாம் ட
கீதேத்யுச்சார ஸம்யுக்தோ ம்ரியமானோ கதிம் லபேத் டட 17
கீதா அப்பியாசம் செய்துகொண்டிருப்பவன்
உத்தமமான முத்தியடைகிறான். மரணமடையும் போது “கீதை”
என்று உச்சரிக்கும் மனிதன் வீடுபெறுவான். 17

கீதார்த்தச்ரவண்ளளஸக்தோ மஹாபாபயுதோளபி வா ட
வைகுண்டம் ஸமவாப்னோதி விஷ்ணுனா ஸஹ மோததே டட
18

மஹாபாபம் செய்தவனும் கீதையின்
அர்த்தத்தைக் கேட்பதில் விருப்பமுடையவனாக இருப்பானாகில்
அவன் வைகுண்டம் ஏகிவிஷ்ணுவுடன் பேரானந்தம் திளைப்பான்.

18.

கீதார்த்தம் த்யாயதே நித்யம் க்ருத்வா கர்மாணி பூரிச: ட
ஜீவன் முக்த: ஸ விக்ஞேயோ தேஹாந்தே பரமம் பதம் டட

19

ஓயாது கர்மம் செய்துகொண்டிருப்பதற்கு
இடையில் யார் கீதையின் அர்த்தத்தை இடையறாது எண்ணிக்
கொண்டிருக்கின்றானோ அவனை ஜீவன் முக்தன் என்று
கருதவேண்டும். உடல் அழியும்போது அவன் பரமபதத்தை
அடைகிறான்.

19.

கீதாமாச்ரித்ய பஹுவோ பூபுஜோ ஜனகாதய: ட
நிர்தூதகல்மஷா லோகே கீதா யாதா: பரம் பதம் டட
20

இந்தக் கீதையைத் துணையாகக் கொண்டு
ஜனகன் போன்ற பூபாலர்கள் பலர் இவ்வுலகில் குறைகள்
நீங்கப் பெற்றவராயினர். பின்பு பரமபதத்தையும் பெற்றனர் என்று
பாடப்பட்டிருக்கிறது.

20.

கீதாயா: படனம் க்ருத்வா மாஹாத்ம்யம் நைவம் ய: படேத் ட
வ்ருதா பாடோ பவேத்தஸ்ய ச்ரம ஏவ ஹ்யுதாஹ்ருத: டட

21

கீதையை வாசித்தான பிறகு, இங்கு
இயம்பியபடி அதன் மஹாத்மியத்தை வாசிக்காதவனுக்கு
வாசிப்பு வீண்போனதாகும்; முயற்சியும் வீண்போனதேயாம். 21.

ஏதன் மாஹாத்மய ஸம்யுக்தம் கீதாப்யாஸம் கரோதி ய: ட
ஸ தத்பலமவாப்னோதி துர்லபாம் கதிமாப்னுயாத் டட
22

இந்த மஹாத்மியத்தோடு கூடிய கீதா
அப்பியாசத்தை யார் செய்கின்றானோ அவன் ஈண்டு
இயம்பியுள்ள பலனைப் பெறுகிறான். கிடைப்பதற்கு அரிய
உயர்கதியும் அவனுக்குக் கிடைக்கிறது. 22.

சூதர் சொன்னது
மாஹாத்மயமேதத் கீதாயா மயா ப்ரோக்தம் ஸநாதனம் ட
கீதாந்தே ச படேத்யஸ்து யதுக்தம் தத்பலம் லபேத் டட
23

கீதையை வாசித்தான பிறகு என்னால்
இயம்பப்பட்ட இந்தக் கீதா மஹாத்மியத்தை யார்
வாசிக்கிறானோ அவன் இதில் விளங்கியுள்ள பலனைப்
பெறுவான். 23.

கீதா மஹாத்தியத்தில் பகிரந்துள்ள
இக்கருத்துக்கள் இருவிதத்தில் மிகைப்பட்டவையாகும். ஆகவே
அவைகளை இருக்கின்றபடி வாச்சியார்த்தம் பண்ணலானாது.
தாய் ஒருத்தி குழந்தைக்கு உணவூட்டுகிறாள். விளையாட்டில்
கருத்துடைய குழந்தையோ ஆகாரம் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டேன்

என்கிறது. உணவு உண்டால் விளையாட்டுச் சாமான்கள் சில வாங்கித் தருவதாகத் தாய் இயம்புகிறாள். உண்மையில் விளையாட்டுச் சாமான்களைவிடக் குழந்தைக்கு அதிகம் பயன்படுவது ஆகாரமே. கீதா மஹாத்மியம் அங்ஙனம் சிறிய பொருட்களின் ஆசைகாட்டிப் பெரிய பொருளை மறைமுகமாக வழங்க முயல்கிறது. இனி, உணவைச் சிறிது சிறிதாக நாள்தோறும் ஏற்று வந்தால் அது நன்கு ஜீரணமாகி உடல்மயமாய் மாறிவிடும். அங்ஙனம் கீதையின் கோட்பாடுகளில் அப்போதைக்கப்போது ஏற்கும் சிறு பகுதிகள் நாளடைவில் நிறைஞானமாகவும் யோகமாகவும் சாதகனுக்கு அமைந்துவிடும். அதன் மூலம் அவன் இவ்லோகத்தில் சாதிக்க வேண்டியவைகளையெல்லாம் நன்கு சகித்துவிட்டுப் பிறவிப் பெருங்கடலைத் தாண்ட வல்லவனாவான்.

இதி ஸ்ரீ வாராஹபுராணே ஸ்ரீகீதாமாஹாத்மியம் ஸம்பூர்ணம்
வராஹ புராணத்தில் கீதாமகாத்மியம் ஸம்பூர்ணம்.

முற்றும்.

